

LISA WINGATE

www.virtual-project.eu

Înainte să fim ai voștri

BESTSELLER NEW YORK TIMES,
USA TODAY, WALL STREET JOURNAL

TREI

FICTION
CONNECTION

LISA WINGATE

ÎNAINTE SĂ FIM AI VOȘTRI

Original: *Before We Were Yours* (2017)

Traducere din limba engleză și note:

ALEXANDRA FUSOI

virtual-project.eu

– 2018 –

*Pentru sutele care au dispărut și pentru miile care nu.
Fie ca poveștile voastre să nu fie uitate.*

*Pentru cei care îi ajută pe orfanii de azi să-și găsească
un cămin pentru totdeauna.*

*Fie ca întotdeauna să recunoașteți valoarea muncii
și iubirii voastre.*

„Știați că în acest tărâm al celor liberi și cămin al celor bravi există o considerabilă piață de copii? Și că titlurile care trec dintr-o mână într-alta... nu sunt nici pe departe doar niște hârtiuțe cu timbru sec care să promită vreun dividend financiar, ci copilași vii, sănătoși, în carne și oase”.

– DIN ARTICOLUL „PIAȚA DE COPII”,
The Saturday Evening Post, 1 FERRUARIE 1930

„Sunt *tabula rasa*, a spus în repetate rânduri [Georgia Tann]. Se nasc nepătați și, dacă îi adopți când sunt mici și îi înconjori cu frumusețe și cultură, vor deveni orice îți dorești să devină”.

BARBARA BISANTZ RAYMOND,
The Baby Thief (Hoța de copii)

Preludiu

Baltimore, Maryland

3 AUGUST 1939

Povestea mea începe într-o seară înăbușitoare de august, într-un loc pe care n-o să-l mai văd niciodată. Încăperea prinde viață numai în imaginația mea. De cele mai multe ori când o invoc, camera e mare. Pereții sunt albi și curați, lenjeria de pat foșnește ca frunzele toamnei. Rezerva privată are tot ce-i mai bun. Afară, adierea vântului e ostenită, iar cicadele tremură în copacii înalți, în ascunzișurile lor înverzite aflate chiar sub tocurile geamurilor. Plasele de la geam flutură înăuntru, în timp ce ventilatorul de deasupra huruie, trăgând aerul umed care n-are nicio dorință să se miște.

Adierea poartă înăuntru mireasma pinilor, iar țipetele femeii ies pe geam, în vreme ce asistentele o țintuiesc de pat. Sudoarea îi iese prin piele și-i alunecă pe față, pe brațe și pe picioare. Ar fi îngrozită dacă ar fi conștientă de asta.

E drăguță. O ființă blândă și plăpândă. Nu e genul care ar provoca intenționat desfășurarea catastrofală de evenimente care, în acest moment, abia începe. În mulții mei ani de viață, am aflat că majoritatea oamenilor se descurcă pe cât de bine pot. N-au intenția să facă rău nimănui. Acesta e doar un îngrozitor efect secundar al supraviețuirii.

Tot ce urmează să se petreacă după acea împingere finală, nemiloasă, nu-i vina ei. Face ultimul lucru pe care și l-ar dori. Iese la iveală carnea tăcută – o fetiță micuță, blondă, drăgălașă ca o păpușă, totuși vineție și nemișcată.

Femeia n-are de unde să știe care e soarta copilului ei, sau dacă știe, medicamentele vor face ca amintirea ei să nu mai fie

până mâine decât o imagine înceteșată. Înși încetează zvârcolirea și se lasă pradă narcozei superficiale, domolită de dozele de morfină și scopolamină, administrate ca s-o ajute să facă față durerii.

Ca s-o ajute să scape de tot, ceea ce va și face.

În timp ce doctorii și asistentele curăță ce a mai rămas, au loc discuții compătitoare.

– E foarte trist când se întâmplă așa. Așa de anormal când o viață nu apucă să răsufle măcar o dată pe lumea asta.

– Stai și te întrebi uneori... de ce... când un copil e așa de mult dorit...

Se lasă un vâl. Ochișorii micuți sunt acoperiți. Nu vor vedea niciodată.

Urechile femeii aud, dar nu pot pricepe. Totul vine și se duce. Parcă ar încerca să prindă în mână valurile, iar ele i se scurg printre degetele încleștate și până la urmă ajunge să plutească odată cu ele.

În apropiere așteaptă un bărbat, probabil pe coridor, chiar în fața ușii. E impunător și are ținuta mândră. Neobișnuit să fie așa de neajutorat. Astăzi urma să devină bunic.

Anticiparea minunată s-a mistuit într-o tortură chinuitoare.

– Domnule, îmi pare îngrozitor de rău, spune doctorul, strecurându-se din cameră. Vă asigur că s-a făcut tot ce era omenește posibil ca să-i ușurăm fiicei dumneavoastră travaliul și să salvăm copilul. Înțeleg cât de teribil de greu este. Vă rog să transmiteți tatălui condoleanțele noastre când veți reuși să dați de el în străinătate. După așa de multe dezamăgiri, familia dumneavoastră avea probabil speranțe foarte mari.

– O să mai poată să aibă copii?

– Nu este recomandabil.

– Asta o s-o distrugă. Și pe mama ei, când o să afle. Știți, Christine e singurul nostru copil. Tropăitul piciorușelor... începutul unei noi generații...

– Înțeleg, domnule.

– Care sunt riscurile dacă...

– Viața ei. Și este extrem de improbabil ca fiica dumneavoastră să mai poată duce la termen vreo sarcină. Dacă ar încerca, rezultatele ar fi...

– Am înțeles.

Doctorul pune o mână liniștitoare pe bărbatul îndurerat, sau așa se întâmplă în imaginația mea. Privirile li se împletesc.

Medicul se uită peste umăr, ca să se asigure că nu-l pot auzi asistentele.

– Domnule, pot să vă sugerez ceva? întrebă el încet, pe un ton grav. Știu despre o femeie din Memphis...

Capitolul 1

Avery Stafford

AIKEN, CAROLINA DE SUD, ÎN PREZENT

Când limuzina se oprește ușor pe asfaltul încins, trag aer în piept, țâșnesc pe marginea banchetei și-mi îndrept haina. De-a lungul curbei așteaptă dubele televiziunilor de știri, subliniind importanța întâlnirii aparent inofensive din această dimineață.

Dar nicio clipă a acestei zile nu se va petrece întâmplător. Ultimele două luni petrecute în Carolina de Sud avuseseră ca unic scop să asigure că nuanțele sunt exact cele potrivite – modelarea implicațiilor astfel încât *să sugereze*, dar nimic mai mult.

Nu se vor face declarații decisive.

Oricum, nu încă.

Nu pentru încă multă vreme, dacă iese așa cum vreau eu.

Aș vrea să pot uita de ce am venit acasă, dar fie și numai faptul că tatăl meu nu-și citește notițele sau nu verifică informarea de la Leslie, ultra-eficienta lui secretară de presă, este un memento incontestabil. N-am cum să scap de dușmanul care merge cu noi în mașină. E aici, pe bancheta din spate, ascunzându-se sub costumul gri făcut la comandă, care atârnă un pic prea larg pe umerii lați ai tatălui meu.

Tati are privirea pierdută pe fereastră și stă cu capul înclinat într-o parte. Și-a exilat asistenții și pe Leslie în altă mașină.

– Te simți bine?

Întind mâna să dau deoparte un fir lung de păr blond – al meu – de pe scaun, ca să nu i se prindă de pantaloni când coboară. Dacă ar fi aici, mama ar scoate repede o periută de scame, dar e acasă, pregătindu-se pentru al doilea eveniment al

zilei – o fotografie de familie pentru Crăciun care trebuie făcută cu câteva luni mai devreme... în eventualitatea în care prognosticul lui tati se înrăutățește.

Se îndreaptă puțin și ridică privirea. Electricitatea statică îi face părul cărunt și des să se ridice. Vreau să i-l netezesc, dar n-o fac. Ar fi o încălcare a protocolului.

Dacă mama este profund implicată în aspectele minore ale vieților noastre, cum ar fi să se agite din cauza scamelor și să adune toată familia în iulie pentru poza ca de Crăciun, tatăl meu e opusul ei. E distant – o insulă de masculinitate într-o gospodărie de femei. Știu că ține foarte mult la mama, la cele două surori ale mele și la mine, dar rareori dă glas sentimentului. Mai știi și că sunt preferata lui, dar și cea care-l nedumerește cel mai tare. E produsul unei epoci în care femeile făceau facultatea doar ca să se poată mărita corespunzător. Nu e foarte sigur cum să se poarte cu o fiică de 30 de ani, care a absolvit prima din an Facultatea de Drept de la Columbia și căreia îi place sincer lumea aspră a activității de procuror al Statelor Unite.

Din varii motive – sau poate doar pentru că locurile de *fiică perfecționistă* și de *fiică dulce* erau deja ocupate în familia noastră, eu am fost dintotdeauna *fiica genială*. Mi-a plăcut școala și concluzia nespusă era că eu voi fi purtătorul de stindard al familiei, înlocuitorul de fiu, cea care îi va lua locul tatei. Cumva, mi-am închipuit dintotdeauna că o să fiu mai în vârstă când se va întâmpla asta și că o să fiu pregătită.

Acum mă uit la tata și mă întreb *Cum e posibil să nu vrei asta, Avery? Pentru asta a muncit el toată viața. Pentru numele lui Dumnezeu, pentru asta au trudit generații întregi ale familiei Stafford, de la Războiul de independență încoace.* Familia noastră a fost întotdeauna credincioasă liniei călăuzitoare a serviciului public. Tati nu face excepție. De când a absolvit West Point și a devenit pilot militar, dinainte să mă

nasc eu, a păzit cu demnitate și hotărâre numele familiei.

Bineînțeles că îți dorești, îmi spun eu. Totdeauna ți-ai dorit-o. Doar că nu te așteptai să se întâmple încă, și nu așa. Asta-i tot.

În taină, mă agăț din toate puterile de cel mai fericit scenariu. Inamicii vor fi spulberați pe ambele fronturi – politic și medical. Tatăl meu se va vindeca, printr-o combinație între operația care l-a făcut să se întoarcă acasă înaintea încheierii sesiunii de vară a Congresului și pompa elastomerică de chimioterapie pe care trebuie s-o poarte prinsă de picior odată la trei săptămâni. Revenirea mea acasă, la Aiken, va fi temporară.

Cancerul nu va mai face parte din viețile noastre.

Poate fi învins. Au reușit și alții și, dacă e cineva care poate s-o facă, acela este senatorul Wells Stafford.

Nu există nicăieri un bărbat mai puternic sau mai bun decât tatăl meu.

– Gata? întrebă el, îndreptându-și costumul.

E o ușurare când își netezește creasta din păr. Nu sunt pregătită să trec granița dintre fiică și îngrijitoare.

– Sunt în spatele tău.

Aș face orice pentru el, dar sper că o să mai treacă mulți ani până să fim obligați să inversăm rolurile de părinte și copil. Am aflat cât de greu este acest proces urmărindu-l pe tatăl meu cum se chinuia să ia decizii pentru mama lui.

Bunica Judy, cândva ageră la minte și dornică de distracții, e acum doar umbra a ceea ce a fost. Oricât de dureros ar fi, tati nu poate vorbi cu nimeni despre asta. Dacă presa obține vreun indiciu că am mutat-o într-un *centru de îngrijire*, mai ales unul de lux, aflat pe o proprietate minunată la nici cincisprezece kilometri de-aici, o să ajungem într-o situație din care nu am avea decât de pierdut din punct de vedere politic. Dat fiind scandalul în plină floare legat de o serie de decese prin

neglijență care au implicat instituții private de asistență pentru bătrâni din statul nostru, inamicii politici ai lui tati fie ar arăta că numai cine are bani își poate permite o îngrijire de calitate, fie l-ar acuza că a aruncat-o acolo pe mama lui pentru că e un bătăran fără inimă căruia nu-i pasă de bătrâni. Ar zice că e dispus să închidă ochii la nevoile celor neajutorați dacă din asta au de câștigat prietenii și donatorii pentru campania lui.

Adevărul este că alegerile lui pentru bunica Judy nu sunt sub nicio formă politice. Suntem exact ca orice altă familie. Toate căile disponibile sunt pavate cu vinovăție, mărginite cu durere și pline de cicatricile rușinii. Suntem jenați pentru bunica Judy. Ne temem pentru ea. Suntem chinuiți de felul în care s-ar putea sfârși această alunecare chinuitoare spre demență. Înainte s-o mutăm la azil, bunica le-a scăpat îngrijitorilor și celor din personalul casei. A chemat un taxi și a dispărut o zi întreagă înainte să fie găsită în cele din urmă rătăcind printr-un complex de birouri care fusese cândva mall-ul ei favorit. E un mister cum a reușit așa ceva când nu-și poate aduce aminte nici cum ne cheamă.

În dimineața asta port una dintre bijuteriile ei preferate. Sunt vag conștientă de prezența ei la încheietura mâinii când mă strecor pe ușa limuzinei. Mă amăgesc că am ales brățara cu libelule în onoarea ei, dar adevărul este că reprezintă un memento al faptului că femeile Stafford fac ce trebuie făcut, chiar și atunci când nu vor. Locul unde se petrece evenimentul din dimineața asta mă face să mă simt stingherită. Nu mi-au plăcut niciodată azilurile.

Nu-i decât un eveniment de socializare, îmi spun. Presa a venit să relateze evenimentul, nu să pună întrebări. O să strângem mâini, o să facem turul clădirii și o să fim alături de locatari la celebrarea zilei de naștere a unei femei care împlinește o sută de ani. Soțul ei are nouăzeci și nouă de ani. E o mare realizare.

Înăuntru, coridorul miroase de parcă cineva le-ar fi dat drumul tripleților soră-mii cu niște sprayuri cu dezinfectant la ei. Aerul e saturat de aroma artificială de iasomie. Leslie strănută, apoi încuviințează din cap în timp ce ne încadrează, împreună cu un fotograf și câțiva stagiași și asistenți. La această apariție suntem fără bodyguarzi. Fără îndoială că s-au dus înainte să pregătească întâlnirea de după-amiază de la primărie. De-a lungul anilor, tatăl meu a fost amenințat cu moartea de grupuri extremiste și miliții populare, precum și de o mulțime de trăsnici care susțineau că sunt lunetiști, bio-teroriști și răpitori. Rareori ia în serios amenințările astea, spre deosebire de cei care-i asigură securitatea.

După ce trecem de colț, suntem întâmpinați de directoarea azilului și de două echipe de știri, cu camere de luat vederi. Facem turul, iar ei filmează. Tata își sporește farmecul personal. Strânge mâini, pozează pentru fotografi, nu se grăbește și stă de vorbă cu oamenii, se apleacă peste scaune cu roțile și le mulțumește asistentelor pentru munca dificilă și solicitantă în care se implică zi de zi.

Îl urmez și fac și eu același lucru. Un domn în vârstă fermecător, cu melon, flirtează cu mine. Cu un accent britanic încântător, îmi spune că am niște ochi albaștri minunați.

– Dacă am fi acum cincizeci de ani, te-aș fermeca și te-aș convinge să accepți o întâlnire, mă tachinează el.

– Cred că deja ați reușit, îi răspund eu și râdem împreună. Una dintre asistente mă avertizează că domnul McMorris e un Don Juan cărunt. El îi face cu ochiul asistentei, doar ca să confirme.

În timp ce o luăm pe coridor îndreptându-ne spre aniversarea de o sută de ani, îmi dau seama că de fapt mă distrez. Lumea de aici pare mulțumită. Nu e la fel de luxos ca la centrul de îngrijire al bunicii Judy, dar nici nu se compară cu instituțiile prost administrate pomenite de reclamanți în

recentul val de procese. Foarte probabil, niciunul dintre reclamanți n-o să vadă vreun ban, indiferent de ce fel de despăgubiri le acordă tribunalele. Finanțatorii din spatele lanțurilor de aziluri folosesc rețele de holdinguri și corporații-fantomă pe care le pot băga fără probleme în faliment ca să evite plata despăgubirilor. Și de-asta descoperirea legăturilor dintre unul din aceste lanțuri și unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatei, unul dintre marii donatori pentru campania lui, ar fi putut fi atât de zdrobitoare. Tatăl meu e o figură foarte vizibilă, asupra căreia pot fi îndreptate și nemulțumirea publică, și acuzațiile politice.

Furia și acuzațiile sunt arme puternice. Iar opoziția o știe.

În sala comună a fost amenajat un mic podium. Mă așez într-o parte, lângă însoțitorii noștri, care stau lângă ușile de sticlă ce dau spre grădina umbroasă, unde e o bogăție de plante înflorite, în pofida caniculei îngrozitoare.

Pe una dintre aleile adăpostite ale grădinii stă singură o femeie. Cu fața în direcția opusă, nu pare conștientă de petrecere în timp ce privește în depărtare. Măinile i se odihnesc pe un baston. Poartă o rochie simplă de bumbac crem și un pulover alb, în ciuda zilei călduroase. Părul cărunț și des e împletit și răsucit în jurul capului, ceea ce, împreună cu rochia fără culoare, o face să pară aproape fantomatică, o relicvă dintr-o vreme demult apusă. O adiere de vânt face să foșnească spalierele cu glicină, dar pe ea nu pare s-o afecteze, ceea ce întărește iluzia că nu se află cu adevărat aici.

Îmi îndrept atenția spre directoarea centrului. Le urează tuturor bun venit, anunță motivul adunării de azi – la urma urmelor, nu celebrezi în fiecare zi un secol de viață. E chiar mai ieșit din comun să fi fost căsătorit în cea mai mare parte a acestei perioade și să-l ai încă alături de tine pe cel pe care-l iubești. Este, într-adevăr, un eveniment demn de vizita unui senator.

Ca să mai nu pomenim de faptul că acest cuplu s-a numărat printre susținătorii tatei încă de pe vremea când era în administrația de stat a Carolinei de Sud. Practic, îl cunosc de mai mult timp decât mine, și îi sunt aproape la fel de devotați. Sărbătorita noastră și soțul ei își ridică mâinile subțiri în aer și aplaudă cu pasiune când este pomenit numele tatei.

Directoarea spune povestea îndrăgostiților adorabili așezați la masa din mijloc. Luci se născuse în Franța pe vremea când străzile încă erau străbătute de trăsuri trase de cai. E greu și numai să-ți imaginezi. A colaborat cu Rezistența franceză în cel de-al Doilea Război Mondial. Soțul ei, Frank, pilot de vânătoare, a fost doborât în luptă. Povestea lor e parcă desprinsă dintr-un film – o poveste de dragoste copleșitoare. Membră a unei rețele de evadare, Luci a dat o mână de ajutor când, după ce a fost rănit, Frank a fost deghizat și scos clandestin din țară. După război, s-a întors s-o caute. Luci stătea la aceeași fermă împreună cu familia, refugiați într-un beci, singura parte a casei care mai rămăsese în picioare.

Mă minunau evenimentele cărora le făcuseră față cei doi. Asta se poate întâmpla când dragostea e reală și puternică, atunci când oamenii sunt devotați unul altuia, atunci când ar sacrifica totul pentru a fi împreună. Asta-mi doresc pentru mine, dar uneori mă întreb dacă e posibil pentru generația noastră modernă. Suntem așa de distrași, așa de... ocupați.

Aruncând o privire la inelul meu de logodnă, mă gândesc *Elliot și cu mine avem ce ne trebuie pentru a reuși. Ne cunoaștem foarte bine unul pe celălalt. Totdeauna am fost alături unul de celălalt...*

Sărbătorita se ridică încet din scaun, luându-i brațul cavalerului său. Merg împreună, gârboviți, încovoiați și aplecați. Imaginea lor e duioasă și mișcătoare. Sper să ajungă și părinții mei la această vârstă. Sper să aibă parte de o bătrânețe îndelungată... într-o bună zi... peste *ani de zile*, când tatăl meu

va hotărî în cele din urmă s-o lase mai ușor. Boala asta nu-l poate lua la cincizeci și șapte de ani. E prea tânăr. Este o nevoie disperată de el, și acasă, și în lume. Încă mai are multe de făcut și, după aceea, părinții mei merită o bătrânețe cu anotimpuri care trec liniștite și timp de petrecut împreună.

În piept mi se cuibărește un sentiment de duioșie și alung toate gândurile acestea. *Fără manifestări copleșitoare de emoție în public* – îmi aduce frecvent aminte Leslie. *Femeile nu-și permit așa ceva în lumea asta. Se consideră a fi incompetentă, slăbiciune.*

De parcă n-aș ști deja. O sală de judecată nu-i foarte diferită. Avocatele sunt întotdeauna puse la încercare în multe feluri. Trebuie să jucăm după alte reguli.

Tata îl salută pe Frank când se întâlnesc lângă podium. Bărbatul se oprește, se îndreaptă și-i răspunde cu precizie militară. Li se întâlnesc privirile, iar momentul e sincer. Poate că arată perfect pe cameră, dar nu e pentru camere. Buzele tatei se strâng într-o linie subțire. Încearcă să nu lăcrimeze.

Nu-i genul lui să ajungă așa de aproape să se dea în vileag.

Îmi înăbuș încă un val de emoție. O răsuflare îmi tremură pe buze. Îmi trag umerii în spate, îndepărtez privirea și îmi îndrept atenția spre fereastră, cercetând-o pe femeia din grădină. Încă mai stă acolo, privind în gol. Cine e? După ce se uită?

Refrenul gălăgios de la „La mulți ani” se strecoară prin geam și o face să se întoarcă încet spre clădire. Simt atracția cântecului. Știu că probabil la un moment dat camerele o să se îndrepte spre mine și o să par distrasă, dar nu mă pot împiedica să privesc fix aleea. Vreau măcar să văd chipul femeii. O să fie senin cum e cerul verii? E doar confuză și rătăcește sau a evitat dinadins festivitățile?

Leslie mă trage de jachetă din spate, iar eu îmi revin imediat, ca o școlăriță surprinsă că vorbește în careu.

– La mulți... *Fii atentă*, îmi cântă ea în ureche, iar eu

încuviințez în timp ce ea se mută ca să aibă un unghi mai bun pentru pozele pe care le face cu telefonul și care vor ajunge pe contul de Instagram al tatei.

Senatorul e la zi în toate rețelele sociale, chiar dacă nu știe cum să folosească niciuna dintre ele. Managerul lui de social media e un maestru.

Ceremonia continuă. Se aprind blițurile. Membrii familiilor, fericiți, își șterg lacrimile și fac filmulețe când tatăl meu prezintă o scrisoare de felicitare înrămată.

E adus tortul, cu o sută de lumânări aprinse.

Leslie e încântată. Fericirea și emoția se revarsă în încăpere, umflând-o ca pe un balon cu heliu. Încă puțină bucurie și o să ne luăm zborul de-a dreptul.

Cineva îmi atinge mâna și încheietura, degetele prinzându-mă așa de neașteptat, încât mă smucesc, apoi mă abțin, ca să nu provoc o scenă. Strângerea e rece și osoasă și tremurătoare, dar surprinzător de puternică. Mă întorc și o văd pe femeia din grădină. Își îndreaptă spatele cocoșat și mă privește lung cu ochii de culoarea hortensiilor de acasă, de la Drayden Hill – un albastru șters, limpede, cu o ușoară pâclă la colțuri. Buzele cutate îi tremură.

Înainte să-mi revin, apare o asistentă s-o ia de-acolo și o prinde hotărât.

– May, spune ea, aruncându-mi o privire de scuze. Haide. N-ar trebui să-i necăjești pe oaspeți.

În loc să-mi dea drumul, bătrâna se ține strâns de încheietura mea. Pare disperată, de parcă are nevoie de ceva, dar nu-mi pot imagina despre ce e vorba.

Îmi cercetează chipul, întinzându-se.

– Fern? șoptește ea.

Capitolul 2

May Crandall

AIKEN, CAROLINA DE SUD, ÎN PREZENT

Câteodată, zăvoarele din mintea mea parcă ar fi ruginite și uzate. Ușile se deschid și se închid după voie. O privire aruncată aici. Un spațiu gol acolo. Un loc întunecos unde mi-e frică să mă uit.

Nu știu niciodată ce-o să găsesc.

N-ai cum să prezici când o să se deschidă larg o barieră, sau de ce.

Declanșatoare. Așa le zic psihologii în emisiunile de televiziune. Declanșatoare... de parcă impactul ar aprinde praf de pușcă și ar trimite un proiectil răsucindu-se prin țeava unei puști. E o metaforă potrivită.

Chipul ei declanșează ceva.

O ușă deschide larg calea spre trecut. La început, mă împiedic fără să vreau trecând prin ea, întrebându-mă ce-ar putea fi închis în încăperea asta. Imediat ce-i spun Fern, știu că nu la Fern mă gândesc. Am ajuns și mai departe. Queenie e cea pe care o văd.

Queenie, mama noastră cea puternică, cea care ne-a dat tuturor minunatele ei bucle aurii. Tuturor, în afară de bieteii Camellia.

Mintea îmi plutește ușoară ca pana peste vârful copacilor și de-a lungul văilor. Călătoresc până la un mal jos al fluviului Mississippi, către ultima dată când am văzut-o pe Queenie. Aerul cald și plăcut al acelei nopți de vară din Memphis se învoldurează peste mine, dar noaptea e înșelătoare.

Nu e blândă. Nu iartă.

După noaptea asta, nu va mai fi cale de întoarcere.

La doisprezece ani, încă slabă și noduroasă ca stâlpul prispei, stau cu picioarele atârinate sub balustrada casei noastre plutitoare, așteptând să sclipească ochiul vreunui aligator în lucirea de chihlimbar a felinarului. Aligatorii n-ar trebui să rătăcească așa de sus pe Mississippi, dar umblă vorba că ar fi fost zăriți pe-aici în ultima vreme. De-asta, căutatul e un fel de joc. Copiii caselor plutitoare se distrează cu tot ce găesc.

În momentul ăsta, avem nevoie mai mult ca de obicei de amuzament.

Lângă mine, Fern se cațără pe balustradă și cercetează pădurea în căutare de licurici. La aproape patru ani, învață să-i numere. Întinde un deget butucănos și se apleacă, fără să-i pese de aligatorii.

– Am văzut unul, Rill! L-am ’ăzut, strigă ea.

O prind de rochie ca s-o trag înapoi.

– O să cazi și nu sar după tine de data asta.

Adevărul e că probabil nu i-ar fi stricat să cadă. Ar fi învățat o lecție. Barca e legată într-un golfuleț drăguț, peste râu de Mud Island¹. Apa îmi ajunge doar până la șold lângă pupa *Arcadie*. Fern poate să atingă fundul apei dacă stă în vârful picioarelor, dar oricum înotăm toți cinci ca niște mormoloci, până și micul Gabion, care încă nu poate să spună o propoziție întregă. Când te naști pe râu, te înveți cu el la fel de firesc precum respiri. Îi știi sunetele și căile și creaturile. Pentru niște șobolani de râu cum suntem noi, apa e acasă. Un adăpost.

Dar acum e ceva în aer... ceva care nu e în regulă. Mi se face pielea de găină pe brațe și simt cum mă înțepă obraji. Totdeauna, înăuntrul meu, am știut lucruri. N-am spus nimănui pe lume despre asta, dar, chiar și așa, e acolo. Mă străbate un fior rece în noaptea de vară încremenită. Deasupra, cerul e greu,

¹ Peninsula în dreptul orașului Memphis, delimitată de fluviul Mississippi la vest și de golful râului Wolf la est.

iar norii sunt încărcăți ca niște pepeni galbeni care stau să pocnească. Vine o furtună, dar ce simt eu e mai mult de atât.

Înăuntru, gemetele ușoare ale lui Queenie se îndesesc acum, fără să țină cont de glasul gros ca melasa al moașei:

– Acu', coană Foss, tre' să nu mai împingi, și acu' tre' să te oprești. Copilu' ăsta nu vine pe partea care trebe', și n-o să fie mult pe lumea asta, nici tu. Asta-i acu'. Te potolești. Ușor.

Queenie scoate un sunet gros, chinuitor, ca o cizmă pe care o tragi din noroiul gros al fluviului. Ne născuse pe toți cinci dintr-o răsufare, dar de data asta dura mult mai mult. Îmi șterg transpirația rece de pe brațe și am senzația că în pădure se află ceva. Ceva malefic. Se uită spre noi. De ce-i acolo? A venit după Queenie?

Vreau s-o iau la fugă pe pasarelă, să alerg pe mal și să țip: „Pleacă acu'! Pleacă d'aici! Nu poți s-o iei pe mama!”

M-aș duce. Nu mi-e teamă că ar fi aligatori pe-acolo. În schimb, stau nemișcată ca un prundăraș în cuib. Ascult vorbele moașei. Vorbește destul de tare, parcă aș fi înăuntru.

– Ah, glie! Ah, Doamne. N-are doar unu' în ea. Mai are!

Tati mormăie ceva ce nu pot să aud. Cizma lui pășește peste podea, ezită, pășește din nou.

– Dom' Foss, n-am ce-i face, spune moașa. Dacă nu duci muierea la doctor acu', pruncii ăia nu fac ochi pe lumea asta și mama moare și ea.

Briny nu răspunde imediat. Lovește tare cu pumnii în perete, și ramele pozelor lui Queenie zdrăngăne. Se slăbește ceva și se aude un clinchet de metal pe lemn, iar eu știu ce e după locul unde cade și cum se aude. Văd, în mintea mea, crucea de tablă cu bărbatul trist pe ea, și vreau să intru și s-o înșfac și să îngenunchez lângă pat și să șoptesc cuvinte poloneze misterioase, așa cum face Queenie în nopțile furtunoase când Briny nu e pe barcă, iar apa de ploaie curge pe acoperiș și valurile lovesc carena.

Dar nu știi limba ciudată și stridentă pe care Queenie a învățat-o de la familia pe care a părăsit-o când a fugit pe râu cu Briny. Puținele cuvinte poloneze pe care le știi ar fi o grămadă de aiureli dacă le-aș lega unul de altul. Chiar și așa, dacă aș putea lua în mână crucea lui Queenie chiar acum, i le-aș spune omului de tinichea pe care îl sărută Queenie când vine furtuna.

Aș încerca aproape orice ca să se termine nașterea și s-o văd pe Queenie zâmbind din nou.

De cealaltă parte a ușii, cizmele lui Briny rătăcesc scândurile și aud crucea zdrăngănind pe podea. Briny se uită pe fereastra încețoșată luată de la ferma pe care o demolase ca să construiască barca încă dinainte să mă nasc eu. Cu mama lui Briny pe patul de moarte și recoltele atinse de secetă pentru încă un an, bancherul avea să ia oricum casa. Briny se gândise că râul e locul ideal. Și avea și dreptate. Când a lovit Criza, el și Queenie erau bine mersi pe apă. *Nici chiar Criza nu poate seca râul*, zice el de câte ori spune povestea. *Râul are magia lui. Are grijă de ai lui. Totdeauna o să aibă.*

Dar astă-seară magia se întorsese împotriva lor.

– Domnu'! M-auzi ce zic io?

Moașa devine răutăcioasă.

– Io nu vreau sângele lor pe mână. Du muierea la spital. O duci acu'.

În spatele geamului, chipul lui Briny se încordează. Ochii i se închid strâns. Își trage un pumn în frunte și-l lasă să se lovească de perete.

– Furtuna...

– Nu-mi pasă nici dacă joacă dracu' însuși p'aici, dom' Foss. Nu po' să fac ni'ca pentru fata asta. Ni'ca. Nu vreau pe mâna mea, nu, coane.

– N-a avut... probleme... niciodată... nu cu ceilalți. A...

Queenie țipă tare și ascuțit, sunetul învârtejindu-se în noapte ca o chemare de pisică sălbatică.

– Dac' n-ai uitat să-mi zici ceva, nici n-a făcut doi copii deodată pân'acū'.

Mă ridic repede în picioare, o apuc pe Fern și o așez pe prispă cu Gabion, care are doi ani, și cu Lark, care are șase. Camellia îmi aruncă o privire de unde stă și se uită fix pe geamul din față. Închizând poarta pasarelei, îi blochez pe toți pe prispă și-i zic Camelliei să nu-i lase să sară gardul. Camellia răspunde cu o încruntătură. La zece ani, are trăsăturile de animal ciut ale lui Briny, dimpreună cu părul și ochii negri. Nu-i place să i se spună ce să facă. E încăpățanată ca o buturugă de chiparos și uneori de două ori mai greu de citit. Dacă și cei mici o să se plângă, o să fim într-o belea și mai mare decât acum.

– O să fie în regulă, le promit eu, și-i bat ușor pe capetele lor mătăsoase și aurii, de parcă ar fi pui de cățel. Queenie are un necaz, atâta tot. Nu-i nevoie s-o bată nimeni la cap. Stați cuminți. Bătrânu' pricolici e la vânătoare astă-seară, l-am auzit suflând acu' o clipă. Nu-i sigur să stați afară.

Acum, că am doisprezece ani, nu cred în pricolici, monștri și Jack Nebunul, căpitanul piraților de pe fluviu. Oricum, nu prea tare. Camellia mă îndoiesc că a înghițit vreodată poveștile fanteziste ale lui Briny.

Duce mâna spre zăvorul ușii.

– Nu, șuier eu. Mă duc eu.

Ni s-a spus să nu intrăm, ceea ce Briny nu spune niciodată dacă nu vorbește serios. Dar în momentul ăsta, Briny pare să n-aibă habar ce să facă și sunt îngrijorată pentru Queenie și frățiorul sau surioara mea ce trebuie să vină. Am așteptat cu toții să vedem ce o să fie. Totuși, n-ar fi trebuit să vină încă. E devreme, mai devreme chiar decât la Gabion, care era foarte mititel și care a venit pe lume înainte să apuce Briny să ajungă cu barca la mal și să găsească vreo femeie care să ajute la naștere.

Bebelușul ăsta nou nu prea pare dispus să ușureze lucrurile.

Poate că o să semene cu Camellia când o să iasă și o să fie exact la fel de încăpățânat.

Prunci, îmi reamintesc eu. Îmi dau seama că nu e doar unul, e ca la căței, și asta nu-i normal. Pe jumătate ascunse de draperia patului, pe care Queenie a cusut-o din saci frumoși de făină Golden Heart, se află trei vieți. Trei trupuri încearcă să se desprindă unul de altul, dar nu pot.

Deschid ușa, iar moașa sare pe mine înainte să mă pot hotări dacă să intru sau nu. Mâna ei se strânge pe brațul meu. Am senzația că mâinile ei mi-ar putea înconjura brațele de două ori. Cobor privirea și văd cercul de piele neagră pe pielea mea albă. Poate să mă frângă în două dacă își pune în minte. De ce nu-l poate salva pe frățiorul sau surioara mea? De ce nu-l poate smulge din corpul mamei și nu-l poate aduce pe lumea asta?

Queenie strânge în mână draperia și țipă și se zvârcolește, arcuindu-se în sus pe pat. Se smulg vreo șase cârlige de sârmă. Văd chipul mamei, părul ei lung, blond, ca mătasea de porumb, încurcat pe piele, ochii ei albaștri, ochii ăia frumoși, albastru-deschis, pe care ni i-a dat tuturor în afară de Camellia, larg deschiși. Pielea de pe obraji se întinde așa de tare, că e străbătută de vene dantelate ca niște aripi de libelulă.

– Tati?

Șoapta mea se aude la capătul urletului lui Queenie, dar tot pare să tulbure aerul din încăpere. Nu-i spun niciodată tati lui Briny sau mami lui Queenie decât dacă e ceva cu adevărat în neregulă. Erau așa de tineri când m-au avut pe mine, încât nu cred că s-au gândit măcar să mă învețe cuvintele *mami* sau *tati*. Totdeauna a fost de parcă am fi fost prieteni de aceeași vârstă. Dar din când în când am nevoie ca ei să fie tătic sau mămică. Ultima dată a fost acum câteva săptămâni, când am văzut bărbatul spânzurat în copac, mort, cu trupul umflat.

Oare așa o să arate și Queenie dacă moare? O să piară întâi ea și după aia și copiii? Sau o să fie invers?

Mi se strânge stomacul așa de tare, că nici măcar nu mai simt mâna aia mare în jurul brațului. Poate că mă bucur chiar că e acolo, ținându-mă pe picioare, ținându-mă pironită în loc. Mi-e frică să mă apropiu mai mult de Queenie.

– Spune-i tu!

Moașa mă scutură ca pe o păpușă de cârpe, și doare. Dinții îi sclipesc albi în lumina felinarului.

Tunetul huruie nu prea departe și o rafală de vânt lovește peretele tribordului, iar moașa se împleticește în față, trăgându-mă și pe mine după ea. Privirea lui Queenie o întâlnește pe a mea. Se uită la mine așa cum s-ar uita un copil mic, de parcă își închipuie că o pot ajuta și mă imploră s-o fac.

Înghit cu greutate și încerc să-mi regăsesc graiul.

– T-tati? mă bâlbâi din nou, iar el se holbează în continuare drept în față.

E încremenit ca un iepure când simte pericolul pe-aproape.

Prin fereastră o văd pe Camellia cu fața strivită de geam. Copiii s-au cățărat pe bancă, să se uite înăuntru. Lark are lacrimi mari care se rostogolesc pe obrăjorii ei bucălați. Urăște să vadă orice ființă vie suferind. Aruncă toți peștișorii de momeală înapoi în râu dacă reușește. De câte ori împușcă Briny oposumi, sau rațe, sau veverițe, sau căprioare, se plânge de parcă i-ar fi fost ucis chiar în fața ochilor cel mai bun amic.

Se așteaptă s-o salvez pe Queenie. Toți se așteaptă.

Se vede o sclipire de fulger undeva, în depărtare. Acoperă lucirea galbenă a petrolului lampant, apoi se stinge. Încerc să număr secunde până aud tunetul, ca să știu cât de departe e furtuna, dar sunt prea năucită.

Dacă Briny n-o duce repede pe Queenie la doctor, o să fie prea târziu. Ca de obicei, suntem ancorați pe țarmul pustiu. Memphis e tocmai de cealaltă parte a fluviului Mississippi, cel lat și întunecat.

Înghit un nod și-mi înțepenesc gâtul ca să nu vină înapoi.

– Briny, tre' s-o duci peste râu.

Încet, se răsuțește către mine. Chipul îi e tot lipsit de expresie, dar pare că asta aștepta – să-i spună și altcineva în afară de moașă ce să facă.

– Briny, tre' s-o duci cu barca acum, înainte să vină furtuna.

Ar dura prea mult să miște din loc toată casa plutitoare, știu. Briny și-ar da și el seama, dacă ar putea gândi limpede.

– Spune-i tu! mă îmboldește moașă.

Se repede spre Briny, împingându-mă înaintea ei.

– Dacă n-o duci pe muiere de pe barcă, mama copilei ăsteia n-o duce pân' dimineață.

Capitolul 3

Avery Stafford

AIKEN, CAROLINA DE SUD, ÎN PREZENT

– Avery! Avem nevoie de tine aici!

Nimic nu te aduce de la treizeci la treisprezece ani mai repede decât glasul mamei răsunând pe scări ca o minge de tenis după o lovitură oblică de forehand.

– Vin! Vin imediat.

Elliot chicotește la celălalt capăt al liniei. Sunetul e și familiar, și liniștitor. Mă duce cu gândul la amintiri care merg până în copilărie. Cu mama lui Elliot și a mea scrutându-ne cu ochi de vultur, n-avuseserăm nicio ocazie să ne facem de cap, cu atât mai puțin să facem genul de ticăloșii de care se făceau vinovați *alți* adolescenți. Eram mai mult sau mai puțin sortiți să fim buni. Împreună.

– Se pare că ești *solicitată*, scumpo.

– Poza de familie pentru Crăciun.

Aplecându-mă spre oglindă, îmi perii cărlionții de pe față, doar ca să mă trezesc cu ei căzând la loc. Plimbarea mea rapidă până la grajduri, după ce mă întorsesem de la evenimentul de la azil, dăduse la iveală buclele bunicii Judy. Știam că așa o să se întâmple, dar aseară fătasă o iapă de prăsilă și nu pot rezista în fața unui mânz nou-născut. Acum plătesc prețul. Nicio placă de îndreptat părul de pe lumea asta nu face față brizei încărcate cu apă care vine dinspre râul Edisto.

– Poze de Crăciun în iulie?

Elliot tușește și îmi reamintește cât de dor îmi e de el. Povestea asta cu statul așa de departe unul de altul e dificilă, și abia au trecut două luni.

– E îngrijorată de chimioterapie. I-au zis că lui tati n-o să-i cadă părul cu tipul ăsta de chimioterapie, dar ei îi e teamă că o să se întâmple.

Realmente nu există niciun doctor pe lumea asta care s-o poată liniști pe mama mea în legătură cu diagnosticul de cancer de colon al lui tati. Mama a fost întotdeauna cea care controlează lumea și era decisă să nu renunțe acum. Dacă ea spune că lui tati o să i se rărească părul, probabil că așa o să se întâmple.

– Sună ca ceva ce-ar face mama ta.

Elliot râde din nou. Știe despre ce-i vorba. Bitsy, mama lui, și mama mea sunt croite după același calapod.

– E doar speriată de moarte să nu-l piardă pe tati.

Mi se frânge glasul puțin la ultimul cuvânt. Ultimele câteva luni ne măcinaseră, lăsându-ne pe toți să sângerăm tăcut pe dinăuntru.

– Bineînțeles că e speriată.

Elliot tace o clipă care pare o eternitate. Aud zgomotul tastaturii. Îmi aduc aminte că are de condus o firmă de brokeraj care abia se pune pe picioare și că succesul ei înseamnă totul pentru el. N-are nevoie să-l sune logodnica fără niciun motiv în toiul unei zile de muncă.

– E bine că ești acolo, Aves.

– Sper să ajute. Uneori mă gândesc că mai degrabă sporesc stresul decât să-l reduc.

– Trebuie să fii acolo. Ți trebuie anul ăsta în Carolina de Sud ca să-ți confirmi domiciliul... pentru orice eventualitate.

Elliot îmi aduce aminte același lucru de câte ori purtăm această conversație – de câte ori mă lupt cu dorința de a mă urca într-un avion spre Maryland și de a mă întoarce în bârlogul meu de la procuratura federală, unde nu trebuie să-mi fac griji pentru tratamente de cancer, poze de Crăciun făcute cu luni în avans, alegători și oameni ca femeia aceea care arăta

disperată și care mă prinsese de braț la azil.

– Hei, Aves, stai o clipă. Scuze. E nebunie pe-aici în dimineața asta.

Elliot mă pune în așteptare ca să răspundă la un alt apel, iar gândurile îmi alunecă spre ce se întâmplase dimineață. O văd pe femeie – *May* – în picioare în grădină, purtând puloverul ei alb. Apoi e lângă mine, cu fața abia ajungându-mi până la umăr, cu mâinile slabe strânse pe încheietura mea și bastonul legănându-i-se pe braț. Privirea din ochii ei e de neuitat, chiar și acum, când mă uit în urmă. Un sentiment așa de puternic de recunoaștere. E sigură că știe cine sunt.

Fern?

Poftim?

Fernie, eu sunt.

Lacrimile îi cuprind ochii.

Ah, scumpo, ce dor mi-a fost de tine. Mi-au zis că nu mai ești. Știam eu că n-o să încalci niciodată promisiunea noastră.

Pentru o clipă, vreau să fiu Fern, doar ca s-o fac fericită – să-i ofer un răgaz în care să nu mai stea singură privind în gol spre glicină. Părea foarte singură acolo. Pierdută.

Scap de nevoia de a-i spune că nu sunt persoana pe care o caută. Intervine însoțitoarea, roșie la față și în mod evident fâstâcită. *Îmi cer scuze*, îmi șoptește ca s-o aud doar eu. *Doamna Crandall e nou-venită*. Își pune hotărât brațul în jurul umerilor doamnei Crandall și îi trage mâna de pe încheietura mea. Bătrâna e surprinzător de puternică. Cedează pas cu pas, iar asistenta spune încet *Haide, May. Te duc înapoi în cameră*.

O privesc plecând și am senzația că ar trebui să fac ceva ca s-o ajut, dar nu știu ce.

Elliot revine la telefon, iar mintea mea se întoarce în prezent.

– Oricum, fruntea sus. Poți să te descurci. Te-am văzut luptându-te cu avocații apărării de la oraș. Aiken nu poate să fie așa o problemă.

– Știu, oftez eu. Îmi pare rău că te bat la cap. Doar că... aveam nevoie să te aud, cred.

Roșeața îmi urcă pe gât. De obicei n-am atâta nevoie de sprijin. Poate că e un efect secundar al crizei de sănătate a tatei și al problemelor cu bunica Judy, dar mă urmărește o senzație dureroasă de mortalitate. E apăsătoare și stăruitoare ca negura de pe râu. Nu pot decât să bâjbâi prin ea, fără să văd nimic din ce ar putea să mă pândească.

Am dus o viață privilegiată. Poate că n-am înțeles niciodată până acum.

– Nu fi așa de dură cu tine.

Glasul lui Elliot devine blajin.

– Ai multe pe cap. Ai puțină răbdare. Nu poți să rezolvi nimic dacă îți faci griji înainte să știi despre ce e vorba.

– Ai dreptate. Știu că ai dreptate.

– Îmi dai în scris?

Gluma lui Elliot mă face să râd.

– Niciodată.

Îmi iau geanta de pe birou, căutând ceva cu care să-mi strâng părul. Odată răsturnată pe pat, scoate la iveală două agrafe argintii. O să meargă. O să strâng la spate părul din față și o să fac o pieptănătură cu bucle pentru poză. Bunicii Judy o să-i placă atunci când o să vadă poza. La urma urmelor, cu părul *ei* am de-a face, iar ea îl purta întotdeauna cu bucle.

– Așa, Aves.

Elliot salută pe cineva care tocmai a intrat în biroul lui și ne luăm grăbit la revedere, în timp ce-mi strâng părul și arunc o ultimă privire în oglindă, netezindu-mi rochia verde dreaptă cu care m-am îmbrăcat pentru poză. Sper că stilista mamei n-o să-i verifice eticheta. Rochia e produsă în serie, de la un magazin din mall. Până la urmă, părul arată chiar acceptabil. Până și stilista o să fie de acord... dacă e acolo... și probabil că e. Ea și Leslie sunt de acord că mai e *un pic de lucrat* la mine, cum

spun ele.

Se aude o bătaie la ușă, doar una ușoară.

– Nu intra. Am o caracatiță închisă în dulap! avertizez eu.

Nepoata mea în vârstă de zece ani, Courtney, își bagă pe ușă capul cu bucle blonde. Și ea e bucătică ruptă din bunica Judy.

– Data trecută ai zis că ai un urs grizzly, se plânge ea, dându-și ochii peste cap ca să-mi transmită că, deși glumița asta o fi fost drăguță când avea nouă ani, e penibilă acum, când a atins deja oficial vârsta de zece ani.

– Un urs grizzly mutant *metamorfic*, mulțumesc frumos, spun eu, ironizând jocul video de care e mult prea obsedată.

Cu un set de tripleți-surpriză care ocupă locuința, Courtney rămâne cea mai mare parte a timpului cu dispozitivele ei. Pe ea nu pare s-o deranjeze libertatea proaspăt câștigată, dar eu îmi fac griji pentru ea.

Își pune mâna în șold și mă provoacă.

– Dacă nu cobori, o să ai nevoie de ursul ăla grizzly, pentru că Honeybee o să pună câinii pe tine.

Honeybee e numele de alint al tatei pentru mama.

– Ahhhh, acum chiar mi-e frică.

Terierii scoțieni de la Drayden Hill sunt așa de alintați, încât probabil că se așteaptă ca un intrus să vină dotat cu bunătați de marcă de la cofetăria pentru căței.

Îi ciufulesc părul lui Courtney și mă strecor pe lângă ea.

– Allison! strig în josul scărilor și o iau la fugă. Fata ta ne întârzie poza de familie!

Courtney țipă și ne întrecem până la palierul de jos. Câștigă ea, pentru că e o fetiță sprintenă și eu port tocure. N-am nevoie să par mai înaltă, dar mama nu s-ar bucura dacă apar cu pantofi fără toc în fotografia de Crăciun.

În camera de primire oficială, personalul și fotografii au o misiune. Ca urmare, rezultă nebunia pozei de Crăciun. Până să terminăm cu ședința foto, adolescenții surorii mele mai mari

sunt exasperați, iar mie îmi vine să trag un pui de somn. În loc de asta, iau un țânc și încep un război cu gădilături pe canapea. Ceilalți ni se alătură repede.

– Avery, pentru numele lui Dumnezeu! protestează mama. Te șifonezi toată, și ar trebui să pleci în douăzeci de minute cu tata.

Leslie mă privește cu atenție, demonstrându-și abilitatea de iguană de a se concentra în două direcții în același timp. Face semn cu degetul spre rochia verde.

– E prea formală pentru întâlnirea de la primărie, iar ținuta de azi-dimineață nu este destul de formală. Pune-ți costumul albastru cu broderie pe margini. Foarte senatorial, dar nu exagerat. Știi la care mă refer?

– Da.

Aș prefera să mă lupt cu tripleții sau să stau de vorbă cu copiii lui Missy despre planurile lor să se facă supraveghetori de tabără, dar nu-mi oferă nimeni variantele astea.

Îmi sărut de rămas-bun nepoatele și nepoții și dau fuga sus să mă schimb. În scurt timp, mă aflu iar într-o călătorie cu limuzina împreună cu tata.

Își scoate telefonul și caută informarea înregistrată despre evenimentele de după-amiază. Cu Leslie, numeroșii consultanți și stagiaari, cu personalul de aici și de la Washington și cu ziarele, e totdeauna bine informat. Are nevoie să fie informat. În actualul climat politic, există un pericol real de modificare a echilibrului din Senat în cazul în care lupta lui cu cancerul l-ar obliga să se retragă. Tati ar ajunge mai degrabă pe patul de moarte decât să permită să se întâmple așa ceva. Perioada cât a refuzat să ia în seamă simptomele și a rămas la Washington pentru sesiunea din Senat e o dovadă, ca și faptul că am fost adusă acasă pentru instruire și confirmarea domiciliului, *pentru orice eventualitate*, cum a spus Elliot.

În Carolina de Sud, numele Stafford a depășit întotdeauna

divizările politice, dar publicitatea legată de scandalul azilurilor i-a făcut pe toți să asude ca turiștii într-o după-amiază de vară în Charleston. În fiecare săptămână apare o nouă știre – pacienți care au murit din cauza escarelor lăsate netratate, instituții de îngrijire cu personal neautorizat, instituții departe de a respecta reglementările federale care impun cel puțin 1,3 ore de îngrijire pe zi pentru fiecare pacient, dar căroro li se permite totuși să factureze pentru Medicare și Medicaid. Familii distruse care au crezut că-i lăsaseră pe cei dragi în mâini competente. E sfâșietor și cumplit, iar legătura vagă cu tatăl meu le-a oferit adversarilor lui politici o rezervă inepuizabilă de muniție cu încărcătură emoțională. Vor ca toată lumea să creadă că, dacă ar fi vorba de suficient de mulți bani, tatăl meu și-ar folosi influența ca să ajute un prieten să profite de suferința umană și să scape de urmărirea penală.

Toți cei care-l cunosc pe tata știu că nu e așa. Nu are cum să insiste ca susținătorii și donatorii să-și prezinte bilanțurile și, chiar dacă ar putea s-o facă, adevărul ar fi ascuns sub straturi după straturi de corporații care arată bine la prima vedere.

– Mai bine să ne punem la punct, spune tata și apasă butonul de pornire a înregistrării audio.

Ține telefonul între noi și se apleacă spre mine și, dintr-odată, am din nou șapte ani. Simt exuberanța și căldura pe care le simțeam de fiecare dată când mă ducea mama pe holurile sacre ale Capitoliului, se oprea în fața ușii tatei și mă lăsa să intru singură. În tăcere, cu multă solemnitate, mergeam până la biroul secretarei și anunțam că am o întâlnire cu senatorul.

– Ah, bine, stai să confirm, spunea de fiecare dată doamna Dennison, ridicând o sprânceană și reținându-și zâmbetul în timp ce ridica intercomul. Domnule senator, a venit o... domnișoară Stafford să vă vadă. S-o trimit înăuntru?

După ce reușeam să fiu primită, tata mă saluta cu o strângere de mână, se încrunta și spunea:

– Bună dimineața, domnișoară Stafford. Ce frumos că ați venit! Sunteți pregătită să ieșiți și să salutați publicul azi?

– Da, domnule!

Ochii îi sclipeau întotdeauna cu mândrie când mă răsuceam ca să arăt că m-am îmbrăcat special pentru eveniment. Unul dintre cele mai bune lucruri pe care le poate face un tată pentru fiica lui este să-i arate că i-a confirmat așteptările. Tata a făcut-o pentru mine și niciun efort pe care-l fac eu nu poate achita pe deplin această datorie. Aș face orice pentru el și pentru mama.

Acum stăm unul lângă altul, ascultând detalii despre activitățile care au mai rămas pentru azi, subiecte care trebuie abordate și probleme care trebuie evitate. Ni se dau răspunsuri atent interpretate pentru întrebări legate de abuzurile din aziluri și procese eșuate și corporații-fantomă care intră miraculos în faliment înainte să poată fi achitate despăgubirile. Ce are de gând să facă tata în legătură cu asta? A făcut presiuni asupra oamenilor, protejând donatori politici și prieteni vechi de brațul lung al justiției? O să-și folosească acum funcția ca să ajute mii de adulți în vârstă care se străduie să găsească îngrijire de calitate? Dar cei care încă mai stau în casele lor, luptându-se cu distrugerile recentelor inundații-record, obligați să aleagă între reparații, mâncare, plata facturii la curent și continuarea tratamentului? Ce crede tata că ar trebui făcut ca să-i ajute?

Și întrebările tot curg. Fiecare vine cu cel puțin un răspuns bine formulat. Multe au câteva opțiuni pe care le putem folosi în funcție de context, plus posibile variante de combatere a lor. Întrunirea din această după-amiază va fi un eveniment de presă atent controlat, dar există totdeauna o posibilitate redusă să se strecoare la microfon vreo cârțiță. Situația s-ar putea încinge.

Ni se spune chiar și cum să răspundem dacă reușește cineva să dezgroape problema bunicii Judy. De ce plătim pentru o

instituție care costă de peste șapte ori mai mult decât suma zilnică alocată de Medicaid pentru pensionarii cu venituri reduse?

De ce? Pentru că doctorul bunicii Judy a recomandat Magnolia Manor drept cea mai bună variantă, ținând cont de cât de bine știe bunica locul ăsta. Înainte să fie transformat, acolo stătuse una dintre prietenele ei din copilărie, iar pentru ea era ca și cum s-ar duce acasă. Vrem să aibă parte de orice îi poate aduce mângâiere, dar suntem preocupați și de siguranța ei. Și noi, ca multe alte familii, ne confruntăm cu o problemă complexă și dificilă, pentru care nu există niciun răspuns simplu.

Problemă complexă și dificilă... niciun răspuns simplu...

Rețin cuvânt cu cuvânt, în caz că sunt întrebată. Mi-ar fi mai bine dacă n-aș încerca să improvizez când e vorba de subiecte atât de profund personale.

– Bun evenimentul de azi-dimineață de la centrul de îngrijire, Wells, comentează Leslie când se strecoară în mașină, în timpul unei pauze de cafea la câteva străzi de locul de întâlnire.

– Suntem pe cale să înăbușim în fașă chestia asta.

E chiar mai înflăcărată ca de obicei.

– Lasă-i pe Cal Fortner și echipa lui să stoarcă povestea asta cu îngrijirea bătrânilor. Nu fac decât să-și lungească funia cu care o să-i spânzurăm.

– O lungesc o grămadă.

Gluma tatei nu amuză pe nimeni. Tabăra opoziției are un plan de atac bine gândit, o strategie sistematică prin care-l prezintă pe tatăl meu drept un elitist rupt de realitate, un inițiat în cercurile de la Washington, care, din cauza zecilor de ani petrecuți în capitală, nu mai vede nevoile oamenilor din statul lui.

– Cu atât mai mult avem cu ce lucra, răspunde Leslie

încezătoare. Ascultați, mică schimbare de planuri. O să intrăm în clădire prin spate. E un protest vizavi de intrare.

Își îndreaptă atenția spre mine.

– Avery, te aducem pe scenă de data asta. Facem întrunirea cu senatorul așezat față în față cu moderatorul, ca să dăm un aer neoficial. Tu o să fii lângă tatăl tău pe canapea, în dreapta lui, fiica îngrijorată care s-a întors acasă să aibă grijă de el și să se ocupe de interesele de afaceri ale familiei. Tu ești cea care e necăsătorită și nu are de crescut copii; ai o nuntă de planificat aici, în Aiken, etcetera, etcetera. Știi ce ai de făcut. Nimic prea politic, dar să nu-ți fie teamă să arăți că știi problemele și ramificațiile juridice. Vrem un ton destins, neregizat, așa că poate apărea ocazia să filtrezi cum vrei o întrebare de natură mai personală. O să fie de față numai presa *locală*, ceea ce înseamnă că e ocazia perfectă să apari în public fără prea mare presiune.

– Bineînțeles.

Îmi petrecusem ultimii cinci ani cu juriu care-mi examinau fiecare mișcare și avocați ai apărării suflându-mi în ceafă. Participanții la o întrunire cu cetățenii atent monitorizată nu mă speriau.

Sau cel puțin așa îmi spun. Nu știu de ce, dar pulsul îmi bate nebunește și am gâtul uscat și aspru.

– Intră în joc, puștoaico.

Tati face spre mine ceva ce uneori numim „clipitul de un milion de dolari”. Radiază o încredere ca mierea caldă, profundă și irezistibilă.

Ce bine-ar fi să am măcar jumătate din carisma tatei!

Leslie continuă cu informarea despre eveniment, încă mai vorbește când ajungem la sală. Spre deosebire de apariția de mai devreme de la azil, de data asta sunt și forțe de ordine, inclusiv polițiști de la departamentul de siguranță publică. Aud agitația din față, iar în capătul aleii e parcată o mașină de

patrulă.

Leslie arată de parcă e gata să lase lat pe cineva când suntem scoși în grabă din mașină. O sudoare nervoasă mi se strânge pe sub costumul bleumarin conservator.

– Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta! se aude strigătul unui protestatar, pe deasupra larmei.

Îmi vine s-o iau la dreapta, să cotesc și să-i pun la locul lor pe oamenii ăștia. Cum îndrăznesc așa ceva!

– Fără lagăre de concentrare pentru bătrâni!

Acesta ne urmărește când intrăm pe ușă.

– Ce-i cu oamenii ăștia? Sunt *nebuni*? mormăi eu, iar Leslie mă avertizează din priviri, apoi ridică din umeri pe furiș spre polițiști.

Mi se spune să-mi țin părerile pentru mine când sunt în public, mai puțin când sunt aprobate dinainte. Dar acum văd roșu în fața ochilor... ceea ce s-ar putea să fie un lucru bun. Pulsul îmi încetinește ferm și simt cum mi se așază pe față expresia impenetrabilă.

În clipa când se închide ușa, se face liniște. Ne întâmpină Andrew Moore, coordonatorul de program pentru gazdele întâlnirii de astăzi – un comitet de acțiune politică pentru drepturile persoanelor vârstnice. Andrew pare surprinzător de tânăr pentru o astfel de funcție. N-are cum să aibă mai mult de 25 de ani. Costumul gri bine călcat, combinat cu cravata puțin strâmbă și gulerul cămășii strâns neglijent îl fac să arate ca un băiețel căruia i-a pregătit cineva hainele de dimineață, dar a fost nevoit să se îmbrace singur. Ne spune că a fost crescut de bunici, care au făcut sacrificii uriașe ca să-l întrețină. Acesta e felul lui de a se revanșa. Când cineva pomenește că am fost procuror federal, se uită la mine și spune în glumă că și comitetul lui ar avea nevoie de un avocat bun.

– O să țin minte, glumesc eu.

Mai pălăvrăgim un pic cât așteptăm. Pare plăcut, cinstit,

energic și hotărât. Încrederea mea că urmează o discuție onestă despre subiecte reale sporește.

Au loc rapid și alte prezentări. Facem cunoștință cu reporterul local care va fi moderator. Ne strecurăm microfoanele sub sacouri, le prindem de revere și ne agățăm transmițătoarele de betelie.

Așteptăm pe margine când iese pe scenă gazda, le mulțumește organizatorilor, apoi le reamintește tuturor formatul întrunirii de astăzi, înainte să ne prezinte și pe noi în cele din urmă. Mulțimea aplaudă, iar noi urcăm pe scenă, făcând vesel semne publicului. Toată lumea e bine-crescută, deși, privind grupul de spectatori, văd câteva fețe care par preocupate, sceptice și oarecum neprietenoase. Alții se uită la senator cu o expresie care ar putea fi caracterizată drept venerație în fața unui erou.

Tata se descurcă rezonabil răspunzând unor întrebări simple și abătând câteva la care nu se poate răspunde pe scurt. Nu există soluții simple pentru problema finanțării anilor de pensie, care se prelungesc mult mai mult decât în cazul generațiilor anterioare, sau pentru subiectul familiilor destrămate și al tendinței culturale în favoarea îngrijirii profesionale în detrimentul îngrijirii rudelor vârstnice la domiciliu.

În pofida răspunsurilor atent plănuite, îmi dau seama că azi nu e chiar cum trebuie. Ezită puțin când un tânăr îl întreabă:

– Domnule, aș vrea să aud care este răspunsul dumneavoastră la acuzația lui Cal Fortner, potrivit căreia obiectivul lanțurilor de centre de îngrijire a vârstnicilor deținute de corporații este de a-i instituționaliza pe bătrâni cu cel mai mic cost cu putință, astfel încât să crească profitul, iar faptul că ați acceptat în repetate rânduri contribuții de campanie de la L.R. Lawton și partenerii lui de investiții arată sprijinul pe care-l acordați acestui model de profit, în

detrimentul oamenilor. Recunoașteți că în aceste instituții vârstnicii sunt îngrijiți de angajați plătiți cu salariul minim, cu pregătire redusă sau chiar inexistentă, asta în situațiile în care îngrijitorii există măcar? Adversarul dumneavoastră lansează un apel în favoarea unei legislații federale care să considere pe oricine obține profituri dintr-o instituție de îngrijire sau companii asociate acesteia, responsabil pentru îngrijirea acordată în aceste instituții, precum și pentru orice fel de despăgubiri acordate în urma unor procese. Fortner cere și impozite pentru persoanele bogate, așa cum sunteți dumneavoastră, pentru a finanța o creștere a drepturilor sociale pentru cei mai săraci dintre cetățenii vârstnici. Ținând cont de ultimele evenimente, ați susține aceste măsuri în Senat, și de ce da sau nu?

Aproape că pot s-o aud pe Leslie scrâșnind din dinți în spatele cortinei. Aceste întrebări nu se află niciunde în scenariu și fără îndoială că nu sunt nici pe fișa pe care o ține în mână individul.

Tata ezită, părând să fie derutat o clipă. *Haide*, mă gândesc eu. Mi se scurge transpirația pe spate. Mi se încordează mușchii și strâng brațul fotoliului ca să nu mă foiesc.

Tăcerea e chinuitoare. Par să treacă minute întregi, dar știu că n-a durat așa de mult.

Tata se lansează până la urmă într-o explicație pe larg a reglementărilor federale existente privind azilurile, precum și a celor privind impozitele și fondurile fiduciare care finanțează Medicaid. Pare competent și netulburat. Se află din nou la cârmă. Demonstrează limpede că nu se află în situația de a modifica de unul singur finanțarea Medicaid, codul fiscal și situația curentă a sistemului de îngrijire a vârstnicilor, însă că aceste subiecte se vor bucura de cea mai mare atenție din partea lui în următoarea sesiune a Senatului.

Întrunirea revine apoi la un scenariu mult mai acceptabil.

Până la urmă, mi se adresează și mie o întrebare, iar gazda mă privește cu indulgență. Dau răspunsul stabilit dinainte la întrebarea dacă sunt pregătită pentru fotoliul din Senat al tatei. Nu spun da, și nu spun *Nici într-o mie de ani*. În schimb, închei cu „În orice caz, este prematur fie și să ne gândim la așa ceva... doar dacă nu vreau să candidez chiar împotriva lui. Și cine-ar fi atât de nebun s-o facă?”

Publicul chicotește, iar eu închei cu clipirea caracteristică, moștenită de la tata. E așa de mulțumit, că pare să aibă trei metri înălțime când mai răspunde la câteva întrebări simple, iar discuția se încheie.

Când coborâm de pe scenă, mă pregătesc pentru o bătaie pe spate din partea lui Leslie. În loc de asta, îmi aruncă o privire îngrijorată și se apleacă spre mine când ieșim pe ușă.

– Au sunat de la centrul de îngrijire. Se pare că ai pierdut o brățară acolo.

– Ce? O brățară?

Îmi aduc aminte brusc că mi-am pus o brățară azi-dimineață. Pe încheietură nu se mișcă nimic și da, brățara nu mai e.

– Au găsit-o la o pacientă. Directoarea s-a uitat la pozele pe care le-a făcut la eveniment cu telefonul și a stabilit că era a ta.

Femeia de la azil... cea care m-a prins de mână...

Acum îmi aduc aminte piciorușele de aur ale celor trei libelule zgâriindu-mi încheietura când o trăsese de lângă mine pe May Crandall. Probabil că bijuteria mea rămăsese la ea.

– Ahhhh, știi ce s-a întâmplat.

– Directoarea nu mai contenea cu scuzele. Pacienta e nouă și are probleme de adaptare. A fost găsită acum două săptămâni într-o casă de pe malul râului, cu trupul surorii ei moarte și vreo duzină de pisici.

– Ah, ce îngrozitor.

Mintea mi-o ia la goană și văd scena groaznică și înfiorătoare, deși nu vreau.

– Sunt convinsă că a fost un accident... chestia cu brățara, vreau să zic. M-a prins de mână când îl ascultam pe tati. Asistenta a cam trebuit s-o tragă de lângă mine.

– N-ar fi trebuit să se întâmple.

– E în regulă, Leslie. Nu-i nicio problemă.

– O să trimit pe cineva s-o ia.

Îmi aduc aminte ochii albaștri ai lui May Crandall, disperarea profundă cu care mă privise. Mi-o imaginez trezindu-se cu brățara mea, cercetând-o singură în camera ei, punându-și-o la încheietură și admirând-o cu încântare.

Dacă n-ar fi fost o moștenire, aș fi lăsat-o s-o păstreze.

– Știi ceva? Cred că o să mă duc și o s-o iau eu. Brățara a fost a bunicii.

Conform programului zilei, tata și cu mine ne despărțim aici. El o să rămână puțin la birou, înainte să ia cina cu unul dintre alegătorii lui, în timp ce mama e gazda unei întâlniri DAR² la Drayden Hill.

– E cineva care să mă ducă până acolo? Sau pot să iau eu una dintre mașini?

Ochii lui Leslie aruncă flăcări. Mi-e teamă că suntem cât pe ce să ne luăm la hartă, așa că adaug o scuză mai convingătoare.

– Trebuie să dau o fugă și să iau ceaiul cu bunica Judy dacă tot am ceva timp. O să se bucure să vadă brățara.

Întrunirea m-a lăsat cu un sentiment de vinovăție că n-am mai fost în vizită la bunica mea de aproape o săptămână.

Maxilarul lui Leslie zvâcnește, arătând clar că toana mea prostească i se pare tulburător de neprofesionistă.

Nu mă pot abține. Încă mă mai gândesc la May Crandall și mi aduc aminte de puzderia de știri despre abuzurile din aziluri. Poate că vreau doar să mă asigur că May n-a venit la mine pentru că are vreo problemă.

² Daughters of the American Revolution (Ficele Revoluției Americane) – organizație a descendentelor patrioților din perioada Războiului de Independență american.

Poate curiozitatea mi-a fost stârnită de povestea ei tristă, macabră. *A fost găsită acum două săptămâni într-o casă de pe malul râului, cu trupul surorii ei moarte...*

Oare pe sora ei o chema Fern?

Capitolul 4

Rill Foss

MEMPHIS, TENNESSEE, 1939

Queenie e palidă ca laptele smântânit și are corpul înțepenit și rigid când Briny o așază pe marginea prispei și se duce după schit, care e legat de grind în aval. Queenie plânge și țipă, ieșită din minți, cu obrazul strivit de lemnul neted și ud.

Lark se trage în umbrele nopții lângă peretele cabinei, dar cei mici, Fern și Gabion, se furișează mai aproape târându-se în patru labe. N-au mai văzut niciodată un adult purtându-se așa.

Gabion se apleacă să vadă, de parcă n-ar fi sigur că forma aia din rochia înflorată a lui Queenie e chiar ea. Queenie e lumină, și răs, și toate cântecele vechi pe care le cântă cu noi când mergem împreună dintr-un oraș de pe râu într-altul. Femeia asta cu dinții dezgoliți și blesteme pe buze și gemete și suspine *nu poate să fie ea, dar este.*

– Wiw, Wiw! Spune Gabion, pentru că, la doi ani, nu-mi poate rosti numele, Rill.

Mă prinde de poala bluzei, trăgând de ea când îngenunchez să-i țin capul lui Queenie.

– Keenie auuu?

– Taci din gură!

Camellia îi plesnește pe cei mici peste mânuțe, în timp ce Fern se întinde să mângâie buclele lungi aurii ale lui Queenie. E părul care i-a atras atenția la început lui Briny și l-a făcut să pună ochii pe ea. *N-arată mami a ta ca o prințesă din cărțile cu basme?* mă întreabă el câteodată. *Regina regatului Arcadia, asta-i mami a ta. Asta sigur înseamnă că tu ești o prințesă, nu?*

Dar mami a mea nu-i frumoasă acum, nu cu chipul brăzdat

de sudoare și gura schimonosită de durere. Copiii o sfâșie pe dinăuntru. Burta i se strânge și se umflă pe sub rochie. Se prinde de mine și se ține, iar în cabină moașa se șterge pe mâini, adunându-și instrumentele pentru naștere într-un coș de iarbă.

– Tre' s-o ajuți! țip eu. Moare aici.

– Nu mai am de-a face ni'ca cu povestea asta, spune femeia, iar trupul ei greoi clatină barca și face felinarul să se legene și să sfârâie. Gata. Gunoi de râu, neghiob.

E furioasă ca un câine de ghetou pentru că Briny nu-i plătește bani gheață. Briny spune că i-a promis că-i aduce pe lume copilul, ceea ce n-a făcut, iar ea trebuie să se bucure că o lasă să ia doi somni grași pe care i-a scos din paragate mai devreme, plus niște petrol lampant pentru felinarul cu care umblă. S-ar răzbuna pe noi dacă ar putea, dar tot e mai neagră ca smoala, iar noi suntem albi, și ea știe ce s-ar putea întâmpla dacă ne face necazuri.

Somnul ar fi trebuit să fie cina noastră, ceea ce înseamnă că nouă nu ne mai rămâne nimic în afară de o turțiță de mălai pentru toți cinci. Mi se învârte și asta prin cap, dimpreună cu vreo șase alte lucruri.

Ar trebui să strâng niște haine pentru Queenie? Peria de păr? Pantofii?

Are Briny destui bani să plătească un doctor adevărat? Ce o să se întâmple dacă n-are?

Și dacă îl ajunge legea? Odată, când făceam bani prin sălile de joc din orașele de pe râu, l-au prins. Briny e un escroc bun. Nimeni nu-l poate bate la biliard și poate să cânte la un pian dintr-o sală de jocuri destul de bine ca să-l plătească lumea, dar Criza asta face ca banii să vină greu. Acum, joacă mai mult biliard, și joacă pe lucruri pe care le poate schimba apoi ca să facem rost de ce ne trebuie.

Există bani ascunși pe undeva? Să-l întreb pe Briny când se

întoarce? Să-i aduc aminte că s-ar putea să aibă nevoie de ei?

Cum o să treacă el râul pe întuneric, cu furtuna care deja ridică berbeci pe apă?

Moașa se întoarce într-o parte ca să iasă pe ușă, cu coșul lovind-o din spate. De deasupra atârnă ceva roșu, și știu ce e, chiar și în lumina slabă – pălăria drăguță de catifea a lui Queenie, cu pene deasupra, cea pe care a câștigat-o Briny la biliard într-o văgăună care se cheamă Boggyfield.

– Pune aia la loc! spun. E a lu' mama!

Ochii întunecați i se îngustează pe chip și își ridică bărbia spre mine.

– Stătui aici toată ziua și n-o să iau doi pești. Am pește destul. Iau pălăria asta.

Se uită în jur ca să vadă unde e Briny și apoi o ia spre pasarela aflată într-o parte a prispei.

Vreau s-o opresc, dar nu pot. În poala mea, Queenie țipă, zvârcolindu-se. Capul îi ajunge pe punte cu un bufnet sec, ca un pepene. O prind cu ambele mâini.

Camellia se repede în fața femeii și se întinde peste poartă, cu brațele subțiri întinse dintr-o parte în cealaltă.

– Nu iei niciunde pălăria lu' mami.

Femeia mai face încă un pas, dar, dacă ar ști-o pe Camellia, nu l-ar face. Poate că sora mea n-are decât zece ani, dar nu s-a ales doar cu părul negru și des al lui Briny; s-a ales și cu temperamentul lui. Când se înfurie, Briny e *orbit de furie*, cum zice bătrânul Zede. *Furia oarbă e aia care o să te omoare pe râu*. Zede i-a atras atenția lui tati nu doar o dată, când bărcile noastre erau legate una lângă alta, și multe dăți au fost. Zede e prieten cu Briny de când a luat-o Briny prima dată pe râu. L-a învățat cum merg lucrurile.

– Obrăznicătură mică ce eș' tu. Gură spurcată.

O mână mare și neagră se strânge peste brațul Camelliei, iar femeia o smucește în sus, însă Camellia se agață așa de tare de

balustradă, încât mi se pare că o să-i iasă umărul din încheietură.

Nu trec nici două clipe până când Camellia se răsucește brusc și își înfinge dinții. Femeia urlă și se poticnește în spate, zgâlțâind barca.

Queenie țipă.

Tunetele bubuie în depărtare.

Fulgeră, iar noaptea se schimbă în zi, apoi își trage la loc vâlul negru.

Unde-i Briny? De ce durează așa de mult?

Îmi trece prin cap un gând urât. Dacă s-a desprins schitul și Briny nu poate să-l găsească? Dacă s-a dus să împrumute altul de la cineva din tabăra de case plutitoare? Măcar de data asta, mi-aș dori ca Briny să nu fie așa de puțin comunicativ. Nu leagă niciodată barca în taberele de pe râu, iar lumea care ne știe barca știe și că nu e cazul să vină neinvitată. Briny spune că pe râu există oameni buni și oameni în care nu poți să ai încredere și cel mai bine e să-ți dai seama de la distanță care cum e.

Queenie dă din picioare și-l răstoarnă pe Gabion, care se lovește la braț și scoate un urlat ascuțit și prelung. Lark țâșnește în cabină să se ascundă, acum, că moașa a ieșit de acolo. Queenie moare chiar în brațele mele. Asta trebuie să fie.

În capul pasarelei, Camellia nu se clintește. Rânjetul de pe chipul ei o provoacă pe femeie s-o mai pună o dată la încercare. Camellia începe să se lupte cu orice imediat ce pune ochii pe el. Prinde șerpi cu mâinile goale și se ciondănește cu băieții din orașele de pe râu și nu se gândește de două ori.

– Lași aici pălăria lu' mami! țipă ea acoperind urlatul lui Gabion. Și nu-ți trebuie nici peștele. Dă-te jos de pe barca noastră înainte să ne ducem și să găsim poliția și să zicem că o femeie de culoare a încercat s-o omoare pe mami și să ne fure fără milă. O să te atârne într-un copac, așa o să facă.

Își lasă capul să atârne și scoate limba, iar eu simt un

bolovan în stomac. Chiar acum două săptămâni, miercuri, văzusem un bărbat spânzurat în copac mai jos pe râu. Un negru mare în salopetă. Nu era nicio casă kilometri întregi în jur, și era acolo de destulă vreme ca să se ocupe uliile de el.

Numai Camelia putea să folosească așa ceva ca să încerce să obțină ce vrea. Mie mi se face rău doar când mă gândesc.

Poate de-asta are Queenie probleme acum, îmi șoptește o voce în cap. Poate totul e pentru că Briny n-a oprit să-l dea jos pe bărbatul ăla și să-i găsească familia, ca să-l îngroape cum se cuvine. Poate că el se uită acu' din pădure.

Queenie l-a implorat pe Briny să se ducă la mal și să aibă grijă de cadavru, dar Briny n-a vrut. *Îi pune pe copii pe gânduri, Queen, spusese el. N-ai cum să știi cine i-a făcut-o sau cine se uită. Mai bine mergem în jos pe râu.*

Moașa smulge din coș pălăria roșie a lui Queenie, o aruncă pe jos și o calcă în picioare, greutatea ei zgâlțâind puntea când coboară clătinându-se pe pasarelă, apoi ridică felinarul pe care l-a lăsat pe mal. Ultimul lucru pe care-l face e să ia funia cu cei doi somni. Apoi se îndepărtează, blestemându-ne până la capăt.

– Și diavolul poate să vină să te ia și pe tine! o îngână Camellia, atârnată peste balustrada verandei. Asta capeți pentru furțișag!

Aproape că repetă cuvintele de ocară ale femeii. Camellia a fost pedepsită așa de des pentru gura ei spurcată, că i-a ieșit pe nas. Practic, a stat mai mult pedepsită în cei zece ani ai ei. E o minune că mai poate respira.

– Vine cineva. Gura, Gabion.

Trăgându-l pe Gabby și punându-i mâna la gură, ascultă în noapte. Aud și eu sunetul unui motor.

– Du-te să vezi dacă-i Briny, îi spun lui Fern, iar ea sare în picioare, însă Camellia îl aruncă pe Gabby spre ea.

– Fă-l să tacă.

Camellia traversează prispa, se apleacă peste balustrada

dinspre apă și, pentru prima dată, aud ușurare în glasul ei.

– Se pare că l-a adus pe Zede.

Ușurarea mă învăluie ca o plapumă. Dacă e cineva care poate îndrepta lucrurile, acela e bătrânul Zede. Nici măcar nu știam că e pe-aici, pe-aproape de Mud Island, dar probabil că Briny știa. Într-un fel sau altul, știu totdeauna unul de altul pe râu. Ultima dată când auzisem de el, Zede era pe uscat, avea grijă de o soră care trebuise să se mute la sanatoriu pentru că se îmbolnăvisese de tuberculoză.

– A venit Zede, îi șoptesc lui Queenie, aplecându-mă aproape de ea.

Pare să audă, poate se și liniștește un pic. Zede o să știe ce-i de făcut. O să împlânzească sălbăticia lui Briny, o să alunge norii din ochii tăticului meu și o să-l facă să gândească.

– A venit Zede, Queenie. O să fie bine. O să fie bine...

Repet întruna, până îi aruncă parâma Camelliei și urcă pe pasarelă.

Briny traversează prispa din doi pași, se lasă în genunchi lângă Queenie și o ridică, lăsându-și capul lângă al ei. Simt cum greutatea ei mă părăsește, cum căldura ei se mistuie de pe pielea mea. Umezeala nopții se apropie și, dintr-odată, mi-e frig. Mă ridic, fac flacăra felinarului mai mare și îmi strâng brațele pe lângă mine.

Zede se lasă pe vine, se uită în ochii lui Queenie, dă puțin deoparte cearșaful și peste tot e numai sânge. Îi pune o mână pe burtă, unde iese la iveală o pată roșie apoasă pe rochie.

– Coană Foss?

Are glasul calm și limpede.

– Coană Foss? M-auzi?

Queenie scoate ceva ce ar putea fi un *da*, însă sunetul se stinge în spatele dinților încleștați, iar ea își îngroapă fața la pieptul lui Briny.

Gura lui Zede devine firoasă în barba lui deasă cenușie.

Ochii tiviți cu roșu sunt calmi în orbite. Trage aerul prin nările largi și păroase, apoi îl scoate printre buzele strânse. Mirosul de whisky și tutun e puternic, dar e o mângâiere. Este singurul lucru care e ca de obicei în seara asta.

Îi prinde privirea lui Briny și clatină puțin din cap.

– Queenie, fetiço, o să te ducem de pe barcă, m-auzi? Tre' să te ducem la spital cu *Jenny*. Drum greu, peste apă. O să fii fată curajoasă pentru mine, m-auzi?

Îl ajută pe Briny s-o ridice de pe jos, iar țipetele ei sfâșie noaptea cum își sfâșie femeile din New Orleans vălurile funerare. Se lasă moale în brațele lui Briny înainte să apuce măcar s-o pună în barcă.

– Ține-o tu acum, îi spune Zede lui Briny și apoi se uită la mine, întinzând degetul strâmb pe care și-l rupsesse în Războiul din Spania. Îi duci p'ăștia mici în cabină și-i bagi pe toți în pat, surioară. Stați înăuntru. Urc înapoi aici pân' dimineață, dacă stă furtuna, și dacă nu, *Lizzy Mae* e legată un pic mai jos pe apă. Schiful vost' i-acolo. Am un băiat pe *Lizzy* cu mine. Arată rău acum... a vrut să se plimbe fără bani cu trenul și s-au luat după el copoii de la calea ferată. Totuși n-o să-ți facă nimic. I-am zis să vină dimineață dacă nu-i trimit altă vorbă.

Dă la manivela motorului *Waterwitch*, care pornește hodorogind, iar eu mă holbez la nămolul care se învoburează în lucirea felinarului. Nu vreau să văd ochii lui Queenie închiși și gura lăsată moale așa.

Camellia aruncă parâma, care cade direct la prova bărcii cu fundul lat.

Zede îndreaptă degetul spre Camellia.

– O ascuți pe sor-ta, scui păcioasă mică. Nu faci nimica dacă n-o întrebi întâi pe Rill. Pricepuși?

Nasul Camelliei se încrețește așa de tare, că pistruii de pe obraji i se lipesc unii de alții.

– Pricepuși? întrebă iar Zede.

Știe care dintre noi riscă cel mai tare s-o ia razna și să dea de belea.

– Mellia!

Supărarea lui Briny se limpezește o clipă.

– Da, domnule, aprobă ea, dar nu se bucură.

După aceea Briny se întoarce spre mine, dar parcă s-ar ruga de mine, nu mi-ar spune doar.

– Vezi de copii, Rill. Ai grijă de toată lumea până ne întoarcem – Queenie și cu mine.

– O să fim cuminți. Promit. O să am grijă de toată lumea. Nu plecăm nicăieri.

Zede rotește mânerul echei și pornește regulatorul, iar Waterwitch-ul o poartă pe mami în beznă. Ne repezim toți cinci la balustradă și stăm acolo, unii lângă alții, privind până când bezna o înghite cu totul pe *Jenny*. Ascultăm în timp ce carena lovește valurile înspumate, ridicându-se și căzând, iar motorul mugește și tace și mugește din nou. Se aude fluierul unui nostrom. Latră un câine.

Noaptea devine tăcută.

Fern se agață ca o maimuță de piciorul meu, iar Gabby se plimbă prin cabină cu Lark, pentru că ea e preferata lui. Până la urmă, nu mai e nimic de făcut, decât să intrăm și să ne gândim la ce o să mâncăm. N-avem decât turta de mălai și niște pere pe care le-a luat Briny la troc în Wilson, Arkansas, unde am stat trei luni și ne-am dus la școală până a venit vacanța de vară. Până la vremea aia, pe Briny îl mâncau deja tălpile să plece. Era gata să se întoarcă pe apă.

În mod normal, nu ne-ar fi adus niciodată la mal lângă un oraș mare cum e Memphis, dar Queenie se plânsese de crampe încă de alaltăieri. Deși era mai devreme decât își imaginase ea după ce făcuse cinci copii, știa că e mai bine să legăm barca la mal și să stăm într-un loc.

Intrați în cabina *Arcadiei*, toți sunt plângăreți, și îngrijorați,

și încinși, și supărăcioși. Camellia se plânge că am închis ușa în loc să trag doar plasa, și e zăpușeală, chiar și cu geamurile deschise.

– Taci din gură, șuier eu, după care pregătesc cina și ne așezăm în cerc pe podea, toți cinci, pentru că nu pare corect să stăm la masă cu două locuri libere în capăt.

– Mi-e 'oame.

Buzele lui Gabion se țuguiază după ce se termină mâncarea. Mănâncă mai repede decât o pisică vagaboandă.

Rup o bucată din felia mea de turtă de mălai și i-o învârt pe lângă gură.

– Ai hăpăit-o pe-a ta prea repede.

Deschide gura ca o păsărică de câte ori mă apropii și în cele din urmă îi bag dumaticatul în gură.

– Mmmmm, spune el și-și freacă burtica.

Se joacă la fel și Fern cu el, dar și Lark. Până se termină, Gabby a primit cea mai mare parte a mâncării. Cu excepția Camelliei, pentru că ea își mănâncă toată porția.

– O să verific dimineată paragatele, spune ea, de parcă asta i-ar scuza purtarea egoistă.

– Zede ne-a zis să stăm pe loc, răspund eu.

– Când se întoarce Zede. Sau când vine băiatul. Atunci o să mă duc.

Nu poate să scoată paragatul singură, și o știe.

– Nici măcar nu-i schiful aici. Briny s-a dus cu el până la barca lui Zede.

– O să fie mâine.

– Mâine o să se întoarcă Briny. Și Queenie cu copilașii.

Și atunci ne uităm una la alta – doar Camellia și cu mine. Le simt pe Lark și Fern privindu-ne, dar numai noi două înțelegem destul de mult ca să ne împărtășim îngrijorarea. Camellia se uită spre ușă, și la fel fac și eu. Știm amândouă că n-o să intre nimeni pe ușă astă-seară. N-am mai stat niciodată singuri pe

întuneric. Totdeauna a fost aici Queenie, chiar și când Briny era plecat să vâneze, sau să facă bani prin sălile de biliard, sau să prindă broaște cu harponul.

Gabion se prăbușește pe covorul împletit al lui Queenie, cu ochii închiși și genele lui lungi, blond-castaniu, atingându-i obrazii. Tot mai trebuie să-i pun un scutec peste noapte, dar o s-o fac după ce adoarme adânc, așa cum face Queenie. Acum, că folosește olița în timpul zilei, se înfurie dacă ne apropiem de el cu un scutec.

Afară bubuie tunetele și strălucesc fulgerele, iar cerul începe să reverse ceață. *Oare Zede și Briny au reușit să treacă apa cu mama? mă întreb. E undeva unde doctorii pot s-o facă bine, așa cum au făcut-o pe Camellia când i s-a umflat apendicele?*

– Proptește ferestrele dinspre râu. N-are rost să intre ploaia, îi spun Camelliei, iar ea nici măcar nu protestează.

Pentru prima dată în viață, e pierdută. Nu e sigură ce-i mai bine. Problema e că nici eu.

Lui Gabion i se deschide gura și începe să sforăie. Măcar *unul* dintre copii n-o să facă gălăgie în seara asta. Cu Lark și Fern e altă poveste. Ochii mari, albaștri, ai lui Lark se umplu de lacrimi și șoptește:

– O vre-e-au pe Queenie. Mi-e friiică.

Și eu o vreau pe Queenie, dar nu pot să le spun și lor.

– Liniște, gata. Ai șase ani. Nu mai ești bebeluș. Închide ferestrele înainte să înceapă să bată vântul și pune-ți cămașa de noapte. O să facem patul mare și o să dormim acolo, cu toții. Ca atunci când nu-i Briny acasă.

Am corpul lipsit de oase și obosit, dar mintea gonește înnebunită. Nu pot să gândesc nimic limpede; mi se învârt prin cap doar cuvinte fără înțeles, ca un Waterwitch care învârtește bălțile, agitând frunze și crengi și râme și nămol.

O ține tot așa, prin urmare nu aud toate smiorcăielile și tânguielile și chicotelile și pufniturile și pe Camellia

zgândărindu-i când o face pe Fern toantă și pe Lark bebeluș și încă un cuvânt pe care nici măcar n-ar fi trebuit să-l rostească.

Ultimul lucru pe care-l fac, după ce sunt toți în patul mare și sting felinarele, e să iau crucea omului de tinichea de pe podea și s-o atârni la loc pe perete, unde-i e locul. Lui Briny nu-i folosește, dar lui Queenie, da, iar în seara asta e singurul rămas aici să ne vegheze.

Lăsându-mă în genunchi înainte să mă urc în pat, șoptesc toate cuvintele în poloneză pe care le știu.

Capitolul 5

Avery

– Nu stau decât puțin, îi spun lui Ian, stagiarul lui Leslie, când parchează sub porticul de la azil.

Se oprește pe jumătate ieșit pe ușa șoferului.

– A... în regulă. Atunci cred că o să stau aici și o să mă ocup de niște e-mailuri.

Pare dezamăgit că nu am nevoie de însoțitor. Îi simt privirea curioasă urmărindu-mă când cobor din mașină și mă îndrept spre hol.

Directoarea mă așteaptă în biroul ei. Brățara bunicii Judy e așezată pe birou. Ochii din pietre prețioase ai libelulelor strălucesc când îmi strecor comoara pierdută pe încheietura mâinii.

Vorbim puțin despre evenimentul de azi înainte ca directoarea să se scuze pentru deranjul pe care mi l-a provocat.

– Am avut ceva probleme cu doamna Crandall, recunoaște ea. Sărăcuța. În cea mai mare parte a timpului nu vorbește cu nimeni. Doar... se plimbă pe holuri și pe-afară până se închid ușile seara. După aceea stă în camera ei, doar dacă nu sunt aici voluntari care să cânte la pian. Pare să-i placă muzica, dar nici când sunt cântece de grup nu reușim s-o convingem să participe alături de alți pacienți. Durerea și schimbarea locului pot fi adesea mai mult decât pot suporta mintea și trupul.

Pe loc, îmi imaginez pe cineva spunând același lucru despre bunica Judy. Mă doare sufletul pentru biata femeie, pentru May.

– Sper că nu e necăjită. Sunt convinsă că n-a luat intenționat brățara. Aș fi lăsat-o s-o păstreze, numai că se află în familia noastră de foarte multă vreme.

– O, Dumnezeuule, nu. Cel mai bine e s-o dea înapoi. Unul dintre lucrurile pe care pacienții noștri le înțeleg uneori cu greutate este că multe dintre lucrurile lor n-au venit aici, cu ei. Au tendința să vadă diverse obiecte prin clădire și să creadă că le-a luat cineva lucrurile. Înapoiem bunuri furate destul de des. Doamna Crandall încă se adaptează după ce și-a părăsit casa. E dezorientată și tulburată în momentul acesta, dar e firesc.

– Știu că e o tranziție dificilă.

Locuința bunicii de pe Lagniappe Street e încă închisă, cu toate lucrurile în ea. Nu eram încă pregătiți să hotărâm ce ar trebui să se întâmple cu amintirile de-o viață și nenumăratele moșteniri de familie de acolo. Până la urmă, casa va reveni generației următoare, așa cum s-a întâmplat întotdeauna. Să sperăm că se va muta acolo una dintre surorile mele, iar cele mai multe dintre antichități vor putea rămâne pe loc.

– Doamna Crandall are familie care să vină s-o viziteze?

Nu menționez intenționat povestea despre sora moartă. Oricum mă simt vinovată că vorbesc despre femeia asta de parcă ar fi vreun fel de... studiu de caz. E o *persoană*, ca bunica Judy.

Directoarea clatină din cap, încruntându-se.

– Nu în apropiere. Băiatul ei a murit cu mulți ani în urmă. Are nepoți, dar e o familie formată dintr-o a doua căsătorie și cu copii din ambele familii și nu locuiește nimeni pe-aproape, așa că e complicat. Fac și ei ce pot și, ca să fiu sinceră, doamna Crandall nu ușurează deloc situația. Inițial, a fost dusă la un centru de îngrijire mai aproape de casă și a încercat să plece. Familia a mutat-o aici crezând că o distanță un pic mai mare ar putea fi de ajutor. A încercat să plece de-aici de trei ori în două săptămâni. Pentru pacienții nou-veniți nu e ceva neobișnuit să sufere o oarecare dezorientare și să aibă ceva dificultăți. Să sperăm că situația o să se îmbunătățească după ce se adaptează puțin. N-aș vrea s-o văd transferată la Secția pentru

Alzheimer, dar...

Strânge din buze pe finalul frazei, părând să-și dea seama că n-ar trebui să-mi spună toate astea.

– Îmi pare așa de rău...

Nu pot să n-am senzația că am înrăutățit o situație deja dificilă.

– Pot s-o văd... doar să-i mulțumesc că mi-a dat înapoi brățara?

– N-a dat-o înapoi... de fapt. A găsit-o asistenta la ea.

– Aș vrea măcar să-i spun că apreciez că am recuperat-o.

În principal, sunt doar îngrijorată că directoarea pare așa de... rece în legătură cu toată povestea. Dacă i-am făcut probleme lui May?

– Brățara a fost una dintre favoritele bunicii mele.

Cobor privirea spre libelulele de aur cu lucrătură ornamentală, cu ochii lor din granate și țepi multicolori.

– Nu restricționăm vizitele la pacienții noștri, dar ar fi mai bine dacă n-ați face-o. Oricum, cel mai probabil doamna Crandall nu va vorbi cu dumneavoastră. O să-i transmitem că brățara a fost înapoiată și totul e în regulă.

Încheiem discuția cu câteva vorbe despre petrecerea aniversară de mai devreme și apoi ne despărțim în ușa biroului directoarei. În drum spre ieșire, trec pe lângă un panou cu nume și numere de cameră, așezate ordonat în lăcașuri metalice.

MAY CRANDALL, 107. Cotesc pe coridor.

Camera 107 se află în capătul culoarului. Ușa e deschisă. Patul din partea din față a camerei e gol, iar draperia din mijloc a fost trasă. Intru și șoptesc:

– Bună ziua. Doamnă Crandall?

Aerul are un iz stătut și luminile sunt stinse, dar aud sunetul aspru al răsufării cuiva.

– Doamnă Crandall?

Încă un pas și zăresc niște picioare sub păturile de pe celălalt pat. Picioarele sunt zbârcite și răsucite. De parcă n-ar fi fost folosite de multă vreme. Probabil că nu e ea.

Cercetez zona care aparține, fără îndoială, doamnei Crandall. E mică și anostă și oarecum deprimantă. În timp ce mini-apartamentul bunicii Judy are o canapea, un scaun și o masă de joc și e împodobit cu cât de multe dintre pozele ei preferate am reușit să înghesuim acolo, camera asta arată de parcă ocupantul n-are intenția să stea aici. Pe noptieră se află un singur obiect personal – o ramă de fotografie cu un suport de catifea decolorată și prăfuită pe spate.

Știu că n-ar trebui să-mi bag nasul, dar încă o mai văd pe May uitându-se la mine cu ochii ei albastru-verzui, părând să *aibă nevoie* de ceva. Cu disperare. Și dacă a încercat să fugă de aici pentru că o maltratează cineva? Ca procuror federal, nu poți să nu fii conștient de cazuri îngrozitoare de abuzuri asupra bătrânilor. Când sunt implicate infracțiuni federale de genul fraudelor prin telemarketing, furt de identitate și însușirea cecurilor de pensie, cazurile sunt de jurisdicția noastră. Sunt prea multe situații în care tinerii abia așteaptă să pună mâna pe banii celor mai bătrâni. Doamna Crandall poate că o avea nepoți absolut minunați, dar e greu de imaginat de ce-ar lăsa-o singură aici, în situația asta, în loc s-o mute undeva unde unul dintre ei ar putea verifica cum e îngrijită.

Vreau doar să mă asigur, îmi spun. În adâncul meu sălășluiește simțul datoriei caracteristic familiei Stafford. Mă face să mă simt responsabilă pentru bunăstarea unor străini, mai ales a celor care sunt neajutorați și marginalizați. Operele de caritate sunt a doua slujbă, cu normă întregă și neoficială, a mamei.

Din nefericire, rama ornamentată e întoarsă spre perete. A fost turnată din genul de celuloid ivoriu perlat care s-ar fi asortat cu borcanele de pudră și periile, pieptenii și cârligele

pentru nasturi ale doamnelor din anii '30 și '40. Nu pot să văd poza nici chiar dacă mă aplec peste ea.

În cele din urmă, o fac pur și simplu. Întorc rama. Cu nuanțe de sepia și alb îngălbenit în jurul marginilor, imaginea e un instantaneu cu un cuplu tânăr pe malul unui lac sau iaz. Bărbatul poartă o pălărie de fetru ponosită și ține în mână o undiță. Chipul e greu de distins – ochi întunecați, păr închis. E chipeș, iar felul cum stă cu un picior rezemat de un buștean căzut, cu umerii înguști trași pe spate, arată încredere – aproape sfidare. Parcă l-ar provoca pe fotograf să-l prindă în poză.

Femeia e însărcinată. Vântul îi flutură rochia înflorată, conturând un abdomen care pare prea mare ca să fie dus pe picioarele ei lungi și subțiri. Părul blond și des cade în bucle lungi aproape până în talie. Partea din față e trasă pe spate într-o fundă șifonată, ca a unei fete. Asta-i primul lucru care mă frapează la ea – arată ca o adolescentă costumată pentru un rol într-o piesă școlară. *Fruitele mâniei*, poate.

Al doilea lucru care-mi trece prin minte e că îmi aduce aminte de bunica. Clipesc, mă aplec mai aproape, mă gândesc la fotografiile pe care le-am agățat cu grijă, nu cu mult timp în urmă, în camera bunicii Judy. Una în mod special – o poză din excursia ei de absolvire a liceului. Stă pe un chei în Coney Island, zâmbind spre aparatul foto.

Probabil că doar îmi închipui asemănarea. Judecând după îmbrăcăminte, fotografia asta e prea veche ca să fie a bunicii Judy. Bunica mea, totdeauna modernă, nu s-ar fi îmbrăcat niciodată așa, dar în momentul ăsta, când privesc încordată prin sticlă, nu mă pot gândi decât că *ar putea fi ea*. Văd și asemănarea cu nepoata mea Courtney și, desigur, cu mine.

Scot repede telefonul și încerc să focalizez camera în lumina slabă.

Reticulul camerei tremură. Fac poza. E neclară. Mă întorc

spre pat, mai încerc o dată. Nu știu de ce, mi se pare că ar fi inacceptabil să aprind lampa și, dacă folosesc blițul, n-o să facă decât să se reflecte din sticlă. Dar vreau o poză. Poate că tata ar putea să-mi spună dacă îi recunoaște pe oamenii ăștia... sau, poate, după ce ajung acasă și mă mai uit o dată, o să-mi dau seama că exagerez asemănarea. Fotografia e veche și nu-i chiar așa de clară.

– E nepoliticos să invadezi spațiul cuiva fără să fii invitat.

Mă îndrept cu o smucitură înainte să mai apuc să fac o poză. Și scap și telefonul din mână. Se rostogolește iar eu sunt ca un personaj de desene animate care se mișcă cu încetinitorul, încercând să respire.

May Crandall intră pe ușă în timp ce îmi scot telefonul de sub pat.

– Îmi pare foarte rău. Voiam doar...

Nu există nicio explicație rezonabilă pentru așa ceva. Niciuna.

– Ce pui la cale, mai exact?

Când mă întorc, se trage înapoi, surprinsă. Bărbia i se retrage spre gât, apoi iese încet afară.

– Te-ai întors.

Trece cu privirea peste rama pozei, sugerându-mi că știe că a fost mutată.

– Ești una dintre *ei*?

– Ei?

– Oamenii ăștia.

Face un semn cu mâna în aer, referindu-se la personalul centrului de îngrijire. Întinde gâtul și mai mult.

– M-au închis aici.

Mă gândesc la povestea pe care mi-a spus-o Leslie – casa, trupul surorii moarte. Poate că aici nu e vorba doar de durere și dezorientare. Chiar nu știu nimic despre femeia asta.

– Văd că porți brățara mea. Arată spre încheietura mea.

Îmi vin în minte cuvintele directoarei. *În cea mai mare parte a timpului, nu vorbește cu nimeni. Doar... se plimbă pe holuri și pe-afară...*

Dar vorbește *cu mine*.

Mă surprind trăgând mai aproape brățara cu libelule, ținând mâna deasupra ei, țintuind-o la piept.

– Îmi pare rău. Brățara era a mea. Probabil că a alunecat când m-ai ținut de încheietură azi... mai devreme... la petrecerea aniversară?

Clipește spre mine de parcă habar n-ar avea despre ce vorbesc.

Poate a și uitat de petrecere?

– Ai avut și tu una la fel? întreb eu.

– O petrecere? Nu, sigur că nu. Indignarea clocotește în ea aproape vizibil, viguroasă și acidă. Poate că directoarea azilului a subestimat problemele femeii ăsteia? Am auzit că demența și boala Alzheimer se pot manifesta prin paranoia și agitație; doar că n-am avut niciodată de-a face cu acest comportament. Bunica Judy e dezorientată și uneori dezamăgită de ea însăși, dar e la fel de dulce și de bună la inimă ca întotdeauna.

– De fapt, voiam să zic, ai avut vreo brățară ca asta?

– Păi, da, am avut... până ți-au dat-o ție.

– Nu. O purtam când am venit aici azi-dimineață. E un cadou de la bunica mea. A fost una dintre preferatele ei. Altfel, te-aș fi...

Mă opresc înainte să spun *Altfel, te-aș fi lăsat s-o păstrezi*. Pare că ar fi lipsit de respect, de parcă aș trata-o ca pe un copil.

Se uită lung la mine. Dintr-odată, pare perfect lucidă, chiar ageră.

– Poate că m-aș putea întâlni cu bunica ta și putem pune lucrurile la punct. Stă pe-aproape?

În atmosfera din încăperea se produce o schimbare bruscă. O simt, și n-are nicio legătură cu curentul care bate pe deasupra.

Vrea ceva de la mine.

– Mă tem că nu este posibil. Aș vrea să se poată, dar nu se poate.

De fapt, n-aș lăsa-o niciodată pe scumpa mea bunică în fața acestei femei ciudate și ranchiunoase. Cu cât vorbește mai mult, cu atât e mai ușor să ți-o imaginezi pitindu-se lângă cadavrul surorii ei.

– Deci e moartă?

Dintr-odată, pare demoralizată, vulnerabilă.

– Nu. Dar a trebuit să se mute de-acasă într-un centru de îngrijire.

– De curând?

– Cam acum o lună.

– Ah... ah, ce păcat. Măcar e fericită acolo?

Cuvintele sunt urmate de o privire rugătoare, disperată, iar pe mine mă copleșește o tristețe pătrunzătoare pentru May. Cum a fost viața ei? Unde sunt prietenii, vecinii, colegii... oamenii care ar trebui să vină s-o vadă acum, măcar dintr-un sentiment al datoriei, dacă nu de altceva? Bunica Judy are cel puțin un musafir în fiecare zi, uneori câte doi sau trei.

– Cred că da. Ca să fiu sinceră, era cam singură acasă. Acum, că e acolo, are cu cine să stea de vorbă, și sunt zile când se organizează jocuri și petreceri la care se poate duce. Fac proiecte de lucru manual și au și o bibliotecă plină de cărți.

Fără îndoială, oferă și aici unele dintre opțiunile astea. Poate că pot să obțin ceva de la May Crandall – s-o încurajez să acorde o șansă reală noii ei vieți și să înceteze să se mai războiască așa cu personalul. Schimbarea de direcție a conversației noastre mă face să bănuiesc că nu-i chiar așa de confuză pe cât susține.

Îmi ignoră elegant sugestia și schimbă subiectul.

– Cred că am cunoscut-o. Pe bunica ta. Cred că mergeam la același club de bridge.

Îndreaptă spre mine încheietura unui deget încovoiat și osos.

– Semeni cu ea destul de bine.

– Așa spune lumea. Da. Am părul ei. Surorile mele, nu, dar eu, da.

– Și ochii.

Lucrurile devin personale. Privește prin mine, până în măduva oaselor.

Ce se întâmplă aici?

– O să... o s-o întreb despre tine când o văd. Dar s-ar putea să nu-și aducă aminte. Are zile bune și zile proaste.

– Nu așa suntem cu toții?

Buzele lui May zvâcnesc în sus, iar eu mă surprind chicotind nervos.

Trăgându-mă într-o parte, lovesc cu cotul lampa de pe noptieră, apoi o prind, dărâmând de data asta rama. O prind înaintea să cadă, o țin în mână și încerc să mă abțin să mă uit mai bine.

– Tot timpul dau peste ea. Fetele astea de-aici.

– Pot s-o pun pe măsuța de toaletă.

– Vreau s-o am aproape.

– Ah... în regulă.

Mi-aș dori să-i pot face încă o poză cu telefonul. Din unghiul ăsta, geamul nu lucește, iar chipul pare să semene și mai mult cu al bunicii. Ar putea să fie ea... poate îmbrăcată pentru un rol? *A fost* președinta clubului de teatru în școala pregătitoare.

– De fapt, asta mă întrebam când ai intrat.

Acum, că suntem în termeni mai prietenești, pare acceptabil să întreb.

– Femeia din fotografie mă duce puțin cu gândul la bunica mea.

Îmi bâzâie telefonul, cu soneria încă oprită de la întrunirea de mai devreme. Îmi aduce aminte că l-am lăsat pe Ian să aștepte în mașină până acum. Totuși, mesajul e de la mama.

Vrea s-o sun.

– Același păr, aprobă cu blândețe May. Dar nu-i chiar așa de neobișnuit.

– Nu, presupun că nu.

Nu oferă nicio altă informație. Fără tragere de inimă, pun rama la loc pe noptieră.

May se uită la telefonul meu care bâzâie a doua oară, SMS-ul mamei care solicită un răspuns. Știu bine că nu e cazul să nu răspund.

– Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc.

Încerc să mă scuz.

– Trebuie să pleci?

– Mă tem că da. Dar o s-o întreb pe bunica dacă îi spune ceva numele tău.

Își umezește buzele, scoțând un mic cloncănit când le depărtează.

– O să te întorci, și atunci o să-ți spun povestea fotografiei.

Răsucindu-se cu o agilitate surprinzătoare și fără să-și folosească bastonul, pornește spre ușă, adăugând:

– Probabil.

Dispare înainte să apuc să răspund.

Fac o poză mai bună a fotografiei din ramă și apoi plec în grabă.

În hol, Ian se uită printre e-mail-urile de pe telefon. Se pare că a renunțat să mai aștepte în mașină.

– Îmi pare rău că a durat atâta, îi spun.

– A, hei, nicio problemă. Am avut ocazia să-mi pun în ordine inbox-ul.

Directoarea trece pe lângă noi și se încruntă, probabil întrebându-se de ce mai sunt încă aici. Dacă n-aș fi fost o Stafford, fără îndoială că s-ar fi oprit și m-ar fi luat la întrebări. Ținând însă cont de circumstanțe, întoarce demonstrativ privirea și trece mai departe. Și după două luni de când m-am

întors în Carolina de Sud, tot mai e bizar să fiu tratată ca un star rock doar datorită numelui meu de familie. În Maryland, de multe ori oamenii își dau seama că tata e senator când mă cunosc deja de luni de zile. Era plăcut să am ocazia să mă impun ca fiind *eu însămi*.

Plec spre mașină împreună cu Ian și suntem curând prinși în traficul aglomerat de lucrările de construcție, așa că profit și o sun pe mama. N-o să am cum să obțin vreun răspuns de la ea acasă, cu întrunirea DAR găzduită acolo. După ce se termină, o să fie ocupată, asigurându-se că fiecare farfurie de porțelan și fiecare pahar de puncti ajunge înapoi la locul său de drept. Asta-i Honeybee. E o maestră a organizării.

Și nici nu uită vreodată un nume.

– Cunoaștem vreo May Crandall? o întreb după ce mă roagă să „trec pe la” întrunirea DAR, adică să apar, să strâng mâini și să marchez niște puncte în fața soțiilor potrivite.

Câștigă femeile, și o să câștigi voturile, spune întotdeauna tata. *Doar bărbații nesocotiți le subestimează puterea.*

– Nu cred, se gândește mama. Crandall... Crandall...

– May Crandall. E cam de vârsta bunicii Judy. Poate că au jucat bridge împreună?

– O, Doamne, nu. Femeile cu care joacă bridge bunica Judy sunt *prietene*.

Prin *prietene*, înțelege cunoștințe vechi de familie, în majoritate cu legături care durează de mai multe generații. Oameni din cercul nostru social.

– Lois Heartstein, Dot Greeley, Mini Clarkson... le cunoști pe toate deja.

– În regulă.

Poate că May Crandall este de fapt doar o bătrână confuză cu capul plin de amintiri învălmășite, care n-au decât o asemănare parțială cu realitatea. Asta nu explică totuși fotografia de pe noptieră.

– De ce?

– Niciun motiv serios. Am cunoscut-o azi la azil.

– Ei, ce drăguț. A fost frumos din partea ta să stai de vorbă cu ea. Oamenii ăștia ajung să fie foarte singuri. Probabil că știe *de noi*, Avery. Mulți știi de noi.

Mă rușinez și sper că Ian nu poate să audă și ce spune mama. E jenant.

Problema fotografiei încă mă mai macină.

– Cine se duce s-o vadă diseară pe bunica Judy?

– Aveam de gând să mă duc eu. După întâlnirea DAR, dacă nu e prea târziu.

Mama oftează.

– Tatăl tău n-o să reușească să ajungă.

Fără greș, Honeybee preia responsabilitățile de familie când slujba îl împiedică pe el s-o facă.

– Ce-ar fi să rămâi acasă și să te odihnești după întâlnire? îi sugerez. Mă duc eu.

– Dar treci întâi pe la întrunire? insistă mama. Bitsy s-a întors din excursia de la lacul Tahoe. Abia așteaptă să te vadă.

Dintr-odată, am sentimentul îngrozitor, disperat, pe care îl trăiește probabil un animal când se închide ușa cuștii. Nu mă mir că mama vrea să vin la adunarea ei DAR. S-a întors Bitsy în oraș. Ținând cont de participanții la petrecere, pot conta pe un interogatoriu complex – dacă Elliot și cu mine am stabilit data nunții, dacă am ales modelele de porțelanuri și argintărie, dacă am discutat despre loc și anotimp... Înăuntru, afară, iarnă, primăvară.

Bitsy nu vrea să audă *Nu ne grăbește nimeni. Suntem amândoi foarte ocupați în momentul ăsta. Așteptăm doar să vedem cum ni se pare bine*. Odată ce ea și doamnele din DAR mă încolțesc, n-o să mă lase să plec până nu-și folosesc tot arsenalul ca să obțină răspunsurile pe care le vor.

Am o senzație copleșitoare că până la urmă n-o să ajung la

Magnolia Manor în seara asta ca s-o întreb pe bunica Judy despre poză.

Capitolul 6

Rill

În visul meu, plutim liberi pe fluviu. Motorul Model T pe care l-a fixat Briny în spatele bărcii ne duce ușor în susul apei, ca și cum n-am avea deloc greutate. Queenie stă în capul oaselor deasupra cabinei, de parcă ar călări un elefant. Are capul lăsat pe spate, iar părul i se revarsă de sub pălăria roșie cu pene. Îngână un cântec pe care l-a învățat de la un irlandez bătrân dintr-una din taberele de case plutitoare.

– Nu-i drăguță ca o regină? întrebă Briny.

Soarele e cald, și vrăbiile își cântă cântecele, și bibanii grași sar din apă. Un stol de pelicani albi zboară în forma unei mari săgeți vechi îndreptate spre nord, ceea ce înseamnă că încă mai avem înaintea noastră o vară întreagă. În zare nu se vede niciun vas cu zbatouri, nicio mahonă, niciun remorcher sau vreo barjă. Fluviul e al nostru.

Doar al nostru.

– Și atunci tu ce ești? mă întrebă Briny în vis.

– Prințesa Rill din Regatul Arcadia! strig eu.

Briny îmi pune pe cap o coroniță din flori de caprifoi și mă declară ca atare, exact ca regii din cărțile cu povești.

Când mă trezesc dimineată, încă mai am un gust dulce în gură. Durează până deschid ochii și mă gândesc de ce suntem toți cinci în patul lui Queenie și al lui Briny, culcați de-a curmezișul saltelei ca prada pescarului, asudați și lunecoși.

Queenie nu-i aici. Abia îmi trece gândul prin cap, când îmi dau seama ce m-a smuls din vis.

Bate cineva la ușă.

Îmi sare inima, iar eu sar deodată cu ea, trăgându-mi unul dintre șalurile lui Queenie peste cămașa de noapte în timp ce

traversez podeaua cabinei. De cealaltă parte a ușii e Zede și, chiar și prin sticla ferestrei, îmi dau seama că fața lui cu mustăți albe e lungă și tristă. Mi se strâng măruntaiele.

Afară, furtuna a trecut. O să fie o zi frumoasă. Aerul dimineții e cald și umed, dar deschid ușa și ies și simt frigul direct prin cămașa de noapte veche de bumbac pe care Queenie a cusut un volănaș, pentru că mă înălțasem așa de tare. Queenie zicea că o fată de vârsta mea n-ar trebui să-și arate așa de mult picioarele.

Strâng mai tare șalul peste piept, nu din cauza lui Zede sau pentru că aş avea vreo parte femeiască de ascuns – Queenie zice că o să se întâmple când o să vină vremea, și încă n-a venit vremea – ci pentru că în barca lui cu fundul plat se află un băiat. E o arătare costelivă, dar înaltă. Are pielea întunecată, ca a unui cajun sau a unui indian. N-aș zice că e chiar bărbat încă dar e mai mare ca mine. Poate vreo 15 ani sau pe-acolo. Zede ia mereu pe câte cineva sub aripa lui. E bunicuțul întregului fluviu.

Puștiul își ascunde fața sub o șapcă jerpelită de vânzător de ziare, privind spre fundul bărcii, nu spre mine. Zede trece peste prezentări.

Știu ce înseamnă, dar aş vrea să nu știu.

Simt mâna lui Zede grea pe umăr. Ar trebui să aducă mângâiere, dar eu vreau să fug de ea, s-o șterg undeva pe mal, cu picioarele gonind așa de repede, încât abia să lase urme în nisipul ud.

Lacrimile îmi urcă în gât și înghit adânc. Fața lui Fern se strivește de fereastra din spatele meu. Pesemne că s-a trezit și s-a ținut după mine. Niciodată nu mă lasă să ajung prea departe.

– Copiii lui Queenie n-au supraviețuit.

Zede nu-i genul care să se învârtă în jurul cozii când vorbește.

În mine moare ceva – un frățior sau o surioară pe care aveam

de gând să-i țin în brațe ca pe niște păpuși noi de porțelan.

– Niciunul dintre ei?

– Doctorul zice că nu. Nu l-a putut scăpa pe niciunul. Cică degeaba o ducea Briny pe maică-ta la spital mai repede. Copiii nu erau sortiți pentru lumea asta, atâta tot.

Scutur tare din cap, încercând să-mi scot din urechi cuvintele alea așa cum scuturi apa după ce înoți. Nu poate fi adevărat. Nu în Regatul Arcadia. Fluviul e magia noastră. Briny a promis mereu că râul o să aibă grijă de noi.

– Ce-a zis Briny?

– E destul de terminat. L-am lăsat acolo, cu mama ta. Au de semnat niște acte la spital și alte alea. Ei nu i-au zis încă de copii. Socot că o să-i zică Briny când se trezește de-a binelea. O să se facă bine, a zis doctorul.

Dar o știu eu pe Queenie. N-o să se facă bine. Nimic n-o face mai fericită decât să dezmiere un copil dulce, proaspăt venit pe lume.

Zede îmi spune că se gândește că-i mai bine să se întoarcă la spital. Briny nu era bine azi-dimineață.

– M-am dus să văd dacă nu-i vreo femeie în tabăra de pe râu să vină să vadă de voi,ăștia mici, da' n-am prea avut de unde-alege. O fo' ceva belele cu poliția și mai tot poporul din cocioabe s-a dus pe râu în jos. L-adusei pe Silas să vadă de voi până pot să vi-l aduc pe tati acasă.

Face o mișcare spre băiatul din barcă, iar acesta ridică privirea, surprins. Nu știa că Zede are de gând să-l lase aici, bănuiesc.

– Putem să avem grijă de noi și singuri.

Cel mai tare, vreau să vină acasă Queenie și Briny și să ne ducă pe râu în jos. Vreau așa de tare, că mă doare până în străfundul ghemului din măruntaie.

– N-avem nimic să-i dăm de mâncare.

Camellia a ajuns acum în ușă, dându-și și ea cu părerea.

– Ei bine, bună dimineața, domnișoară Rază de Soare Trandafir.

Așa îi zice mereu Zede Camelliei, tocmai fiindcă e exact invers.

– Voiam să mă duc să trag niște broaște în harpon, declară ea, de parcă fusese numită căpitanul *Arcadiei*.

– Ba nu te duci, îi spun. N-ar trebui să plecăm de pe barcă. Niciunul dintre noi.

Zede întinde un deget spre sora mea.

– Stați cuminți, copii.

Mijește un ochi în spate spre râu.

– Nu știu ce i-a speriat pe băieții din tabăra de la Mud Island. E bine că sunteți în golfulețul ăsta singuri, oricum. Doar stați liniștiți. Nu atrageți atenția sau mai știu eu ce.

Pe piept mă apasă ceva nou. Ceva greu. Îngrijorarea îmi râcăie un punct sensibil și începe să se cuibărească. Nu vreau să plece Zede.

Fern se apropie cu pași șovăitori ca să mi se agațe de picior. O ridic și-mi lipesc bărbia de bucele ei rebele. E o alinare.

Iese și Gabion și-l iau și pe el în brațe, iar greutatea lor mă țintuiește de podea. Șalul lui Queenie mi se înfășoară strâns peste umeri și-mi intră în carne.

Zede mă instalează iar la comandă și-l aduce pe băiat, pe Silas, pe *Arcadia*. Când se îndreaptă, Silas e mai înalt decât credeam. E slab ca o scândură, dar ar fi chipeș dacă n-ar avea buza spartă și ochiul vânăt. Dacă într-adevăr mergea pe șest cu trenul, cum a zis Zede, are noroc că nu l-au caftit mai rău copoii de la calea ferată.

Se cațără pe balustrada verandei, de parcă acolo are de gând să stea.

– Ai grijă tu de ei de-acu', îi spune Zede.

Silas încuviințează, dar e destul de limpede că nu se bucură. Pe deasupra trece un uliu în căutare de pradă, iar Silas se uită

la el cum zboară, apoi rămâne cu fața îndreptată spre Memphis.

Zede lasă de mâncare – un sac de mălai, o legătură de morcovi, zece ouă și niște pește sărat.

Silas se uită la Zede cum se urcă în barcă și dispare.

– Ți-e foame? îl întreb.

Se întoarce către mine și atunci îmi aduc aminte că sunt în cămașă de noapte. Simt aerul lipicios atingându-mi pielea unde mi se lasă în jos decolteul sub greutatea copiilor de pe șolduri.

Silas întoarce privirea, ca și cum ar fi observat.

– Socot că da.

Are ochii întunecați ca miezul nopții pe apă. Reflectă tot ce privește cu ei – un stârc care pescuiește pe-aproape, crengile care se apleacă dintr-un copac pe jumătate rupt, cerul dimineții cu norii lui de spumă albă... pe mine.

– Gătești?

O spune într-un fel care sugerează că a decis deja că nu pot.

Împing bărbia în față și-mi îndrept umerii. Șalul lui Queenie intră și mai adânc în carne. Nu cred că-mi place prea tare Silas.

– Mda. Pot să gătesc.

– Pppfff! scui pă Camellia.

– Tu taci din gură.

Îi pun jos pe cei mici și-i împing spre ea.

– Și vezi de ei. Unde-i Lark?

– Încă în pat.

– Vezi și de ea.

Lark poate s-o șteargă rapid și tăcut ca o șoaptă. Odată, se întinsese într-o poienită lângă un pârâu și adormise buștean și ne trebuise o zi întregă și jumătate de noapte până s-o găsim. O scosese din minți de spaimă pe Queenie.

– Cre'că mai bine am grijă să nu dai foc la toată casa, bodogănește Silas.

Mă hotărâsc pe loc: nu-mi place deloc băiatul ăsta.

Dar când intrăm pe ușă se uită spre mine și buza spartă se ridică într-o jumătate de zâmbet, iar eu mă gândesc că poate că nu-i chiar așa de rău.

Aprindem focul în sobă și pregătim mâncarea cât putem de bine. Nici Silas, nici eu nu știm prea multe. Soba e teritoriul lui Queenie, iar pe mine nu mă interesase niciodată. Preferam să stau afară și să mă uit la râu și la animalele lui și să-l ascult pe Briny depănând povești despre cavaleri, și castele, și indieni din vest, și locuri îndepărtate. Briny văzuse toată lumea, din câte puteam eu să-mi dau seama.

Și Silas văzuse câte ceva. În timp ce gătim și ne așezăm să mâncăm, spune povești despre cum a mers cu trenul și a făcut autostopul prin cinci state, și cum a încropit mâncare în taberele vagabonzilor, și cum a trăit din roadele pământului ca un indian sălbatic.

– Tu de ce n-ai o mamă? întreabă Camellia când termină ultima bucată dintr-o turtă de mălai care e doar un pic arsă pe margini.

Lark încuviințează, pentru că și ea vrea să știe, dar e prea timidă ca să întrebe.

Silas flutură o furculiță de argint elegantă pe care a dezgropat-o Briny de lângă epava unei bărci de pe râu.

– Am avut mamă. Mi-a plăcut, până am făcut nouă ani. Atunci am plecat și n-am mai văzut-o după aia.

– Cum așa?

Mă uit atent la el, ca să văd dacă glumește. La cât de dor îmi e deja de Queenie, nu-mi pot imagina cum e să stai intenționat departe de mama ta.

– S-a măritat cu unu' căruia-i plăcea să bea și să dea cu biciul. Am îndurat un an de-așa ceva, și-am zis că mai bine îmi văd de drumul meu.

Scânteia îi dispăre din ochi o clipă, și acolo nu mai rămâne nimic, doar întuneric. Dar la fel de repede ridică din umeri și

zâmbește, iar în obraji îi apar din nou gropițele.

– Am pornit-o cu o echipă de culegători care trecea pe-acolo. Am mers direct în Canada, la cules de mere și cu combina la grâu. După ce s-a terminat, am luat-o iar spre sud.

– Când aveai doar zece ani? Camellia plescăie din buze, ca să-i arate că nu crede nicio vorbă. Ai făcut toate astea? Sunt convinsă. Agil ca o pisică, Silas se răsuțește pe scaun, își ridică poalele cămășii decolorate și ne arată cicatricile de pe spate. Toți cinci ne tragem de la masă. Nici măcar Camellia nu mai are acum vreun răspuns obraznic.

– Să fiți fericiți dacă aveți o mămică și un tătic buni. Silas se uită urât la ea. Nici măcar să nu vă treacă prin cap să-i părăsiți, dacă sunt buni cu voi. Unii sigur nu-s. Rămânem toți tăcuți un minut, iar în ochii lui Lark se strâng lacrimi. Silas culege ultimul rest de ou și bea hulpav o gură de apă. Se uită la noi peste gura câinii de tablă și se încruntă de parcă nu-și poate da seama de ce avem toți fețele așa de lungi.

– Ia zi, micuțo – se întinde și o ciupește pe Lark de nas, iar ea bate din gene ca din aripile unui fluture – ți-am povestit despre seara când i-am cunoscut pe Banjo Bill și pe câinele lui dansator, Henry?

Dintr-odată, trece la altă poveste și după aceea, la alta. Timpul se scurge pe nesimțite în vreme ce terminăm de mâncat și facem curat.

– Nu gătești chiar așa de rău.

Silas se linge pe buze după ce am terminat de spălat vasele în ciubărul de pe prispă.

În timpul ăsta, Fern și-a pus rochia pe dos, pentru că s-a schimbat singură de cămașa de noapte, iar Gabion aleargă pe jumătate despuiat, căutând pe cineva să-l spele după ce s-a furișat singur la buda din spate. E bine că n-a căzut direct în râu. Buda de pe barcă n-are fund, dedesubt e doar apă.

Îi spun Camelliei să-l ducă pe prispă și să-l bage cu fundul în

râu și după aia să-l șteargă. Așa-i cel mai simplu.

Camelliei i se dilată nările. Singurul lucru care o înspăimântă pe lumea asta e rahatul. Și asta-i exact motivul pentru care o pun să-l spele pe Gabby. O merită. N-a pus mâna să ajute cu nimic toată dimineața.

– Mellia! Mellia! se bucură frățiorul nostru în timp ce piciorușele lui dolofane îl duc împleticit spre ușă, cu fundul gol. Sunt mu'dar!

Soră-mea rânjește batjocoritor la mine, apoi deschide brusc plasa și-l trage pe Gabion afară, ridicându-l de braț, astfel că ajunge să stea în vârful picioarelor.

– Mă ocup eu, șoptește Lark, sperând să pună capăt sfezii.

– Las-o pe Camellia. Tu nu ești destul de mare.

Silas și cu mine ne privim, iar el zâmbește puțin.

– N-ai de gând să te îmbraci până la urmă?

Mă uit în jos și-mi dau seama că de fapt n-am apucat să mă schimb și nici n-am apucat să mă mai gândesc la asta, așa de prinsă fusesem de poveștile lui Silas.

– Cred că așa face bine, spun eu și râd de mine, îmi iau rochia din cui, iar apoi rămân cu ea în mână. Trebuie să ieși, totuși. Și să nu tragi cu ochiul.

Mi-a trecut prin cap un gând amuzant cât găteam și aveam grijă de copiii împreună. Mă jucasem prefăcându-mă că eu eram mama și Silas era tata și aici era casa noastră. Mă ajutase să nu mă gândesc că Briny și Queenie erau tot plecați.

Dar sub nicio formă n-o să mă dezbrac în fața lui, sau a altcuiva. Am crescut destul de mare în ultimul an ca să mă îmbrac în spatele draperiei din cocioabă, așa cum face și Queenie. N-aș accepta să mă vadă cineva dezbrăcată, așa cum n-aș lăsa pe nimeni să mă biciuiască pe spinare și să-mi lase cicatrici.

– Ce naiba, răspunde Silas și-și dă ochii peste cap, de ce să mă uit? Nu eș' decât un copil.

Mi se înfierbântă pielea din cap până în picioare, iar obrajii îmi dau în clocot.

Dincolo de ușa de plasă, Camellia râde.

Roșesc și mai tare. Dacă aș putea, în clipa asta i-aș arunca în apă și pe ea, și pe Silas.

– Și ia-i și pe ăștia mici cu tine, mă răstesc la el. Femeile au nevoie de intimitate.

– Și tu de unde știi așa ceva? Nu ești femeie. Ești doar o păpușică Kewpie³ cu buclioare, mă necăjește Silas, dar mie nu mi se pare amuzant, mai ales când poate să audă și Camellia.

Stă pe prispă lângă Fern și Lark, bucurându-se de spectacol.

Mi se încordează toți mușchii din corp. Nu mă înfurii ușor, dar, când o fac, parcă ar arde un foc în mine.

– Păi, nici tu nu ești decât un... un băț! Un bățos. Nici nu trebuie să încetinească vântul ca să bată în jurul tău. Așa de slăbănog ești.

Mă îndrept ca să-l înfrunt, cât de antipatică se poate, și-mi pun mâinile în șold.

– Măcar eu n-am păr de să ștergi podeaua cu el.

Își ia pălăria din cui și iese pe ușă cu pași apăsați. De undeva de lângă pasarelă, strigă:

– Ar trebui să pleci cu circul. Asta ar trebui să faci. Ai putea să fii clown!

Mă privesc în oglinda de pe perete și văd bucle blonde zburlite în toate părțile, iar fața mi-e roșie cum e capul ciocănitorii. Înainte să apuc măcar să-mi dau seama cum arăt, dau fuga la ușă să răcnesc:

– Păi, cale bătută, Silas... Silas... și cum te-o mai chema, dacă te mai cheamă cumva. Oricum n-avem nevoie de tine, și...

Ajuns pe mal, se lasă dintr-odată pe vine și dă din mână spre mine. Nu-i pot distinge chipul sub pălărie, dar e destul de clar că sunt probleme. A văzut ceva în pădure.

³ Marcă de păpuși cu obrajii roșii și o buclă de păr în vârful capului.

Fierbințeala de pe piele își schimbă direcția și se trage spre înăuntru.

– Mda, cale bătută! strigă Camellia, băgându-se și ea în ciondăneală. Pleacă de pe barca noastră, bășosule!

Silas aruncă o privire, împingând din nou mâna spre noi. Tufărișul se închide în urma lui când se repede spre pădure.

– Nu te ascunzi! Te văd!

– Șșșș, Camellia!

Deschid ușa de plasă și le trag înăuntru pe Fern și pe Lark.

Camellia se încruntă pieziș la mine. E aplecată peste balustradă, ținându-l pe Gabion spânzurat de brațe. Fundulețul i se rotește în apă, iar el dă din picioare și chicotește. Camellia se preface că-l scapă, apoi îl prinde iar de brațe, și Gabion scoate un țipăt ascuțit până să apuc eu să ajung la ei.

– Haideți înăuntru.

Aplecându-mă în afară, mă întind după brațul frățiorului meu, dar Camellia mă pocnește și-l lasă pe Gabby să se legene ținut într-o singură mână.

– Îi place. Și înăuntru e cald.

Părul negru și des îi cade în față, iar vârfulurile îi ajung în apă, colorând-o ca o pată de cerneală.

– Vrei să mergem să înotăm? îl întreabă pe Gabby.

O clipă, mă gândesc că o să coboare în apă cu el.

La țarm, Silas iese din tufăriș și-și duce degetul la buze, încercând să ne facă să tăcem.

– E ceva în neregulă.

Îl prind de mână pe Gabion și-l legăn ca pe un iadeș, ridicând-o și pe soră-mea odată cu el.

– Auuu!

Se înfurie când se lovește cu cotul de balustradă.

– Intrați!

În josul țărmlui, frunzișul tremură și văd ceva negru – poate pălăria cuiva.

– E cineva acolo.

Camellia pufnește.

– Nu vrei decât să se întoarcă băiatul ăla.

Nu poate să-l vadă pe Silas, dar probabil că e la nici trei metri de locul unde trosnește o creangă și își ia zborul un corb, croncănind în semn de protest.

– Acolo. Vezi?

Camellia zărește pata neagră. Vine cineva, asta-i sigur, dar, în loc să intre pe ușă, Camellia se strecoară spre cealaltă parte a bărcii.

– O să mă furișez prin spate să văd cine e.

– Nu, șuier eu, dar adevărul e că nu sunt sigură ce să fac.

Vreau să arunc parâmele și să scot *Arcadia* din nisip și să plec pe râu. Apa e nemișcată și liniștită în dimineața asta, așa că ar fi ușor s-o scoatem, doar că n-aș îndrăzni să încerc. Numai cu Camellia și cu mine și, poate, cu Silas, nevoiți să împiedicăm *Arcadia* să lovească vreun grind sau să fie lovită de vreo barjă sau vas cu zbatouri, n-aveam cum să știm ce ni s-ar putea întâmpla pe râu.

– Hai să intrăm, spun. Poate o să creadă că nu e nimeni pe barcă și o să-și vadă de treabă.

Dar cine ar avea treabă în golfulețul ăsta unde nu-i nimic de jur împrejur?

– Poate că e doar cineva care a ieșit la vânătoare de veverițe, spune Camellia plină de speranță. Poate că ne dă și nouă una pentru cină, dacă ne purtăm frumos.

Știe cum să fie drăguță când vrea, când are cineva de dat zahăr candel sau de împărțit gogoși în jurul unui foc de tabără.

– Zede ne-a zis să stăm liniștiți. Și Briny ne-ar trage o bătaie bună dacă ar afla.

Briny nu ne-a tras niciunuia dintre noi vreo bătaie, dar câteodată ne amenință. Ideea o sperie pe Camellia destul cât să dea fuga împreună cu mine peste prispă și să intrăm.

Zăvorâm ușile, ne urcăm în patul mare, tragem draperia, apoi așteptăm și ascultăm. Mi se pare că pot să-l aud pe bărbat mergând pe mal. După aceea, mi se pare că trebuie să fi plecat. Poate că era doar un vânător sau un vagabond...

– Heei, barcă!

– Ș-ș-șttt.

Îmi tremură vocea. Ochi mari, speriați, se întorc spre mine. Crești pe râu, știi să fii tot timpul atent la străini. Râul e un loc unde se duc uneori oamenii când fug de lucrurile rele pe care le-au făcut în altă parte.

Camellia se apleacă spre mine.

– Țsta nu-i Zede.

Șoapta ei îmi zburlește perișorii de pe gât.

Carena se leagănă puțin. Cineva încearcă pasarela.

Lark se trage mai aproape, iar Fern mi se târăște în poală, împingându-mă cu obrazul în dreptul inimii.

Arcadia se lasă spre mal, aplecată sub greutatea bărbatului. E mare. Indiferent cine e, Silas nu se poate compara cu el.

Îmi duc un deget la buze. Toți cinci încremenim ca niște pui de cerb când îi lasă cerboanca singuri și pleacă să mănânce.

Bărbatul e pe prispă acum.

– Heii, barcă! spune el din nou.

Pleacă... Nu-i nimeni aici.

Încearcă ușa și mânerul se răsucește încet.

– 'Eii, în barcă?

Ușa se lovește de zăvor și nu se poate deschide mai mult.

O umbră plutește în pătratul de lumină pe care-l lasă geamul pe podeaua cabinei. Capul unui bărbat, conturul unei pălării. Are în mână un băț sau o bătă. Bate cu ea în sticlă.

Un polițist? Mă tem că da. Poliția vine când are chef după cei care locuiesc pe apă. Fac raiduri în tabere, îi bat pe șobolanii de râu, iau ce vor, ne trimit în legea noastră. E unul dintre motivele pentru care ne oprim la mal singuri, dacă Briny n-are un motiv

anume să caute alți oameni.

– Pot să vă ajut, domnule polițist?

Glasul lui Silas îl oprește pe străin în timp ce trece spre cealaltă fereastră, ca să se uite înăuntru. Umbrele lor se lungesc împreună pe podea, un cap mai lung decât celălalt.

– Aici stai, fiule?

– Nu. Am ieșit doar la vânat. Tata-i colo-șa.

– Stau ceva copii pe-aici?

Vocea nu e răuvoitoare, dar e foarte serioasă. Și dacă Silas o să fie arestat pentru că a mințit?

– N-aș zice că știi. Abia acum văd locul ăsta.

– Nu, zău? Crezi că poți să-mi vinzi gogoși mie, șobolan mic ce ești tu? Te-am auzit vorbind cu cineva de pe barca asta.

– Nu, domnule.

Silas pare cât se poate de sigur.

– I-am văzut c-au plecat cu schiful... ah... acu' câteva ore poate. Poate că-i auzi acu' pe ăia din tabăra de pe râu. Sunetul se-aude de departe pe apă.

Bărbatul face un pas grăbit spre Silas.

– Nu-mi spune mie de râu, băiețuș. ăsta-i râul *meu*, și-i vânez pe copiii ăștia de juma' de zi deja. Fă-i să iasă, să-i duc în oraș la mămica și tăticul lor.

Fiindcă Silas nu răspunde, polițistul se apleacă spre el, iar umbrele li se unesc în dreptul feței.

– Băiețuș, sigur n-aș vrea să te văd că intri în belea cu legea. Și oricum, cum te-ai ales cu ochiul ăla vânat? Te-ai băgat în ceva în ce nu trebuia? Are cineva grijă de tine sau ești vagabond?

– Unchiul meu, Zede. El are grijă de mine.

– Parcă ai zis că ai ieșit la vânătoare cu tăticu'.

– Și el.

– Minți un polițist, ajungi la pușcărie, șobolan de râu ce ești tu.

– Nu mint.

Acum aud și alte voci în apropiere. Bărbați strigând în pădure și un câine care latră.

– Zi-le copiilor să iasă. Mămica și tăticul lor ne-au trimis după ei.

– Atunci, cum îl cheamă pe tăticul lor?

Camellia și cu mine ne uităm una la alta. Are ochii mari cât niște nuci. Clatină din cap. Se gândește la ce mă gândesc și eu: *Briny n-ar trimite poliția aici și, dacă i-a trimis el, ar fi știut exact unde să găsească barca.*

Ce vrea omul ăsta de la noi?

Ne holbăm prin deschizătura perdelei în vreme ce umbra masivă o ridică pe cea mai mică de gulerul cămășii. Silas tușește și se îneacă.

– Nu fi obraznic *cu mine*, băiete. Nu după tine am venit, dar mai fă-mi tu probleme și te luăm cu noi. O să vezi unde ajung haimanalele sfrijite ca tine în orașul ăsta.

Mă ridic din pat înainte să apuce Camellia să mă prindă și să mă oprească.

– Nu! Rill, nu!

Mă apucă de cămașa de noapte, dar îi scapă printre degete.

Când deschid ușa, primul lucru pe care-l văd sunt picioarele lui Silas bălăbănindu-se la 15 centimetri deasupra punții. Are fața vineție. Încearcă să dea cu pumnul, dar polițistul nu face decât să râdă.

– Te dai la mine, băiete? Ce-ar fi să te băgăm sub apă vreo două minute, să te răcorim?

– Stai! Nu!

Aud cum vin și alții. Unii sunt pe țarm, iar lângă tribord huruie motorul unei bărci. Nu știu cu ce-am greșit – altceva în afară de faptul că suntem nomazi pe râu –, dar cu siguranță că ne-au prins. N-ar ajuta cu nimic să fie și Silas ucis sau ridicat împreună cu noi.

Polițistul îi dă drumul brusc lui Silas, care cade peste peretele cabinei și se lovește tare la cap.

– Haide, Silas, spun eu, dar glasul îmi tremură așa de tare, încât cuvintele abia se aud. Du-te acasă de-acum. Nici n-ar trebui să fii aici. *Vrem* să mergem să-i vedem pe mami și pe tati.

Îmi închipui că o să fie mai bine dacă o să cooperăm. De una singură, aș fi în stare să sar de pe prispă și să fug în pădure înainte să mă prindă, dar cu surorile mele și cu Gabion n-are cum să meargă. Ce știi sigur e că Briny ar vrea să rămânem împreună, orice s-ar întâmpla.

Îmi îndrept spatele, mă uit la polițist și încerc să fiu cât de matură pot.

Polițistul zâmbește.

– Uite ce fată cuminte.

– Tăticul meu e bine?

– Sigur că da.

– Și mama?

– Foarte bine. A zis să veniți s-o vedeți.

Nici nu trebuie să mă uit în ochii lui ca să știu că e o minciună. Lui Queenie n-are cum să-i fie foarte bine în momentul ăsta. Oriunde ar fi, suferă cumplit după copilași.

Înghit adânc și simt cum coboară saliva, ascuțită ca o bucată de gheață proaspăt desprinsă dintr-un bloc.

– Îi aduc și pe ceilalți copii.

Polițistul se apropie și mă prinde de braț de parcă ar vrea să mă oprească.

– Ia uite ce jeg de râu mic și drăguț!

Limba i se strecoară printre dinți și, pentru prima dată, e destul de aproape ca să-i văd chipul pe sub borul lucios al pălăriei. Are ochii cenușii, și sunt răi, dar nu sunt așa de reci pe cât îmi închipuiam eu. Sunt interesați, atâta doar că nu știu de ce. Își mută privirea de pe fața mea în jos, pe gât, spre umărul

care acum iese din cămașa de noapte.

– Cineva tre' să te fi hrănit bine.

În spatele lui, Silas se ridică în picioare clătinându-se, clipește și se împleticește. Pune mâna pe toporul de lângă stiva de lemne.

Nu, încerc să spun fără să spun. Nu-i aude pe bărbații de pe mal și motorul bărcii care se apropie?

Dinăuntru cabinei, se aude un scârțâit ușor și ascuțit, destul de puternic ca să-l aud. Ușa budei. Camellia încearcă să se strecoare prin spate.

Fă ceva.

– Fră... frățiorul meu tocmai s-a ridicat de pe oliță. Trebuie să-l spăl înainte să plecăm, că altfel o să fie rahat peste tot. Doar dacă nu... nu vrei să-l speli du-dum-neata.

E singurul lucru la care pot să mă gândesc. Bărbaților nu le plac copiii murdari. Briny n-ar fi atins așa ceva decât ca să-l înmoaie în râu dacă nu eram acolo Queenie sau Camellia sau eu.

Polițistul strâmbă din buze, îmi dă drumul și se întoarce să asculte ceva peste umăr. Silas își smucește mâna de lângă topor și rămâne cu pumnii strânși la capătul brațelor lui subțiri.

– Fă bine și grăbește-te.

Buzele polițistului se întind într-un zâmbet care n-are nicio urmă de bunătate în el.

– Te așteaptă mămica.

– Du-te acum, Silas. Du-te de-aici.

Mă opresc în pragul ușii și mă uit lung la el, gândindu-mă *Du-te. Fugi!*

Polițistul își întoarce privirea de la mine la Silas. Întinde mâna spre curea, spre armă, bătă și brățărilor negre de metal. Ce-are de gând să facă?

– Haide, du-te! strig eu și-i dau un brânci lui Silas. Briny și Zede n-ar vrea să fi aici!

Privirile ni se întâlnesc. El clatină puțin din cap. Eu încuviințez. Își coboară genele foarte încet, apoi le ridică, se întoarce și o ia la fugă pe pasarelă.

– E unul în apă! strigă un alt polițist, aflat pe mal.

Bărbații din barcă răcnesc, iar motorul accelerează.

Camellia! Mă răsucesc și dau fuga înăuntru, cu pașii grei ai polițistului în urma mea. Mă îmbrâncește și cad lângă sobă, iar el se năpustește în spate, unde a rămas deschisă ușa de la pupa. Fern, Lark și Gabion sunt strânși la un loc de-a lungul balustradei. Bărbatul îi aruncă înăuntru, iar ei cad grămadă țipând și plângând.

– Mellia! Mellia! hohotește Gabion și arată spre budă, unde sora noastră a alunecat prin gaura privatei direct în râu.

Înaintează cu greu spre mal, cu cămașa de noapte udă agățându-i-se de picioarele lungi și bronzate. Un polițist fuge după ea, iar bărbații din barcă îl urmează pe râu.

Camellia urcă un grind, rapidă și sprintenă ca o cerboaică.

Gabion scoate un țipăt ascuțit.

Polițistul de pe prispa din spate își trage pistolul din toc.

– Nu!

Încerc să mă arunc înainte, dar Fern m-a prins de picioare. Cădem pe podea, răsturnând-o și pe Lark odată cu noi. Scoate un strigăt ascuțit și, înainte să-mi blocheze vederea lada cu lemne de foc, ultimul lucru pe care-l văd e un bărbat aflat pe mal care sare peste o creangă, întinde o mână și o prinde pe Camellia de părul ei lung și negru.

Când mă ridic, se luptă ca nebuna, lovind cu picioarele, țipând și mârâind. Brațele și picioarele i se mișcă necontrolat, în timp ce polițistul o ține la distanță de el.

Indivizii din barcă își dau capetele pe spate și râd ca bețivii la bătăile din sălile de biliard.

E nevoie de trei dintre ei ca s-o ducă pe soră-mea în barcă și de doi ca s-o țină după ce o urcă în barcă. Când trag lângă

Arcadia, au țintuit-o pe *Camellia* de fundul bărcii. Sunt plini de noroi și furioși pentru că miroase ca un fund de latrină și a împrăștiat duhoarea pe toată lumea.

Polițistul de pe *Arcadia* se oprește în pragul ușii, încrucișându-și brațele și rezemându-se, ca și cum i-ar fi bine acolo.

– Acum te schimbi frumușel... chiar aici, unde pot să te văd. Nu mai lăsăm pe nimeni să fugă.

N-am de gând să mă îmbrac în fața lui, așa că mă ocup întâi de Gabion, Lark și Fern. La sfârșit, îmi trag pur și simplu rochia peste cămașa de noapte, chiar dacă e mult prea cald pentru așa ceva.

Polițistul râde.

– Foarte bine, dacă așa vrei tu. Acum veniți frumos și liniștit, și o să vă ducem să-i vedeți pe mămica și pe tăticul.

Fac ce spune și ies după el din cabină, trăgând ușa în urma noastră. Nu pot să înghit, sau să răsuflu, sau să gândesc.

– Bine că n-au fost la fel de încăpățânați și ceilalți patru, spune unul dintre polițiști.

O ține pe *Camellia* îngrămădită pe puntea bărcii, cu brațele țintuite la spate.

– Asta-i o pisică sălbatică.

– Miroase mai degrabă a câine sălbatic, glumește celălalt polițist din barcă.

Ne ajută să ne așezăm, trăgându-i în barcă pe Gabion, și apoi pe Fern și apoi pe Lark și spunându-le să se așeze pe jos. *Camellia* îmi aruncă o privire răutăcioasă când fac și eu la fel.

Crede că e vina mea, că ar fi trebuit să mă împotrivesc și să opresc cumva toate astea.

Poate că ar fi trebuit.

– O să-i placă sigur ăștia, răcnește unul dintre bărbați când pornește motorul și ne duce de lângă *Arcadia*.

Își pune mâna mare pe capul lui Lark, iar ea se lasă în jos,

târându-se lângă mine. Fern face la fel. Doar Gabion nu știe destule ca să fie speriat.

– Îi plac blonzii, nu?

Polițistul care urcase pe *Arcadia* râde.

– Nu sunt sigur ce-o să vrea ea să facă cu putoarea asta mică de-aici.

Face semn cu bărbia spre Camellia, care își adună saliva și-l scuipă. Polițistul ridică mâna ca și cum ar vrea s-o pocnească, dar după aceea râde și-și șterge mizeria de pantaloni.

– Tot la depozitul Dawson? întrebă bărbatul care se ocupă de motor.

– Așa am auzit ultima dată.

Nu știi câtă vreme am mers pe apă. Traversăm râul, apoi ne îndreptăm spre canalul unde se varsă Wolf în Mississippi. Când ocolim vârful Mud Island, începe să se vadă Memphis. Clădirile mari se înalță spre cer ca niște monștri care așteaptă să ne înghită cu totul. Mă gândesc să sar în apă. Mă gândesc să fug. Mă gândesc să mă bat.

Privesc bărcile care trec pe lângă noi – remorchere, și vase cu zături, și bărci de pescuit, și barje. Chiar și o casă plutitoare. Mă gândesc să țip și să dau din mâini și să cer ajutor.

Dar cine să ne ajute?

Oamenii ăștia sunt polițiști.

Ne duc la închisoare?

Pe umăr mi se lasă o mână, de parcă cineva mi-ar fi citit gândurile. Rămâne acolo până tragem într-un final la mal. În susul dealului, zăresc și alte clădiri.

– Acum o să fii foarte cuminte și o să ai grijă de fratele și surorile tale, să nu faci probleme, îmi șoptește la ureche polițistul de pe *Arcadia*.

După aceea le spune celorlalți să mai țină o clipă pisica sălbatică, până ne vede ea pe ceilalți patru.

Mergem pe pasarelă în șir, eu ducându-l pe Gabion sprijinit de șold. Mă lovesc zăngănitul și şuierul mașinărilor și mirosul de smoală încinsă și nu mai simt miresmele râului. Traversăm o stradă și aud o femeie cântând, un bărbat strigând, un ciocan lovind în metal. Scamele scăpate din baloturile de bumbac plutesc prin aer ca zăpada.

Într-un tufiș micuț de la marginea unei parcări, o pasăre-cardinal își strigă cântecul ascuțit. *Uip, uip, uip.*

Alături e o mașină. O mașină mare. Din ea coboară un bărbat în uniformă, ocolește până la ușa din spate și o deschide, ca să lase o femeie să se ridice de pe banchetă. Femeia rămâne pe loc uitându-se la noi și mijind ochii în lumina soarelui. Nu e o femeie tânără sau o femeie bătrână, ci e undeva între. E îndesată și greoaie, cu corpul având colaci pe sub rochia înflorată. Are părul scurt. O parte e cenușiu și o parte e castaniu.

Chipul ei mă duce cu gândul la un stârc. Așa se uită în timp ce ne aliniază polițiștii. Ochii cenușii i se mișcă rapid și sacadat, urmărind tot ce se petrece.

– Trebuia să fie cinci, spune ea.

– Vine și cealaltă, domnișoară Tann, răspunde unul dintre polițiști. A făcut puțintel mai multe probleme. A încercat să scape pe râu.

Limba femeii se lovește de dinți, *ț, ț, ț.*

– Voi n-ați face așa ceva, nu?

Își trece degetul peste bărbia lui Fern și se apleacă până când nasurile le ajung aproape la același nivel.

– N-o să fii fetiță rea, nu?

Ochii albaștri ai lui Fern se măresc, iar ea clatină din cap.

– Ce grupuleț încântător de copii abandonați, spune femeia – *domnișoara Tann*. Cinci blonzi scumpi și cârlionțați. Ce minunat.

Își bate palmele și și le împreunează sub bărbie. I se

încrețește coada ochilor, iar gura i se strânge, astfel încât zâmbește, dar buzele nu i se mai văd.

– Doar patru.

Polițistul face semn cu capul spre Camellia, care vine dinspre râu cu un polițist ținând-o de ceafă. Nu știu ce i-au spus, dar nu se mai zbate.

Domnișoara Tann se încruntă.

– Păi... *asta* nu seamănă cu restul familiei, nu? E destul de banală. Presupun că o să găsim un amator, totuși. Găsim aproape întotdeauna.

Se trage înapoi, ducându-și o mână la nas.

– Dumnezeu! Ce-i cu mirosul ăsta?

Domnișoara Tann nu se bucură când vede de-aproape ce murdară e sora mea. Le spune polițiștilor s-o ducă pe Camellia pe podeaua mașinii și pe noi, ceilalți, pe banchetă. Pe podea se află deja încă doi copii – o fetiță blondă cam de vârsta lui Lark și un băiat care e un pic mai mare decât Gabion. Ambii se uită la mine cu ochi căprui, mari și speriați. Nu scot nicio vorbă și nu se mișcă niciun centimetru.

Domnișoara Tann încearcă să mi-l ia pe Gabion din brațe când urc. Se încruntă când nu-i dau drumul.

– Vezi cum te porți, spune ea, iar eu îi dau drumul băiatului.

Odată ce ne-am urcat cu toții în mașină, îl ține pe Gabion în brațe, ridicându-l în piciorușe ca să poată să vadă pe geam. El sare și arată cu degetul și gângurește, entuziasmat. N-a mai mers niciodată cu mașina până acum.

– Vai, vai, uită-te la buclele astea.

Își trece degetele peste capul frățiorului meu, trăgându-i în sus părul ca mătasea de porumb, făcându-i creste, ca păpușelelor de la bălci.

Gabion arată pe geam, bucurându-se.

– Șii! Șii!

A zărit o fetiță care-și face poze pe un ponei bălțat alb cu

negru, în fața unei case mari.

– Trebuie doar să dăm jos de pe tine duhoarea de râu, nu-i așa? Și atunci o să fii un băiețel drăguț.

Domnișoara Tann își încrețește nasul.

Mă întreb ce vrea să spună. Cine o să ne spele și de ce?

Poate că spitalul n-o să ne primească așa, îmi spun eu. Poate că trebuie să ne spălăm întâi... ca s-o vedem pe Queenie?

– Îl cheamă Gabion, zic eu, ca să știe cum să-i spună. Gabby, pe scurt.

Capul femeii se răsucește brusc, așa cum face o pisică atunci când vede un șoarece în cămară. Se uită la mine de parcă ar fi uitat că eram în mașină.

– Abține-te să mai răspunzi dacă nu ești întrebată.

Brațul ei, cărnos și alb, se încolăcește și o înconjoară pe Lark, trăgând-o spre ea.

Cobor privirea spre cei doi copii speriați, ghemuiți unul într-altul pe podea, și apoi la Camellia. Ochii surorii mele îmi spun că și-a dat seama de ceea ce eu știam deja, chiar dacă nu voiam.

Nu mergem la spital să-i vedem pe mămica și pe tăticul.

Capitolul 7

Avery

Căminul este scaldat în lumina blândă a dimineții. Chiar și cu parcare recent adăugată, pe un teren care înainte fusese o peluză întinsă, Magnolia Manor sugerează o eră trecută – a eleganței ceaiurilor de după-amiază, și a balurilor de prezentare în societate, și a cinelor formale la masa lungă de mahon care încă se mai află în sufragerie. Ți-o poți lesne închipui pe Scarlett O'Hara făcându-și vânt cu un evantai sub stejarii îmbrăcați în mușchi, care umbresc veranda cu coloane albe.

Țin minte locul ăsta dintr-o altă viață, chiar dacă doar un pic. Când aveam nouă sau zece ani, mama m-a adus aici la o petrecere înaintea nașterii unui copil. Pe drum, mi-a spus o poveste despre un cocktail important organizat aici, în cinstea unui văr care candida pentru funcția de guvernator al Carolinei de Sud. Pe atunci studentă, mama nu se gândea decât la politică. Nu ajunsese nici de jumătate de oră la Magnolia Manor, când îl observase pe tata, în cealaltă parte a camerei. Își propusese să afle cine era. Când aflase că e un Stafford, încercase să-i atragă atenția.

Iar restul se știe. O căsătorie între dinastii politice. Înainte să se pensioneze, bunicul mamei fusese membru al Camerei Reprezentanților din partea Carolinei de Nord, iar tatăl ei era în funcție în momentul în care avusese loc nunta.

Povestea mă face să zâmbesc când urc treptele de marmură ale conacului și bat codul pe tastatura ridicol de modernă de lângă ușa din față. Aici încă mai locuiesc persoane importante. Nu poate să intre oricine. Din păcate, nici nu poate să iasă oricine. În spatele conacului, terenul întins a fost înconjurat cu

grijă cu fier forjat prea înalt ca să poată fi sărit. Porțile sunt încuiate. Lacul și piscina pot fi privite, dar nu se poate ajunge la ele... sau cădea în ele.

Mulți dintre locatari trebuie feriți de ei înșiși. Țsta-i tristul adevăr. Pe măsură ce decad, se mută dintr-o aripă într-alta, îndreptându-se încet către niveluri mai avansate de îngrijire asigurată cu delicatețe. Nu poți nega că Magnolia Manor e mult mai luxos decât căminul unde stă May Crandall, dar ambele se confruntă cu aceeași provocare de bază – cum să asiguri demnitate, îngrijire și confort când viața ajunge în momente critice.

Urc spre secția de îngrijire a pacienților cu probleme de memorie – aici, nimănui nu i-ar trece prin cap să-i spună grosolan Secția de Alzheimer. Trec printr-o altă ușă încuiată și intru într-un salon, unde la televizor rulează în reluare *Gunsmoke*, dat tare.

O femeie aflată la fereastră se uită în gol în direcția mea când trec. Dincolo de geam, trandafirii cățăraători sunt plini de rouă și proaspeți, roz și plini de viață.

Trandafirii de la fereastra bunicii Judy sunt de un galben vesel. Când intru, bunica îi admiră stând într-un fotoliu cu spătar. Mă opresc la un pas după prag și mă pregătesc psihic înainte să-i atrag atenția de la plante.

Mă pregătesc să se uite la mine la fel cum s-a uitat adineauri femeia din salon – fără niciun semn că mă recunoaște.

Sper să nu fie așa. N-ai de unde să știi niciodată.

– Bună, bunică Judy!

Cuvintele se aud clar, și tare, și vesel. Chiar și așa, le trebuie o clipă până să provoace o reacție.

Se întoarce încet, răsfoiește printre paginile răvășite ale minții, și apoi spune, în felul ei normal și plăcut:

– Bună, scumpo. Cum îți merge în după-amiaza asta?

E dimineată, bineînțeles. Cum prevăzusem, întâlnirea DAR se

prelungise aseară și, oricât aș fi vrut, nu putusem să scap de interogatoriul despre nuntă. Fusesem ca o lăcustă ghinionistă aruncată într-un coteț de găini. Acum am capul plin de sugestii, date pe care n-ar trebui să le includ în planificare pentru că vreo persoană importantă o să fie plecată din oraș și oferte de împrumutat porțelanuri, argintărie, cristale și fețe de masă.

– Minunat, mulțumesc, îi răspund bunicii Judy și mă duc spre ea s-o îmbrățișez, sperând că momentul de apropiere o să-i stârnească vreo amintire.

Pentru o clipă, chiar așa și pare. Mă privește adânc în ochi, după care oftează și spune:

– Ești așa de drăguță! Ce păr minunat ai!

Atingându-l, zâmbește.

Tristețea îmi cuprinde pieptul. Am venit sperând să obțin răspunsuri despre May Crandall și fotografia veche de pe noptiera ei. Acum, pare foarte puțin probabil să reușesc.

– Era o fetiță, care avea o buclită, chiar în mijlocul frunții.

Bunica îmi zâmbește. Degete reci, cu pielea ca hârtia, îmi mângâie obrazul.

– Și, când era cuminte, era foarte, foarte cuminte, adaug eu.

În copilărie, bunica Judy mă întâmpina totdeauna cu poezioara asta când mă duceam în vizită la ea pe Lagniappe Street.

– Și, când era rea, era groaznică, încheie ea și zâmbește, și face cu ochiul, și râdem amândouă.

E exact ca pe vremuri.

Mă așez pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei.

– Totdeauna mi-a plăcut când mă necăjeai cu rima asta.

Acasă la Honeybee, fetițele ar fi trebuit să fie oricum, numai groaznice nu, însă se știa dintotdeauna că bunica Judy avea o latură îndrăzneță care se apropia de limita necuviinței. Vorbise deschis despre subiecte ca drepturile civile sau educația pentru femei cu mult înainte să fie acceptabil ca

femeile să aibă opinii.

Întrebă dacă l-am văzut pe Welly-boy, numele ei de alint pentru tatăl meu, Wells.

Îi povestesc despre evenimentul de presă de ieri și despre întâlnirea cu cetățenii, și apoi despre mult, mult prea lunga întrunire DAR de la Drayden Hill. Desigur, sar peste pălăvrăgeala despre nuntă.

Bunica Judy dă din cap aprobator în timp ce vorbesc, îngustând un ochi și făcând comentarii viclene despre întâlnirea cu cetățenii.

– Wells n-ar trebui să-i lase să-și facă de cap cu el. Ce le-ar mai plăcea să prindă un Stafford amestecat în mocirlă, dar n-o să se întâmple.

– Firește că nu. S-a descurcat foarte frumos, așa cum face întotdeauna.

Nu-i pomenesc cât de obosit părea sau despre aparenta scăpare mentală pe care o avusese în timpul întrebărilor.

– Sunt mândră de el. E un băiat foarte bun. Nu știu cum a putut să crească o fată care poate să fie groaznică.

– Pppfff! Bunico!

Îmi pun mâna peste a ei și o strâng. Chiar face glume și conexiuni între noi. *Chiar este o zi bună.*

– Cred că partea asta a sărit peste o generație.

Mă aștept la o ripostă istească. În schimb, spune fără haz:

– Ah, multe lucruri sar.

Se lasă la loc pe spate în fotoliu, trăgându-și mâna dintr-a mea. Simt cum se pierde momentul.

– Bunico Judy, voiam să te întreb ceva.

– Ah?

– Am cunoscut ieri o femeie. Mi-a spus că te cunoaște. May Crandall. Îți sună cunoscut?

De multe ori, își aduce aminte cu ușurință numele prietenilor și ale cunoștințelor vechi. Cartea amintirilor ei pare să fi căzut

deschisă, iar un vânt insistent smulge întâi paginile mai noi. Cu cât sunt mai vechi amintirile, cu atât au mai multe șanse să rămână intacte.

– May Crandall...

Când repetă numele, îmi dau seama imediat că îl recunoaște. Întind deja mâna după telefon ca să-i arăt poza, când spune:

– Nu... nu-mi spune nimic.

Ridic privirea dinspre geantă, iar ea mă privește foarte direct, cu genele albe subțiri lăsate peste ochii ca apa mării, care par dintr-odată ciudat de pătrunzători. Mi-e teamă că suntem pe punctul de a avea unul dintre momentele acelea când se oprește în mijlocul discuției și, fără niciun avertisment, o ia de la capăt de la începutul vizitei, cu ceva de genul *Nu știam că vii azi. Ce-ai mai făcut?* În schimb, îmi spune:

– Ai vreun motiv să întreb?

– Am cunoscut-o ieri... la cămin.

– Da, asta ai zis. Dar multă lume știe *despre* familia Stafford, draga mea. Trebuie să fii atentă tot timpul. Lumea caută scandalul.

– Scandal?

Cuvântul mă zguduie.

– Bineînțeles.

Simt brusc telefonul rece între degete.

– Nu știam că avem secrete rușinoase.

– Doamne sfinte! Sigur că *nu* avem.

Caut poza și privesc chipul tinerei care îmi aduce aminte și mai mult de bunica mea acum, când stau față în față cu ea.

– Avea fotografia asta. Știi cine e persoana de-aici?

Poate că sunt niște rude nelegitime? Oameni pe care bunica nu vrea să-i recunoască drept parte a arborelui genealogic? Fiecare clan trebuie să aibă câteva astfel de rude. Poate că era vreo verișoară care a fugit cu bărbatul nepotrivit și a rămas însărcinată?

Întorc ecranul spre ea și-i urmăresc reacția.

– Queen... șoptește ea, întinzând mâna să tragă mai aproape telefonul. Ah...

I se umezesc ochii. Lacrimile se strâng și se revarsă, lăsându-i urme pe obraji.

– Bunică Judy?

E la un milion de kilometri depărtare.

Nu kilometri, *ani*. Cu ani în urmă. Își aduce aminte ceva. Știe cine e în poză. *Queen*. Ce înseamnă asta?

– Bunică Judy?

– Queenie.

Vârful degetului trece încet peste imagine. Apoi se întoarce spre mine cu o concentrare care mă țintuiește de scaun.

– Nu trebuie să lăsăm lumea să afle... spune ea, cu glas scăzut.

Aruncă o privire spre ușă, se apleacă mai aproape, apoi adaugă în șoaptă:

– Nu trebuie să se afle niciodată despre *Arcadia*.

Durează o clipă până să pot răspunde. Minte mi se învârtește. *Am mai auzit-o vreodată pomenind cuvântul ăsta?*

– Ce? Bunică Judy... ce-i *Arcadia*?

– Sssst!

Șuieră așa de energic, încât împrăstie stropi fini peste masă.

– Dacă află vreodată...

– Cine? *Cine* să afle?

Mânerul ușii zăngănește, iar ea se reazemă de spătarul scaunului și-și strânge mâinile atent una peste alta. O sclipire în ochii ei mă pune să fac și eu la fel.

Mă prefac că mă relaxez, dar în cap mi se îngrămădesc posibilități – totul de la o mușamalizare de tip Watergate în care e implicat bunicul până la vreo societate secretă de neveste de politicieni care acționau ca spioni în Războiul Rece. În ce fusese băgată bunică mea?

O însoțitoare prietenoasă intră cu cafea și fursecuri. La Magnolia Manor, locatarii nu primesc doar masa, ci și gustări și băuturi între mese.

Bunica face un semn tainic cu dosul mâinii spre telefon, în timp ce întoarce capul spre femeie.

– Ce dorești?

Însoțitoarea nu e tulburată de primirea neobișnuit de țâfnoasă.

– Cafeaua de dimineață, doamnă Stafford.

– Da, desigur.

Bunica Judy îmi arată iar tainic să pun telefonul deoparte.

– O să bem o ceașcă, sigur.

Arunc o privire la ceas. E mai târziu decât credeam. Ar trebui să mă alătur tatei la un prânz și o tăiere de panglică în Columbia. *O ocazie importantă să fii văzută printre oameni în statul natal*, cum spusese Leslie. O să fie acolo și presa, la fel și guvernatorul. După recente nemulțumiri legate de privilegiații de la Washington și politicienii de carieră, aceste evenimente locale contează. *Înțeleg* asta, dar nu vreau decât să stau cu bunica Judy destul de mult ca să văd dacă pot să clarific vreun pic povestea asta cu May Crandall și să aflu ce legătură are cu Arcadia.

Poate că se referă la un loc? Arcadia, California? Arcadia, Florida?

– Chiar trebuie să plec, bunico. Am în program să-l însoțesc pe tati la o tăiere de panglică.

– Dumnezeuule, atunci n-ar trebui să te rețin.

Însoțitoarea intră și toarnă totuși două cești de cafea.

– Pentru orice eventualitate, spune ea.

– Poți s-o iei cu tine pe drum, glumește bunica.

Cafeaua e într-o ceașcă de porțelan.

– Cred că am băut suficientă în dimineața asta. O să fiu ca pe ace. Trecusem doar să te întreb despre May...

– Țst!

Un șuierat și un deget ridicat mă împiedică să termin de spus numele.

Îmi aruncă o privire cu ochii mijiți, de parcă aș fi fluierat în biserică.

Îngrijitoarea își strânge înțeleaptă căruțul și iese din cameră.

Bunica Judy șoptește:

– Ai grijă, Rill.

– C-ce?

Intensitatea momentului este din nou surprinzătoare. Ce se petrece în mintea ei? *Rill*. E un nume?

– Sunt peste tot urechi, spune bunica Judy, arătând spre ale ei.

La fel de repede, dispoziția i se schimbă. Oftează, înclină carafa mică de porțelan și-și toarnă o picătură de lapte în cafea.

– Lapte?

– Nu pot să stau.

– Ah, îmi pare foarte rău. Mi-aș dori să fi avut timp să stai în vizită. Drăguț din partea ta că ai trecut puțin pe aici.

La momentul respectiv, stătusem deja de vorbă jumătate de oră. Uitase deja. Arcadia, orice o fi, se mistuise în ceață.

Îmi adresează un zâmbet la fel de lipsit de expresie ca o tablă proaspăt ștearsă. E absolut sincer. Nu e sigură cine sunt, dar încearcă să fie politicoasă.

– Să mai vii când nu trebuie să te grăbești așa de tare.

– O să vin.

O sărut pe obraz și ies din cameră fără răspunsuri și cu și mai multe întrebări.

N-am cum să las baltă povestea asta acum. Trebuie să aflu cu ce am de-a face. Va trebui să dezgrop altă sursă de informații și știu de unde am de gând să încep săpăturile.

Capitolul 8

Rill

Umbra casei mari și albe trece peste mașină, înghițind-o cu totul. Drumul e mărginit de magnolii înalte, cu trunchiul gros, adunate într-un zid de frunziș verde care-mi aduce aminte de castelul Frumoasei Adormite. Ne ascunde de stradă, unde sunt copii care se joacă în curți și mame care împing cărucioare pe trotuar. Pe veranda din față a casei e un căruț. E vechi și-i lipsește o roată, așa că stă într-o parte. Probabil că bebelușul ar cădea dacă l-ai pune în el.

Un băiețel stă ghemuit ca o maimuță într-una dintre magnolii. E cam cât Lark – poate cinci sau șase ani. Se uită la noi când intrăm cu mașina, dar nu zâmbește, nici nu face semn cu mâna și nici nu se mișcă. Iar când mașina se oprește, dispare printre frunze.

În clipa următoare, îl văd dându-se jos din copac și făcându-se mic sub un gard înalt de fier care înconjoară curtea din spate a casei și terenul din jurul ei. Căsuța mică de alături arată ca o fostă școală sau biserică. Câțiva copii se joacă pe-acolo în scrâncioburi și leagăne, dar ușile și ferestrele sunt bătute în cuie, iar pe lemn abia dacă mai sunt urme de vopsea. Pe veranda din față cresc rugii de mur, care mă fac să mă gândesc din nou la Frumoasa Adormită.

Camellia se întinde de pe podea ca să vadă.

– Ăsta-i spitalul?

Îi aruncă domnișoarei Tann o privire ca să-i transmită că n-o crede nici pe departe. Sora mea s-a odihnit în timpul drumului și e pregătită pentru o nouă bătălie.

Domnișoara Tann se întoarce spre ea și-l mută pe Gabion, care a adormit buștean la ea în brațe. Îi atârnă o mânuță, cu

degetele dolofane strângându-se și desfăcându-se. Buzele i se mișcă de parcă ar săruta pe cineva în vis.

– Nu puteți să mergeți la spital așa cum arătați acum, nu? Puțind a râu și infestați cu paraziți? O să se ocupe doamna Murphy de voi și, *dacă* sunteți foarte, foarte cuminiți, atunci o să mai vedem cu spitalul.

O scânteie de speranță încearcă să se aprindă în mine, dar nu-i pot găsi prea multă iască. Se stinge cu totul când domnișoara Tann se uită spre mine.

Fern mi se târăște pe piept, lovindu-mă cu genunchii în burtă.

– Vreau la Briny, scâncește ea șoptit.

– Hai. E vremea să intrăm. O să vă fie bine aici, ne spune domnișoara Tann. *Dacă* sunteți cuminiți. Ne-am înțeles?

– Da, doamnă, încerc eu să răspund pentru toți, dar Camellia nu se lasă așa de ușor.

– Unde-i Briny?

Nu-i place deloc toată povestea asta și se îndreaptă către o criză de furie oarbă. O simt ca pe o furtună care se apropie.

– Taci, Camellia! mă răstesc eu. Fă ce ți se spune.

Domnișoara Tann zâmbește puțin.

– Foarte bine. Vezi? Totul poate fi destul de simplu. O să se ocupe doamna Murphy de voi.

Așteaptă să vină șoferul și să deschidă ușa. Apoi coboară ea prima, luându-l pe frățiorul meu și trăgând-o de mână pe Lark, care se uită la mine cu ochii mari, dar, ca de obicei, nu se opune. E tăcută ca un piscoiaș ascuns în fân.

– Acuma tu.

Femeia mă vrea pe mine, iar eu ies în grabă, lovindu-i cu genunchii pe băiatul cu ochi căprui și pe fata de pe podea. Fern își încolăcește mâinile de gâtul meu așa de strâns, că abia mai pot respira.

– Acuma, voi doi.

Copiii care erau deja în mașină când ne-am urcat noi coboară pe alee.

– Acum, *tu*.

Vocea domnișoarei Tann coboară când se uită la Camellia. Mi-i dă mie pe Gabion și pe Lark și rămâne chiar în ușa mașinii, cu picioarele depărtate și corpul blocând ieșirea. Nu-i o femeie scundă. Mă domină și pare puternică.

– Vino, Camellia.

O implor să fie cuminte, iar ea știe ce-i cer. Până acum, nu s-a mișcat niciun centimetru. Și-a dus mâna la spate și mă tem că are de gând să încerce cealaltă ușă. La ce i-ar folosi? Nu știm unde suntem sau cum să ajungem înapoi la râu sau cum să găsim spitalul. Singura noastră speranță e că, dacă o să fim cuminți, așa cum spune domnișoara Tann, o să ajungem într-adevăr să-i vedem pe Briny și Queenie.

Sau că o să le spună Silas ce s-a întâmplat și o să vină să ne caute.

Umărul Camelliei se smucește puțin și aud cum țacănește mânerul portierei. Nu se deschide, iar nările Camelliei se dilată. Se întoarce să împingă, iar domnișoara Tann oftează și se apleacă înăuntru.

Când se trage greoi afară, o târăște pe Camellia de haine.

– Încetează cu *asta!* O să te cumințești și o să te porți frumos.

– Camellia, termină! țip eu.

– Mellia, nu, nu!

Glasul lui Fern e ca un ecou.

Gabion își dă capul pe spate și urlă, sunetul ricoșând din pereții casei și plutind printre copaci.

Domnișoara Tann își răsucește mâna ca s-o țină bine pe Camellia.

– Ne-am înțeles?

Obrajii ei rotunzi sunt roșii și asudați. Ochii cenușii ies din

orbite în spatele ochelarilor.

Când Camellia strânge din buze, mă gândesc că domnișoara Tann ar putea s-o pocnească și să-i șteargă expresia aia de pe față, dar n-o face. În schimb, șoptește ceva aproape de urechea Camelliei, apoi se îndreaptă.

– Acum o să fie totul în regulă, nu?

Gura Camelliei tot mai arată de parcă ar fi supt o lămâie.

Momentul rămâne suspendat ca o sticlă pe marginea punții *Arcadie*, așteptând să cadă și să fie luată de apă.

– *Nu-i așa?* repetă domnișoara Tann.

Ochii negri ai Camelliei aruncă flăcări, dar încuviințează.

– Foarte bine, atunci.

Domnișoara Tann ne încolonează, iar Camellia urcă treptele împreună cu noi. De dincolo de gardul de fier, privesc băieți și fete de toate vârstele. Niciunul dintre ei nu zâmbește.

Înăuntru, casa cea mare miroase. Peste tot sunt trase draperiile și e întunecos. În holul din față e o scară largă, iar pe treapta de sus stau doi copii. Unul dintre ei mă duce cu gândul la Silas, dar mai mare, cu excepția părului care e roșu ca blana vulpii. Băieții ăștia nu seamănă deloc cu copiii din curte sau cu băiatul din copac. N-au cum să fie toți frați și surori.

Cine sunt? Câți sunt? Stau aici? Sunt cu toții aici ca să se spele și să-și poată vedea mămicile și tăticii la spital?

Ce *este* locul ăsta?

Suntem duși într-o cameră unde așteaptă o femeie, în spatele unui birou. E scundă în comparație cu domnișoara Tann și are brațele așa de subțiri, că i se văd oasele și venele. Nasul îi iese de sub ochelari, coroiat cum e ciocul unei bufnițe. Se încrețește când se uită la noi. Apoi zâmbește, se ridică și o întâmpină pe domnișoara Tann.

– Ce faci, Georgia?

– Foarte bine, mulțumesc, doamnă Murphy. A fost o dimineață destul de productivă, așa zice.

– Văd că da.

Trecându-și degetele de-a lungul biroului, doamna Murphy lasă urme în praf în timp ce se îndreaptă spre noi. Buza i se ridică într-o parte și scoate la iveală un canin.

– Doamne Dumnezeule. De unde i-ai dezgropat pe vagabonzii ăștia mici?

Copiii se strâng lângă mine, chiar și cei pe care nu-i cunosc. O țin pe Fern pe un șold și pe Gabion pe celălalt, încep să-mi amortescă brațele, dar nu le dau drumul.

– Nu-i așa că sunt o ceată jalnică? Întreabă domnișoara Tann. Cred că i-am extras chiar la timp. Ai loc pentru toți? Ar fi cel mai simplu. Mă aștept să-i mutăm pe câțiva dintre ei destul de repede.

– Uită-te la părul ăsta...

Doamna Murphy se apropie, iar domnișoara Tann vine după ea. Corpul masiv i se clatină dintr-o parte într-alta când merge. Pentru prima dată, observ că are un picior țeapăn.

– Da, e ceva deosebit, nu-i așa? Patru blonzi cu părul ondulat în aceeași familie și... asta.

Pufnește și îi aruncă o privire Camelliei.

– A, *asta* sigur nu-i din același lot.

Doamna Murphy se uită la mine.

– E sora ta?

– D-da, doamnă, spun eu.

– Și o cheamă cum?

– C-Camellia.

– Ce nume fantezist pentru ceva așa de banal. Și toți pistruii ăia tâmpiți. Parcă te-ar fi lepădat barza în cuibul greșit.

– Nu-i genul care să coopereze, o avertizează domnișoara Tann. Am avut deja probleme cu ea. Oaia neagră, din mai multe puncte de vedere.

Ochii doamnei Murphy se îngustează.

– Măi să fie. Păi, în casa asta *ne așteptăm* la bună purtare.

Cine *nu* îmi îndeplinește așteptările *nu* o să aibă voie să stea sus cu ceilalți copii.

Își trece limba peste dinți.

Mă ia cu frig. Fern și Gabion își strâng și mai tare brațele de gâtul meu. E destul de clar ce vrea să spună doamna Murphy. În cazul în care Camellia o scoate din sărite, o s-o ia și o s-o ducă... în altă parte.

Camellia încuviințează, dar îmi dau seama că nu-i deloc de acord.

– Aștilalți doi cu păr blond murdar au fost... găsiți pe drum.

Domnișoara Tann îi cuprinde pe băiatul și fata care au mers pe podeaua mașinii cu Camellia. Ambii au părul castaniu și drept ca paiul și ochi căprui mari. După cum se agață băiețelul de fată, sunt sigură că e sora lui mai mare.

– Tot jeguri de pe râu, bineînțeles, deși tabăra de-acolo era aproape goală. Probabil că au aflat cumva.

– Ce fețe drăgălașe.

– Da, așa e. Aștia cu bucle sunt aproape angelici. Prevăd că o să fie foarte ceruți.

Doamna Murphy se trage într-o parte.

– Dar, Doamne Dumnezeule! Put a râu. E clar că nu putem să ținem așa ceva în casa mea. Trebuie să stea afară până la ora de baie.

– Nu-i lăsa afară până nu ești sigură că au înțeles *pe deplin* regulile de-aici.

Domnișoara Tann își lasă o mână pe umărul Camelliei, al cărei cap zvâcnește așa de tare, încât îmi dau seama că degetele femeii intră adânc în carne.

– Asta e o fugară. A încercat s-o șteargă tocmai din mașină. Vacile alea de pe râu știu cum să-i facă, dar nu și cum să-i învețe să se poarte. Lotul ăsta o să aibă nevoie de ceva muncă.

– Sigur că da. Nu-i la fel cu toți?

Doamna Murphy încuviințează. Își îndreaptă din nou atenția

asupra mea.

– Și pe tine te cheamă?

– Rill. Rill Foss.

Nu încerc să mai spun nimic, dar se revarsă. Nu pot să înțeleg despre ce vorbesc ele, iar inima îmi bate nebunește. Genunchii îmi tremură sub greutatea frățiorului și a surioarei mele, dar nu-i ăsta singurul motiv. Sunt speriată de moarte. Domnișoara Tann are de gând să ne lase aici? Cât timp?

– Când putem să ne ducem să-i vedem pe mami și tati? Sunt la spital. Mama a născut și...

– Taci, spune doamna Murphy. Le luăm în ordine. Tu duci copiii în hol și-i pui pe podea de-a lungul peretelui de la casa scării, de la cel mai mic la cel mai mare. Stați acolo și mă aștept să *nu* aud niciun sunet și să nu faceți prostii. Înțeles?

– Dar...

De data asta, domnișoara Tann îmi pune mie o mână pe umăr. Degetele i se strâng în jurul osului.

– *Nu* mă aștept să am probleme cu *tine*. Sigur ești mai deșteaptă decât soră-ta.

Durerea mă fulgeră pe braț și simt cum îmi alunecă din brațe Gabion.

– D-da, doamnă. Da, doamnă.

Îmi dă drumul. Îl ridic la loc pe Gabby. Vreau să-mi frec umărul, dar n-o fac.

– Și... *Rill*. Ce fel de *nume* e ăsta?

– E de pe râu. Tati mi l-a dat. Spune că sună frumos ca un cântec.

– O să-ți dăm un nume potrivit. Un nume *adevărat* pentru o fată adevărată. *May* ar merge. *May Weathers*.

– Dar eu sunt...

– *May*.

Mă gonește pe ușă afară, cu ceilalți copii târându-se după mine. *Camellia* este din nou avertizată să nu facă altceva decât

să stea cuminte în hol.

Cei mici se văicăresc și scâncesc ca niște căței când încerc să-i dau jos și să-i așez. Cei doi băieți din capul scării au dispărut. Undeva, afară, niște copii joacă Țară, țară, vrem ostași. Știi jocul de la școlile la care am mers. În timpul anului școlar, Queenie și Briny încearcă de obicei să tragă barca undeva pe lângă un oraș de pe râu, ca să putem merge la școală Camellia și cu mine, și acum și Lark. În restul timpului, citim cărți și Briny ne învață aritmetică. Putem să rezolvăm aproape orice problemă de aritmetică. Iar Camellia e maestră la numere. Chiar și Fern știe deja alfabetul, și ea e încă prea mică să meargă la școală. La toamnă, o să înceapă și Lark clasa întâi...

Lark ridică acum privirea spre mine, cu ochii ei mari de șoricel, iar în mine clocotește o senzație de rău, ca un vârtej de apă plină de taninuri. N-are unde să se ducă. Se învârte doar în cerc.

– Ne duc la închisoare? șoptește fetița – cea căreia nu-i știu nici măcar numele.

– Nu. Sigur că nu, spun eu. Nu duc la închisoare copii mici.

Sau da?

Ochii Camelliei se îndreaptă pieziș spre ușa din față. Se întreabă dacă poate s-o ia la fugă de-aici și să scape.

– *Nu*, suier eu în surdină.

Doamna Murphy ne-a spus să nu facem gălăgie. Cu cât suntem mai cuminți, cu atât avem mai multe șanse să ne ducă unde vrem să ajungem, bănuiesc.

– Trebuie să stăm împreună. Briny o să vină să ne ia imediat ce află că nu suntem pe *Arcadia*. Imediat ce-i spune Silas ce s-a întâmplat. Trebuie să fim la un loc când vine. Auzi ce-ți spun?

Parcă aș fi Queenie când vine gheață pe apă și nu ne lasă să ne agățăm de balustradă, în caz că ar lovi vreun sloi barca și ne-ar trânti în râu. În astfel de situații, vrea să știm că vorbește serios când spune nu. Nu face așa prea des.

Toată lumea încuviințează, mai puțin Camellia. Până și fetița și băiețelul dau din cap.

– Mellia?

– Mmmm-hmm.

Cedează, își trage genunchii în sus și-și încrucișează brațele, lipindu-și fața peste ele și lăsându-și capul să cadă suficient de tare ca să se asigure că știm că nu-i place deloc.

Îi întreb pe ceilalți copii cum îi cheamă, dar niciunul nu scoate nicio vorbă. Pe obrajii băiatului se scurg lacrimi mari, iar sora lui îl strânge în brațe.

O pasăre zboară în ușa de sticlă din față și o lovește cu o bufnitură, iar noi tresărim cu toții. Mă întind să văd dacă s-a ridicat și și-a luat zborul. E o pasăre-cardinal destul de mică. Poate că e cea pe care am auzit-o pe rău și ne-a urmat până aici. Acum se clatină, cu penele lucind în soarele după-amiezii leneșe, care aruncă umbre lungi. Aș vrea s-o pot ridica înainte să ajungă vreo pisică la ea – am văzut cel puțin trei prin tufișuri pe drum înapoi –, dar mi-e teamă. Domnișoara Tann o să creadă că încerc să fug.

Lark se ridică în genunchi să se uite, cu buza tremurând.

– O să fie bine, îi șoptesc. Stai jos. Fii cuminte.

Face ce i se spune.

Pasărea se clatină spre trepte, așa că trebuie să mă târăsc un pic de lângă zid ca s-o văd.

Zboară, îi zic în gând. Grăbește-te. Zboară înainte să te prindă.

Dar nu face decât să stea acolo, cu ciocul atârând deschis și tot trupul zvâcnind.

Zboară de-aici. Du-te acasă.

Mă uit în continuare. Dacă vine vreo pisică, poate că o pot speria prin geam.

Pe sub ușile de peste hol se strecoară cuvinte. Mă ridic cu mare grijă și mă apropiu în vârful picioarelor.

Prind frânturi din ceea ce spun domnișoara Tann și doamna Murphy, dar nimic n-are nicio noimă.

– ...documentele de renunțare la drepturile părintești chiar la spital pentru cei cinci frați. Simplu și direct. Cea mai ușoară cale să rupi legăturile. Cel mai greu a fost să găsim locul exact unde era barca, de fapt. Poliția mi-a zis că era amarată de una singură peste râu de Mud Island. Pistruiața aia mică a încercat să fugă înot prin budă. Nu doar damful râului l-ai simțit.

Se aude un râs nervos, dar e strident ca un croncănit de corb.

– Și ceilalți doi?

– I-am găsit culegând flori lângă o colonie de scursori de pe bărci. O să le obținem documentele destul de repede. Cu siguranță n-o să fie nicio problemă. Par și destul de bine crescuți. Hmmm... Sherry și Stevie. Astea ar merge ca nume. Mai bine să începem să-i învățăm cu ele imediat. Sunt scumpi, nu-i așa? Și mici. N-ar trebui să stea prea mult. Avem o petrecere de vizionare programată pentru luna viitoare. Mă aștept să fie gata.

– A, o să fie.

– May, Iris, Bonnie... Beth... și Robby pentru ceilalți cinci, cred. *Weathers* ar trebui să meargă ca nume de familie. May Weathers, Iris Weathers, Bonnie Weathers... sună bine.

Râsul revine. Devine puternic și ascuțit, așa că mă face să mă îndepărtez de ușă.

Ultimele cuvinte pe care le aud sunt ale doamnei Murphy.

– O să mă ocup eu. Să fii sigură că o să fie pregătiți cum se cuvine.

Până să iasă din încăpere, am dat fuga la locul meu și am verificat să fie toți aliniați frumos de-a lungul peretelui. Până și *Camellia* saltă capul și stă turcește, așa cum facem la școală.

Așteptăm, nemișcați ca niște statui, în timp ce doamna Murphy o conduce pe domnișoara Tann la ușă. Doar ochii ni se întorc să le vadă discutând pe verandă.

Pasărea-cardinal a țopăit până pe scară, dar stă acolo neajutorată. Niciuna dintre ele n-o observă.

Zboară de-aici.

Mă gândesc la pălăria roșie a lui Queenie. *Du-te până la Queenie și spune-i unde să ne găsească.*

Zboară.

Domnișoara Tann face câțiva pași șchiopătând și aproape că dă peste pasăre. Răsuflarea mi se îngreunează, iar Lark icnește. Apoi domnișoara Tann se oprește să mai spună ceva.

Când pornește din nou, pasărea își ia în cele din urmă zborul.

O să-i spună lui Briny unde suntem.

Doamna Murphy se întoarce înăuntru, dar nu zâmbește. Intră în camera din cealaltă parte a holului și închide ușa.

Ne așezăm și așteptăm. Camellia își îngroapă din nou fața în brațe.

Fern se lasă pe umărul meu. Fetița – *Sherry* i-a spus domnișoara Tann – îl ține de mână pe frățiorul ei.

– Mi-e 'oame, șoptește el.

– Mi-e fomică, îngână și Gabion, mult prea tare.

– Șșșttt.

Îi simt părul moale când îl mângâi pe cap.

– Trebuie să tăcem. Ca la v-ați ascunselea. Ca un joc.

Închide gura și face tot ce poate. Pentru că are doar doi ani, nu e inclus niciodată în jocurile noastre de pe *Arcadia* în care ne prefacem că suntem altcineva, așa că se bucură să joace de data asta.

Aș vrea să fie un joc bun. Aș vrea să știu regulile și cu ce ne alegem dacă o să câștigăm.

În momentul ăsta, tot ce putem face e să stăm și să așteptăm orice urmează.

Stăm, și stăm, și stăm.

Pare să treacă o veșnicie până iese doamna Murphy. Și mie mi-e foame, dar îmi dau seama după fața ei că mai bine nu

punem întrebări.

Stă în picioare dominându-ne, cu pumnii strânși pe lângă corp și oasele șoldului ieșite prin rochia neagră înflorată.

– Încă șapte... spune ea, încruntându-se și uitându-se în susul scârilor.

Expiră, iar aerul pe care-l scoate se mistuie ca o ceață. Miroase urât.

– Păi, n-avem *de ales*, din cauză că părinții voștri nu sunt în stare să aibă grijă de voi.

– Unde-i Briny? Unde-i Queenie? izbucnește Camellia.

– Să *taci!*

Doamna Murphy se leagănă pe picioare apropiindu-se de șirul nostru, iar acum știu ce miros am simțit când a ieșit pe ușă. Whisky. Am fost prin destule săli de biliard ca să-l recunosc.

Doamna Murphy împunge cu degetul spre Camellia.

– *Tu ești motivul pentru care trebuie să stea toată lumea aici în loc să iasă să se joace.*

Pleacă tropăind pe coridor, pașii ei lăsând o urmă șerpuită.

Rămânem așezați. Cei mici adorm în cele din urmă, iar Gabion cade lat pe podea. Pe lângă noi trec alți câțiva copii – mai mari și mai mici, băieți și fete. Majoritatea poartă haine care le sunt prea mari sau prea mici. Nici măcar unul dintre ei nu se uită către noi. Trec de parcă nici n-ar băga de seamă că suntem acolo. Femei în rochii albe și cu șorturi albe merg în grabă în susul și-n josul holului. Nici ele nu ne văd.

Îmi pun degetele în jurul gleznelor și strâng tare, ca să mă asigur că mai sunt acolo. Aproape cred că m-am transformat în Omul Invizibil, cum a scris despre el domnul H. G. Wells. Lui Briny îi place povestea aia. Ne-a citit-o și nouă de multe ori, iar Camellia și cu mine o jucăm cu copiii din taberele de pe râu. Nimeni nu-l poate vedea pe Omul Invizibil.

Închid ochii și mă prefac o vreme.

Fern are nevoie la oliță și, înainte să-mi dau seama ce să fac, face pe ea. O femeie cu părul negru și uniformă albă trece pe lângă noi și vede mizeria curgând pe podea. O trage pe Fern în sus de braț.

– Nu se face așa ceva aici. O să folosești baia cum se cuvine.

Trage un șervet din șorț și-l aruncă peste mizerie.

– Curăță acolo, îmi spune. Doamna Murphy o să facă o criză.

O ia pe Fern cu ea, iar eu fac ce mi-a zis. Când se întoarce, Fern are izmenele și rochia spălate și puse pe ea ude. Doamna ne spune celorlalți că putem merge și noi la baie, dar să ne grăbim și după aceea să ne așezăm la loc lângă scară.

Nu trece mult după ce ne-am întors și cineva suflă într-un fluier afară. Aud copii tropăind prin jur. Mulți copii. Nu vorbesc, dar pașii lor răsună dincolo de ușa din capătul coridorului. Stau o vreme acolo și apoi urmează o larmă de parcă ar urca în grabă niște scări, dar nu cele de lângă noi.

Deasupra, scândurile scârțâie și gem ca bordajul și copastia de pe *Arcadia*. E un sunet familiar și închid ochii ca să ascult și să mă prefac că pot să ne duc prin forța dorinței înapoi pe bărcuța noastră ferită.

Dorința mea seacă destul de repede. O femeie în rochie albă se oprește lângă noi și spune:

– Veniți încoace.

Ne ridicăm ca s-o urmăm. Camellia merge prima și-i ținem pe copii între noi, chiar și pe Sherry și Stevie.

Doamna ne duce printr-o ușă din capul coridorului și totul arată foarte diferit acolo. E simplu și vechi. Pe pereți atârnă bucăți de hârtie și tifon. Într-o parte e o bucătărie, unde două negrese se ocupă de un ceainic aflat pe sobă. Sper să mâncăm în curând. Mi se pare că stomacul mi s-a strâns până a ajuns cât o alună.

Și numai *gândul* ăsta îmi face poftă de alune.

În cealaltă parte a bucătăriei urcă o scară largă. Cea mai

mare parte a vopselei s-a jupuit, ca și cum ar fi foarte umblată. Jumătate din barele balustradei lipsesc. Câteva bare slăbite atârnă în afară ca dinții știrbi care se văd când zâmbește bătrânul Zede.

Femeia în uniformă albă ne duce sus și ne așază în picioare în lungul unui perete al coridorului. Lângă noi sunt alți copii care stau în rând și aud apa curgând într-o cadă pe undeva.

– Fără vorbă, spune femeia. Așteptați în liniște aici până vă vine rândul la baie. Acum vă scoateți hainele și le împăturiți ordonat în teanc la picioare. *Toate* hainele.

Sângele îmi furnică pielea fierbinte și lipicioasă, iar când mă uit în jur văd că toți ceilalți copii, mari și mici, fac deja ce li s-a spus.

Capitolul 9

Avery

– May Crandall. Ești sigură că nu ți-e cunoscut numele? Stau în limuzină împreună cu mama și cu tata, în drum spre ceremonia de tăiere a panglicii din Columbia.

– Ea e cea care mi-a găsit brățara la cămin ieri.

Spun *găsit* pentru că sună mai bine decât *mi-a luat-o chiar de la încheietură*.

– Modelul Greer, cu libelule de granat... cea pe care mi-a dat-o bunica Judy. Cred că femeia a recunoscut-o.

– Bunica ta purta frecvent brățara aia. Oricine a văzut-o și-ar putea aduce aminte de ea. E destul de specială.

Mama caută prin amintiri, cu buzele perfect rujate strângându-se.

– Nu. Chiar nu-mi aduc aminte numele ăsta. Să fie poate unul dintre Crandallii din Asheville? În tinerețe ieșeam cu un băiat din familia aia... înainte de tatăl tău, bineînțeles. Ai întrebat-o din ce familie e?

Pentru Honeybee, ca și pentru toate femeile sudiste de familie bună din generația ei, e o întrebare firească atunci când fac cunoștință. *Mă bucur de cunoștință. Ce zi minunată! Acum, spuneți-mi, din ce familie sunteți?*

– Nu m-am gândit să întreb.

– Sincer, Avery! Ce ne facem cu tine?

– Mă puneți la colț?

Tata chicotește, ridicând privirea din servieta plină de documente pe care le citea.

– Ei, Honeybee, *eu* am ținut-o ocupată. Și nimeni nu poate să indexeze ca tine toate detaliile astea.

Mama îl atinge în joacă.

– Ah, mai taci.

Tata îi prinde mâna și i-o sărută, iar eu sunt țintuită la mijloc. Mă simt de parcă aș avea 13 ani.

– Îââhhh. Afecțiune în public, voi știți.

De când m-am întors acasă, am adoptat din nou expresii ca *voi, știți*, pe care mi le eliminasem din vocabular cât stătusem în nord. Sunt cuvinte bune, am decis acum. Ca și modestele arahide fierte, sunt foarte utile în multe situații.

– Wells, îți aduci aminte de o May Crandall... o prietenă de-a mamei tale?

Honeybee reia conversația noastră.

– Nu cred.

Tata ridică mâna să se scarpine în cap, apoi își aduce aminte că are o grămadă de fixativ în păr. Evenimentele în exterior necesită pregătiri adiționale. Nu-i nimic mai rău decât să ajungi în ziar arătând ca o salată. Leslie s-a asigurat că mi-am strâns părul la spate. Honeybee și cu mine ne asortăm, de fapt. E ziua cocurilor franțuzești.

– Arcadia, trântesc eu, doar ca să văd dacă stârnesc vreo reacție. Era vreunul dintre cluburile bunicii Judy... sau poate un cerc de bridge... sau cunoștea pe cineva care stătea în Arcadia?

Nici mama, nici tata nu par să aibă vreo reacție neobișnuită la cuvântul ăsta.

– Arcadia, Florida? vrea să știe mama.

– Nu sunt sigură. A apărut în discuția despre grupurile ei de bridge.

Nu-i spun că felul cum a rostit bunica Judy cuvântul mă făcuse să mă simt stingherită.

– Cum aș putea să aflu mai multe?

– Ești îngrozitor de preocupată de chestia asta.

Aproape că-mi scot telefonul ca să-i arăt poza. Aproape. Mâna mi se oprește în drum spre geantă și, în schimb, îmi netezesc bluza. Pe chipul mamei sunt clar vizibili tăciunii unei noi îngrijorări. Nu-i mai trebuie încă un motiv de stres. Dacă îi

arăt poza, o să fie convinsă că se pune la cale un plan abject și că May Crandall vrea ceva de la noi. Mama e profesionistă la capitolul îngrijorări.

– Nu sunt chiar preocupată, mami. Eram doar curioasă. Femeia părea foarte singură.

– E foarte drăguț din partea ta, dar bunica Judy nu i-ar prea putea ține companie, chiar dacă s-au cunoscut cândva. A trebuit pur și simplu să le cer doamnelor de luni să nu se mai ducă la Magnolia Manor. Prea mulți prieteni vechi care trec pe acolo o agită pe bunica ta. E jenată că nu-și poate aminti numele și fețele. E mai greu când nu e vorba de familie. Își face griji că vorbește lumea despre ea.

– Știu.

Poate că ar trebui s-o las baltă. Dar întrebarea mă sâcăie. Îmi șoptește și mă bate la cap și mă necăjește. N-o să-mi dea pace toată după-amiaza. Stăm de vorbă; facem conversație; aplaudăm când taie tata panglica. Rămânem o vreme în salonul VIP al clubului local, socializăm cu guvernatorul și discutăm cu directori din corporații. Reușesc chiar și să ofer niște sfaturi juridice gratuite legate de disputa privind exploatarea gazelor de șist și legislația în curs de adoptare care ar fi permis aplicarea ei în Carolina de Nord. Economie versus mediu – aceste două subiecte majore ajung adesea să se strecoare în arena opiniei publice și, bineînțeles, în legislația care urmează să fie adoptată.

Chiar și când discut subiecte legate de raportul cost-beneficii, de care sunt sincer interesată, în fundal mă gândesc la telefonul din geantă și la reacția bunicii Judy când a văzut fotografia.

Știu că a recunoscut-o pe femeie. *Queen... sau Queenie.*

Nu e o coincidență. N-are cum să fie.

Arcadia. Arcadia... ce?

Pe drumul de întoarcere spre biroul din Aiken al tatei,

prezintă câteva scuze cu aparență nevinovată ca să mă strecor puțin de lângă părinți – comisioane și fleacuri. Adevărul e că mă duc s-o văd din nou pe May Crandall. Dacă se *petrece* ceva aici, mai bine să știu despre ce e vorba. După aceea, pot să hotărâsc ce e de făcut.

Tati pare de fapt puțin dezamăgit că ne despărțim. Are o ședință de strategie cu consilierii înainte să se ducă în sfârșit acasă pentru cină. Spera că o să vin și eu.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Wells. Avery *are voie* să aibă o viață personală, se bagă mama. Are un tânăr logodnic chipeș cu care trebuie să țină legătura, ții minte?

Ridică din umerii ei subțiri și-mi adresează un zâmbet conspirativ.

– Și o nuntă de planificat. N-au cum să *planifice* dacă nu stau niciodată de vorbă.

Finalul frazei e rostit cu vocea mai ridicată, o intonație plină de anticipare. Mă bate pe genunchi și se apropie. Îmi aruncă o privire plină de înțelesuri. *Hai să-i dăm drumul*, spun ochii ei. Își face de lucru cu geanta, lasă să treacă o clipă, apoi se preface că schimbă nepăsător subiectul.

– Grădinarul a adus zilele trecute un soi nou de resturi vegetale... pentru azalee... la recomandarea arhitectului peisagist al lui Bitsy. Ei l-au pus toamna trecută, iar azaleele lor sunt de două ori mai dese ca ale noastre. La primăvară, grădinile de la Drayden Hill o să fie obiectul admirației... mă rog... tuturor. Cam pe la sfârșitul lui martie. Ar trebui să fie de-a dreptul... divin.

Expresia *perfect pentru o nuntă* e suspendată, chiar dacă nespusă, în aer. Când ne-am anunțat logodna, Elliot le-a pus pe Bitsy și pe Honeybee să promită că n-o să dea năvală și n-o să deturneze procesul de decizie. Ceea ce le ucide de-a dreptul. Ar fi dat gata toată povestea dacă nu le-am fi stat noi în cale, dar suntem decizi să ne facem planurile în ritmul nostru, așa cum

credem noi că e mai bine. În momentul ăsta, tata și Honeybee ar trebui să-și îndrepte toată atenția asupra sănătății tatei, nu să-și facă griji pentru aranjamentele de nuntă.

Totuși, nu-i poți spune așa ceva lui Honeybee.

Mă prefac că nu pricep aluzia.

– Cred că Jason ar fi în stare să crească trandafiri și în deșert.

Jason se ocupă de grădinile de la Drayden Hill de dinainte să plec eu la colegiu. Ar fi încântat să aibă ocazia să le etaleze. Dar Elliot n-o să fie niciodată de acord cu o idee legată de nuntă ce venea de la mamele noastre. Elliot o iubește pe mama lui, dar, fiind singurul copil, e extenuat de atenția exclusivă și constantă pe care ea o acordă planificării vieții lui.

Să le luăm pe rând, îmi spun eu. *Tati, cancer, politică*. Astea sunt cele trei subiecte mari în momentul ăsta.

Oprim în fața biroului. Șoferul ne deschide ușa, iar eu mă strecor afară, fericită că sunt liberă.

O ultimă aluzie voalată mă urmărește pe ușă:

– Spune-i lui Elliot să-i mulțumească mamei lui pentru sugestia cu azaleele.

– Îi spun, promit eu, apoi plec în grabă spre mașina mea, de unde îl sun pe Elliot.

Nu răspunde. Probabil că e în vreo ședință, deși e trecut de ora cinci. Are clienți cu probleme financiare în toată lumea, așa încât solicitările apar la orice oră.

Las un mesaj scurt despre azalee. O să se distreze, iar el are de multe ori nevoie de așa ceva la sfârșitul unei zile stresante.

Un cvartal mai încolo, mă sună sora mea mijlocie, Allison.

– Bună, Allie. Ce-i? spun eu.

Allison râde, dar pare extenuată. Tripleții se ciondănesc în fundal.

– Există vreo șansă... *oricât de mică*, s-o iei pe Courtney de la lecția de dans? Băieții sunt bolnavi și am schimbat deja trei

rânduri de haine azi și... mda. Iar suntem dezbrăcați. Toți patru. Court stă probabil în fața studioului și se întreabă pe unde naiba sunt.

Întorc din scurt spre Miss Hannah's, unde pe vremuri fusesem o catastrofă la lecțiile de balet și parade. Din fericire, Court are un talent real. La recitalul din primăvară, fusese uluitoare.

– Sigur. Bineînțeles că mă duc. Nici măcar nu sunt departe. Pot ajunge s-o iau în zece minute.

Allison răspunde cu un oftat prelung de ușurare.

– Mulțumesc. Mi-ai salvat viața. Azi, tu ești sora mea preferată.

Asta era o glumă permanentă încă din copilărie, întrebarea despre cine e preferata lui Allison. Fiind sora mijlocie, putea să aleagă. Missy era mai mare și mai interesantă, dar eu eram mai mică și putea să-mi spună ce să fac.

Râd puțin.

– Păi, asta categoric merită o plimbare suplimentară prin oraș.

– Și te rog nu-i spune lui mami că băieții sunt bolnavi. O să vină încoace și nu vreau să risc să îl expun pe tati la ce virus o fi ăsta. Las-o pe Courtney acasă la Shellie. Îți dau SMS cu adresa. Am sunat-o deja pe mama lui Shellie. E de acord să rămână la ei peste noapte.

– În regulă, așa fac.

Dintre noi trei, Allison seamănă cel mai tare cu Honeybee. Funcționează ca un general de patru stele, dar, de când au apărut băieții, a fost cotropită de o armată invadatoare.

– Aproape am ajuns la studio. Îți dau mesaj după ce ți-am salvat fata.

Închidem și, după câteva minute, parchez la Miss Hannah's. Courtney stă în față. Se luminează la față când vede că n-a fost abandonată.

– Bună, mătușă Aves! spune ea în timp ce se strecoară în mașină.

– Bună și ție.

– Iar m-a uitat mama?

Își dă ochii peste cap și-și lasă capul moale într-o parte, mișcare care o face să arate cu mult peste cei zece ani ai ei.

– Nu... Tânjeam eu după compania ta. Mă gândeam că poate stăm puțin împreună, mergem în parc, ne dăm pe tobogan, ne jucăm în fortul de jucărie, chestii de-astea.

– Pe bune, *serios*, mătușă Aves...

Mă deranjează că respinge așa de repede ideea. E prea matură pentru binele ei. Parcă abia ieri mă trăgea de piciorul pantalonilor și se ruga de mine să mă cațăr cu ea în copaci la Drayden Hill.

– În regulă, m-a sunat mama ta să te iau, dar doar pentru că băieții sunt bolnavi. Ar trebui să te duc acasă la Shellie.

I se luminează chipul și se îndreaptă pe locul pasagerului.

– A, grozav!

Mă uit cu dezaprobară la ea, și atunci adaugă:

– Nu că sunt băieții bolnavi, vreau să zic.

Propun o oprire pentru înghețată, activitatea noastră favorită cândva, dar îmi spune că nu-i e foame. N-are ochi decât pentru casa lui Shellie, așa că pornesc GPS-ul și o luăm într-acolo.

Își scoate telefonul ca să-i dea un mesaj lui Shellie, iar gândurile mele schimbă direcția. Arcadia și May Crandall umbresc junghiurile de durere pe care le simt privind-o pe nepoata mea cum gonește năvalnic spre adolescență. Care va fi răspunsul lui May când o s-o întreb despre cuvântul acela, *Arcadia*?

Pare tot mai puțin probabil să aflu azi. Până o s-o las pe Courtney, o să fie ora cinei la cămin. Personalul o să fie ocupat, ca și May.

Ies de pe drumul principal și cotesc pe străzi pline de copaci,

cu case impunătoare, de sfârșit de secol, înconjurate de peluze și grădini perfect tunse. Am mers deja câteva cvartale până să-mi dau seama de ce drumul spre casa lui Shellie îmi dă o senzație așa de familiară. Casa de pe Lagniappe Street a bunicii Judy nu e departe de-aici.

– Hei, Court. Vrei să vii cu mine acasă la bunica Judy înainte să te las la Shellie?

Nu-mi place ideea să mă duc singură, dar tocmai mi-a trecut prin cap că s-ar putea ca unele răspunsuri să fie de găsit printre lucrurile bunicii Judy.

Courtney lasă telefonul jos, aruncându-mi o privire năucită.

– E cam sinistru, mătușă Aves. Nu-i nimeni acolo, în schimb sunt toate lucrurile bunicii.

Buza de jos i se împinge în afară. Ochii mari albaștri mă privesc cu sinceritate. Pentru copii e greu să accepte schimbarea rapidă a bunicii Judy. E primul lor contact real cu mortalitatea.

– Vin cu tine dacă *chiar* ai nevoie.

– Nu, e în regulă.

Trec de intersecție. N-are niciun rost s-o implic pe Courtney. O să trec pe la Lagniappe după ce o las pe Court la prietena ei.

E vizibil ușurată.

– În regulă. Mulțumesc că m-ai luat azi, mătușă Aves.

– Oricând, fetiță.

După câteva minute, fug pe aleea spre casa lui Shellie, iar eu mă îndrept spre Lagniappe Street și înspre trecut.

Când trag pe alee și cobor din mașină mă lovește o jale zdrobitoare. Oriunde mă uit, e câte o amintire. Trandafirii pe care o ajutam pe bunica să-i îngrijească, salcia unde mă jucam cu o fetiță de pe stradă, ferestrele ca de palat de la etaj, veranda adâncă, folosită ca decor pentru fotografiile de absolvire, grădina acvatică, unde peștii *koi* multicolori săreau din apă după firimituri de biscuiți.

Aproape că o *simt* pe bunica prin colonada din lateralul casei. Urcând treptele, aproape că mă aștept să fie aici. E dureros să-mi dau seama că nu e. N-o să mai vin niciodată aici și să fiu întâmpinată de bunica mea.

În curtea din spate, sera miroase a aer stătut și praf. Mireasma de pământ reavăn a dispărut, iar rafturile și ghivecele au fost scoase. Fără îndoială că mama le-a dat cuiva căruia îi sunt de folos.

Cheia ascunsă e chiar acolo unde a fost dintotdeauna. Lucește într-o rază de soare de după-amiază târzie când scot o cărămidă slăbită din fundație. De aici, e destul de ușor să mă strecur înăuntru și să dezactivez alarma. După aceea, rămân în sufragerie întrebându-mă *Și mai departe?*

Scândurile podelei trosnesc sub mine și mă fac să tresar, deși este un zgomot vechi, cunoscut. Courtney avea dreptate. Casa pare pustie și sinistră, nu mai e o a doua casă a mea, cum fusese întotdeauna. De la 13 ani, stătusem aici în timpul anului școlar de câte ori erau plecați părinții în D.C., ca să pot să continui școala la Aiken împreună cu prietenii mei.

Acum mă simt ca un hoț.

Oricum, e o prostie. Nici măcar nu știi ce cauți.

Fotografii, poate? O fi femeia de pe noptiera lui May Crandall în vreunul dintre albumele vechi cu poze? Bunica Judy fusese întotdeauna istoricul familiei, custodele obârșiei familiei Stafford, cea care bătea la vechea ei mașină de scris etichete și le punea pe diverse lucruri. În casa asta nu există nicio piesă de mobilier, niciun tablou, nicio operă de artă sau fotografie pe care să nu fie însemnate cu grijă originea și proprietarii anteriori. Lucrurile ei personale – toate cele importante – sunt depozitate la fel. Brățara cu libelule a ajuns la mine într-o cutie uzată, cu un bilet îngălbenit lipit de fund.

Iulie 1966. Cadou. Piatra-lunii pentru primele

fotografii trimise de pe lună de naveta de explorare americană Surveyor. Granate pentru dragoste. Libelule pentru apă. Safire și onix pentru amintire. Concepție de Greer Designs, Damon Greer, designer.

Dedesubt, adăugase:

Pentru Avery,

Fiindcă tu ești cea care visează vise noi și deschide noi poteci. Fie ca libelulele să te ducă în locuri dincolo de imaginația ta.

– Bunica Judy

E ciudat, îmi dau seama acum, că n-a spus de la cine era cadoul. Mă întreb dacă pot să aflu din agendele ei. Nu trecea niciodată o săptămână în care să nu descrie cu grijă detaliile fiecărei zile, ținând socoteala celor cu care se văzuse, ce purtase și ce se servise la masă. Dacă ea și May Crandall erau prietene sau făceau parte din același cerc de bridge, probabil că numele lui May ar fi acolo.

Într-o bună zi, o să citești astea și o să-mi afli toate secretele, îmi spusese odată, când o întrebasem de ce era așa de meticuloasă când venea vorba de scris totul.

Comentariul mi se pare acum un fel de permisiune, dar pe măsură ce trec prin casa întunecoasă, mă sâcâie vinovăția. Doar bunica mea n-a murit. Încă mai e aici. Ce fac eu e un fel de băgat nasul, și totuși nu pot să scap de senzația că bunica *vrea* să înțeleg ceva, că e important, cumva, pentru amândouă.

Ultima ei agendă încă se mai află pe masa din birouașul de lângă bibliotecă. Pagina e deschisă la ziua în care a dispărut timp de opt ore și a ajuns, rătăcită și tulburată, la fostul mall. O zi de joi.

Scrisul de mână e abia lizibil. Tremură și o ia în jos. Nu seamănă deloc cu scrisul minunat și rotunjit al bunicii mele. *Trent Turner, Edisto* este singura însemnare din ziua aceea.

Edisto? Asta se întâmplase când dispăruse? Cumva, credea că se duce la cabana de pe insula Edisto să... se vadă cu cineva? Poate că visase ceva peste noapte și se trezise crezând că e real? Poate că retrăia vreun eveniment din trecut?

Cine e Trent Turner?

Răsfoiesc mai multe pagini.

Printre activitățile sociale ale bunicii din ultimele luni nu e nicio referire la May Crandall. Totuși, într-un fel, May mi-a dat impresia că se văzuseră de curând.

Cu cât merg mai mult în urmă, cu atât mai clar devine scrisul. Mă simt cufundându-mă în rutinele familiare printre care o urmam odată pe bunica mea – evenimente la Clubul Federației Femeilor, consiliul bibliotecii, DAR, Clubul grădinarilor de primăvară. E dureros să-ți dai seama că, acum câteva luni, înainte de degradarea asta rapidă, încă mai funcționa destul de bine, încă își mai respecta calendarul social, deși una sau două prietene le spusese părinților mei că *Judy a avut niște căderi*.

Mai răsfoiesc niște pagini, minunându-mă, aducându-mi aminte, gândindu-mă la anul ăsta de cumpănă. Viața se poate răsturna într-o clipită. Agenda îmi întărește noua înțelegere a acestui fapt. Ne planificăm zilele, dar nu le putem controla.

Însemnările din ianuarie ale bunicii încep cu o singură linie mâzgălită la întâmplare pe margine chiar înainte de Anul Nou. *Edisto* și *Trent Turner*, scrisese ea din nou. Dedesubt, e scris în grabă un număr de telefon.

Poate că vorbea cu cineva pentru ceva lucrări la cabană? E greu de crezut. Secretara personală a tatei se ocupase de problemele bunicii Judy încă de când murise bunicul, acum șapte ani. Dacă ar fi fost de făcut ceva aranjamente, s-ar fi

ocupat ea.

Presupun că există o cale să aflu.

Îmi iau telefonul și formez numărul.

Telefonul sună o dată, de două ori.

Încep să mă întreb ce-o să spun dacă răspunde cineva.
*Hmmm... Nu știu sigur de ce sun. V-am găsit numele într-o
agendă veche acasă la bunica mea, și...*

Și... ce?

Răspunde un robot. „Agenția imobiliară Turner. Sunt Trent. În momentul acesta nu poate răspunde nimeni la telefon, dar, dacă lăsați un mesaj...”

Agenție imobiliară? Sunt șocată. Bunica Judy se gândea oare să vândă casa de pe insula Edisto? E greu de înțeles. Cabana fusese a familiei încă de dinainte să se mărite ea cu bunicul. O iubește.

Părinții mi-ar fi spus dacă ar fi fost vorba să renunțăm la locul ăla. Trebuie să existe o altă explicație, dar, pentru că n-am cum să aflu, mă întorc la scotocit.

În dulap, găsesc și restul agendelor, depozitate într-un corp de bibliotecă uzat, exact acolo unde erau dintotdeauna. Sunt așezate în ordine, din anul în care s-a măritat cu bunicul și până acum. În joacă, o scot pe cea mai veche. Coperta de piele lăptoasă e uscată și străbătută de o rețea de crăpături fine maronii, astfel că arată ca o bucată de porțelan antic. Înăuntru, scrisul de mână e rotunjit și copilăresc. Paginile sunt pline de însemnări despre petreceri ale clubului de fete, examene la colegiu, petreceri ale burlăcițelor, modele de porțelanuri și serile când avea întâlniri cu bunicul.

Pe marginea unei pagini, exersase semnătura cu numele de căsătorie care avea să fie curând al ei, înfloritura literelor stând mărturie a beției primei iubiri.

În vizită la părinții lui Harold la Drayden Hill, spune una dintre însemnări. Călărie. Am lovit câteva garduri. Harold

spune să nu-i zic mamei lui. Ne vrea întregi pentru nuntă. Mi-am găsit prințul. Nici cea mai vagă urmă de îndoială.

Simt emoția în gât. E dulce-amăruie.

Nici cea mai vagă urmă de îndoială.

Chiar așa simțea? Chiar... știa că era ce trebuie când l-a cunoscut pe bunicul meu? Ar fi trebuit și Elliot și cu mine să trăim vreun fel de... moment fulgerător, mai degrabă decât trecerea relaxată de la aventurile copilăriei la prietenia matură, la ieșit împreună, la logodnă, pentru că, după șase ani de când ieșim împreună, pare să fi venit momentul? E ceva în neregulă cu noi pentru că nu ne-am aruncat cu capul înainte, pentru că nu ne grăbim?

Îmi sună telefonul și pun mâna pe el, dorindu-mi să fie el.

Vocea de la celălalt capăt al firului e bărbătească și prietenoasă, dar nu e a lui Elliot.

– Bună, sunt Trent Turner. Am primit un apel de pe numărul acesta. Îmi pare rău că n-am putut să răspund. Cu ce vă pot fi de folos?

– Ah... ah...

Îmi fug din minte toate posibilele formule de spart gheața și izbucnesc:

– V-am găsit numele în agenda bunicii.

Se aude răsfoit de pagini în fundal.

– Avem vreo întâlnire stabilită aici, pe Edisto? Să vă uitați la vreo cabană sau altceva? Sau e vorba despre închiriat?

– Nu știu despre ce e vorba. De fapt, speram să-mi puteți spune dumneavoastră. Bunica mea a avut niște probleme de sănătate. Încerc să înțeleg ceva din însemnările din programul ei.

– Pentru ce zi era stabilită întâlnirea?

– Nu sunt sigură că stabilize ceva. Mă gândeam că poate v-a sunat în legătură cu vânzarea unei proprietăți. Vila Myers.

Pe-acolo nu e ceva neobișnuit ca o locuință să fie cunoscută

după numele celor care au deținut-o cu zeci de ani în urmă. Părinții bunicii construiseră casa de pe Edisto ca loc unde să fugă de verile fierbinți și umede de pe continent.

– Stafford. Judy Stafford.

Mă pregătesc pentru schimbarea de ton care urmează aproape invariabil după nume. Oriunde pe cuprinsul statului, oamenii fie ne iubesc, fie ne urăsc, dar de obicei știu cine suntem.

– Staff... for... Stafford, mormăie el.

Poate că nu-i de pe-aici? Dacă stai să te gândești, accentul lui n-are nicio urmă de Charleston. Nu-i din Lowcountry⁴, dar are un fel de tărăgănare. Texas, poate? Pentru că în copilărie mi-am petrecut atâta timp socializând cu copii din alte zone, mă descurc bine cu accentele, și străine, și din țară.

Urmează o pauză ciudată. Are tonul mult mai reținut după aceea.

– Nu sunt aici decât de nouă luni, dar credeți-mă pe cuvânt că n-a sunat nimeni niciodată în legătură cu vânzarea sau închirierea vilei Myers. Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult.

Dintr-odată, încearcă să scape de mine. *De ce?*

– Dacă a fost înainte de 1 ianuarie, probabil că ar fi vorbit cu bunicul meu, Trent Senior. Dar a murit acum șase luni.

– Ah. Condoleanțe.

Simt brusc o înrudire care trece dincolo de prezența lui într-un loc pe care l-am iubit dintotdeauna.

– Aveți idee *de ce* a luat bunica mea legătura cu el?

Urmează o altă pauză incomodă, de parcă și-ar cântări cu atenție cuvintele.

– De fapt, da. Avea niște documente pentru ea. Asta-i chiar tot ce pot să vă spun.

⁴ Zonă geografică și culturală aflată de-a lungul coastei statului Carolina de Sud, care include și insulele din apropierea țărmului.

Avocatul din mine scoate capul. Simt un martor necooperant, care ascunde informații.

– Ce fel de documente?

– Îmi pare rău. I-am promis bunicului.

– Ce i-ați promis?

– Dacă o să vină personal aici, pot să-i dau plicul pe care l-a lăsat pentru dânsa.

În cap aud o sonerie de alarmă. Ce naiba se petrece?

– Nu poate să călătorească.

– Atunci nu vă pot ajuta. Îmi pare rău.

Și îmi închide, pur și simplu.

Capitolul 10

Rill

Încăperea e tăcută și miroase a umezeală. Deschid ochii, îi închid foarte strâns, îi las să se deschidă încet la loc. Mă învăluie pâcla somnului, așa că nu pot să văd prea limpede. De parcă negura de pe râu a venit târându-se peste noapte prin geamurile casei plutitoare.

Nimic nu e unde ar trebui să fie. În locul ușilor și ferestrelor *Arcadiei*, sunt ziduri groase de piatră. Aerul miroase ca în compartimentele închise unde ținem lăzile cu provizii și combustibil. Duhoarea mucegaiului și a mizeriei umede mi se târăște în nas și rămâne acolo.

O aud pe Lark scâncind în somn. În loc de foșnetul ușor al saltelelor de paie unde dorm Lark și Fern, se aude scârțâitul îmbinărilor.

Clipind, ridic privirea și disting o ferestruică aflată chiar lângă tavan. Lumina dimineții trece prin ea, dar e mohorâtă și neclară.

Un tufiș zgârie sticla. Crengile scot un scârțâit ușor. În jos atârnă un trandafir roz frânt, pe jumătate rupt.

Îmi aduc aminte totul dintr-odată. Îmi amintesc că m-am culcat pe patul care mirosea a mucegai, holbându-mă pe fereastră în timp ce trandafiriul zilei se stingea, iar fratele și surorile mele răsuflau tot mai prelung și mai rar în jurul meu.

Îmi aduc aminte de supraveghetoarea în rochie albă care ne-a adus pe scările spre subsol și ne-a condus pe lângă cazanul de încălzire și grămezile de cărbuni, până în cămăruța asta.

O să dormiți aici până ne lămurim dacă rămâneți definitiv. Fără zgomot și fără hărmălaie. Trebuie să fiți liniștiți. Nu trebuie să vă dați jos din pat. Ne-a arătat cinci paturi pliante,

cum sunt cele pe care le folosesc uneori soldații în taberele de antrenament de pe râu.

După aceea, a plecat și a închis ușa în urma ei.

Ne-am ghemuit în liniște pe paturi, până și Camellia. Cel mai mult mă bucuram că suntem singuri din nou, numai noi cinci. Fără supraveghetoare, fără copii care să se uite cu ochi curioși, ochi îngrijați, ochi triști, ochi răutăcioși, ochi pustii care sunt reci și duri.

Tot ce s-a petrecut ieri mi se desfășoară în cap ca un film. Văd *Arcadia*, poliția, pe Silas, mașina domnișoarei Tann, coada de sus, de la baie. Mă cuprinde greața, din cap până în picioare. Mă înghite ca un vârtej de apă stătătoare, fierbinte în soarele verii, otrăvită de tot ce a căzut în ea.

Mă simt murdară dinăuntru spre afară. N-are nimic de-a face cu apa de baie tulbure care era maronie de la nisipul și săpunul tuturor copiilor care o folosiseră înaintea mea, inclusiv surorile mele și Gabion.

În schimb, o văd pe supraveghetoare stând deasupra mea când pășesc în cadă, întorcându-mi umărul ca să mă ascund.

– Spală-te.

Arată spre săpun și cârpă.

– N-avem timp de prosteli. Oricum, voi, jegurile de pe râu, nu sunteți chiar niște mironosițe, nu?

Nu știu ce vrea să spună sau cum să-i răspund. Poate că nici n-ar trebui.

– Spală-te, am zis! urlă ea. Crezi că am toată ziua la dispoziție?

Știu cu siguranță că nu. Am auzit-o deja țipând același lucru la ceilalți copii. Am auzit smiorcăieli și scâncete și bolboroseli când erau băgate sub apă capetele ca să se clătească. Din fericire, niciunul dintre copiii Foss n-are probleme să stea sub apă. Copiii și chiar și Camellia trec prin coada de la baie fără prea mari probleme. Vreau să fac și eu la fel, dar femeia pare

să-mi fi pus gând rău, poate pentru că sunt cea mai mare.

Mă fac mică deasupra apei, pentru că e murdară și rece.

Se mișcă să mă vadă mai bine și se zgâiește într-un fel care-mi face pielea de găină.

– Văd că până la urmă nu ești prea măricică să stai cu fetițele. N-o să dureze mult, totuși, și o să trebuiască să te mutăm în altă parte.

Întorc și mai mult umărul și mă spăl cât pot de repede.

Dimineață, încă mă simt murdară pentru că s-a uitat cineva la mine așa. Sper că o să fim plecați de-aici până să mai vină vremea pentru altă baie.

Vreau să dispară trandafirașul roz de-afară. Vreau să se schimbe fereastra, zidurile să se prefacă în lemn, podeaua de ciment să se schimbe și să se topească și să dispară. Vreau scândurile vechi tocite de picioarele noastre și râul care să se lege sub paturile noastre și sunetul blând făcut de Briny când cântă la muzicuță pe prispă.

M-am trezit de cel puțin zece ori peste noapte. Puțin după miezul nopții, Fern se înghesuise lângă mine, iar pâzna groasă lăsată a patului ne trage așa de aproape una de alta, că e de mirare că poate să respire, darmite să doarmă.

De câte ori mă las cuprinsă de somn, sunt din nou pe *Arcadia*. De fiecare dată mă trezesc aici, în locul ăsta, și încerc să înțeleg.

O să dormiți aici până ne lămurim dacă rămâneți definitiv...

Ce înseamnă asta... *definitiv*? Nu ne duc la spital să-i vedem pe Briny și Queenie acum, după ce am rămas aici peste noapte și am fost spălați? Mergem toți sau doar unii dintre noi? Nu pot să-i las aici pe copii. Dacă le fac rău oamenii ăștia?

Trebuie să-mi apăr frații și surorile, dar nu pot să mă apăr nici pe mine.

Lacrimile îmi fac gura lipicioasă. Mi-am spus să nu plâng. N-aș face decât să-i sperii pe cei mici. Le-am promis că totul o să

fie bine și, până acum, mă și cred, chiar și Camellia.

Închid ochii, mă ghemuiesc în jurul lui Fern și las lacrimile să curgă și să i se prelingă în păr. Suspinele mi se ridică prin stomac și mă împing în piept și le înghit ca pe sughițuri. Fern doarme netulburată. Poate că în vis crede că e doar râul care-i leagă patul.

Nu adormi, îmi spun. Trebuie s-o duc pe Fern înapoi în patul ei înainte să vină careva. Nu pot să ne bag în belea. Doamna ne-a spus să nu ne dăm jos din pat.

Doar un minut – două. Doar un minut – două, după aia mă ridic și mă asigur că toată lumea e unde ar trebui să fie.

Ațipesc și mă trezesc și ațipesc și mă trezesc. Inima îmi lovește puternic în coaste când aud pe cineva răsuflând lângă noi – nu unul dintre noi, cineva mai mare. Un bărbat. Poate că e Briny.

Imediat ce-mi trece gândul prin cap, în încăpere pătrund miresme de vaselină veche și iarbă verde și praf de cărbune și sudoare. Nu e Briny. El miroase a apă de râu și a cer. A negură de dimineață vara și a gheață și fum de lemne iarna.

Mintea mi se limpezește și ascult. Niște picioare se târăsc câțiva pași în ușă, apoi se opresc. Nu e mersul lui Briny.

Trag pătura peste capul lui Fern și sper să nu se trezească și să se miște chiar acum. Încă e destul de întuneric, prin fereastră strecurându-se aceeași lumină neclară. Poate că n-o să observe că Fern nu e în patul ei.

Când întorc capul, abia pot să-l văd cu coada ochiului. E mare, mult mai înalt și mai gras decât Briny, dar asta-i tot ce pot să disting. Bărbatul e o umbră, care stă într-un loc. Nu se mișcă și nu spune nimic. Doar stă și se uită.

Îmi curge nasul de atâta plâns, dar nu-l suflu și nici nu mi-l trag. Nu vreau să știe că sunt trează. Ce caută aici?

Camellia se răsuțește în pat.

Nu, mă gândesc. *Șșștttt*. Se uită la el? Oare el poate să vadă

dacă are ochii deschiși?

Bărbatul intră în cameră. Se mișcă, apoi se oprește, apoi se mișcă, apoi se oprește. Se apleacă peste patul lui Lark, îi atinge perna. Se clatină un pic și lovește cadrul de lemn.

Mă uit cu ochii abia mișiți. După aceea vine lângă patul meu și se uită în jos o clipă. Perna îmi foșnește lângă cap. O atinge de două ori, foarte ușor.

Apoi se oprește la celelalte paturi și în cele din urmă pleacă și închide ușa.

Scot aerul pe care-l țineam în piept și inspir din nou și simt miros de mentă. Când dau deoparte păturile și o trezesc pe Fern, pe pernă sunt două bomboane albe. Mă fac să mă gândesc pe loc la Briny. Când face bani la o sală de biliard sau lucrează pe vreun teatru plutitor tras la mal, totdeauna se întoarce pe *Arcadia* cu un pachet de bomboane mentolate în buzunar. Sunt din cele mai bune. Briny ne spune ghicitori și, dacă nimerim răspunsurile, primim o bomboană. *Dacă sunt două păsări-cardinal într-un copac și una jos și trei mierle albastre într-un tufiș și patru pe jos și o cioară mare pe gard și o bufniță în despărțitura hambarului, câte păsări sunt pe jos?*

Cu cât ești mai mare, cu atât mai grele devin întrebările. Cu cât sunt mai grele întrebările, cu atât mai gustoase sunt bomboanele.

Mirosul de mentă mă face să-mi doresc să fug la ușă și să mă uit afară și să văd dacă e Briny aici. Dar bomboanele astea de mentă sunt altfel. Nu se simt cum trebuie în pumn când le iau și o duc pe Fern în patul ei.

Lângă ușă, *Camellia* o bagă pe a ei în gură și o clefăie.

Mă gândesc să las bomboanele de mentă pe pernele copiilor dar, în loc de asta, hotărâsc că e mai bine să le iau. Dacă vin supraveghetoarele, mi-e teamă că s-ar putea să dăm de bucluc pentru că le avem.

– Hoațo!

Camellia vorbește pentru prima dată de la coada la baie de aseară. Stă în capul oaselor în pat, cu umărul unei cămăși de noapte prea mari atârându-i până la jumătatea brațului. După baie, una dintre supraveghetoare a cotrobăit printr-un morman și ni le-a dat pe astea.

– Ne-a dat *fecăruia* câte o bomboană. Nu poți să le iei tu pe toate. Nu-i corect.

– Șșșttt!

Vorbește așa de tare, că aproape că mă aștept să se deschidă ușa și să dăm toți de bucluc.

– Le păstrez pentru toți pentru mai târziu.

– Furi.

– Ba nu.

Cum era de așteptat, Camellia și-a revenit azi, dar, ca de obicei dimineața, are o dispoziție proastă. Nu se trezește ușor, nici chiar cu bomboane de mentă. De cele mai multe ori, mă contrez cu ea, dar în momentul ăsta sunt prea obosită pentru așa ceva.

– Le păstrez până mai târziu, am zis. Nu vreau să dăm de belea.

Umerii osoși ai soră-mii se lasă.

– Am dat *deja* de belea.

Părul negru îi cade în lațe, ca o coadă de cal.

– Ce-o să *facem*, Rill?

– O să fim cumiști, ca să ne ducă oamenii ăștia la Briny. Nu mai poți încerca să fugi, Camellia. Nu poți să te lupți cu ei, în regulă? Dacă-i supărăm, n-o să ne mai ducă.

Se uită pătrunzător la mine, cu ochii căprui mijști, astfel că seamănă cu chinezii care spală rufe în orașele de pe râu în cazane mari, clocotite, pe țarm.

– Crezi că o să ne ducă, sigur? Azi?

– Dacă suntem cumiști.

Sper să nu fie o minciună, dar poate că e.

– De ce ne-au adus aici?

Întrebarea o sugrumă.

– De ce nu ne-au lăsat în pace?

Mintea îmi gonește, încercând să priceapă. Trebuie să-mi explic și mie, și Camelliei.

– Cred că e o greșeală. Probabil că și-au închipuit că Briny nu se întoarce să aibă grijă de noi. Dar Briny o să le spună imediat ce află că am dispărut. O să le spună că e greșeala foarte mare a cuiva, și o să ne ducă acasă.

– Azi, totuși?

Îi tremură bărbia și-și împinge mult în afară buza de jos, o răsuțește cum face atunci când e cât pe ce să-i caute răcă vreunui băiat.

– Pun pariu că azi. Pun pariu că azi, sigur.

Își trage nasul și își șterge mucii cu brațul.

– Nu le las pe muierile alea să mă bage iar în cada aia, Rill. Nu le las.

– Ce ți-au făcut, Camellia?

– Nimic.

Bărbia îi iese în afară.

– Doar că nu mă mai bagă acolo iar, asta-i tot.

Întinde o mână spre mine și o desface.

– Dacă nu le dai la toți bomboane, dă-mi-le mie. Mor de foame.

– Le păstrăm pe celelalte pentru mai târziu... Dacă ieșim afară, unde erau copiii ieri, le scot atunci.

– Ai zis că vine Briny mai târziu.

– Nu știi *când*. Știi doar că o să vină.

Își strâmbă gura într-o parte, de parcă n-ar crede nicio clipă, apoi se întoarce spre ușă.

– Poate că ne ajută bărbatul ăla să plecăm. Cel care ne-a adus bomboanele de mentă. E prietenul nostru.

M-am gândit deja la asta. Dar cine *era* bărbatul? De ce a venit

aici? *Vrea* să fie prietenul nostru? E primul care a fost drăguț cu noi în casa doamnei Murphy.

– O să-l așteptăm pe Briny, spun. Trebuie doar să fim cuminți până atunci, asta-i...

Mânerul ușii zdrăngănește. Camellia și cu mine ne aruncăm în paturi în același timp și ne prefacem că dormim. Inima îmi bate cu putere pe sub pătura aspră. Cine-i acolo? E noul nostru prieten sau altcineva? Ne-au auzit vorbind?

N-apuc să mă întreb prea multă vreme. Intră o doamnă cu părul castaniu, îmbrăcată într-o rochie albă. Mă uit la ea printr-un loc unde pătura e rărită. E solidă ca un tăietor de lemne și rotundă la mijloc. Nu-i niciuna dintre cele pe care le-am văzut ieri.

În ușă, se încruntă și apoi se uită spre paturi, după care la cheile din mână.

– Toată lumea, jos din cat.

Vorbește ca familia din Norvegia care a avut barca legată mai jos de a noastră o lună vara trecută. *Pat* sună la fel cu *cat*, dar știu ce vrea să zică. Nu pare furioasă de-adevăratalea, doar obosită.

– În picioare și împăturiți păturile.

Ne târâm din paturi toți, mai puțin Gabion. Trebuie să-l trag jos, iar el se clatină și cade în fund în timp ce mă ocup de paturi.

– A mai fost *altcinefa* în camera asta peste noapte, ta?

Ține o cheie prinsă între degete.

Să-i spunem despre bărbatul cu bomboanele? Poate că n-ar fi trebuit să fie în camera noastră? Poate că o să dăm de bucluc dacă află că nu spunem.

– Nu, doamnă. Nimenea. Doar noi, răspunde Camellia înainte să apuc eu.

– Și *tu* ești aia zurbagie, am auzit.

Spre sora mea își îndreaptă o privire pătrunzătoare, iar ea se

face mică.

– Nu, doamnă.

– N-a intrat nimeni.

Trebuie să mint și eu. Ce altceva aş putea face acum, că a spus deja *Camellia gogoși*?

– Doar dacă nu s-a întâmplat cât dormeam.

Femeia trage de lanțul becului de deasupra. Pâlpâie, iar noi clipim și mijim ochii.

– Ușa asta trebuia să fie încuiată. Era, ta?

– Nu știm, se bagă *Camellia*. Am fost în paturile noastre toată noaptea.

Femeia se uită la mine, iar eu încuviințez, după care mă apuc să fac ordine în cameră. Vreau să scap de bomboane, dar mi-e prea frică, așa că le țin îngrămădite în mână și din cauza asta mi-e greu să strâng păturile, dar doamna nu observă. În principal, se grăbește să ne scoată de-aici.

Când ieșim din cameră, îl văd pe bărbatul masiv stând acolo, în subsol, rezemându-se de coada unei mături lângă cazanul mare negru cu stîngii care-l fac să arate ca gura unui dovleac de Halloween. Bărbatul ne privește trecând. *Camellia* îi zâmbește, iar el îi răspunde. Are dinții tociți și urâți, iar părul castaniu rar îi atârnă în jurul feței în şuvițe asudate și totuși e plăcut să-i vezi zâmbetul.

Poate că până la urmă chiar avem un prieten aici.

– Domnule Riggs, tacă nu afeți *nimic* altceva care trebuie făcut aici, fedeți de craca aia care a căzut în curte în timpul nopții, înainte să iasă copiii afară, spune femeia.

– Da, doamnă Pulnik.

Buzele bărbatului se ridică puțin în colțurile gurii, iar el mișcă nițel mătura când începe să urce doamna Pulnik, însă nu mătură nimic.

Camellia se uită peste umăr, iar el îi face cu ochiul. Făcutul cu ochiul mă duce cu gândul la Briny, așa că poate că-l plac un

pic pe domnul Riggs.

Sus, doamna Pulnik ne duce la spălătorie și ne dă niște lucruri dintr-un morman. Le spune haine de joacă, dar de fapt nu-s decât niște cârpe. Ne zice să ne îmbrăcăm și să folosim baia și așa și facem, iar micul dejun seamănă foarte tare cu cina pe care ne-au dat-o aseară după baie – un polonic mic de terci de mălai. Ajungem târziu la masă. Ceilalți copii au ieșit deja la joacă. După ce ne-am lins castroanele, ni se spune să ieșim și noi și să nu încercăm să plecăm din curtea din spate sau din curtea bisericii, că altfel *vedem noi*.

– Și să nu fă apropiați de gart.

Doamna Pulnik le trage de braț pe Camellia și Lark înainte să ieșim pe ușă. Se apleacă deasupra noastră cu obrazii ei roșii rotunzi și lucioși de sudoare.

– Un păiat a săpat pe tetesubt ieri. Toamna Murphy i-a dat *teparaua*. Să ți se tea *teparaua* e foarte, foarte rău. În tepara e *întunic*. Ați înțeles?

– Da, doamnă, spun eu răgușit, luându-l pe Gabby și întinzând mâna spre Lark, ca s-o iau de-acolo.

Stă nemișcată ca o buturugă, fără să se clinească deloc și cu lacrimi mari curgându-i pe obraji.

– O să mă asigur că respectă regulile până putem să mergem să-i vedem pe mămica și pe tăticul.

Buzele mari ale doamnei Pulnik se apropie și se arcuiesc.

– Pun, spune ea. E o tecizie înțeleaptă pentru foi. Pentru foi *toți*.

– Da, doamnă.

Ieșim pe ușă cât putem de repede. Soarele pare dumnezeiesc, cerul se întinde larg între plopi și arțari, iar pământul gol din capul scărilor este rece și moale. Siguranță. Închid ochii și ascult frunzele vorbind și păsările cântându-și trilurile de dimineață. Le disting glasurile, unul câte unul, pitulicea, pasărea-cardinal, mugurarul mexican. Aceleași păsări care

erau și ieri dimineață când m-am trezit pe bărcuța noastră.

Fetițele mă trag de rochie, iar Gabby mi se lasă pe brațe, încercând să coboare, și Camellia se plânge că stăm degeaba acolo. Deschid ochii, iar ea se uită la gardul înalt de fier negru care înconjoară curtea. În cea mai mare parte, pe gard cresc caprifoi, ilice spinoase și azalee dese, până mai sus de capetele noastre. Nu pot să văd decât o singură poartă, care duce la locul de joacă din spatele casei parohiale părgănite de alături. Și asta are același gard în jurul ei.

Camellia e mult prea mare ca să se strecoare pe dedesubt, dar se pare că acum caută cel mai bun loc pe unde să încerce.

– Hai să mergem măcar la leagăne, scâncește ea. Putem să ne uităm la drum de-acolo... pentru când vine Briny să ne ia.

Traversăm curtea, Gabion la mine în brațe și surorile mele într-un grup compact în urma mea, chiar și Camellia, care de obicei se ia la harță la toate școlile unde mergem mai repede decât apuci să spui *scuipat*. Copiii ne măsoară din priviri pentru că suntem noi. Ne prefacem că nu observăm. De obicei, ne descurcăm bine cu jocul ăsta – nu te purta prea prietenos; ai grijă de ceilalți; dă-le de înțeles că, dacă se leagă de unul dintre voi, ar face bine să fie în stare să se bată cu toți. Dar de data asta e altfel. Nu știm regulile locului. Nu-i niciun profesor care să supravegheze. Nu se vede niciun adult. Nimeni în afară de copii, toți oprindu-se din joacă, din sărit coarda sau Țară, țară, vrem ostași ca să se holbeze la noi.

N-o văd pe fetița care a venit ieri cu noi de la râu. Frățiorul ei – cel căruia domnișoara Tann îi spusese Stevie – stă în noroi cu un camion de tablă care a rămas fără vopsea și o roată.

– Unde-i sora ta?

Mă ghemuiesc lângă el, greutatea lui Gabion dezechilibrându-mă, așa că trebuie să pun o mână pe jos ca să nu cad.

Umerii lui Stevie se ridică și se lasă, iar ochii lui mari, căprui

se umezesc.

– Poți să vii cu noi, îi spun.

Camellia mârâie:

– El nu-i problema noastră.

Îi spun să tacă.

Stevie își răsucește o buză bosumflată și ridică ambele brațe. Pe unul dintre ele e o urmă mare de mușcătură, iar eu mă întreb cine i-a lăsat-o. Îl prind și mă ridic în picioare. E mai mare decât Gabion, dar are cam aceeași greutate. E un băiețel mic și slab.

Două fete care se jucau cu niște farfurii de tablă înfundate se uită spre noi. Greblaseră frunzele uscate și își făcuseră un locșor la umbra fântânii, cum făceam uneori eu și Camellia în pădure.

– Vreți să vă jucați? întrebă una dintre ele.

– Vezi-ți de treabă, se răstește Camellia. N-avem timp. Ne ducem în curtea bisericii să vedem dacă vine tati.

– N-ar trebui.

Fetele se întorc la jocul lor, iar noi trecem mai departe.

La poartă, de după ilice, apare un băiat mare. Acum văd că au un tunel printre tufișuri. Sunt patru sau cinci acolo, cu un pachet de cărți de joc. Unul dintre ei cioplește o sulică cu briceagul. Se uită chiorâș la mine și încearcă vârful ascuțit cu degetul.

Băiatul masiv cu păr roșcat stă în poartă, cu brațele încrucișate la piept.

– Tu vino încoace, spune el, de parcă ar avea autoritate asupra mea. Ei pot să se ducă la joacă.

E destul de clar ce vrea să spună. Vrea să mă cațăr cu ei pe sub tufișurile de-aici. Altfel, fratele și surorile mele nu se pot duce în curtea bisericii.

Mă înroșesc la față. Simt cum îmi urcă sângele în obraji. *Ce are de gând?*

Camellia spune exact ce-mi trece mie prin minte.

– Nu ne ducem cu tine niciunde.

Își îndepărtează picioarele și-și împinge bărbia în față, aducând-o aproape la nivelul pieptului lui.

– Nu ești tu șeful nostru.

– Nu vorbeam cu tine, șopârliță. Ești urâtă ca un baset. Ți-a zis cineva vreodată? Vorbesc cu frumușica de sor-ta.

Camelliei îi iese ochii din cap. E pe cale să se înfurie de-a binelea.

– Nu la fel de urâtă ca tine, morcoveață. Maică-ta a plâns când te-ai născut? Bag mâna-n foc că da!

I-l dau pe Gabby lui Fern. Micul Stevie nu vrea să-mi dea drumul. Își ține brațele strânse de gâtul meu. Dacă e să ne batem, n-am nevoie de un copil agățat de mine. Roșcatul e probabil mai mult decât putem duce Camellia și cu mine și, dacă vin și amicii lui, chiar avem probleme serioase. Tot nu se vede niciun supraveghetor, iar unul dintre urâții ăia are cuțit.

Nările roșcatului se dilată, iar el își desface brațele. Acum e-acum. Camellia a pus un pariu pe care nu-l putem câștiga de data asta. Băiatul e cu cel puțin 15 centimetri mai înalt ca mine, iar eu sunt înaltă.

Mintea îmi gonește ca o veveriță într-o zi de primăvară, sărind din ram în ram. *Gândește-te. Gândește-te la ceva.*

Folosește-ți întotdeauna creierul, Rill, îmi spune Briny în minte, și o să scapi din orice belea cât ai clipi.

– Am bomboane de mentă, mă scap eu și duc mâna la buzunarul rochiei mele de împrumut. Puteți să le luați pe toate, dar trebuie să ne lăsați să trecem.

Băiatul își trage capul înapoi și mijește ochii la mine.

– De unde ai tu bomboane?

– Nu's mincinoasă.

Abia pot scoate cuvintele, pentru că Stevie se ține de mine așa de strâns.

– Ne lăsați sau nu să trecem?

– Îmi dai bomboanele.

Ceilalți huligani se cațără deja din ascunzătoare, ca să-și înhațe partea.

– Sunt ale noastre! susține Camellia.

– Taci din gură.

Scot bomboanele. Sunt puțin murdare pentru că le-am ținut strâns în mână azi-dimineață, dar nu mi se pare că băieților le-ar păsa.

Roșcatul desface mâna și lasă să cadă bomboanele în mâna lui. O ridică așa de aproape de față, încât începe să se uite cruciș și pare și mai tâmpit ca înainte. Pe buze i se întinde încet un zâmbet răutăcios.

– Le ai de la bătrânul Riggs?

Nu vreau să-i fac probleme bărbatului din subsol. E singurul care a fost drăguț cu noi până acum.

– Nu-i treaba ta.

– E *prietenul* nostru.

Camellia nu-și poate ține gura. Poate se gândește că băieții o să se sperie dacă știu că bărbatul masiv ne place.

Dar roșcovanul nu face decât să rânjească. Se apleacă la urechea mea, destul de aproape ca să-i simt răsuflarea puturoasă și căldura pe piele.

– Nu-l lăsa pe Riggs să te prindă singură. Nu-i genul de prieten pe care ți-l dorești.

Capitolul 11

Avery

Mușchiul spaniol⁵ atârnă din copaci, răsucit la fel de gingaș precum dantela unui văl de mireasă. Un stârc albastru se avântă din mlaștina sărată, tulburat de trecerea mașinii mele. La început zboară stângaci, de parcă ar avea nevoie de o clipă să se adapteze în aer, să-și găsească aripile. Bate tare din aripi și, în cele din urmă, plutește în depărtare, fără nicio grabă să revină pe pământ.

Cunosc senzația. Timp de două săptămâni am încercat să mă strecur și să mă duc până pe insula Edisto. Cu întâlnirile și evenimentele de presă deja programate și o complicație neașteptată cu starea de sănătate a tatei, fusese imposibil.

Petrecusem ultimele șase zile în cabinete medicale, ținând-o pe mama de mână în timp ce încercam să pricepem de ce, după ce cancerul și hemoragia intestinală ar fi trebuit să fie rezolvate în urma operației, tati era din nou anemic și așa de slăbit că abia se putea ține pe picioare. După analize interminabile, se părea că a fost găsită cauza. Soluția era simplă – o intervenție laparoscopică pentru sudarea vaselor de sânge sparte din aparatul digestiv, o problemă care n-avea legătură cu cancerul. Ambulatoriu. Rapid și simplu.

Atâta doar că nimic nu e simplu când încerci să te ascunzi de lumea întreagă, iar tati insistă să nu spunem nimănui că a avut o problemă minoră de sănătate. Leslie e întru totul de acord cu asta. Anunță că tata a avut intoxicație alimentară

⁵ *Tillandsia usneoides* L. - Specie cu flori mici, ne semnificative, galbene, verzi. Frunze înguste, lungi de până la 10 cm, așezate rar, acoperite cu solzi cenușii. Plantă epifită, în tinerețe dezvoltă câteva rădăcini. Tulpina dezvoltă mulți stoloni subțiri, sârmoasă, răsucită, acoperită cu solzi cenușii. (Dicționar dendrofloricol, Editura Didactică și Pedagogică, 1989).

urâtă; o să-și reia în câteva zile activitățile programate.

Sora mea mai mare, Missy, a intervenit ca să se ocupe de apariții la câteva evenimente de caritate ce nu puteau fi anulate.

– Pari extenuată, Aves, mi-a zis ea. De ce nu pleci puțin, dacă Leslie tot a eliberat programul? Du-te să te vezi cu Elliot. Allison și cu mine putem să avem grijă de ce se întâmplă la Drayden Hill.

– Mersi... dar... Păi, ești sigură?

– *Du-te*. Discuțați planurile pentru nuntă. Poate reușești să-l convingi să cedeze presiunilor mamei.

Nu i-am spus că, în afară de câteva vorbe pe fugă, Elliot și cu mine nu discutasem nici măcar ideile generale pentru nuntă. Avem prea multe pe cap.

– Elliot trebuie să se ducă la Milano să se vadă cu un client, dar cred că o să mă duc la casa de pe Edisto. A mai fost cineva pe-acolo în ultima vreme?

– Scott și cu mine am dus copiii acolo câteva zile... hmm... cred că primăvara trecută. Serviciul de administrare menține casa într-o formă minunată. Ar trebui să fie totul pregătit. Ia-ți o vacanță scurtă.

Îmi făceam deja bagajele înainte să apuce să mă roage să salut plaja din partea ei. Pe drum spre ieșirea din oraș, am făcut o vizită îndelung amânată la căminul lui May Crandall. O îngrijitoare mi-a spus că May fusese internată în spital cu o infecție respiratorie. Nu știa cât de grav era sau când ar urma să se întoarcă.

Ceea ce înseamnă că documentele misterioase de pe Edisto erau singura mea pistă posibilă, cel puțin momentan. Trent Turner nu-mi mai răspundea la telefon. Punct. Singura opțiune era să-l înfrunt în persoană. Plicul pe care-l păstra începuse să mă bântuie în fiecare moment în care nu dormeam. Devenisem puțin obsedată, imaginându-mi povești în care el juca roluri

diferite în fiecare scenă. Uneori e un șantajist care a descoperit un adevăr teribil despre familia mea și a vândut informația adversarilor tatei; de-asta nu-mi răspunde la telefon. Alteori, el e bărbatul din fotografia lui May Crandall. Femeia însărcinată pe care o ține îmbrățișată e bunica mea, care a avut un fel de viață ascunsă înainte să se mărite cu bunicul meu. O aventură de adolescență. Un scandal care a fost tăinuit timp de mai multe generații.

A renunțat la copil, care a trăit pe undeva. Iar acum moștenitorul deposedat vrea o parte din banii familiei, *altfel, vedem noi*.

Toate scenariile mele par nebunești, dar nu sunt complet nefondate. Am aflat câte ceva citind printre rânduri în agendele bunicii. Brățara mea cu libelule are un fel de poveste mai profundă pe Edisto. *Un dar încântător pentru o zi încântătoare pe Edisto*, spune însemnarea. *Doar noi*.

Partea cu *doar noi* mă macină. Cu doar o pagină înainte, notase că primise o scrisoare de la bunicul meu, care plecase la munte cu copiii la pescuit pentru o săptămână.

Doar noi...

Cine? Cine îi cumpăra cadouri pe Edisto în 1966?

Bunica venise de multe ori singură aici de-a lungul anilor, dar de multe ori nu era singură după ce ajungea pe insulă. Cel puțin asta era evident din agende.

E posibil să fi avut o aventură?

Stomacul mi se agită când îmi apare în fața ochilor podul Dawhoo. Nu poate fi vorba de așa ceva. În pofida presiunii unei vieți publice, familia mea a fost dintotdeauna cunoscută pentru căsniciile solide ca stânca. Bunica îl iubea profund pe bunicul. În afară de asta, bunica Judy e unul dintre cei mai onești oameni pe care-i cunosc. E un stâlp al comunității și o obișnuită a bisericii metodiste. *Niciodată* n-ar ține ceva secret față de restul familiei.

Doar dacă secretul ar fi ceva care să ne facă rău.

Și exact asta e ce mă sperie.

Și e și motivul pentru care nu pot să las să se plimbe Dumnezeu știe pe unde un plic cu numele bunicii pe el și vreun fel de informație secretă în el.

– Cine nu-i gata, îl iau cu lopata, șoptesc în aerul sărat. Ce treabă aveai tu cu bunica mea, Trent Turner?

Cât am stat în ultimele câteva săptămâni în mașini și săli de așteptare la doctori, am încercat să aflu mai multe despre Trent Turner Sr. și Trent Turner Jr., bunicul și tatăl lui Trent cel cu care vorbisem la telefon, care e Trent Turner III. Am căutat legături politice, caziere penale sau orice ar fi putut să explice legăturile cu bunica. Am folosit toate trucurile mele preferate de procuror. Din nefericire, nu exista nimic evident. Potrivit unui necrolog publicat acum șapte luni în ziarul din Charleston, Trent Turner Sr., locuise toată viața în Charleston și pe insula Edisto și fusese proprietarul Agenției imobiliare Turner. Un om obișnuit. Pur și simplu. Fiul său, Trent Turner Jr. e căsătorit și stă în Texas, unde deține o agenție imobiliară.

Trent Turner III nu pare să fie nici el o persoană deosebită. A jucat baschet la Clemson și era destul de bun. A activat până de curând pe piața imobiliară comercială, în principal în New York. Un comunicat de presă local publicat acum câteva luni arată că a plecat din oraș ca să preia afacerea de pe Edisto a bunicului.

De ce se mută brusc într-un loc izolat ca Edisto un om care a intermediat tranzacții cu clădiri de birouri și începe să se ocupe de cabane pe plajă și case de vacanță de închiriat? nu pot să nu mă întreb eu.

O să aflu destul de curând. I-am căutat adresa de la birou. Într-un fel sau altul, am de gând să plec de la sediul Agenției imobiliare Turner cu plicul bunicii și conținutul lui integral, indiferent ce o fi în el.

Cu toată nervozitatea care mă tulbură, Edisto începe să-și dezvăluie magia când cobor de pe pod și merg mai departe pe autostradă, trecând pe lângă locuințe mici, decolorate de aerul de mare, și câteva sedii de firmă ascunse printre pini și stejari. Deasupra, cerul are o nuanță perfectă de albastru.

Locul ăsta seamănă încă mult cu ce-mi aduc eu aminte. Îți dă o senzație de pace, de eleganță, de loc necălcat. E unul dintre motivele pentru care locuitorii i-au spus *Edi-stop*. Stejarii străvechi se apleacă peste drum, de parcă ar încerca să-l ferească de lumea din afară. Copacii încărcăți de mușchi aruncă umbre întunecate peste micul SUV pe care l-am făcut nevăzut din hambarul de la Drayden Hill pentru drumul ăsta. Drumurile secundare de pe Edisto pot fi puțin accidentate și, în plus, nu părea o idee bună să-mi fac apariția într-un BMW, ținând cont de faptul că mă întreb dacă plicul are ceva de-a face cu șantajul.

Sediul Agenției imobiliare Turner e ușor de găsit. E elegant, dar nu neapărat impresionant – genul de clădire care nu vrea să fie altceva decât e, o căsuță albastră ca apa mării, aflată pe Jungle Road, la doar câteva străzi de țarm. Odată ajunsă aici, pare vag familiară, dar în copilărie sigur n-avusesem niciun motiv să și intru.

Când opresc și traversez parcare presărată cu nisip, sunt invidioasă o clipă pe bărbatul cu care am venit să mă întâlnesc. Aș putea lucra și eu într-un loc ca ăsta. Ba chiar aș putea să stau aici. În fiecare dimineață, încă o zi în Rai. De undeva, nu foarte de departe, se aud râsete și sunetul plajei. Pe deasupra copacilor plutesc zmeie colorate, ținute în aer de briza marină statornică.

Pe stradă aleargă două fetițe, cu panglici roșii lungi prinse de niște bețe. Trei femei merg pe biciclete, râzând. Încă o dată, sunt invidioasă și apoi mă gândesc *De ce nu vin mai des aici? De ce nu le sun niciodată pe surorile mele și pe mama să le*

spun „Hei, hai să mergem și să stăm puțin la soare. Ne-ar prinde bine să stăm o vreme între fete, nu?”

De ce nu vin niciodată aici cu Elliot?

Răspunsul e amar, așa că nu mă gândesc prea mult la el. Programele noastre sunt întotdeauna pline de alte lucruri. De-aia.

Cine ne face programele astea? Noi, cred.

Deși, de multe ori, pare că n-ai de ales. Dacă nu zugrăvim tot timpul cu vopsea proaspătă toate bastioanele, vântul și vremea se vor strecura înăuntru și vor eroda realizările multelor generații ale familiei. Viața bună impune o grămadă de muncă de întreținere.

Urcând treptele verandei de la Agenția imobiliară Turner, trag în piept o gură de aer înviorătoare. Plăcuța spune INTRAȚI. E DESCHIS... Așa că intru. Un clopoțel îmi anunță sosirea, dar la recepție nu-i nimeni.

Încăperea din față e o zonă de așteptare cu scaune colorate de vinilin aliniat pe margini. Un răcitor de apă așteaptă cu pahare de hârtie lângă el. Stativele expun nenumărate broșuri. Un aparat de făcut floricele îmi aduce aminte că am sărit peste prânz. Pe pereți sunt înșirate fotografii frumoase ale insulei. Baza pupitrului din cealaltă parte a încăperii e decorată cu desene făcute de copii și fotografii cu familii fericite care pozează în fața noilor lor case de vacanță. Expoziția amestecă la întâmplare trecutul și prezentul. Unele dintre pozele alb-negru par să fie încă din anii '50. Stau și le cercetez, căutând-o pe bunica. Nu se vede nicio urmă.

– Bună ziua? îndrăznesc eu, pentru că nu pare să se materializeze nimeni din încăperile de pe coridor. Bună ziua?

Poate au ieșit un pic? Toată casa e complet tăcută.

Îmi chiorăie stomacul, plângând după floricele.

Sunt cât pe ce să atac aparatul, când se deschide ușa din spate. Las jos punga de floricele și mă întorc.

– Bună! Nu știam că e cineva aici.

Îl recunosc pe Trent Turner III dintr-o fotografie online, dar poza fusese făcută de la distanță, o imagine în picioare în fața clădirii. Purta șapcă de baseball și avea barbă. Nu-l avantaja. Acum e proaspăt bărbierit. Îmbrăcat în pantaloni kaki, mocasini prăfuiți, fără șosete, și un tricou polo care îi cade bine, pare că locul lui e la o măsuță cu umbrelă pe undeva... sau într-o reclamă pentru viața relaxată. E blond și are ochii albaștri, iar părul e zburlit doar cât să spună indirect *E momentul să stau pe plajă*.

Vine spre mine pe coridor, jonglând cu câteva pungi cu mâncare la pachet și o băutură. Mă surprind uitându-mă pofticios la pradă. Stomacul protestează din nou zgomotos.

– Îmi pare rău... nu era nimeni aici.

Arăt cu degetul peste umăr, în direcția ușii.

– Am dat o fugă să-mi iau ceva de mâncare.

Punând mâncarea pe blatul recepției, caută în jur un șervețel, apoi se mulțumește să ștergă cu o bucată de hârtie din imprimantă sosul scurs din salata de fructe de mare. Strângerea de mână e lipicioasă, dar prietenoasă.

– Trent Turner, spune el degajat. Cu ce pot să te ajut?

Zâmbetul lui mă face să *vreau* să-l plac. E genul de zâmbet care pleacă de la premisa că lumea chiar îl *place*. Pare... cinstit, cred.

– Am sunat acum câteva săptămâni.

N-are niciun rost să încep cu numele.

– Închiriere sau cumpărare-și-vânzare?

– Cum?

– Casa. Am discutat despre închiriere sau o proprietate scoasă la vânzare?

Caută prin memorie, e clar. Dar simt ceva mai mult decât un interes superficial. Simt o scânteie de... ceva.

Mă surprind zâmbindu-i și eu.

Imediat începe să mă roadă vina. Oare așa ar trebui să reacționeze o femeie logodită – fie și una care se simte singură? Poate e din cauză că în ultimele aproape două săptămâni Elliot și cu mine abia dacă am vorbit. A fost la Milano. Diferența de fus orar e dificilă. El se concentrează asupra serviciului. Eu mă concentrez asupra problemelor de familie.

– Nici una, nici alta.

Presupun că n-are rost să mai amân. Faptul că tipul ăsta arată bine și e atrăgător nu schimbă situația.

– Am sunat în legătură cu ceva ce am găsit acasă la bunica mea.

Proaspăta mea prietenie cu Trent Turner e fără îndoială sortită să aibă viață scurtă.

– Sunt Avery Stafford. Mi-ai spus că ai un plic adresat bunicii mele, Judy Stafford? Am venit să-l iau.

Purtarea i se schimbă pe loc. Antebrațele musculoase se încrucișează peste un piept puternic, iar tejeaua devine masă de negociere. O negociere ostilă.

Pare nemulțumit. Foarte.

– Îmi pare rău că ai bătut drumul. Ți-am spus, nu pot da aceste documente nimănui în afară de persoanele cărora le sunt adresate. Nici chiar membrilor familiei.

– Sunt împuternicita ei.

Scot deja împuternicirea din geanta mea supradimensionată. Fiind avocatul familiei, cu mama și tata preocupați de problema de sănătate, eu sunt cea desemnată să se ocupe de actele bunicii Judy. Desfac împuternicirea și întorc foile cu fața înspre el, în timp ce el ridică mâna în semn de protest.

– Nu e în măsură să se ocupe de propriile afaceri. Sunt autorizată să...

Turner respinge propunerea fără să se uite măcar la documente.

– Nu e o chestiune juridică.

– Este, dacă e vorba de corespondența *ei*.

– Nu este corespondență. E vorba mai degrabă... de încheiat treburile neterminate din dosarele bunicului.

Își mută privirea și se uită la palmierii care se leagănă afară, evitându-mi privirea.

– Atunci, e vorba despre vila de pe Edisto?

Ăsta *este* un birou imobiliar, la urma urmelor, dar de ce să păstrezi un asemenea secret în legătură cu niște documente legate de proprietăți imobiliare?

– Nu.

Răspunsul e dezamăgitor de scurt. De obicei, când te adresezi unui martor cu o ipoteză falsă, martorul răspunde oferindu-ți fără să vrea măcar o parte din cea corectă.

E evident că Trent Turner a trecut prin multe negocieri până acum. De fapt, am senzația că a mai trecut chiar prin *această* negociere până acum. A spus *documente* și *persoanele*, deci *mai multe*. Mai sunt ținute ostatice și alte familii?

– Nu plec de-aici până nu aflu adevărul.

– Avem floricele.

Încercarea lui de a glumi nu face decât să-mi zgândărească focul care mă arde pe dinăuntru.

– Nu glumesc.

– Îmi dau seama.

Pentru prima dată, pare ușor înțelegător față de situația mea neplăcută. Își desface brațele. O mână îi trece apăsător prin păr. Genele castanii și dese i se lasă peste ochi. La coada ochilor se formează riduri, sugerând o viață care a fost odată mult mai stresantă decât cea de-acum.

– Uite ce e, i-am promis bunicului... pe patul de moarte. Și, crede-mă... e mai bine așa.

N-am încredere în el. Asta-i problema.

– O să le solicit pe cale legală, dacă trebuie.

– Dosarele bunicului?

Un răs sardonice arată că nu primește foarte bine amenințările.

– Succes. Erau proprietatea lui. Acum, sunt proprietatea mea. Va trebui să te mulțumești cu asta.

– Nu și dacă asta îmi poate afecta familia.

Expresia de pe chipul lui îmi spune că m-am apropiat de adevăr. Mi se face rău. Familia mea are un secret adânc, întunecat. Oare ce e?

Trent oftează adânc.

– E doar... Chiar e cel mai bine așa. Asta-i tot ce pot să-ți spun.

Sună telefonul, iar Trent răspunde, părând să sperie că întreruperea o să mă facă să plec. Interlocutorul are un milion de întrebări despre casele de închiriat pe plaja de pe Edisto și activitățile de pe insulă. Trent nu se grăbește și discută despre toate, de la locurile pentru pescuit corvină neagră până la plajele unde se găsesc fosile de mastodont și capete de săgeți. Îi dă interlocutorului o lecție încântătoare de istorie despre familiile bogate care au locuit pe Edisto înaintea Războiului Civil. Vorbește despre crabul-scripcar și mâlurile mișcătoare și culesul stridiilor.

Aruncă în gură creveți prăjiți și-i savurează cât ascultă. Întorcându-se cu spatele la mine, se reazemă de teighea.

Mă întorc la scaunul de lângă ușă pe care stătusem la început, mă cocoț pe marginea lui și îi privesc cu atenție spinarea cât înșiră o poliloghie nesfârșită despre Botany Bay. Pare să descrie centimetru cu centimetru rezervația de 16 kilometri pătrați. Dau din picior și bat darabana cu degetele. Se prefacă că nu observă, dar îl surprind aruncându-mi o privire cu coada ochiului.

Îmi scot telefonul și verific e-mail-ul. În cel mai rău caz, o să mă uit și pe Instagram sau o să-mi pierd timpul cu ideile de

nuntă la care vor mama și Bitsy să mă uit pe Pinterest.

Trent se apleacă deasupra unui computer, caută o informație, vorbește despre închirieri și date.

Clientul se hotărăște în cele din urmă la o perioadă și un loc pentru vacanța ideală. Trent mărturisește că nu e el cel care se ocupă de înregistrarea rezervărilor pentru închirieri. Secretara lui e acasă, cu copilul bolnav, dar o să-i dea un e-mail și o să se ocupe ea de confirmări.

În cele din urmă, după o pălăvrăgeală care pare să fi durat cel puțin 30 de minute, se îndreaptă cât e de înalt și se uită spre mine. Rezultă o confruntare din priviri. Bărbatul ăsta este, foarte posibil, la fel de încăpățânat ca și mine. Din nefericire, probabil că el poate rezista mai mult. Are mâncare.

Închizând telefonul, își duce un deget la gură, clatină din cap și oftează.

– N-are importanță cât stai aici. N-o să se schimbe nimic.

Începe să i se arate frustrarea. Ajung undeva. L-am zgâlțâit.

Mă duc calmă spre aparatul de floricele și răcitorul de apă și mă servesc.

Echipată astfel pentru protest, mă îndrept spre locul meu.

Turner își trage un scaun la calculator, se așază și dispare în spatele unui fișet cu patru sertare.

La prima gură de floricele, stomacul meu scoate un chiorăit nepotrivit de tare.

Pe marginea tejghelei apare brusc coșulețul cu creveți. Niște degete bărbătești îl împing înspre mine, dar Turner nu scoate nicio vorbă. Amabilitatea mă face să mă simt vinovată, cu atât mai mult cu cât, cu o bufnitură hotărâtă, adaugă și o cutie nedesfăcută de suc. Fără îndoială, îi distrug ziua perfectă.

Mă servesc cu câțiva creveți și mă întorc la locul meu. Se dovedește că vinovăția și creveții pe grătar merg foarte bine împreună.

Tastatura computerului țacănește. Din spatele dulapului se

aude încă un oftat. Mai trece o vreme. Scaunul de birou protestează strident, de parcă Turner s-ar legăna pe el.

– În familia Stafford n-aveți niște *oameni* care să se ocupe de genul ăsta de lucruri în locul vostru?

– Uneori. Dar nu în cazul ăsta.

– Sunt convins că sunteți obișnuiți să obțineți ce vreți.

Insinuarea lui ustură. Cu asta m-am luptat toată viața – ideea că singurele mele însușiri sunt un cap blond drăguț și numele Stafford. Acum, cu speculațiile tot mai intense despre viitorul meu politic, sunt incredibil de sătulă s-o tot aud. Nu numele familiei m-a ajutat să termin Facultatea de Drept de la Columbia cu rezultate deosebite.

– Muncesc pentru ceea ce obțin, mulțumesc frumos.

– Pfff!

– Nu cer favoruri speciale și nici nu mă aștept să le primesc.

– Deci pot să chem poliția și să te scot din sala mea de așteptare, așa cum aș face cu oricine altcineva care pune stăpânire pe ea și nu pleacă atunci când i se cere?

Creveții și floricelele se amestecă și formează un bulgăre chiar sub osul pieptului. N-ar... sau ar? Îmi închipui doar relatările de presă. Leslie m-ar spânzura cu mâna ei.

– Se întâmplă des?

– Doar dacă dă cineva pe gât ceva mai multe beri pe plajă. Și Edisto nu-i chiar genul ăla de loc. N-avem prea mult antren pe aici.

– Da, știu. Și am senzația că ăsta-i unul dintre motivele pentru care n-o să vrei să implici poliția.

– Unul dintre motive?

– Mă îndoiesc că nu ești conștient că există persoane care n-ar fi ezitat să-mi amenințe familia cu informații care ar putea-o afecta... dacă ar exista astfel de informații. Și genul ăsta de comportament este ilegal.

Trent s-a ridicat într-o clipită de pe scaun, iar eu m-am

ridicat de pe al meu. Ne înfruntăm unul pe altul ca niște generali aflați față în față în sala de consiliu.

– Ești la câțiva milimetri de o întâlnire cu poliția din Edisto Beach.

– Ce voia bunicul tău de la bunica mea?

– Nu era șantaj, dacă acolo bați. Bunicul meu era om cinstit.

– De ce a lăsat un plic pentru ea?

– Aveau interese de afaceri comune.

– Ce afaceri? De ce n-a spus ea nimănui nimic?

– Poate s-a gândit că așa e mai bine.

– Venea aici să se... vadă cu cineva? A aflat bunicul dumneavoastră ceva despre asta?

Se trage înapoi, cu buza arcuindu-se.

– Nu!

– Atunci *spune-mi!*

Sunt în regimul de funcționare de tribunal, concentrată asupra unui singur lucru – să aflu adevărul.

– Dă-mi plicul!

Trânțește o mână pe teighea, zgâlțâie tot ce e pe ea, apoi o ocolește în grabă. Din câțiva pași, suntem față în față. Stau cât de dreaptă pot, dar tot e mai înalt ca mine. Refuz să mă las intimidată. Rezolvăm chestia asta. Chiar aici. Chiar acum.

Se aude clopoțelul de la ușă, dar abia îl înregistrez la început. Sunt concentrată asupra ochilor albaștri tiviți cu alb și a dinților încleștați.

– Ei, poftim! Cald rău afară. Ai floricele azi?

Când arunc o privire peste umăr, în prag stă un bărbat îmbrăcat într-o uniformă oficială – un angajat de la Serviciul Parcurilor sau poate un pădurar – privind de la Trent Turner la mine.

– A... nu știam că nu ești singur.

– Intră și trage-ți sufletul, Ed.

Trent îi face semn nou-venitului cu entuziasm prietenesc,

care dispare rapid când se întoarce din nou spre mine și adaugă:

– Avery tocmai pleca.

Capitolul 12

Rill

Trec două săptămâni până să aflu că toți copiii de-aici sunt sub tutela Societății Casa de Copii din Tennessee. Când o aud prima dată pe doamna Murphy spunând-o la telefon, nu știu ce înseamnă *tutelă*. Nu pot nici să întreb, pentru că n-ar trebui să ascult. Mi-am imaginat că dacă mă cațăr sub tufele de azalee de pe lângă casă, pot să ajung destul de aproape ca să aud prin plasele de la ferestrele biroului ei.

– Sigur, toți copiii sunt sub tutela Societății Casa de Copii din Tennessee, Dortha. Înțeleg situația dificilă a nurorii tale. Când sunt nefericiți, mulți bărbați se apucă de băutură și... flirturi. E foarte dificil pentru o soție. Aducerea unui copil în casă până la urmă ar putea foarte bine să însenineze atmosfera și să rezolve toată problema. Paternitatea are tendința să schimbe un bărbat. Sunt convinsă că n-o să fie nicio problemă, ținând cont că puteți plăti taxele. Da... da... repede, bineînțeles. O surpriză pentru aniversarea lor. Ce drăguț. Dacă ți-aș putea *da* unul dintreăștia, Dortha, cu siguranță că aș face-o. Am chiar acum niște îngerași scumpi. Dar domnișoara Tann controlează toate deciziile. Sunt plătită doar să-i găzduiesc și hrănesc pe copii și...

Din discuție, mi-am dat seama destul de repede ce înseamnă – cuvântul nou. *Sub tutelă* înseamnă că părinții copiilor ăștora n-o să mai vină după ei. Copiii de aici spun că, dacă părinții nu vin să te ia, domnișoara Tann te dă altcuiva, care te ia acasă. Uneori, oameniiăștia te țin și alteori, nu. Mi-e frică să pun prea multe întrebări, pentru că n-ar trebui să vorbim despre asta, dar am senzația că de-asta n-a mai apărut sora mai mare a lui Stevie din ziua când am ajuns aici. Domnișoara Tann a dat-o

cuiva. Sherry era sub tutelă.

Avem noroc că nu suntem și noi așa. Noi suntem ai lui Briny, și el o să vină să ne ia, imediat ce se face bine Queenie. Durează mai mult decât credeam și de aceea am început să ascult sub fereastra doamnei Murphy. Speram să aud ceva despre Briny. Când le întreb pe supraveghetoare, nu-mi spun decât să am grijă cum mă port, că altfel o să stăm aici mai mult. Nu pot să mă gândesc la nimic mai rău de-atât, așa că fac tot ce pot să am grijă să fim cuminți cu toții.

Risc venind așa sub fereastră, și o știu. N-avem voie să ne apropiem deloc de straturile de flori ale doamnei Murphy. Dacă ar ști că îi ascultam convorbirile la telefon și discuțiile cu lumea pe veranda din față... am câteva idei despre ce mi s-ar putea întâmpla.

Vine la plasa de la geam și, printre frunzele de azalee, văd cum iese fumul de țigară. Rămâne în aerul umed ca un duh plutind deasupra lămpii lui Aladin, iar mie îmi vine să strănut. Îmi plesnesc palma peste față, iar creanga se mișcă. De coaste mi se izbește pe dinăuntru un ciocan.

– Doamnă Pulnik! strigă ea. Doamnă Pulnik!

Îmi îngheață pielea. *Nu fugi. Nu fugi*, îmi spun.

Pași repezi intră de pe culoar.

– Ce s-a întâmplat, toamnă Murphy?

– Spune-i lui Riggs să pună otravă sub azalee astă-seară. Iepurii ăia diabolici au intrat iar în straturile mele de flori.

– Îl pun imediat la treapă.

– Și pune-l să curețe curtea din față și să smulgă buruienile. Zi-i să-i folosească pe băieții mai mari, oricum i se pare lui potrivit. Vine mâine domnișoara Tann. Trebuie să avem locul prezentabil, că altfel...

– Da, toamnă Murphy.

– Ce s-a întâmplat cu cei de la infirmerie? Țâncul cu ochii violet închis, în mod special. Domnișoara Tann vrea să-l vadă.

L-a promis pentru o comandă la New York.

– E letargic, mă tem că trepuie să spun. Și e slap. Înghite puțin terci de mălai. Nu cred că o să călătorească pine.

– Domnișoara Tann *nu* o să fie mulțumită. Nici *eu* nu sunt mulțumită. Ai zice că, dacă au fost crescute pe străzi dosnice și prin canale, haimanalele astea ar fi mai rezistente.

– E atevărat, ta. Fata de la infirmerie slăpește și ea. Te două zile, refuză să mănânce. Toctorul n-ar trebui chemat, da?

– Nu, sigur că nu. Pentru Dumnezeu, de ce să chem doctorul pentru un pic de cufureală? Copiii au *totdeauna* cufureală. Dă-i niște ghimbir. Ar trebui să-i ajungă.

– Cum toriți.

– Cum merge micuțul Stevie? *E* cam cât băiatul de la infirmerie. Mai mare, dar asta se poate schimba. Ce culoare au ochii?

– Căprui. Dar s-a făcut încăpățânat și face și pe el. Și nu spune niciun cuvânt. Nu cret că un client ar fi mulțumit de el.

– *Nu* merge. Leagă-l de pat și lasă-l acolo toată ziua dacă mai face pe el. O bășică-două o să-l învețe minte. În orice caz, ochii căprui nu acoperă comanda asta. Albaștri, verzi sau violet. Au fost solicitați în mod special. Nu căprui.

– Robby?

Mi se pune un nod în gât. Robby îi spun ele frățiorului meu. Nu mai e alt Robby în casă.

– Mă tem că nu. Cei cinci sunt păstrați pentru o vizionare specială.

Înghit arsura din gât și o împing până în stomac. *O vizionare specială*. Cred că știu ce vrea să spună. Am văzut de câteva ori venind părinți. Așteaptă pe verandă, iar supraveghetoarele le aduc copiii, curați și îmbrăcați și cu părul pieptănat. Părinții aduc cadouri și-i îmbrățișează pe copii și plâng când trebuie să plece. Asta trebuie să fie vizionarea.

Briny vine să ne vadă în curând.

Dar asta mă și îngrijorează. Săptămâna trecută, a apărut un bărbat să-și viziteze băiețelul, iar doamna Murphy i-a spus că băiatul nu e aici. *A fost plasat pentru adopți. Îmi pare foarte rău.* Așa spusese.

Trebuie să fie aici, protestase bărbatul. Lonnie Kemp. E al meu. Nu l-am înscris pentru adopție. Casa de copii îl găzduiește doar până mă pun din nou pe picioare.

Doamna Murphy nu păruse îngrijorată, deși bărbatul se prăbușise și plânsese. *Cu toate acestea, nu mai e. Instanța pentru minori a considerat că așa e mai bine. A fost luat de părinți care îl pot întreține foarte bine.*

Dar e fiul meu.

N-ar trebui să fiți egoist, domnule Kemp. Ce-a fost, a fost. Gândiți-vă la copil. Va primi ceea ce dumneavoastră nu i-ați putea oferi niciodată.

E fiul meu...

Bărbatul căzuse în genunchi și plânsese chiar acolo, pe verandă.

Doamna Murphy intrase pur și simplu în casă și închisese ușa. După o vreme, domnul Riggs îl ridicase pe bărbat, îl duse în stradă și-l urcase în camionul lui. Rămăsese acolo toată ziua privind spre curte, uitându-se după băiatul lui.

Mă tem că Briny ar putea veni și ar putea avea aceeași problemă. Numai că Briny n-ar sta acolo să plângă. Ar da năvală înăuntru și s-ar întâmpla ceva îngrozitor. Domnul Riggs e masiv. Domnișoara Tann îi știe pe polițiști.

– Să ai cea mai mare grijă de micuțul de la infirmerie, spune doamna Murphy acum. Fă-i o baie fierbinte bună și dă-i niște înghețată. Poate un biscuit cu ghimbir. Încurajează-l un pic. O s-o întreb pe domnișoara Tann dacă poate să amâne comanda cu o zi sau două. Vreau să fie destul de bine ca să poată să călătorească. Înțelegi?

– Ta, toamnă Murphy.

Cuvintele doamnei Pulnik şuieră printre dinţii încleşaţi, ceea ce îmi spune că sigur nu vreau să fiu prinsă azi sub tufele de azalee. Când e în dispoziţia *asta*, e mai bine s-o iei la goană şi să te ascunzi bine, pentru că îşi caută pe cineva pe care să-şi verse nervii.

Ultimul lucru pe care-l aud e doamna Murphy traversând camera şi ţipând pe hol:

– Şi nu uita de otrava pentru iepurii ăia!

Ridic o creangă ruptă şi încep să afânez frunzele unde au rămas urme de la genunchi, astfel încât domnul Riggs să nu poată să vadă că am fost acolo. N-aş vrea să-i spună doamnei Pulnik.

Dar nu asta mă sperie cel mai tare. Ce mă sperie cel mai tare e să ştie domnul Riggs că a fost cineva aici. Ca să ajungi în tufele de azalee, trebuie să te strecorei pe lângă uşile pivniţei. Riggs le ţine deschise şi, dacă poate, îi prinde pe copii înăuntru cu el într-un fel sau altul. Nimeni nu vorbeşte despre ce se întâmplă acolo, nici măcar băieţii mari. *Riggs te prinde şi-ţi frânge gâtul şi spune că ai căzut dintr-un copac sau te-ai împiedicat pe treptele verandei. După aia îţi duce cadavrul cu căruţul în mlaştini şi te dă la aligatori şi nu mai ştie nimeni de tine vreodată.*

James, băiatul masiv cu păr roşcat, e aici de destulă vreme, a văzut cum s-a întâmplat. Noi îi dăm bomboane cu mentă şi el ne spune ce trebuie să ştim ca să supravieţuim în casa doamnei Murphy. Nu suntem prieteni, dar bomboanele îţi cumpără o grămadă de lucruri pe-aici. În fiecare dimineaţă, când ne trezim, pe sub uşa camerei noastre e băgat un pachet de bomboane. Noaptea, îl aud pe domnul Riggs venind. Încearcă mânerul, dar e încuiat, iar supraveghetoarele iau întotdeauna cheile când ne duc la culcare. Mă bucur. Uneori, după ce trece pe lângă camera noastră, îl aud urcând scările spre casă. Nu ştiu unde se duce, dar mă bucur că noi suntem în pivniţă. E frig,

iar paturile pliante sunt aspre și miros, și trebuie să folosim o oală de noapte, dar măcar nu poate să ajungă nimeni la noi cât suntem aici.

Sper că Briny o să vină înainte să se elibereze destule paturi ca să ne mute sus.

Riggs tocmai se îndreaptă spre ușa pivniței când ajung în capătul gardului de azalee. Aproape că nu-l văd destul de repede ca să las crengile să cadă la loc și să mă ascundă.

Se uită direct spre mine înainte să coboare treptele, dar nu poate să mă vadă. Sunt din nou ca Omul Invizibil. Fata Invizibilă. Asta sunt eu.

Aștept până sunt sigură că a plecat și după aceea mă târăsc din locul meu, tăcută ca un linx. Chestia cu lincșii e că pot să fie la jumătate de metru de tine și tu habar să n-ai. O răsuflare adâncă și trec în fugă pe lângă pivniță și ocolesc smochinul. După ce treci de el, ești în siguranță. Riggs știe că supraveghetoarele se uită des pe geamul de la bucătărie. N-o să facă nimic unde poate să-l vadă altcineva.

Camellia mă așteaptă pe dealul din spatele locului de joacă de la casa parohială. Lark și Fern se dau într-un scrânciob, cu Gabion la mijloc. Stevie stă în țărână lângă Camellia. Mi se cațără în poală imediat ce mă așez jos.

– Bine, spune Camellia. Ia-l de pe mine. Pute a pișat.

– Nu poate să se țină.

Stevie își strânge brațele în jurul gâtului meu și mi se lasă pe piept. E lipicios și chiar miroase urât. Îi trec mâna peste cap, iar el scâncește și se trage. Are un cucui pe sub păr. Supraveghetoarelor de-aici le place să-i pocnească pe copii în cap pe unde nu se vede.

– Ba da, *poate* să se țină. Poate să și vorbească, dacă vrea. Se bagă în bucluc cu supraveghetoarele. I-am spus că ar face bine să înceteze.

Tocmai Camellia vorbește. Dacă e să ajungă vreunul dintre

noi în *debara* cât stăm aici, ea o să fie aia. Tot nu știu sigur ce se întâmplă în *debara*, dar trebuie să fie ceva rău. Chiar acum câteva zile doamna Murphy s-a ridicat la masă la micul dejun și a zis *Când o să punem mâna pe ăla care fură mâncare, o să ajungă în debara, și nu doar o zi.*

De-atunci, n-a mai dispărut nimic din bucătărie.

– Stevie e doar speriat. Îi e dor...

Mă opresc înainte să spun. N-ar face decât să-l supere dacă aş aduce vorba despre sora lui. Uneori, uit că, deși nu mai vorbește, tot poate să înțeleagă tot ce spunem noi.

– Ce-ai auzit la geam?

Camellia detestă că nu las pe nimeni altcineva să se ducă sub azalee. Totdeauna mă cercetează și mă adulmecă, să vadă dacă am găsit ceva bomboane de mentă cât am fost plecată. Crede că băieții mai mari mint în legătură cu domnul Riggs. Dacă nu mă uit după ea, încearcă să se furișeze acolo când suntem afară, la joacă. Nu pot să întorc spatele nicio clipă, decât dacă o las să aibă grijă de copii.

– N-a zis nimic de Briny.

Încă mai încerc să înțeleg ce am auzit sub fereastra doamnei Murphy. Nu sunt sigură cât pot să-i spun Camelliei.

– Nu vine. A ajuns la pușcărie sau așa ceva și nu poate să iasă. Queenie a murit.

Mă ridic în grabă, trăgându-l și pe Stevie după mine.

– Ba nu! Nu mai spune așa, Mellia! Să nu mai spui *niciodată* așa ceva!

La locul de joacă, scrânciobul se oprește, iar niște picioare hârșăie pe pământ ca să țină leagănele nemișcate. Copiii se uită spre noi. Sunt obișnuiți să-i vadă pe băieții mari luându-se la bătaie, rostogolindu-se și lovind cu pumnii și cu picioarele. De obicei, nu se întâmplă și cu fetele.

– E adevărat!

Camellia se ridică pe picioare ca un bici, cu bărbia împinsă

în față și brațele ei lungi și subțiri ridicate pe umeri. Pete mari de pistrui par să-i îngusteze ochii până aproape că nu se mai văd, iar nasul i se încrețește. Arată ca un porc pătat.

– Ba nu!

– Ba da!

Stevie scâncește și se zvârcolește să se îndepărteze. Mă gândesc că mai bine îl las. Fuge la scrânciob, unde îl ia Lark în brațe.

Camellia duce un pumn în spate. N-ar fi prima dată când ne băgăm într-un meci cu trânteli, scuipături și tras de păr.

– Hei! Hei, încetați!

Înainte să-mi dau seama, James a ieșit din ascunzătoarea băieților mari și vine spre noi.

Camellia ezită suficient cât să apuce el s-o prindă. Mâna lui mare țâșnește, o prinde de rochie și o aruncă tare în țărână.

– Stai jos, mârâie el și îi face semn cu degetul.

Bineînțeles, ea nu stă. Se ridică în picioare mai furioasă ca o viespe lovită. James o trânteste iar.

– Hei! strig eu. Încetează.

E sora mea, chiar dacă era cât pe ce să mă pocnească de să mă lase lată.

James se uită spre mine și rânjește, dintele ciobit lăsând să i se vadă vârful roz al limbii.

– Chiar vrei?

Camellia încearcă să-l pocnească, dar el o prinde de braț, ținând-o suficient de departe ca să nu-l poată lovi. E ca un păianjen cu un picior prins într-o ușa. O strânge așa de tare, încât i se înroșește pielea. Ochii i se umplu de lacrimi, care se revarsă, dar se luptă în continuare.

– Încetează, țip eu. Las-o în pace!

– Dacă asta vrei, atunci o să fii prietena mea, frumușico! spune James.

Și adaugă:

– Altfel, e pradă legitimă.

Camellia răcnește și țipă și o ia razna.

– Las-o în pace.

Mă pregătesc să lovesc, iar James mă prinde de încheietură, și acum ne ține pe amândouă. Mi se strivesc oasele. Copiii mici fug de pe locul de joacă, chiar și Stevie, și încep să-l lovească la picioare. James o rotește pe Camellia și o folosește ca să-i trântescă pe Fern și Gabion. Lui Fern îi curge sânge pe nas și urlă, ținându-se de față.

– Bine! Bine! spun eu.

Ce altceva aș putea să fac? Mă uit în jur după adulți și, ca de obicei, nu-i niciunul.

– Bine ce, frumușico? întreabă James.

– Bine, o să fiu prietena ta. Dar n-o să te sărut.

I se pare suficient. Îi dă drumul Camelliei în țărână și-i spune că ar face bine să rămână acolo. Mă face să vin după el pe deal și mă trage pe după o latrină veche care e bătută în scânduri, ca să nu intre nimeni și să pățească ceva. A doua oară în aceeași zi, în mine bate un ciocan.

– Nu te sărut, îi spun din nou.

– Taci din gură, răspunde el.

În spatele latrinei, mă împinge în țărână și se aruncă lângă mine, încă strângându-mă de braț. Răsuflarea mi se iuțește și îmi rămâne în gât. Simt gustul din stomac.

Ce are de gând cu mine? Cum am crescut pe o barcă și după mine s-au mai născut patru copii, știu câte ceva despre ce fac împreună bărbații și femeile. Nu vreau să-mi facă și mie cineva așa ceva. Niciodată. Nu-mi plac băieții și n-o să-mi placă niciodată. Răsuflarea lui James miroase a cartofi stricați și singurul băiat pe care am crezut că l-aș putea lăsa să mă sărute era Silas, și nici asta nu durase mai mult de un minut sau două.

Scandările bandei lui se răsucesc în jurul clădirii.

– James are o prietenă. James are o prietenă. James și May

stau în copac, se s-ă-r-u-t-ă...

Dar James nu încearcă să mă sărute. Stă doar cu pete roșii ridicându-i-se pe gât și pe obraji.

– Ești drăguță.

Glasul i se pițigăie ca al unui purcel. E amuzant, dar nu râd. Mi-e prea frică.

– Ba nu sunt.

– Ești foarte drăguță.

Îmi lasă încheietura și încearcă să mă prindă de mână. O trag și-mi strâng brațele în jurul genunchilor, stând strânsă ca o minge.

– Nu-mi plac băieții, îi spun.

– O să mă însor cu tine într-o bună zi.

– Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni. O să-mi fac o barcă și o s-o iau în jos pe râu. O să am singură grijă *de mine*.

– Poate că ajung și eu pe barca ta.

– Ba nu.

Stăm acolo o vreme. Băieții de la poalele dealului strigă:

– James are o prietenă... Se s-ă-r-u-t-ă...

Își sprijină coatele de genunchi, uitându-se la mine.

– De-acolo ești? De pe râu?

– Da, așa e.

Vorbim despre bărci. James vine de la o fermă din Shelby County. Domnișoara Tann i-a cules pe el și pe fratele lui de pe marginea drumului când se duceau la școală. El era atunci în clasa a patra. De atunci, e aici și n-a mai ajuns nici măcar o singură zi la școală. Fratele lui a plecat demult. Adoptat.

James ridică privirea.

– Nu vreau să am părinți noi, spune el. Îmi închipui că în curând o să fiu prea mare și o să plec de-aici. O să am nevoie de o nevastă. Putem să stăm pe râu, dacă vrei.

– Tati o să se întoarcă să ne ia.

Mă simt rău când o spun. Îmi pare rău pentru James. Cel mai

mult, pare singuratic. Singuratic și trist.

– O să vină destul de repede.

James nu face decât să ridice din umeri.

– O să-ți aduc niște biscuiți mâine. Dar tot trebuie să mai fi prietena mea.

Nu răspund. Îmi lasă gura apă când mă gândesc la biscuiți. Bănuiesc că acum știi cine se strecura noaptea în bucătărie.

– N-ar trebui. Poți să ajungi în debara.

– Nu mi-e frică.

Își pune mâna peste a mea.

O las să stea acolo.

Poate că nu mă deranjează prea tare.

Destul de repede, îmi dau seama că, până la urmă, nu-i chiar așa de rău să fiu prietena lui James. Nu mi-e greu să stau de vorbă cu el și tot ce vrea e să mă țină de mână. Nu mă deranjează nimeni toată ziua. Nu e nimeni răutăcios cu Camellia sau cu Lark sau cu cei mici. James și cu mine ne plimbăm prin curte și ne ținem de mână, iar el îmi spune mai multe decât am nevoie despre casa doamnei Murphy. Îmi promite iar biscuiți de ceai. Îmi spune exact cum o să se strecoare și o să-i ia diseară.

Îi spun că nu-mi plac biscuiții de ceai.

La coada de la baie, băieții mari nu se uită la mine. Știu că e mai bine să n-o facă.

Dar a doua zi, James nu apare la micul dejun. Doamna Pulnik supraveghează masa, bătând cu o lingură de lemn pe care-o ține în mâna ei mare și carnoasă. Spune că l-au trimis pe James undeva unde băieții trebuie să-și câștige pâinea în loc s-o primească prin bunăvoința Societății Casa de Copii din Tennessee.

– Un păiat care e testul de mare să se țină tupă fete e testul de mare să *muncească* și prea mare ca să fie torit te o familie bună. Toamna Murphy n-o să accepte așa un comportament

între păieți și fete aici. *Știți* cu toții regulile noastre.

Lovește tare cu lingura în masă și suflă cu pufnituri grele, care-i umflă nasul mare și turtit. Tresărim ca niște marionete cu sforile fixate de cap. Se apleacă spre partea de masă a băieților, care se lasă în jos și se zgâiesc la castroanele lor goale.

– Și pentru fete – lingura și brațul care se scutură se îndreaptă în direcția noastră acum – *rușine* să fă fie că le faceți propleme păieților. Păgați de seamă, țineți-fă fustele în jos și purtați-fă cum trebuie să se poarte niște femei mici.

Ultimul cuvânt vine împreună cu o privire pătrunzătoare spre mine.

– Sau nu freau să mă gântesc *ce* ar putea să *fi* se întâmple.

Sângele mi se urcă fierbinte pe gât și-mi arde obrajii. Îmi pare rău că am făcut să fie trimis James de-aici. N-ar fi trebuit să fiu prietena lui. N-am știut.

Supraveghetoarele nu-l aduc nici pe Stevie la micul dejun. Nu e nici la joacă. Ceilalți copii îmi spun că a trebuit să rămână în pat pentru că a făcut iar pe el azi-noapte. Îl văd mai târziu la fereastra de la etaj, cu nasul strivit de plasă. Stau în curte și-i șoptesc.

– Fii cuminte, bine? Doar fii cuminte, atâta tot.

Mai târziu în cursul după-amiezii, supraveghetoarele ne aliniază pe verandă și îmi adun aproape surorile și pe fratele meu pentru că mi-e frică. Nici chiar ceilalți copii nu știu ce se întâmplă.

Doamna Pulnik și supraveghetoarele ne duc unul câte unul până la butoiul cu apă de ploaie. Șterg cu cârpe ude fețe, brațe și genunchi murdari, ne perie părul și ne pun să ne spălăm pe mâini. Unii copii sunt puși să-și schimbe hainele chiar acolo, pe verandă. Unii dintre ei primesc haine noi sau sarafane pe care să și le pună peste hainele de joacă.

Doamna Murphy iese din casă, rămâne pe treapta de sus și

ne inspectează. Pe braț îi atârnă un bătător de covoare din sârmă. Nu le-am văzut niciodată pe femeile de la bucătărie folosindu-l să bată covoarele, dar l-am văzut o grămadă folosit pe copii. I se spune *hârca de sârmă*.

– Astăzi o să se întâmple ceva foarte ieșit din comun, spune doamna Murphy. Dar e *numai* pentru băieții și fetițele cumiți. Oricine nu se poartă perfect *nu* va avea voie să participe. Înțelegeți?

– Da, doamnă.

Spun și eu împreună cu ceilalți copii.

– Foarte bine.

Zâmbește, dar zâmbetul ei mă face să dau înapoi un pas.

– Astăzi o să vină biblioteca mobilă. Bunele doamne de la Societatea de Binefacere își pun la dispoziție timpul ca să vă ajute să alegeți cărți. E foarte important să ne prezentăm bine. Fiecare dintre voi poate să aibă o carte de citit, *dacă* sunteți cumiți.

Continuă și ne spune să băgăm de seamă cum ne purtăm, să spunem *da, doamnă* și *nu, doamnă*, să nu tragem sau să atingem toate cărțile și, dacă supraveghetoarele întreabă dacă suntem fericiți aici, trebuie să le spunem că suntem foarte recunoscători domnișoarei Tann că ne-a găsit și doamnei Murphy pentru că ne-a primit în casa ei.

Mai departe pierd șirul. Nu pot să mă gândesc decât că o să avem ocazia să primim o carte și că nu-s multe lucruri care-mi plac mai mult decât cărțile, mai ales cărți pe care nu le-am citit încă. Fiind cinci, putem să primim *cinci* cărți.

Dar când supraveghetoarele descuie poarta iar șirul o ia din loc, doamna Murphy ne oprește pe Camellia, pe mine și pe copii.

– Voi nu, spune ea. Pentru că n-aveți încă locuri la etaj, n-aveți un loc potrivit să țineți cărți și nu putem permite să fie distrusă proprietatea bibliotecii.

– O să avem foarte mare grijă de ele. Promit, mă scap eu.

În mod normal, nu i-aș riposta niciodată doamnei Murphy, dar de data asta nu mă pot abține.

– Vă rog. Putem primi măcar o carte? Și pot să le-o citesc surorilor și fratelui meu? De obicei, Queenie...

Îmi pun lacăt la gură înainte să intru într-o belea și mai mare. Aici n-avem voie să vorbim despre mămicile și tăticii noștri.

Oftând, atârnă băătorul de covoare într-un cui bătut într-unul dintre stâlpii verandei.

– Foarte bine. Dar nu-i nevoie să meargă și cei mici. Doar tu. Și grăbește-te.

Îmi trebuie o clipă ca să mă hotărăsc dacă să-i las pe copii. Camellia îi prinde de brațe și-i trage spre ea.

– *Du-te.*

Deschide larg ochii spre mine.

– Adu-ne ceva bun.

Le arunc o ultimă privire înainte s-o șterg pe poartă. Tot ce pot să fac e să nu alerg prin curte și să mă năpustesc printre magnolii. Afară miroase a libertate. Miroase bine. Trebuie să mă silesc să rămân în rând și să mă țin după ceilalți copii care merg foarte ordonat pe alee.

De cealaltă parte a zidului de copaci, se află un camion negru mare. Mai opresc încă două mașini. Dintr-una dintre ele coboară domnișoara Tann și din cealaltă un bărbat cu un aparat de fotografiat. Își strâng mâinile, iar bărbatul scoate din buzunar un carnețel și un stilou.

Pe camionul mare negru scrie pe o parte BIBLIOTECILE DIN SHELBY COUNTY și, când ne apropiem, văd că din spatele lui ies niște rafturi. Și rafturile sunt pline de cărți. Copiii se învârt în jurul lor, iar eu trebuie să-mi duc mâinile la spate și să-mi împletesc degetele ca să mă abțin să ating ceva cât îmi aștept rându.

– Așa cum puteți observa și dumneavoastră, le oferim copiilor multe ocazii interesante, spune domnișoara Tann, iar bărbatul scrie în carnețel de parcă vorbele ar fugi dacă nu le prinde suficient de repede. Unii dintre cei mici nu s-au bucurat niciodată de luxul cărților înainte să vină la noi. Oferim cărți și jucării minunate în toate casele noastre.

Îmi las capul în jos și mă foiesc și îmi doresc să se mai rărească mulțimea. Dacă domnișoara Tann mai are și alte locuri ca ăsta, nu știu cum arată, dar la doamna Murphy nu există nici măcar o singură carte, iar toate jucăriile sunt stricate. Nu e nimeni interesat să le repare. Domnișoara Tann a stat destul aici. Trebuie să știe asta.

– Bieții copilași ai nimănui, îi spune ea bărbatului. Îi luăm când nu sunt doriți și nu sunt iubiți. Le oferim tot ce nu le pot oferi sau nu vor să le ofere părinții.

Îmi arunc privirea în pământ și strâng din pumni la spate. *E o minciună, aș vrea să pot striga la bărbatul acela. Mămica și tăticul nostru ne vor. Ne iubesc. Ca și tatăl care a venit să-și vadă băiețelul, pe Lonnie, și a ajuns prăbușit pe verandă plângând ca un copilăș când i-au spus că Lonnie a fost adoptat.*

– Care e perioada medie cât rămâne un copil obișnuit la societate? întrebă bărbatul.

– A, n-avem copii obișnuiți aici.

Domnișoara Tann scoate un mic hohot de râs.

– Doar extraordinari. Unii rămân mai mult decât alții, în funcție de starea în care ajung la noi. Unii sunt slăbiți și mici când ajung, așa de palizi că nici măcar nu pot să alerge și să se joace. Îi rotunjim cu trei mese hrănitoare pe zi. Copiii au nevoie de hrană bună ca să crească așa cum trebuie. Multe fructe și legume și carne roșie le readuc întotdeauna strălucirea în obrăjori.

Nu în casa doamnei Murphy. În casa doamnei Murphy e terci de mălai, un castronel, dimineața și seara. Ne e foame tot

timpul. Gabby e alb ca varul, iar brațele lui Lark și Fern sunt așa de subțiri, că poți să le vezi mușchii și oasele.

– Supraveghem toate internatele ca să ne asigurăm că toți copiii sunt hrăniți corespunzător și sunt bine tratați.

Bărbatul încuviințează din cap și spune „Mmmm- hmm”, de parcă înghite totul și i se pare foarte bun.

Du-te să te uiți în curtea din spate, aș vrea să-i spun. Du-te și uită-te în bucătărie. O să vezi cum e în realitate. Vreau foarte tare să spun. Dar știu că, dacă o fac, n-o să primesc o carte, ci o să primesc debaraua.

– Copiii sunt foarte recunoscători. Îi scoatem din canale și...

Cineva mă atinge pe braț și tresar fără să vreau. O doamnă în rochie albastră se uită la mine. Are un zâmbet luminos ca o rază de soare.

– Și despre ce îți place *ție* să citești? întrebă ea. Ce fel de cărți? Ai așteptat foarte răbdătoare până acum.

– Da, doamnă.

Mă duce spre rafturi, iar mie aproape că-mi sar ochii din cap. Uit cu totul de domnișoara Tann și nu mă mai pot gândi decât la cărți. Am mai fost și înainte în biblioteci din orașele de pe râu, dar pe atunci aveam și cărțile noastre pe *Arcadia*. Acum n-avem nimic și, când n-ai nici măcar o carte, ideea să pui mâna pe una e ca și cum s-au adunat la un loc Crăciunul și o zi de naștere.

– Îmi... îmi plac orice fel, mă bâlbâi eu.

Numai faptul că mă uit la rafturi și văd toate culorile și cuvintele alea mă face să zâmbesc de-a dreptul larg. Pentru prima dată de când am venit aici, mă simt fericită.

– Poate că ar fi bună o carte mare, dacă primim doar una.

– Fată deșteaptă.

Femeia îmi face cu ochiul.

– Citești bine?

– Da, doamnă, foarte bine. Înainte...

Îmi las capul în jos, pentru că era cât pe ce să spun *înainte*, pe *Arcadia*, *Queenie* ne *punea să citim tot timpul*.

La niciun metru de mine stă o supraveghetoare și nici domnișoara Tann nu e departe. Dacă auzea așa ceva, aș fi zburat de-aici cât ai zice pește.

– Foarte bine, atunci, spune doamna cu cărțile. Hai să vedem...

– Îmi plac aventurile. Poveștile cu aventuri.

– Hm mm... aventuri despre ce?

– Regine și prințese și indieni sălbatici. Tot felul de lucruri.

Mintea mi se umple de povești.

– Poate un western, atunci?

– Sau cu râul. Aveți vreo poveste despre asta?

O carte despre râu ar fi ca și cum ne-am întoarce acasă. Ne-ar ajunge până ne duce Briny înapoi pe *Arcadia*.

Femeia bate din palme.

– Ah! Ah, da, am!

Ridică un deget în aer.

– Am cartea perfectă pentru tine.

După ce caută o clipă, îmi dă *Aventurile lui Huckleberry Finn* de domnul Mark Twain, iar eu îmi dau seama că într-adevăr îmi era sortită doar mie. N-avuseserăm niciodată cartea, dar Briny ne spusese povești despre Tom Sawyer și Huckleberry Finn și Joe Indianul. Mark Twain e unul dintre preferații lui Briny. Citea cărțile astea când era mic. Ai fi zis chiar că el și Tom Sawyer erau prieteni intimi.

Doamna în rochie albastră scrie pe fișă noul meu nume, May Weathers. Când pune pe carte ștampila cu data, îmi dau seama că e ziua lui Fern. Face patru ani. Dacă am fi fost pe *Arcadia*, Queenie i-ar fi făcut un tortuleț și i-am fi dat toți cadouri, făcute de noi sau găsite pe malul râului. Aici, la doamna Murphy, va trebui să fie de-ajuns cartea de împrumut. Când mă întorc în curte, o să-i spun lui Fern că e surpriza de ziua ei, dar nu poate

s-o țină decât o vreme. O să facem o prăjitură din noroi și o să folosim flori pentru glazură și o să punem lumânări din crenguțe cu frunzulițe puse în echilibru deasupra, ca să poată Fern să se joace ca și cum ar sufla în ele.

Doamna de la bibliotecă mă îmbrățișează înainte să mă trimită de-acolo și e așa de bine, că aș vrea să rămân acolo și să mă atârn de ea și să miros cărțile, dar nu pot.

Țin *Huckleberry Finn* foarte strâns la piept și pornesc prin curte. Acum putem părăsi locul ăsta oricând vrem noi. Nu trebuie decât să mergem cu *Huckleberry Finn*. Pe pluta lui e destul loc pentru toți cinci, pun pariu. Poate că o să găsim și *Arcadia* pe-acolo, pe undeva.

Deși trebuie să mă duc înapoi în casa doamnei Murphy, acum pare să fie un loc cu totul nou.

Acum, are un râu înăuntru.

Chiar în seara aceea, înainte de culcare, deschidem cartea de ziua lui Fern și ne începem aventurile cu Huck Finn. Călătoream deja cu el pe râu de o săptămână când mașina neagră și lucioasă a domnișoarei Tann vine pe alee într-o după-amiază. E o zi însorită și în casă dogorește, așa că ea și doamna Murphy se întâlnesc pe verandă ca să stea de vorbă. Mă strecor pe după smochin și o iau pe sub azalee ca să ascult.

– Ah, da, reclamele chiar au apărut în toate ziarele! spune domnișoara Tann. Trebuie să recunosc, am avut o viziune strălucită. *Îngerași blonzi pentru o vară fără nori. Sunt ai voștri la cerere!* Perfect, nu-i așa? Toți blonduții ăia.

– Ca o ceată de nimfe. Spiriduși și zâne, e de acord doamna Murphy.

– E aproape la fel de convingător ca și Programul copilașilor de Crăciun. Au sunat deja clienți. După ce vor vedea copiii, se vor lupta pentru ei.

– Fără îndoială.

– Atunci, o să ai toți copiii pregătiți sâmbătă dimineată? Mă

aștept să fie bine îmbrăcați – rochițe tiroleze și funde și toate drăgălășeniile. Baie la toată lumea și frecat fiecare cu mare grijă. Fără unghii murdare și mizerie după urechi. Să te asiguri că știi ce se așteaptă din partea lor și ce o să li se întâmple dacă mă fac de râs în public. Dă-i cuiva o lecție dinainte și asigură-te că văd și ceilalți copii. Petrecerea asta reprezintă o ocazie importantă să ne sporim reputația că oferim ce-i mai bun. Cu reclame noi, o să avem cele mai bune familii din Tennessee și încă vreo zece state. O să vină toți să ne vadă copiii și, când îi văd, n-o să fie în stare să se abțină. Vor *trebui* să ia unul.

– O să ne asigurăm că toți copiii sunt pregătiți cum se cuvine. Doar lasă-mă să mă mai uit o dată la listă.

Nu mai vorbesc. Se aude foșnet de hârtie. Vântul suflă și mișcă ramurile de azalee, iar eu văd capul domnișoarei Tann. Părul ei scurt cenușiu-marونیu flutură în vânt și se ridică atunci când se apleacă mai aproape de doamna Murphy.

Mă lipesc de perete și rămân cu totul nemișcată, temându-mă că o să mă audă și o să se uite peste balustradă. Vântul aduce miros de ceva mort. Nu pot să văd ce e, dar probabil că a mâncat otrava pe care a pus-o domnul Riggs. Când o să ajungă să pută destul de tare, o să găsească animalul mort și o să-l îngroape pe undeva.

– Chiar și *May*? întrebă doamna Murphy, iar eu ciulesc urechile. *Ea* nu prea mai e îngeraș.

Domnișoara Tann râde ascuțit.

– O să fie de ajutor cu cei mici și e destul de plăcută ochiului, din câte îmi aduc aminte.

– Presupun că da.

Doamna Murphy nu pare fericită.

– Cu siguranță, nu face probleme.

– O să trimit niște mașini să vină după ei sâmbătă, la ora unu. Să *nu* îi trimiți flămânzi sau somnoroși sau să aibă nevoie

să se ducă la baie. Vioi și senini și garantat bine-crescuți. La asta mă aștept.

– Da, bineînțeles.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i mirosul ăsta dezgustător?

– Iepuri. Am avut probleme cu ei vara asta.

Mă strecor de-acolo înainte să apuce să se hotărăscă să caute. Domnul Riggs nu-i prin preajmă, așa că nu-mi trebuie mult să trec de smochin și să mă întorc pe deal. Nu-i spun Camelliei despre vizionare sau că ar trebui să facem încă o baie mâine. N-are rost s-o las să înceapă o criză de nervi înainte de vreme.

Am un presentiment negru că oricum nu e nevoie să-i spun despre baia în plus.

Camellia n-are părul blond.

Se dovedește că am dreptate. Sâmbătă, după micul dejun, aflu că nu e pe listă. Oriunde am merge, ea nu vine cu noi.

– Nu-mi pare rău că nu mă vor dacă asta însemna încă o baie.

Mă împinge când încerc s-o îmbrățișez de rămas bun.

– Să fii cuminte cât suntem plecați, Mellia. Nu face probleme nimănui și ține-te departe de băieții mari, și nu trece de smochin, și...

– Nu-i nevoie să aibă nimeni grijă de mine.

Camellia ridică privirea, dar buza de jos îi tremură puțin. Îi e frică.

– May! se răstește una dintre supraveghetoare. În rând, acum!

Au adunat deja toți copiii de pe listă.

– O să ne întoarcem foarte repede, îi șoptesc Camelliei. Să nu-ți fie frică.

– Nu mi-e.

Dar până la urmă mă îmbrățișează.

Supraveghetoarea țipă din nou la mine, iar eu intru repede în rând. Următoarea oră și jumătate e plină de săpun, și frecat, și periat părul, și funde, și perii de dinți sub unghii, și panglici, și haine noi pline de dantelă. Încercăm pantofi dintr-un maldăr, până găsim ceva care să ne vină.

Până să ne ducă supraveghetoarele la mașinile din față, nici măcar nu mai suntem aceiași copii. Suntem noi patru, încă trei fete, un băiat de cinci ani, doi micuți, și Stevie, căruia i s-a spus că dacă mai face pe el, o să fie biciuit pe loc.

Nu avem voie să vorbim în mașină. Pe drum, vorbește supraveghetoarea.

– Fetelor, o să stați politicos cu picioarele apropiate, ca niște domnișoare. Nu vorbiți decât dacă sunteți întrebate. O să vă purtați civilizată cu invitații la petrecerea domnișoarei Tann. O să spuneți lucruri frumoase despre perioada petrecută în casa doamnei Murphy. La petrecerea de azi o să fie jucării și creioane de colorat, prăjituri și fursecuri. O să...

Pierd șirul vorbelor când mașina trece peste un deal și începe să se vadă râul. May se mistuie ca o urmă de soare pe apă și iese la iveală Rill. Se întinde spre geamul puțin crăpat și trage aer în piept și simte toate miresele familiare.

Pentru o clipă, Rill e acasă.

După aceea, mașina cotește și râul dispare din nou. Peste mine se lasă ceva greu și trist. Îmi sprijin capul de banchetă, dar supraveghetoarea îmi spune să încetez; îmi turtesc funda din păr.

La mine în brațe, Gabion adoarme, iar eu îl strâng lângă mine și-i las părul să-mi gâdile bărbia și oricum sunt din nou acasă. Oamenii ăștia pot controla tot ce e legat de mine, dar nu pot să controleze unde mă duc în mintea mea.

Însă vizita mea pe *Arcadia* e prea scurtă. Destul de repede, tragem lângă o casă albă înaltă, care e chiar mai mare decât cea a doamnei Murphy.

– Cine nu se poartă frumos o să regrete *foarte* tare, spune supraveghetoarea și ne bagă un deget în față înainte să ne dea drumul din mașină. Fiți prietenoși cu oaspeții de la petrecere. Stați la ei în brațe dacă vă cer. Zâmbiți. Arătați-le că sunteți copii cuminți.

Intrăm, iar casa e plină de lume. Sunt acolo și alți copii, și bebeluși. Toată lumea e îmbrăcată cu haine frumoase și avem de mâncare prăjituri și fursecuri. Pentru copiii mici sunt jucării și, înainte să-mi dau seama, Fern și Gabion și chiar și Lark se îndepărtează de mine.

Un bărbat îl scoate pe Gabion afară să se joace cu o minge albastră. O femeie brunetă stă cu Lark și colorează împreună într-o carte cu desene. Fern râde și se joacă de-a v-ați ascunselea cu o doamnă blondă drăguță, care stă singură pe un scaun, părând obosită și tristă. Fern o face să râdă și, destul de repede, doamna o duce pe sora mea de la o jucărie la alta, de parcă Fern n-ar putea merge singură.

Până la urmă, se cuibăresc într-un scaun să citească o carte și mi se strânge inima. Mă gândesc la Queenie și cum ne citea ea. Vreau s-o văd pe femeie dându-i drumul lui Fern, dând-o înapoi.

În cameră intră un bărbat și o gădilă pe Fern pe burtă, iar femeia zâmbește și spune:

– Ah, Darren, e perfectă! Amelia ar fi avut aceeași vârstă.

Bate pe brațul fotoliului.

– Stai și citește cartea cu noi.

– Continuați voi.

O sărută pe obraz.

– Trebuie să vorbesc cu cineva.

Apoi iese din cameră.

Fern și femeia au ajuns la a doua carte când se întoarce bărbatul. Sunt așa de preocupate, că nici măcar nu bagă de seamă că el se așază lângă mine pe canapea.

– Sunteți surori? întreabă el.

– Da, domnule, răspund eu, exact cum mi s-a spus.

Doamnă și domnule la orice.

Îndepărtându-se puțin, se uită mai bine la mine.

– Semănați una cu alta.

– Da, domnule.

Îmi privesc cu atenție mâinile. Inima îmi bate mai repede, izbindu-mă în piept ca o pitulice prinsă în casa plutitoare. *Ce vrea?*

Bărbatul îmi pune o mână pe spate. Omoplații mi se strâng în jurul ei. Mi se ridică părul pe ceafă. Pe sub rochia aspră, îmi curge sudoarea.

– Și câți ani ai *tu?* întreabă bărbatul.

Capitolul 13

Avery

Când deschid ușa, vila e tăcută și scăldată în lumina lunii. Bâjbâi după întrerupător și-mi proptesc telefonul de umăr în timp ce aștept să-mi răspundă unchiul Clifford la întrebarea pe care i-am pus-o. Mi-a pus apelul în așteptare cât își comandă mâncare. Sunt absorbită de cea mai intensă amintire a unei dăți când am ajuns aici după lăsarea întunericului, doar bunica mea și cu mine. Cabana era exact așa, cu razele lunii întinzându-se pe podea ca niște frunze de palmier, aerul mirosind a apă sărată și covoare pline de nisip și ulei de lămâie și mobilă care a stat mult pe lângă mare.

Îmi mișc degetele. Aproape că o pot simți strângându-mi mâna. Probabil că aveam vreo unsprezece sau doisprezece ani – vârsta aceea dificilă când renunțasem s-o mai țin de mână în public, dar aici, în locul nostru fermecat, era în regulă.

Stând acum în ușă, caut senzația aceea de mângâiere, dar vizita asta e acut încărcată cu gusturi diametral opuse. Amar și dulce. Familiar și străin. Gusturile vieții.

Unchiul Clifford revine la telefon. După o plimbare lungă pe plajă și cina la Waterfront Restaurant, am decis că, deocamdată, unchiul meu ar putea fi singura cale de a avansa în căutarea mea. Trent Turner se descotorosise de mine plecând într-un jeep cu tipul în uniformă. Așteptasem pe-aproape în mașină, dar Agenția imobiliară Turner rămăsese închisă toată după-amiaza.

Până acum, excursia asta părea o nereușită.

– Ce-ți trebuie, Avery? Ce-i cu casa de pe Edisto? vrea să afle unchiul Clifford.

– Păi, mă întrebam doar dacă tu și tata veneați des aici cu

bunica Judy. Când erați mici, vreau să zic.

Păstrez o aparență relaxată. Încerc să nu-i sugerez nimic. Unchiul Clifford a fost agent federal în tinerețe.

– Bunica Judy avea prieteni cu care se întâlnea aici sau oameni pe care venea să-i vadă?

– Păi... stai să mă gândesc...

Stă puțin pe gânduri, după care spune doar:

– Acum, că ai adus vorba, nu cred că stăteam prea mult acolo. Mergeam mai des când eram tânăr. După ce am mai îmbătrânit, ne plăcea mai tare casa bunicii Stafford de pe insula Pawleys. Casa era mai mare și mai era și barca și, de cele mai multe ori, mai erau și verii cu care să ne jucăm. De obicei, mama se ducea pe Edisto singură. Îi plăcea să scrie acolo. Știi, s-a ocupat puțin cu poezia și a scris o vreme rubrica despre societate.

Rămân o clipă cu gura căscată.

– Bunica Judy a scris o *rubrică despre societate*?

Cunoscută altfel și ca bârfa săptămânală.

– Păi, nu semna cu numele ei, firește.

– Cu ce nume semna?

– Dacă-ți spun, trebuie să te omor după aia.

– Unchiule Clifford!

Dacă tata este scorțos, unchiul Clifford fusese dintotdeauna neastâmpărat și puțin cam sâcâitor. Îi scosese peri albi mătușii Diana, care, ca orice adevărată doamnă din Sud, se vopsește cu regularitate.

– Ah, lasă secretele bunicii să rămână secrete.

O clipă, mă gândesc că e un mesaj ascuns, dar apoi îmi dau seama că mă tachinează.

– Deci ești la vila Myers, eh?

– Da. M-am hotărât să plec câteva zile.

– Păi, aruncă o undiță și pentru mine.

– Știi că nu pescuiesc. Îh.

Împovărat cu fete, bietul tata se străduise să facă măcar dintr-una dintre noi un pescar amator entuziast.

Până și unchiul Clifford știe că era o cauză pierdută.

– Ei, vezi, aici nu semeni cu bunică-ta. Îi plăcea să pescuiască, mai ales pe Edisto. Când eram mici, taică-tu și cu mine ne duceam acolo să ne întâlnim cu cineva care avea o bărcuță cu fundul lat. Mergeam pe râu în sus și pescuiam câte jumătate de zi. Nu-mi aduc aminte cine era. Un prieten, bănuiesc. Avea un băiețel cu părul blond cu care-mi plăcea să mă joc. Avea un nume care începe cu *T*... Tommy, Timmie... nu... Tr... poate Trey sau Travis.

– Trent? Trent Turner?

Actualul Trent Turner fiind Trent al Treilea, tatăl lui fusese tot Trent, și are cam vârsta unchiului meu.

– S-ar putea. Ai vreun motiv să întrebi? E ceva în neregulă?

Dintr-odată, îmi dau seama că am pus prea multe întrebări și am deschis din neatenție biroul detectivului.

– Nu. Fără motiv. Dar faptul că sunt pe Edisto m-a făcut să mă gândesc la diverse lucruri. Aș vrea să fi venit mai des cu bunica Judy. Mi-aș dori să-i fi pus întrebări când încă își mai aducea aminte, știi?

– Păi, ăsta-i unul dintre paradoxurile vieții. Nu poți să le ai pe toate. Poți să ai câte ceva de-aici și ceva de-acolo, sau toată asta și nimic din cealaltă. Facem compromisurile care ni se par cele mai potrivite în momentul ăla. Ai realizat multe pentru o fată... vreau să zic o *femeie* de doar 30 de ani.

Uneori mă întreb dacă familia mea nu vede în mine mai mult decât există acolo în realitate.

– Mersi, unchiule Clifford.

– Costă cinci dolari ședința.

– Cecul e pe drum.

După ce închidem, mă gândesc la discuție în timp ce despachetez singura pungă de cumpărături pe care am luat-o

de la BI-LO, pe care-l țin minte ca Piggly Wiggly⁶.

Era vreun indiciu în ce-a zis unchiul Clifford?

Nu-mi sare nimic în ochi. Nimic care să ducă undeva. Dacă pe băiatul din barcă îl chema *într-adevăr* Trent, asta-mi spune că bunica avea vreun fel de legătură personală cu bătrânul Trent Turner, ceea ce ghicisem deja. Dar dacă mergeau la pescuit împreună *cu* copiii, asta îmi zgâlțâie teoria cu șantajul. Nu te duci la pescuit cu un șantajist și sigur nu-ți iei și băiețelii cu tine. Și nu-ți aduci copiii dacă ai o aventură nepermisă. Mai ales nu copii suficient de mari ca să-și aducă aminte ieșirea.

Poate că bătrânul Trent Turner nu era decât un vechi prieten. Poate că plicul nu conține decât fotografii... ceva cu totul nevinovat. Dar atunci, de ce legământul pe patul de moarte dintre bunic și nepot, ca pachetele să nu fie date nimănui altcuiva în afară de proprietari?

Îmi dezvolt teoriile în timp ce-mi duc lucrurile în dormitor, desfac valiza și mă instalez. Arunc săgețile în teoriile mele, așa cum aș face dacă am fi adunați în camera de consiliu la fostul meu serviciu.

Săgețile nimeresc drept la țintă și nu mai rămâne de fapt nimic. Oricum, resimt oboseala. Sunt gata pentru un duș și un somn bun. Poate că mâine o să am o sclipire de geniu... sau poate că o să-l prind pe Trent Turner III și o să scot adevărul de la el.

Ambele posibilități par cam la fel de probabile.

Abia după ce dau drumul la duș și-mi dau seama că se pare că nu e apă caldă în vilă îmi îndrept atenția spre ceva ce a zis unchiul Clifford. Bunica venea aici *să scrie*.

Ar mai putea fi încă aici o parte din ce scria? Ar putea conține vreun indiciu?

⁶ Lanț american de supermarketuri în regiunile din sudul și centrul Statelor Unite. În 2013, 20 de magazine Piggly Wiggly din Carolina de Sud și Georgia au fost achiziționate de BI-LO, lanț de supermarketuri deținut de Southeastern Grocers.

Mă îmbrac la loc într-o clipită. Ideea unui duș rece oricum nu suna prea bine.

În fața ferestrelor vilei, ovăzul de mare se leagănă pe dune, iar luna se ridică deasupra desișului de palmieri pitici. Valurile se lovesc de țărni în timp ce eu scotocesc prin sertare și caut prin debarale și dulapuri de lenjerie și șifoniere. Aproape că m-am consolată cu concluzia evidentă că nu-i nimic de găsit aici când mă ridic după ce am căutat sub patul bunicii și îmi dau seama că mobila de lângă el nu-i un birou sau toaletă, ci un suport pentru mașina de scris. Dedesubtul panoului central se află o veche mașină de scris neagră, atârnată cu fundul în sus. Cum am crescut în case de familie pline de mobilă veche, știu mai mult sau mai puțin cum funcționează. Nu-mi trebuie mult până desfac combinația corectă de cârlige și răsucesc balamalele. Mașina de scris se răstoarnă cu o bufnitură impresionantă.

Îmi trec un deget peste clape. Aproape că pot s-o aud pe bunica bătând în ele. Aplecându-mă peste mașina de scris, cercetez tamburul negru de cauciuc care trage paginile. Clapele au lăsat în urmă mici adâncituri. Dacă ar fi fost un computer, poate că aș fi putut scoate ceva de pe hard, dar aici nu rămân cuvinte lizibile. E imposibil de spus ce a fost scris și când.

— Ce știi tu și nu știu eu? îi șoptesc mașinii în timp ce scotocesc prin sertare.

În măsuță nu e nimic în afară de stilouri și creioane asortate, hârtie îngălbenită, o cutie de indigo și benzi corectoare, alb prăfos pe o parte și lucioase pe cealaltă. Foaia de deasupra are urme de litere imprimate pe ea. Ținând-o în lumină, pot distinge cu ușurință cuvintele scrise greșit și apoi corectate, *Plmetto Blvd, insula Edisto...*

Aparent, bunica a scris aici scrisori, dar, fie din greșeală, fie intenționat, și-a șters urmele. Nu sunt foi de hârtie folosite parțial, iar colile de indigo sunt intacte, fără umbra vreunui

cuvânt lăsată în urmă. Ciudat, pentru că pe biroul ei de-acasă se afla întotdeauna un dosar plin cu hârtii care puteau fi refolosite pentru mici proiecte, lucru manual sau desenele copiilor.

Apăs o clapă a mașinii de scris, privesc ciocănelul ridicându-se, lovind în tambur și lăsând în urmă doar o urmă lucioasă slabă a literei *K*. Cerneala panglicii e uscată.

Panglica...

În clipa următoare, sunt aplecată peste carcasa metalică neagră, luptându-mă s-o deschid ca să ajung la cilindri. E surprinzător de ușor. Din nefericire, banda e aproape nefolosită. Doar câțiva centimetri din ea ar putea conține urmele imprimate ale ultimelor cuvinte pe care le-a scris. O desfășor și o țin în lumină, mijind ochii să disting:

yduj, at A.o-irodma-enerarepsidătâcirouc, tnerT,
ătadoicinmitșăso-năclibaborP.eessenneT
nidiipo Cedasacaetateicosaledelertsigernît
sofiamaavectlaecăm-udnâbertnîișâtartsurf...

La început e o aiureală, dar am stat destul prin preajma bunicii Judy ca să știu cum funcționează panglica mașinii de scris. Se desfășoară pe măsură ce lovesc tastele. Literele *trebuie* să fie într-o ordine oarecare.

Primele litere de pe rândul de sus capătă brusc înțeles. *Judy*. Numele bunicii scris invers, de la dreapta la stânga, așa cum a ajuns după ce a fost bătut. Un alt cuvânt răsare din talmeș-balmeș, *Societatea* imediat după – sau înainte de punct.

Încă trei cuvinte cu majusculă înainte *Casa de Copii Tennessee*.

Luând un creion și hârtie, deslușesc restul.

...frustrată și întrebându-mă ce altceva a mai fost în registrele de la Societatea Casa de Copii din Tennessee.

Probabil că n-o să știm niciodată, Trent, cu oricâtă disperare ne-am dori-o.

*A ta,
Judy*

Mă holbez la propriul scris de mână, încercând să pun cap la cap restul poveștii. Casele de copii sunt pentru orfani și copii mici dați pentru adopție. Tânăra din fotografia lui May Crandall era însărcinată. Era vreo rudă de-a bunicii... care dăduse de bucluc?

Evenimentele prind viață în mintea mea – o fată idealistă de familie bună, un bărbat cu reputație dubioasă, o fugă de-acasă scandaloaasă... sau și mai rău, niciun fel de căsătorie. O sarcină în afara căsătoriei. Poate că amorezul o părăsise și fusese nevoită să se întoarcă la familie?

În vremurile acelea, fetele erau trimise să nască și să-și dea discret copiii pentru adopție. Chiar și acum, femeile din cercurile sociale ale mamei mai șoptesc uneori despre câte cineva care *s-a dus să stea cu o mătușă o vreme*. Probabil că asta ține ascuns Trent Turner.

Un lucru e sigur – ultima însemnare scrisă pe mașina asta a fost adresată unui Trent Turner și, deși nu-mi pot da seama cât de recentă e, nu mă prea îndoiesc că, indiferent ce se află în plicul misterios, va răspunde la o mulțime de întrebări.

Sau va isca altele.

Fără să mă mai gândesc, traversez în fugă casa, îmi iau telefonul și formez numărul lui Trent Turner, pe care-l știu acum pe dinafară.

Telefonul sună de trei ori înainte să arunc o privire la ceas și să-mi dau seama că e aproape miezul nopții. Nu-i deloc o oră potrivită să suni pe cineva aproape necunoscut. Mama ar fi șocată.

Tocmai îmi trece prin cap *Dacă vrei să-l faci pe omul ăsta să*

coopereze, nu așa procedezi, Avery, când un „Bună, Nrent Nnurner” îngroșat și somnoros îmi confirmă că, într-adevăr, l-am scos din pat. Probabil de aceea a răspuns la telefon fără să verifice cine sună.

– Societatea Casa de Copii Tennessee, trântesc eu, pentru că îmi fac socoteala că am cam două secunde și jumătate înainte să se trezească și să închidă.

– Ce?

– Societatea Casa de Copii Tennessee. Ce legătură are cu bunicul tău și bunica mea?

– Domnișoară Stafford?

În pofida formulei oficiale de adresare, glasul lui îngroșat și adormit face adresarea să sune intim, pe un ton de discuție purtată în pat. Urmează un oftat adânc și aud scârțâind arcurile patului.

– Avery. Sunt Avery. Te rog, trebuie să-mi spui. Am descoperit ceva. Trebuie să știi ce înseamnă.

O altă expirație prelungă. Își drege glasul, dar vocea e tot groasă și somnoroasă.

– Ai idee cât e ceasul?

Arunc o privire stingherită spre ceas, de parcă asta mi-ar scuza în vreun fel comportamentul necivilizat.

– Îmi cer scuze. N-am observat decât după ce am format.

– Poți să închizi.

– Mă tem că, dacă închid, nu-mi mai răspunzi.

O tuse chicotită îmi spune că am dreptate.

– Cam așa ceva.

– Te rog, ascultă-mă. *Te rog.* Am căutat prin casă toată seara și am găsit ceva, iar tu ești singurul care poate să-mi spună ce înseamnă. Trebuie... trebuie doar să aflu ce se întâmplă și ce ar trebui să fac în legătură cu asta.

Dacă există vreun scandal undeva, în trecutul familiei noastre, e foarte posibil să nu mai aibă nicio importanță, decât,

poate, pentru câțiva membri bine conservați ai Brigăzii vechii gărzi a bârfei, însă n-am cum să-mi dau seama până nu știu cu ce am de-a face.

– Chiar nu pot să-ți spun.

– Înțeleg promisiunea pe care i-ai făcut-o bunicului, dar...

– Nu.

Dintr-odată, pare treaz de-a binelea – treaz de-a binelea și controlând situația.

– Adică, nu *pot* să-ți spun. Nu m-am uitat niciodată în vreunul dintre plicuri. L-am ajutat pe bunicul să le trimită oamenilor ale căror nume erau trecute pe plicuri. Atâta tot.

Oare spune adevărul? Mi-e greu să-mi închipui. Sunt genul care jupoaie cu grijă banda adezivă de pe hârtia de împachetat și trage cu ochiul la cadourile de Crăciun în secunda în care apar sub brad. Nu-mi plac surprizele.

– Dar despre *ce* era vorba? Ce legătură are cu Societatea Casa de Copii din Tennessee? Casele de copii sunt pentru orfani. E posibil să fi căutat bunica pe cineva care a fost dat spre adopție?

Imediat ce sugerez asta, mi-e teamă că am spus prea mult.

– E doar o teorie de-a mea, adaug. N-am niciun motiv să cred că e adevărat.

Aș face bine să nu deschid ușa către un potențial scandal. Nu știu dacă pot să am încredere în Trent Turner, deși doar un om integru poate să stea cu niște plicuri sigilate în casă luni în șir. Bătrânul domn Turner trebuie să fi știut că nepotul lui e un om dintr-o bucată.

În telefon se lasă tăcerea și rămâne astfel așa de multă vreme, încât mă întreb dacă Trent a renunțat cumva la convorbire. Mi-e teamă să vorbesc, mi-e teamă că orice aș spune poate să încline balanța într-un fel sau altul.

Nu sunt deosebit de obișnuită să mă milogesc, dar în cele din urmă șoptesc:

– Te rog. Îmi pare rău că am început cu stângul după-amiază, dar nu știu încotro s-o apuc.

Trage aer în piept. Aproape că-i văd pieptul umplându-se.

– Vino încoace.

– Ce?

– Vino la mine acasă înainte să mă răzgândesc.

Tot ce pot să ofer ca răspuns e o tăcere uluită. Nu sunt sigură dacă sunt entuziasmată sau speriată de moarte... sau dacă sunt nebună că măcar îmi trece prin cap să fac o vizită în casa unui străin în toiul nopții.

Pe de altă parte, Turner *este* un om de afaceri respectabil și bine cunoscut pe insulă.

Un om de afaceri care acum știe că am dezgropat cel puțin o parte dintr-un secret.

Secretul de pe patul de moarte al bunicului său.

Și dacă există o intenție diabolică în spatele acestei invitații la miezul nopții? N-o să știe nimeni vreodată unde sunt. Cui pot să spun?

Nu-mi trece prin cap nimeni căruia aș vrea să-i dezvălui ceva în momentul ăsta.

O să las un bilet... aici, la cabană...

Nu... stai. O să-mi trimit un e-mail. Dacă dispar, o să fie primul loc unde o să caute.

Ideea pare melodramatică și prostească, dar, pe de altă parte, nu e.

– Îmi iau cheile și...

– N-ai nevoie de mașină. Stau la patru case mai jos.

– Ești chiar așa aproape?

Dând deoparte perdelele de la bucătărie, încerc să văd prin perdeaua de lauri și stejari. *A fost practic alături tot timpul?*

– E mai scurt pe plajă. O să aprind lumina de pe verandă.

– Ajung imediat.

Tropăi prin casă, căutând o lanternă și baterii. Din fericire,

rudele care or fi folosit casa au lăsat lucruri de bază. Telefonul sună în timp ce-mi scriu un e-mail, explicând unde sunt și ora la care plec. Sar în sus cel puțin un metru, apoi cobor dureros într-un abis de spaimă. *Trent s-a răzgândit deja...*

Dar numărul de telefon este al lui Elliot. Sunt prea încordată să calculez cât e acum ceasul în Milano, dar fără îndoială e la lucru.

– Eram prins când ai sunat ieri. Scuze, spune el.

– Mi-am imaginat. Zi plină?

– Destul de, spune el vag, ca de obicei.

În familia lui, pe femei nu le interesează afacerile.

– Cum stau lucrurile pe Edisto?

Sincer, transmiterea informațiilor în familia noastră e mai sigură decât urmărirea cu microcipuri.

– De unde ai știut că sunt aici?

– Mi-a zis mama, oftează el. A fost la Drayden Hill să-și ia doza de copii, din moment ce sunt acolo sora ta și Courtney și băieții. Acum a lovit-o iar mania nepoților.

De înțeles, Elliot e iritat.

– Mi-a adus aminte că am deja treizeci și unu de ani și ea are cincizeci și șapte și nu vrea să fie o bunică bătrână.

– Opa.

Uneori mă întreb cum o să fie s-o am pe Bitsy ca soacră. O iubesc, și e plină de bune intenții, dar pe lângă ea Honeybee pare de-a dreptul subtilă.

– Putem să-i programăm pe sora ta și pe tripleți să stea câteva zile cu mama? sugerează Elliot mâhnit. Poate o lecuiesc.

Deși prind gluma, doare. Îi ador pe tripleți, chiar dacă sunt niște mici bărbați neastâmpărați.

– Poți să întrebi.

În ciuda faptului că Elliot și cu mine am vorbit despre copii doar ca o parte a planului nostru de viață care o să apară la un moment dat, Elliot e deja îngrijorat de seria de nașteri multiple

din familia mea. Nu crede că ne putem descurca bine cu mai mult de unul odată. Din când în când, mă îngrijorez că pentru Elliot să avem copii *într-o bună zi* ar putea însemna *niciodată*. Știi că o să rezolvăm toate astea în timp. Nu așa trebuie să facă majoritatea cuplurilor?

– Cât rămâi la plajă? întrebă el, schimbând subiectul.

– Doar câteva zile. Dacă stau mai mult, Leslie o să trimită pe cineva după mine să mă vâneze.

– Păi, Leslie e preocupată de interesul tău. Trebuie să fii văzută. Asta-i motivul pentru care te-ai mutat acasă.

M-am mutat ca să am grijă de tata, vreau să spun, dar, cu Elliot, totul e un pas care duce undeva. E persoana cea mai concentrată pe realizări pe care am cunoscut-o vreodată.

– Știi. Dar e plăcut să poți să-ți tragi puțin sufletul. Și ție pare că ți-ar prinde bine. Odihnește-te puțin cât stai acolo, bine? Și nu-ți face griji în legătură cu mama ta și chestia cu nepoții. Măine o să fie preocupată de altceva.

Ne luăm la revedere, iar eu închei e-mailul preventiv pe care mi-l scriu mie. Dacă nu se mai aude nimic de mine vreodată, cineva o să verifice până la urmă și e-mailul. *Miezul nopții, marți noaptea. Mă duc la patru case de vila de pe Edisto să discut cu Trent Turner despre ceva legat de bunica Judy. Ar trebui să mă întorc în vreo oră. Las mesajul asta pentru orice eventualitate.*

Pare stupid, dar îl trimit totuși înainte să mă strecor pe ușă.

Afară, noaptea e tăcută și adâncă, iar eu merg pe poteca dintre dune, folosind lanterna ca să mă uit după șerpi. De-a lungul țărmului, majoritatea cabanelor sunt întunecate, lăsând doar strălucirea lunii și câteva lumini care par să plutească peste orizontul apei. Frunzele și iarba de mare foșnesc, iar pe plajă crabii colorați o zbughesc cu mersul lor în lateral prin nisip. Trec lumina peste ei, având grijă să nu le stric goana după mâncare călcând pe vreunul.

Briza îmi trece peste gât și prin păr și aș vrea să mă plimb și să mă destind și să mă bucur de cântecul liniștitor al mării. Am muzică de meditație care sună așa, dar rareori apuc să aud originalul. În momentul ăsta, pare mare păcat. Am uitat că locul ăsta e divin, îmbinarea perfectă dintre pământ și mare, netulburată de blocuri uriașe sau focuri de tabără și ATV-uri.

Ajung la căsuța lui Trent Turner mai repede decât vreau. Pulsul îmi accelerează când mă strecor pe o potecă bătută prin tufăriș și trec o punte către o poartă aplecată. Căsuța e cam la fel de veche ca a bunicii Judy. E așezată pe piloni scurți, pe un teren întins, cu o anexă micuță în curtea laterală. O alee de piatră duce până la treptele verandei. Deasupra, fluturii de noapte roiesc în jurul unui bec.

Trent răspunde la ușă înainte să apuc să bat. Poartă un tricou decolorat sfâșiat la gât și pantaloni de trening lăsați în jurul soldurilor. Picioarele bronzate sunt goale și afișează un caz impresionant de păr zburlit.

Încrucșiându-și brațele, se sprijină de tocul ușii, cercetându-mă.

Dintr-odată, mă simt stângace, ca o adolescentă la prima întâlnire la banchetul școlii gimnaziale. Nu știu cum să mă port.

– Începusem să-mi pun întrebări, spune el.

– Dacă vin, vrei să zici?

– Dacă telefonul n-a fost decât un coșmar.

Dar colțurile gurii i se ridică și pricep că glumește.

Chiar și așa, roșesc puțin. Era un deranj.

– Îmi pare rău. Doar că... chiar trebuie să știu. Care era legătura bunicului tău cu bunica mea?

– Cel mai probabil, făcea o treabă pentru ea.

– Ce fel de treabă?

Se uită pe lângă mine spre căsuța cuibărită sub copaci în curtea laterală. Simt lupta care se dă în el. Se luptă să se

lămurească dacă trădează sau nu legământul de pe patul de moarte.

- Bunicul meu era un căutător.
- Căutător de *ce* anume?
- Oameni.

Capitolul 14

Rill

Începe să se întunece până când se sparge petrecerea și supraveghetoarele încep să-i adune pe copii și să-i urce în mașini ca să-i ducă acasă. La momentul acela, aproape că nu vreau să merg. Toată după-amiaza au fost fursecuri și înghețată și batoane de lemn dulce și prăjituri și lapte și sandvișuri și cărți de colorat și cutii noi cu creioane Crayola și păpuși pentru fete și mașini de tablă pentru băieți.

Sunt așa de umflată, că abia pot să mă mai mișc. După trei săptămâni de mâncare insuficientă, locul ăsta are un gust mai bun decât orice altceva.

Îmi pare rău pentru Camellia, că a pierdut toate astea, dar pe de altă parte, nu știu nici dacă ar fi suportat. Nu-i place să fie giugiulită... sau atinsă. Fur un fursec pentru ea, îl strecor în buzunarul din față al rochiței mele tiroleze și sper să nu ne controleze nimeni înainte să plecăm.

Toată lumea ne spune *drăguță* și *iubito* și *Ah, scumpo!* La fel face și domnișoara Tann cât suntem aici. Exact ca la biblioteca mobilă, spune povești care nu sunt adevărate. Ochii îi sclipesc și zâmbește, de parcă se bucură că scapă cu fața curată.

Exact ca la biblioteca mobilă, îmi țin gura despre ce *este* adevărat.

– Sunt perfecți din toate punctele de vedere, le tot spune ea invitaților. Specimene minunate din punct de vedere fizic și bine dezvoltate mental pentru vârstele lor. Mulți provin din părinți cu talent pentru muzică și artă. O filă albă care așteaptă numai să fie scrisă. Pot deveni orice doriți dumneavoastră să devină.

– E un drăgălaș, nu-i așa? îi întrebă pe soțul și soția care au

stat cu Gabion toată ziua.

S-au jucat cu mingea și cu mașinuțe, iar bărbatul l-a aruncat pe Gabby în sus în timp ce el chicotea.

Acum, că e momentul să plecăm, doamna nu vrea să-i dea drumul lui Gabby. Merge până la ușă, iar frățiorul meu o ține de gât exact cum se ține Fern de mine.

– Vleau să 'tau, scâncește Gabby.

– Trebuie să mergem.

O mut pe Fern pe celălalt șold, în timp ce doamna Pulnik încearcă să ne mâne înainte pe verandă. Nu-l învinuiesc pe Gabby că se agită. Și eu detest că trebuie să ne întoarcem la casa doamnei Murphy. Aș prefera s-o văd pe Fern citind mai departe cu doamna drăguță, dar doamna tocmai a plecat împreună cu domnul ei. A sărutat-o pe Fern pe cap și a spus:

– Ne vedem curând, *scumpa mea*, după care mi-a dat-o mie pe Fern.

– Gab...

Mă opresc chiar înainte să-i spun numele care mi-ar aduce palme peste cap acasă la doamna Murphy dacă m-ar auzi doamna Pulnik.

– *Robby*, nu poți să rămâi aici. Haide. Trebuie să aflăm ce li s-a întâmplat lui Huckleberry Finn și lui Jim după ce au ajuns pe râu în Arkansas, ții minte?

Întind un braț spre el, pentru că o țin pe Fern cu celălalt. Gabby nu vrea să vină și nici femeia nu-i dă drumul.

– O să citim cartea când ajungem înapoi la doamna Murphy. Spune-i la revedere doamnei drăguțe.

– Liniște!

Domnișoara Tann se uită spre mine cu flăcări în privire, iar eu mă dau în spate, lăsând brațul să cadă așa de repede, că se aude cum se lovește de picior.

Domnișoara Tann îi zâmbește femeii, apoi rotește un deget în părul lui Gabby.

– Nu-i adorabil micuțul nostru Robby? Așa de fermecător.
La fel de repede cum devenise rea, devine din nou prietenoasă.

– Mi se pare că vă înțelegeți bine.

– Da, foarte tare.

Soțul doamnei se apropie. Se trage scurt de gulerul sacoului ca să stea bine și drept.

– Probabil că ar trebui să stăm puțin de vorbă. Pot fi făcute anumite aranjamente, astfel încât...

– Foarte posibil.

Domnișoara Tann nu-l lasă să termine.

– Dar trebuie să vă avertizez, scumpetea asta mică e categoric foarte căutată. Deja am avut *câteva* solicitări pentru el. Ochii ăștia albaștri adorabili, cu genele negre și buclele blonde. Așa o raritate. Ca un îngerăș. Poate să farmece inima oricărei mame.

Se uită toți la fratele meu. Bărbatul se întinde și-l pișcă de obraz pe Gabby, iar el râde foarte drăgălaș. N-a mai chicotit așa de când ne-a luat poliția de pe *Arcadia*. Mă bucur că e fericit, chiar dacă e doar pentru o zi.

– Du-i pe ceilalți copii afară.

Glasul domnișoarei Tann coboară și devine lipsit de intonație. Se apleacă spre doamna Pulnik și șoptește printre dinți:

– Urcă-i în mașini. Așteaptă cinci minute înainte să-l lași pe șofer să pornească.

Chiar și mai încet, adaugă:

– Dar nu cred că o să avem nevoie de tine.

Doamna Pulnik își drege vocea și vorbește cu un glas pe care nu-l auzim niciodată la casa doamnei Murphy.

– La mașini cu voi. Haiteți.

Lark, Stevie și ceilalți copii o iau la fugă spre verandă. Fern mă lovește cu picioarele și se leagănă pe șoldul meu de parcă ar

încerca să convingă un ponei încăpățânat să iasă din hambar.

– Dar Ga... Robby.

Picioarele îmi prind rădăcini și la început nu sunt sigură de ce. Lumea nu vrea decât să-l mai țină în brațe și să-l mai pube încă un pic pe Gabby. Le place să se joace cu băiețelii. Am stat toată ziua cu ochii pe Gabby, Lark și Fern, de câte ori am reușit să scap de cei doi bărbați care voiau să știe cine eram și de ce mă aflam aici, din moment ce eram mai mare decât toți ceilalți. Dădusem fuga dintr-o cameră într-alta și de la o fereastră la alta, asigurându-mă că știu unde sunt copiii și că nu se poartă nimeni urât cu ei.

Dar mă gândeam și la sora lui Stevie, care plecase din casa doamnei Murphy și nu se mai întorsese. Știu ce se întâmplă cu orfanii, așa cum sunt Sherry și Stevie, dar nu și noi. Noi avem o mămică și un tătic, care o să vină după noi.

Oare femeia care s-a jucat cu Gabion știe? I-a spus cineva? Nu crede că e orfan, nu?

Mai fac un pas spre fratele meu.

– Uite. Pot să-l iau eu.

Femeia întoarce umărul spre mine.

– Îi e bine.

– Afară!

Degetele doamnei Pulnik mi se strâng tare în jurul brațului și știu ce o să se întâmple dacă nu fac ce-mi cere.

Pun mâna pe genunchiul micuț al lui Gabby și spun:

– E în regulă. Doamna vrea doar să-ți spună pa.

Ridică o mânuță dolofană și-mi face semn.

– Pa-pa, repetă el.

Zâmbetul i se umple de dinți de lapte. Îmi aduc aminte când i-a ieșit fiecare dintre ei.

– *La mașină.*

Unghiile crăpate ale doamnei Pulnik mi se afundă în piele. Mă trage, iar eu mă împiedic de prag când ies, clătinându-mă

pe verandă și aproape scâpând-o pe Fern.

– O, Doamne. E sora lui? întrebă îngrijorată femeia care-l ține pe Gabion.

– Nu, sigur că *nu*, spune domnișoara Tann, mințind din nou. Cei mici se atașează de cei mai mari din casă. Asta-i tot. N-ai ce-i face. Bineînțeles, uită la fel de repede. Singura rudă a băiețelului e o fetiță. Nou-născută. Adoptată, ce să vezi, de o familie *foarte* importantă. Așa că, vedeți că nu e un băiețel *obișnuit*. Ați ales ce aveam mai bun. Mama a fost absolventă de colegiu, o fată extrem de inteligentă. A murit la naștere, din nefericire, iar copiii au fost abandonați de tată. Dar nu sunt afectați de asta. Și n-ar fi ăsta mic adorabil pe plajele voastre din California? Bineînțeles, adopțiile noastre în alte state implică niște taxe speciale...

Acestea sunt ultimele cuvinte pe care le aud înainte să mă târască doamna Pulnik pe treptele verandei, spunându-mi printre dinți ce o să-mi facă doamna Murphy dacă nu mă grăbesc. Strânsoarea ei îmi răsucește brațul până sunt convinsă că o să se rupă.

Nici măcar nu-mi pasă. Nu pot să simt nimic – nici iarba uscată care mi se strivește sub picioare, nici pantofii rigizi pe care mi i-au dat supraveghetoarele azi-dimineață. Nici aerul fierbinte și lipicios al serii sau rochia prea strâmtă care mă trage când Fern dă din picioare și se zbate și se întinde peste umărul meu, scâncind.

– Gabby... Gabby...

Pe dinafară mi-e frig, de parcă tocmai aș fi căzut iarna în râu și tot sângele mi s-a tras înăuntru ca să încerce să nu mă lase să mor înghețată. Brațele și picioarele par să fie ale altcuiva. Se mișcă, dar numai pentru că știu că asta ar trebui să facă, nu pentru că le spun eu.

Doamna Pulnik ne trage pe Fern și pe mine în mașină, împreună cu restul copiilor, și se așază lângă mine. Stau

țeapănă și mă holbez spre casa mare și aștept să se deschidă ușa și să-l aducă cineva pe Gabion prin curte. Îmi doresc așa de tare, încât mă doare.

– Unde-i Gabby? îmi șoptește Fern la ureche, iar Lark mă privește cu ochi triști și liniștiți.

N-a spus multe de când am venit la doamna Murphy și n-o să spună nici acum, dar tot o aud. *Trebuie să-l iei pe Gabion*, îmi spune ea.

Mi-l imaginez venind prin curte.

Sper.

Privesc.

Încerc să gândesc.

Ce-ar trebui să fac?

Ceasul doamnei Pulnik ticăie. *Tic, tic, tic, tic.*

Îmi trec prin minte cuvintele domnișoarei Tann, fugind ca păianjenii de apă când aruncă cineva o piatră în râu. Se duc în toate direcțiile în același timp.

A murit la naștere...

Mama mea a murit?

...copiii au fost abandonați...

Briny nu se mai întoarce după noi?

Singura rudă a băiețelului e o fetiță. Nou-născută.

Unul dintre copii n-a murit la spital? Am o surioară? Domnișoara Tann a dat-o cuiva? E o minciună? E totul o minciună? Domnișoara Tann poate să toarne gogoși așa de ușor și fără probleme, încât pare că până și ea le crede. Gabby n-are o mamă care să fi urmat colegiul. Queenie e deșteaptă, dar nu făcuse decât opt clase până să-l cunoască pe Briny și să plece pe râu.

Sunt minciuni, îmi spun. Tot ce spune e o minciună. Asta trebuie să fie.

Încearcă să-i faci fericiți pe oamenii de la petrecere, dar vor fi nevoiți să-l dea înapoi pe Gabion pentru că domnișoara Tann

știe că tăticul nostru o să vină să ne ia cât de repede poate. Briny n-ar renunța niciodată la noi. N-ar lăsa niciodată o femeie ca domnișoara Tann s-o ia pe surioara mea nou-născută, dacă aş avea așa ceva. Niciodată. Sub nicio formă. Ar prefera să moară el.

A murit Briny? De-asta n-a venit după noi?

Mașina pornește, iar eu mă smucesc spre geam, împingând-o pe Fern din poală. Alunecă pe banchetă când mă prind de mânerul ușii. O să fug înapoi în casă și o să le spun oamenilor ăloră adevărul. O să le spun că domnișoara Tann e o mincinoasă. Nu-mi pasă ce o să pățesc după aia.

Înainte să se întâmple orice altceva, doamna Pulnik mă prinde de funda mare și elegantă cu care m-a împopoțonat dimineață una dintre supraveghetoare. Fern se târăște dintre noi și ajunge pe podea, cu Stevie și Lark.

– Să te porți frumos.

Buzele doamnei Pulnik îmi ating urechea și are răsuflarea fierbinte și urât mirositoare. Miroase a whisky-ul doamnei Murphy.

– Tacă nu, toamna Murphy o să te trimită la tepara. Și nu numai pentru tine. O să fă legăm pe toți și o să fă lăsăm acolo, atârnați ca pantofii te șireturi. În tepara e frig. Și e întuneric. Crezi că o să le placă întunericul ăstora mici?

Inima îmi bate nebunește când îmi smucește capul pe spate. Gâtul trosnește și pocnește. Părul se smulge din rădăcini. Un fulger alb de durere îmi străpunge ochii.

– S-a înțeles?

Fac tot ce pot să încuviințez.

Mă aruncă în ușă, iar capul îmi sare din geam.

– Nu mi-am închipuit că tocmai tu o să faci propleme.

În ochi îmi năvălesc lacrimile și clipeșc tare ca să le alung.
N-o să plâng. N-o să plâng.

Bancheta se lasă, trăgându-mă mai aproape de corpul

mătăhălos al doamnei Pulnik. Scoate un oftat ca torsul unei pisici așezate într-un scaun la soare.

– Șofer, du-ne acasă acum. A venit vremea.

Mă smulg și mă uit pe geam cât de mult pot până dispare casa albă cu coloanele ei mari.

Nimeni din mașină nu spune niciun cuvânt. Fern se târăște înapoi la mine în brațe și stăm cu toții ca niște stane de piatră.

Pe drum spre casa doamnei Murphy, mă uit să văd râul. Un vis mic își face drum în mintea mea, în timp ce Fern se atârână de gâtul meu, iar Lark mi se sprijină de genunchi și Stevie mi se cuibărește la picioare, cu degetele strânse peste cataramele pantofilor mei. Îmi imaginez că, atunci când trecem pe lângă râu, *Arcadia* o să fie acolo și Briny o să vadă mașina.

În visul meu cu ochii deschiși, urcă malul în fugă și-l face pe șofer să se oprească. Briny deschide ușa și ne trage pe toți afară, chiar și pe Stevie. Când doamna Pulnik încearcă să i se pună în cale, o pocnește peste nas, așa cum ar face dacă ar încerca cineva să-l fure într-o sală de biliard. Briny ne răpește așa cum face în poveste tatăl lui Huck Finn, dar tăticul lui Huck e un om rău și Briny e bun.

Se întoarce în casă și-l ia pe Gabion de la domnișoara Tann și ne duce într-un loc îndepărtat.

Dar visul meu nu e adevărat. Râul apare și dispare. Nu-i nici urmă de *Arcadia* și, destul de repede, mașina e acoperită de umbra casei doamnei Murphy. Pe sub piele, sunt pustie și rece ca peșterile indiene unde ne-a dus Briny odată, când am făcut cățărări pe malurile abrupte. În peșteri erau oase. Oase moarte ale unor oameni care au murit. În mine sunt oase moarte.

Rill Foss nu poate să respire în locul ăsta. Nu trăiește aici. Doar May Weathers poate. Rill Foss trăiește pe râu. E prințesa din Regatul *Arcadia*.

Abia în timp ce străbatem cu pași mari aleea doamnei Murphy mă gândesc la *Camellia*. Mă simt vinovată că mi-am

imaginat că Briny ne salvează din mașină, că ne ia de-acolo fără Camellia.

Mi-e frică de ce o să spună când o să-i zic că nu l-am adus pe Gabion cu noi – că sper că o să vină mai încolo. Camellia o să spună că ar fi trebuit să mă străduiesc mai tare, că ar fi trebuit să mușc și să zgârii și să țip așa cum ar fi făcut-o ea. Poate că așa e. Poate că merit s-o aud. S-ar putea să fiu prea lașă, dar nu vreau să ajung în debara. Nu vreau nici să le pună acolo pe surioarele mele.

Groaza plutește deasupra mea când intrăm. E genul de groază care vine pe un râu umflat când se topește zăpada și vezi un sloi de gheață îndreptându-se direct spre barcă. Uneori, gheața e așa de mare, încât știi că n-ai nicio șansă s-o împingi cu cangea. Urmează să lovească, și o să lovească tare și, dacă tăișul străpunge carena, o să te scufunzi.

Tot ce pot să fac e să nu dau jos copiii și să nu mă întorc și să fug pe ușa doamnei Murphy înainte să se închidă în urma noastră. Casa putea a mucegai, și mirosuri de baie, și parfumul doamnei Murphy și whisky. Mirosurile mă strâng de gât, și nu pot să respir, și mă bucur când ni se spune să mergem afară, pentru că încă nu s-au întors ceilalți copii la cină.

– Și hainele să nu fie pătate! urlă doamna Pulnik după noi.

Mă uit după Camellia în locurile unde i-am spus să stea, locurile sigure. Nu e nicăieri. Băieții mari nu răspund când îi întreb unde e. Ridică doar din umeri și își văd mai departe de jocul lor cu castane, culese de lângă gardul din spate.

Camellia nu se joacă în nisip, nici nu se dă în leagăne, nici nu se joacă la umbra copacilor. Toți ceilalți copii sunt aici, dar nu și Camellia.

Pentru a doua oară într-o singură zi, inima dă să-mi sară din piept. Și dacă au luat-o? Dacă a făcut o criză după ce am plecat și a dat de bucluc?

– Camellia! răcnesc eu și apoi ascult, dar nu se aud decât

glasurile celorlalți copii.

Sora mea nu răspunde.

– Camellia!

Mă îndrept spre partea laterală a casei, către tufele de azalee, când o văd. Stă pe colțul verandei, cu picioarele strânse la piept și fața îngropată în mâini. Părul negru și pielea îi sunt murdare de noroi. Se pare că s-a încăierat cu cineva cât am fost plecată. Pe braț are zgârieturi și are un genunchi julit.

Poate că de-asta nu mi-au spus băieții mari unde e. Probabil cu ei s-a certat.

Îi las pe copii lângă curmali, le spun să rămână acolo și să nu plece, apoi urc treptele, luând-o pe veranda lungă spre Camellia. Pantofii mei tari răsună pe lemn, *clac, clac, clac*, dar sora mea nu se mișcă deloc.

– Camellia?

Dacă mă așez, îmi murdăresc rochia, așa că mă las pe vine lângă ea. Poate că doarme.

– Camellia? Ți-am adus ceva. E în buzunar. Hai sus pe deal, unde nu poate să ne vadă nimeni, și-ți dau.

Nu răspunde. Îi ating părul, și se smucește. Când mâna îmi alunecă spre umărul ei, se ridică un nor cenușiu. Miroase a cenușă, dar nu chiar ca un șemineu. Știu mirosul, doar că nu știu de unde să-l iau.

– În ce te-ai băgat cât am fost plecați?

O ating din nou, iar ea își coboară umărul, dar ridică privirea. Are o umflătură pe buză și patru vânătăi rotunde pe bărbie. Are ochii umflați și înroșiți, ca și cum ar fi plâns, dar cel mai tare mă deranjează privirea pe care o aruncă. Parcă m-aș uita printr-o fereastră într-o încăpere goală. Înăuntru nu-i decât întunericul.

Dinspre ea vine din nou mirosul și, dintr-odată, îl știu. Cenușă de cărbune. De câte ori tragem *Arcadia* la mal lângă calea ferată, adunăm cărbune căzut din trenuri. *Încălzire și*

gătit. De luat gratis, spunea Briny întotdeauna.

A fost Briny aici?

Imediat ce-mi trece gândul prin cap, îmi dau seama cât de tare greșesc. Știu cât de *rău* e asta. Cât eram plecată, s-a întâmplat ceva îngrozitor.

– Care-i problema?

Mă las pe verandă, prea înspăimântată ca să-mi mai pese de rochie. Îmi intră așchiuțe în picioare.

– Camellia, ce s-a întâmplat?

Buzele îi atârnă deschise, dar nu scoate niciun sunet. Din ochi i se scurge o lacrimă și croiește un pârâu roz prin praful de cărbune.

– *Spune-mi.*

Mă aplec s-o văd mai bine, dar se întoarce și se uită în altă parte. Mâna îi e strânsă în pumn între noi. O iau într-a mea, îi desfac degetele ca să văd ce ține și, în clipa în care văd, toate fursecurile și toată înghețata de la petrecere mi se ridică în gât. Murdare, bomboanele de mentă rotunde sunt lipite așa de strâns de mâna surorii mele, încât s-au topit și i-au intrat în piele.

Închid ochii și clatin din cap și încerc să nu știu, dar știu. Mîntea mă târăște dând din picioare și țipând în pivnița doamnei Murphy, în colțul întunecat din spatele scării, unde cenușa acoperă lada de cărbune și cazanul. Văd brațe subțiri și puternice luptându-se, picioare care se zvârcolesc. Văd o mână mare acoperind o gură care strigă și degete murdare, unuroase, strângând așa de tare, că lasă patru vânăți rotunde.

Vreau să dau fuga în casă, să țip și să urlu. Vreau s-o pocnesc pe Camellia pentru că a fost încăpățânată și s-a dus la azalee când i-am zis să nu se ducă. Vreau s-o prind și s-o țin strâns în brațe și să repar totul. Nu știu exact ce i-a făcut Riggs, dar știu că e rău. Mai știu și că, dacă spunem, o s-o facă pe sora mea să cadă dintr-un copac și să se lovească la cap. Poate că o să-mi

facă și mie la fel. Și atunci cine o să mai aibă grijă de copii? Cine o să-l aștepte pe Gabion să se întoarcă?

Iau mâna surorii mele, arunc bomboanele și le las să sară pe verandă și să cadă în stratul de flori, unde dispar sub un lujer de luleaua turcului.

Nu se opune când o ridic în picioare.

– Haide. Dacă te văd arătând așa când sună clopotul pentru cină, o să creadă că te-ai bătut și o să ajungi în debara.

O trag pe verandă ca pe un sac de iută umplut cu grâu, o târăsc până la butoiul cu apă de ploaie și, puțin câte puțin, îi torn apă pe piele și o spăl cât pot de bine.

– Le spui că ai căzut din leagăn.

Deși îi țin fața în mâini, nu se uită la mine.

– Auzi? Dacă întreabă cineva despre julituri, spui că ai căzut din leagăn și asta-i tot.

Pe trepte, Fern, Lark și Stevie ne așteaptă, tăcuți ca niște șoricei.

– Stați cuminți cu toții... și lăsați-o în pace pe Camellia, le spun. Nu se simte bine.

– Te doale burtica?

Fern se trage mai aproape, ca și Lark, iar Camellia le împinge tare. Lark se uită la mine, nedumerită. De obicei ea e cea pe care o *place* Camellia.

– Las-o în pace, am zis.

– Văd Londra. Văd Franța!⁷ răcnește unul dintre băieții mari, de la jumătatea curții.

Totdeauna încep să bântuie cam pe la ora asta, ca să fie primii la coada pentru cină. Nu știu de ce. Toți căpătăm același lucru, la absolut fiecare masă.

– Taci din gură, Danny Boy, șuier eu și-i trag Camelliei rochia peste genunchi.

Supraveghetoarele îi zic Danny Boy pentru că e irlandez. Păr

⁷ Versuri pentru copii; „Văd Londra, văd Franța/ Văd chiloțerii lui...”

roșcat și o mie de pistrui, exact cum avea și James. El face ordine acum în ceata lor, de când a plecat James. Dar Danny Boy e rău până în măduva oaselor.

Vine mai aproape și-și sprijină mâinile de frânghia care-i ține nădragii prea mari.

– Păi, nu ești tu drăguță și elegantă? Cre' că nici țoalele faine nu ți-au adus mămică sau tătic noi.

– N-avem *nevoie* de mămică și tătic. Avem deja.

– Oricum, cine să vă vrea pe voi?

Zărește brațul și piciorul zdrelite ale Camelliei și se împinge mai aproape, ca să vadă.

– Ce-a pățit? Arată de zici că s-a bătut.

Mă apropii de Danny Boy. Dacă e să ajung la debara ca să-mi apăr sora, o s-o fac.

– A căzut și s-a lovit un pic. Asta-i tot. Ai ceva de zis?

Sună clopotul pentru cină și ne așezăm în rând înaintea să se mai întâmple și altceva.

Se dovedește că în seara aceea nu pentru mine trebuie să mă îngrijorez că o să ajung la debara, ci pentru Camellia. E tăcută cât durează cina și nu mănâncă, dar când vine vremea pentru baie se învionează și face o criză de furie. Urlă ca un animal și zgârie și dă din picioare și lasă urme lungi și roșii de unghii pe brațul doamnei Pulnik.

E nevoie de trei supraveghetoare ca s-o țină pe Camellia și s-o târască la baie. Între timp, doamna Pulnik m-a prins și pe mine de păr.

– *Nu* vorpești. Nici măcar *un* cuvânt, sau fezi tu ce se întâmplă.

Fern, Lark și Stevie se agață unul de altul lângă perete.

În baie, Camellia răcnește și țipă. Se aude apa împroșcată. Se sparge o sticlă. Troncănesc niște perii. Ușa se zgâlțâie în toc.

– Riggs! strigă doamna Pulnik în josul scării. Fino cu frânghia mea. Adu-mi frânghia din tepara!

Și, pe neașteptate, Camellia dispăre. Ultimul lucru pe care-l mai văd e o supraveghetoare care o târăște prin hol, înfășurată ca o omidă într-un cearșaf, ca să nu poată se dea din picioare sau să lovească.

În noaptea aceea, suntem doar trei. Nu scot cartea ca să citesc din ea, iar surioarele mele nu se roagă să mai audă povestea. Lark, Fern și cu mine ne ghemuim împreună într-un pat și îngân unul dintre cântecele vechi ale lui Queenie până adorm fetele. Până la urmă, ațipesc și eu.

Cândva înaintea zorilor, Fern face pe ea pentru prima dată de când avea doi ani și jumătate. Nici măcar nu țip la ea. Curăț cât de bine pot și deschid geamul subsolului un pic, cât merge. Strâng pătura udă și izmenele lui Fern și le îndes sub tușuri, unde sper să nu le găsească nimeni. O să mă furișez mai târziu printre azalee și o să le întind, ca să se usuce până diseară.

Când întind pătura peste crengi, vântul mișcă frunzele care se dau deoparte suficient de mult ca să văd ceva. Sub felinarul de pe stradă, sunt niște oameni care stau și se uită la casă. În întunericul de dinaintea zorilor, nu pot distinge chipuri sau haine, doar silueta unui bătrân cocoșat și a unui băiat înalt și subțire.

Arată ca Zede și Silas.

La fel de repede cum se despărțiseră, frunzele cad la loc și siluetele dispar.

Capitolul 15

Avery

Plicul arată surprinzător de banal. Doar un plic simplu din hârtie groasă gălbuie care e folosit în birouri. Conținutul pare subțire – poate câteva foi de hârtie, împăturite în trei. E lipit, iar numele bunicii e scris pe spate cu o mâzgăleală tremurată care iese din chenar și trece peste margine.

– Bunicul a avut ceva probleme cu Parkinsonul spre sfârșit, explică Trent.

Își trece mâna peste frunte, încruntându-se la plic de parcă s-ar întreba din nou dacă trebuia să-și încalce jurământul dându-mi-l mie.

Știu că ar fi înțelept să-l deschid înainte să se răzgândească, dar mă împunge vinovăția. Trent arată de parcă a dat greș cu ceva. Eu sunt motivul.

Înțeleg prea bine loialitatea față de familie. E fix ceea ce m-a adus aici în toiul nopții.

– Mulțumesc, spun, ca și cum ar ajuta la ceva.

Își frământă o sprânceană cu vârful degetelor și încuviințează fără tragere de inimă.

– Așa, ca să știi, s-ar putea să înrăutățească lucrurile, nu să le îmbunătățească. A existat un motiv pentru care bunicul și-a petrecut așa de mult timp ajutând să fie găsiți oamenii. După ce s-a căsătorit cu bunica și a preluat afacerea din Charleston a familiei, s-a dus la facultatea de Drept, ca să poată să-și administreze contractele imobiliare... dar a făcut-o și din alt motiv. Când avea 18 ani, a descoperit că fusese adoptat. Nu-i spusese nimeni până atunci. Tatăl adoptiv era sergent la Departamentul de poliție din Memphis și nu știu dacă au fost vreodată foarte apropiați, dar, când bunicul a aflat că a fost

mințit toată viața, a fost picătura care a umplut paharul. S-a înrolat în armată chiar a doua zi și n-a mai vorbit niciodată cu părinții lui adoptivi. Și-a căutat ani de zile familia biologică, dar nu i-a găsit niciodată. Bunica a crezut întotdeauna că ar fi fost mai bine dacă n-ar fi găsit de la bun început actele. Ca să fiu sincer, își dorea ca părinții lui adoptivi să le fi distrus.

– Secretele au obiceiul să iasă la iveală.

E o vorbă înțeleaptă pe care mi-a împărtășit-o tata de multe ori. *Secretele te fac și vulnerabil în fața adversarilor, politici sau de alt fel.*

Orice ar fi în plic, e mai bine să știu.

Totuși, îmi tremură degetele când le strecor sub clapeta plicului.

– Îmi dau seama de ce ar fi fost bunicul tău așa de dornic să-i ajute pe alții să găsească informații și membri pierduți ai familiei.

Dar cum e implicată bunica mea?

Banda adezivă slăbește puțin câte puțin pe măsură ce trag de ea. O deschid încet, ca mama când desface un cadou, având grijă să nu sfâșie hârtia.

– Presupun că prezentul e cel mai bun moment pentru a afla, spun eu.

Cu grijă, scot un plic mai mic, care a fost deja deschis. Hârțiile dinăuntru sunt împăturite ca o broșură sau o factură de curent, dar îmi dau seama că sunt un fel de documente oficiale.

De partea cealaltă a mesei, Trent își privește mâinile în timp ce scot conținutul plicului.

– Chiar...

N-are rost să-i mulțumesc din nou. N-o să-l scutească de lupta cu propria conștiință.

– Vreau să știi că poți fi sigur că o să fac ce e mai bine cu astea. N-o să permit să provoace vreo problemă de familie. Respect preocuparea bunicului tău, ținând cont de genul de

cercetare pe care o făcea pentru alții.

– Știa din proprie experiență ce se poate întâmpla.

Un zgomot care vine din casă ne face pe amândoi să ne întoarcem, în timp ce eu netezesc actele de pe masă. Recunosc sunetul unor piciorușe goale pe o podea plină de nisip. Aproape că mă aștept să-i văd pe vreuna dintre nepoatele sau nepoții mei pe coridor, dar acolo e un băiețel de trei sau patru ani, blond și cu ochi albaștri somnoroși și cu cea mai adorabilă gropiță în bărbie. Știu de unde o are.

Trent Turner are un băiat. Există pe-aici și vreo doamnă Turner care doarme? Cea mai bizară urmă de dezamăgire îmi colorează ușor gândul într-o nuanță palidă de verde. Mă surprind căutând o verighetă înainte să-mi întorc din nou privirea spre băiețel și să mă gândesc *Încetează. Avery Stafford, ce-i cu tine?*

În momente de-astea mă întreb ce e, *de fapt*, în neregulă cu mine. De ce nu mă simt ca o femeie care s-a legat de sufletul ei pereche, pentru totdeauna, și cu asta basta? Ambele mele surori se îndrăgostiseră până peste cap de soții lor și aparent nu se răzgândiseră. Ca și mama. Ca și bunica.

Băiețelul mă cercetează în timp ce ocolește masa, căscând și scărpinându-se pe frunte cu dosul unuia dintre brațe. Are un aer foarte teatral. Arată ca o actriță de film mut care repetă un leșin exagerat.

– N-ar trebui să fii în pat, Jonah? îl întreabă taică-su.

– Îhî.

– Și nu ești pentru că...

Poate că Trent încearcă să pară dur, dar pe fața lui scrie *pradă ușoară*. Jonah își prinde ambele mâini pe genunchiul lui taică-su, ridică un picior și începe să se cațăre pe el ca pe terenul de joacă.

Trent îl ridică pe băiat, iar Jonah se întinde mai aproape de el ca să-i șoptească:

– E un pterodactil în du'ap.

– Un pterodactil?

– Îhî.

– Jonah, nu e nimic în dulap. E doar un film la care te-au lăsat copiii mai mari să te uiți, la mătușa Lou, îți aduci aminte? Ai avut iar un coșmar cu el. În dulapul tău nici n-ar încăpea un dinozaur. Nu-s dinozauri aici.

– Îhî, pufnește Jonah.

Ținându-se cu mâinile de tricoul lui taică-su, se răsucesce destul ca să mă cerceteze în timp ce cască din toată inima.

N-ar trebui să mă bag. S-ar putea să înrăutățesc lucrurile. Totuși, am trecut prin povestea asta cu dinozaurul în timpul vizitelor la Drayden Hill și al vacanțelor cu copiii surorilor mele.

– Nepoatele și nepoții mei au aceeași problemă. Și lor le e frică de dinozauri, dar știi ce am făcut noi?

Jonah scutură din cap, iar Trent îmi aruncă o privire întrebătoare, cu sprâncenele blond-nisipii îngemănate. Are o frunte foarte mobilă.

Două seturi identice de ochi albaștri îmi solicită soluția la dilema dulap-dinozaur.

Din fericire, am o soluție.

– Ne-am dus a doua zi la magazin și am luat lanterne... niște lanterne grozave de-a dreptul. Dacă ai o lanternă grozavă lângă pat, atunci, când te trezești noaptea și crezi că vezi ceva, poți s-o aprinzi și s-o îndrepti în direcția aia și să verifici. Și știi ce se întâmplă de fiecare dată când aprinzi lanterna?

Jonah așteaptă cu răsuflarea tăiată, cu gurița lui ca un arc al lui Cupidon căscată, dar tati e clar că știe răspunsul. Arată de parcă-i vine să-și dea palme, de parcă ar spune *De ce nu m-am gândit până acum?*

– De fiecare dată, când aprinzi lanterna, nu-i nimic acolo.

– Fiecale dată?

Jonah nu e sigur.

– Mereu. Pe cuvânt.

Jonah se întoarce spre taică-su în căutarea unei confirmări și între ei are loc un schimb de-a dreptul dulce de priviri pline de încredere. E evident un tată implicat. Măcelărește monștri și își duce copilul la culcare.

– Mergem mâine să luăm o lanternă de la BI-LO. Sună bine?

Bag de seamă că nu spune *Poate să te ducă mama mâine să luați o lanternă*. Bag de seamă și că nu-i spune fiului său să fie băiat mare și nu insistă să-l trimită pe bietul copil înapoi în pat. Îl mută doar pe un umăr și pune o mână pe masă, cu degetele arătând spre documentele presate sub palma mea.

Jonah își bagă un deget în gură și se cuibărește la pieptul lui taică-su.

Cobor privirea spre acte, surprinsă că îmi ieșiseră temporar din minte. Jonah e irezistibil de drăgălaș.

Pagina de deasupra e o fotocopie neclară a unui fel de formular oficial. *FOAIE DE ISTORIC*, scrie în titlu, cu litere îngroșate, negre. Dedesubt, subiectul a primit un număr de înregistrare: 7501. *VÂRSTA: min. SEX: bărbătesc*. Numele copilului e trecut ca *Shad Arthur Foss, apartenență religioasă necunoscută*. Colțul formularului e ștampilat cu o dată din octombrie 1939 și pare să fi fost completat la un spital din Memphis, Tennessee.

NUMELE MAMEI: Mary Anne Anthony. NUMELE TATĂLUI: B. A. Foss. Adresa pentru ambii părinți e trecută drept *fără, tabără pe rău*. Atât mama, cât și tatăl aveau aproape 30 de ani când se născuse copilul.

Funcționarul responsabil pentru formular, domnișoara Eugenia Carter, explicase situația minorului în câteva cuvinte sub titlurile seci. *MOTIVUL PREDĂRII CĂTRE SOCIETATEA C.C.T.: Născut în afara căsătoriei – incapacitate de a-l crește. MODUL DE PREDARE: Document de renunțare la drepturi*

semnat de mamă și de tată la naștere.

– Nu recunosc numele astea, mormăi eu, dând deoparte foaia de deasupra celorlalte și punând-o fără zgomot pe masă.

Cu siguranță, avem o grămadă de rude, dar n-am văzut niciodată vreun Foss sau Anthony pe vreo invitație de nuntă și nici n-am întâlnit vreunul la vreo înmormântare.

– Nu pot să-mi închipui cum ar putea avea legătură ceva din astea cu bunica mea. Presupun că asta trebuie să fi fost cam în anul când s-a născut ea.

Vârsta bunicii Judy se schimbă de fiecare dată când o întrebi. Nu recunoaște nimic și consideră din capul locului o stângăcie să întrebe cineva așa ceva.

– Poate că Shad Arthur Foss o fi fost cineva pe care să-l fi cunoscut mai târziu, la școală? Ar fi putut să încerce să ajute vreun prieten să afle informații despre naștere?

Următoarea pagină e o copie a istoricului cazului copilului de sex masculin Foss.

DATA NAȘTERII: 1 septembrie 1939

GREUTATEA LA NAȘTERE: prematur – 1,8 kilograme

GREUTATEA ÎN PREZENT: 2,9 kilograme

COPILUL: Copilul s-a născut prematur, având doar 1,8 kilograme la naștere. S-a dezvoltat normal din toate punctele de vedere. Kahn negativ, Wasserman și Papanicolau la mamă negative. Nu a suferit boli ale copilăriei și nu a fost vaccinat.

MAMA: 28 de ani, născută în Statele Unite, de origine polono-olandeză. Liceu, ochi albaștri, păr blond, înălțime circa 1,67 m. Greutate circa 52 kg. Religie protestantă. Considerată foarte atrăgătoare și inteligentă.

TATĂL: 29 de ani, născut în Statele Unite, de origine scoțiană-irlandeză și cajun-franceză. Liceu, ochi căprui, păr negru, înălțime circa 1,85 m. Greutate circa 79 kg. Fără apartenență religioasă.

În niciuna dintre familii nu există boli ereditare și, în ciuda erorilor extramaritale ale acestor tineri, familiile maternă și paternă sunt conștiincioase și respectate în comunitățile lor. Niciuna nu este interesată de custodia copiilor.

Îi trec al doilea document peste masă lui Trent, care se uită la primul. Pe a treia pagină scrie:

RENUNȚAREA LA DREPTURILE PĂRINTEȘTI
ale părintelui sau tutorelui
în favoarea Societății Casa de Copii Tennessee

MOTOUL NOSTRU ESTE „AJUTĂ UN COPIL SĂ-ȘI
GĂSEASCĂ UN CĂMIN”

Povestea tristă a băiețelului Shad este reluată cu un scris la mașină inegal, peste linii punctate sub întrebări cum sunt *Sănătos? Robust? Desfigurat? Infirm? Suferă fracturi? Este înapoiat?*

Se califică pentru plasare?

Copilul Shad este semnat, stampilat, asistat de martori și livrat. E transferat la Casa de primire Memphis, pentru observație și plasare.

– Chiar n-am nicio idee ce înseamnă toate astea.

Dar știi că bunica mea n-ar fi venit sub nicio formă la Edisto în repetate rânduri să se vadă cu Trent Turner, Sr., dacă n-ar fi fost important. Mi se pare greu de crezut și că ar fi mers așa de departe ca să ajute un prieten. Aici era vorba de o implicare personală.

– Mai sunt și alte pachete? Bunicul tău n-a mai lăsat și altceva?

Trent își mută privirea, de parcă ar încerca să se hotărască ce să-mi zică, luptându-se iar cu conștiința. În cele din urmă, spune:

– Doar alte câteva plicuri închise cu nume pe ele, la fel ca ăsta. Majoritatea documentelor a reușit să le predea proprietarilor înainte să se prăpădească. Pachetele care au rămas își închipuia că sunt pentru persoane care au murit fără să știe el.

Trent se oprește să-l mute pe Jonah, care îi adoarme pe umăr.

– Unele cazuri le-a continuat câte 50 sau 60 de ani, chiar de când a început să se ocupe de căutări. Cum a decis pe care să le preia, nu știu. Nu l-am întrebat niciodată. Îmi aduc vag aminte clienți care veneau la el cu poze și stăteau la masa din căbănuța de-afară, plângând și vorbind, dar nu se întâmpla chiar așa de des. Își făcea cea mai mare parte a treburilor la biroul din Charleston. Singurul motiv pentru care am văzut câte ceva din toate astea e că veneam pe Edisto cu el de câte ori puteam. Câteodată, se întâlnea cu câte cineva aici – pentru confidențialitate, cred. Am senzația că ocazional a avut de-a face cu clienți destul de cunoscuți.

Îmi aruncă o privire plină de înțeles, iar eu știu că mă îngrămădește și pe mine în categoria asta. Începe brusc să mă mănânce pielea și mă vânzolesc pe sub tricou.

– Tot nu pricep ce legătura are cu bunica. În actele bunicului tău există ceva legat de o femeie pe nume May Crandall... sau poate cineva pe nume Fern... sau Queenie? Cred că s-ar putea să fi fost prietene de-ale bunicii mele.

Trent își sprijină bărbia de capul pufos al lui Jonah.

– Numele nu-mi sună cunoscut, dar, cum ți-am spus deja, nu m-am întors și n-am citit niciunul dintre documente după ce a murit bunicul. I-am încuiat atelierul și n-am mai intrat acolo.

O ridicare din umeri arată spre căbănuța adormită sub lumina unei lămpi de grădină.

– M-am ocupat doar de plicuri, așa cum mi-a cerut. Orice o mai fi rămas acolo, am presupus că n-a considerat că mai e

important. Respecta foarte mult confidențialitatea, ținând cont prin ce a trecut el când a aflat adevărul despre părinții lui. N-a vrut niciodată să-și asume responsabilitatea pentru schimbarea trecutului altcuiva. Nu dacă nu i se cerea această informație.

– Deci asta înseamnă că e sigur că bunica mea a venit la el?

– Ținând cont de ce știu despre munca bunicului, da.

Își mușcă buza de sus gânditor. Mă surprind îndreptându-mi atenția asupra ei și aproape pierzând șirul vorbelor lui.

– Dacă ar fi căutat-o altcineva pe bunica ta – o rudă pierdută, să zicem – bunicul i-ar fi dat actele și ar fi închis dosarul după ce ar fi găsit-o. Totdeauna își lăsa clienții să ia deciziile finale când era vorba să ia legătura cu alții. Faptul că n-a închis dosarul ăsta și că l-a lăsat marcat *Judy Stafford* înseamnă că bunica ta căuta pe cineva... o persoană pe care el n-a fost în stare s-o găsească.

Mintea îmi gonește dincolo de viteza luminii, în ciuda orei târzii.

– Există vreo cale să văd și restul?

Acum știu cât de îndrăzneță e solicitarea asta, dar mă tem că Trent s-ar putea răzgândi dacă o să aibă timp să se gândească. O lecție a proceselor. Dacă ai nevoie ca un martor să schimbe macazul, cere o pauză. Dacă nu, ține-o tot așa, pe calea spre ce vrei tu să obții.

– Crede-mă, nu vrei să te duci acolo noaptea. Clădirea aia e o fostă baracă pentru sclavi, care a fost mutată pe proprietate, așa că nu e etanșată tocmai bine. În momentul ăsta, n-ai de unde să știi ce-ar putea să-și fi făcut cuib acolo.

– Am crescut în grajdurile cailor. Nu mă sperie prea multe.

Strâmbă din gură, scoțând la iveală o gropiță.

– De ce nu mă mir?

Îl mută iar pe Jonah pe umăr.

– Stai să-l duc înapoi în pat.

Privirile ni se întâlnesc și, pentru o clipă, nu facem decât... să ne uităm unul la celălalt. Poate că e din cauza luminii palide de la lămpile patinate sau intimitatea tăcută a casei, dar simt ceva ce nu vreau să simt. Mă străbate, lent și cald, sesizabil ca o urmă lăsată de valuri într-o seară de vară, după ce s-a răcorit aerul.

Încerc marea cu degetul, râd ușor, mă simt roșind și coborând privirea, apoi îi mai arunc încă o privire lui Trent. Cealaltă parte a gurii se arcuiește în sus într-un zâmbet și mă străbate o senzație ciudată, care ajunge până în vârful picioarelor. E ca un fulger care lovește în depărtare, deasupra apei – ceva impredictibil și periculos.

Mă năucește o clipă, și uit unde sunt și de ce am venit aici.

Capul lui Jonah cade de pe umărul lui taică-su, iar vraja se rupe. Mă trezesc din ea ca un pacient din primele zile ale medicinei, care își revine după o anestezie cu eter. Mintea îmi hoinărește. Rațiunea are nevoie de o clipă să se rearanjeze cum trebuie și să mă oblige să-mi mut privirea. Undeva pe parcurs, arunc o privire spre inelarul meu, de unde lipsește, în momentul ăsta, inelul de logodnă, pentru că, înainte ca seara mea s-o ia razna, l-am scos ca să nu-l murdăresc cu loțiune de corp după duș.

Ce se *întâmplă*? Nu mi s-a mai întâmplat vreodată așa ceva. Niciodată. N-am căderi mentale. Nu sunt atrasă ușor de oameni. Nu mă comport deplasat cu străinii. Mi-a fost inoculată încă de la naștere importanța covârșitoare de a *nu* face asta, iar facultatea de Drept a fost o bună metodă de a o accentua.

– Ar trebui să plec.

Ca la comandă, telefonul din buzunar începe să vibreze, lăsând să pătrundă lumea reală. Scaunul protestează când mă împing înapoi. Sunetul pare să-l oprească pe neașteptate pe Trent. Chiar se gândea să mă lase în atelier astă-seară? Sau se

gândea la ceva... mai intim?

Nu bag în seamă telefonul și îi mulțumesc că mi-a dat plicul, apoi adaug:

– Poate că am putea să ne vedem mâine?

În lumina strălucitoare, limpede a zilei.

– Să ne uităm la ce o mai fi rămas?

Risc oricum aș juca această carte. Până mâine, Trent s-ar putea să regândească totul. Dar aici, în seara asta, există riscuri de alt fel.

– Te-am bătut la cap mult prea mult. A fost incredibil de necivilizat din partea mea să sun așa de târziu... Eram așa de... disperată să înțeleg toate astea.

Trent își înăbușă un căscat, clipește și-și forțează pleoapele să se deschidă.

– Nu-i nicio problemă. Sunt pasăre de noapte.

– Se vede, glumesc eu, iar lui îi scapă un hohot de râs.

– Mâine.

Rostește cuvântul ca pe o promisiune.

– Trebuie să fie după program. Am o zi plină. O să văd dacă mătușa Lou poate să-l mai țină câteva ore în plus pe Jonah.

Angajamentul e o ușurare. Sper doar să aibă aceleași sentimente după ce se mai gândește la povestea asta.

– Atunci ne vedem seara. Doar să-mi spui la ce oră. A, și nu-l lăsa pe Jonah la mătușa lui din cauza mea. Am nepoți tripleți care au doi ani. Îmi plac băiețiii.

Strângând hârtiile bunicii Judy și lanterna, fac un pas spre ușă și apoi mă opresc, căutând un creion și ceva pe care să scriu.

– Ar trebui să-ți dau numărul meu de telefon.

– Îl am. Se strâmbă. Pe mobil, de vreo... două sute de ori. Ar trebui să fie stânjenitor, însă râdem amândoi. Se întoarce către coridor.

– Stai să-l culc pe Jonah și te conduc pe plajă și mă uit după

tine până ajungi acasă.

Capul meu spune *nu*, dar trebuie să mă forțez să rostesc cuvintele.

– E în regulă. Știu drumul.

Dincolo de fereastră, noaptea e împânzită de lumina lunii, apa sclipind printre palmierii din jurul curții din spate a casei. Trandafirii chinezești și iasomia se leagănă în briza mării. E combinația perfectă. Genul pe care doar Lowcountry îl poate crea.

Trent îmi aruncă o privire.

– E toiul nopții. Lasă-mă măcar să mă port ca un gentleman.

Aștept cât îl duce pe Jonah la culcare; apoi traversăm împreună veranda din spate și coborâm treptele. Briza venită dinspre mare îmi flutură părul, învârtejindu-l în aer, atingându-mi pielea și alunecându-mi în jos pe tricou. La baza scării, arunc o privire spre mica baracă de sclavi, cercetez cele șase ferestre cu tocuri de lemn care acoperă toată veranda din față. Oare în spatele sticlei încețoșate de sare se ascund răspunsuri?

– E de pe la 1850.

Trent pare să-mi caute de vorbă. Poate că amândoi simțim tensiunea stânjenitoare a unui decor care cere insistent mai mult decât o pălăvrăgeală neprotocolară.

– Bunicul a mutat-o aici de unul singur când a cumpărat proprietatea. A folosit-o inițial ca birou. Zona asta a fost prima lui tranzacție imobiliară. A cumpărat suprafața de lângă vila Myers și a dezmembrat-o pentru casa asta și cele două dintre ele.

O altă legătură între Trent Turner Sr. și bunica mea. Evident, se cunoșteau de multă vreme. Oare a apelat la el s-o ajute pentru că știa că e băgat în așa ceva? Sau faptul că era băgat în asta l-a dus la bunica? Să-i fi sugerat ea să cumpere proprietatea de lângă cabană? Oare actualul Trent Turner știe la fel de puține despre aceste legături de familie ca și mine?

Viețile unei întregi generații au fost strâns împletite, dar legătura a fost ascunsă, dintr-un motiv oarecare, următoarei generații?

Întrebările mă năucesc când ne oprim la aleea spre plajă, unde ovăzul sălbatic sclipește în lumina lunii de parcă ar fi fâșii de vată de sticlă.

– Frumoasă noapte, spune el.

– Așa e.

– Ai grijă. Vine fluxul. O să te uzi la picioare.

Face semn cu capul spre mare și nu pot să nu mă uit. O cărare de valuri scânteietoare duce până la lună, iar covorul înstelat strălucește imposibil de luminos deasupra. De cât timp n-am mai stat pur și simplu în beznă să mă bucur de o noapte ca asta? Dintr-odată, sunt foarte dornică de toate astea. Sunt dornică de apă și cer și zile care nu sunt împărțite în pătrățele într-o agendă.

Oare așa se simțea și bunica? Țasta era motivul pentru care venea aici așa de des?

– Mulțumesc din nou... că m-ai lăsat să-ți întrerup seara.

Fac un pas înapoi, din iarbă pe nisip. Ceva o zbughește pe lângă piciorul meu, iar eu țip.

– Ai face bine să aprinzi lanterna.

Ultimul lucru pe care-l văd înainte să mă învălui într-o sferă de lumină artificială e Trent rânjind la mine.

Mă întorc și plec, știind că se uită după mine.

Telefonul bâzâie din nou și, când îl scot din buzunar, e ca o poartă spre o altă lume. Mă grăbesc să trec pragul. Am nevoie de ceva familiar și sigur asupra căruia să mă concentrez după momentul bizar de pe plajă cu Trent.

Dar Abby? De la biroul din Baltimore? De ce m-ar suna în toiul nopții?

Când răspund, e cu sufletul la gură.

– Avery, în sfârșit. E totul în regulă? Am primit adineauri e-

mailul ăsta aiurit de la tine.

Râd.

– Ah, Abby, îmi pare rău. Voiam să mi-l trimit mie.

– Trebuia să-ți spui *ție* unde te duci acum? *Aici* te-a adus viața de lux din Carolina de Sud?

Abby e o fată de D.C. fără fumuri în cap, o femeie de succes care a ajuns prin forțe proprii de la locuințele sociale până la diploma de Drept. E și un procuror federal fantastic. Îmi lipsesc prânziurile cu ea și momentele când ne sfătuim despre cazurile în desfășurare.

Dacă e cineva căruia să-i încredințez informațiile despre bunica Judy, atunci Abby ar fi aceea, dar e mai sigur să mă pun la curent cu ce mai e la birou, așa că asta fac.

– O poveste lungă. Și tu de ce ești trează la ora asta?

– Lucrez. Dezvăluire mâine. Spălare de bani și fraudă prin poștă. Caz major. I-au angajat pe Bracken și Thompson.

– Ahhh... artileria grea.

Sporovăiala juridică mă duce direct acasă în Baltimore. Orice aiureală m-a apucat acasă la Trent e rapid eclipsată, iar eu mă bucur, pentru că așa și trebuia.

– Zi-mi ce se întâmplă.

Simțurile mi se ascut într-un fel care n-are nicio legătură cu noaptea sau o privire aruncată peste umăr care mă asigură că Trent încă se mai uită după mine.

Abby se lansează în detaliile anchetei, iar mintea mi se concentrează. Mă frapează un fapt de netăgăduit.

Mi-e dor de fosta mea viață.

Capitolul 16

Rill

– Scularea. Se pare că azi avem în sfârșit niște soare!

Domnișoara Dodd e nouă, a venit acum două zile. E mai tânără decât celelalte, și e și mai drăguță. Dacă reușesc s-o prind singură, am de gând s-o întreb de Camellia. Nu-mi spune nimeni unde e sora mea. Domnișoara Pulnik a zis să-mi țin gura și să nu le mai bat la cap pe supraveghetoare.

Danny Boy zice că e moartă. Spune că s-a trezit și a auzit-o pe doamna Murphy zicându-i lui Riggs că a murit după ce au pus-o în debara și că ce să facă. Danny Boy spune că Riggs i-a dus cadavrul la camion, ca să meargă să-l arunce în mlaștină. A văzut totul cu ochii lui. Zice că sora mea s-a dus și că atâta pagubă.

Nu cred nicio vorbă care iese din gura lui Danny Boy. E nesuferit până în măduva oaselor.

Domnișoara Dodd o să-mi spună adevărul.

În momentul ăsta, e mai îngrijorată de mirosul din cameră. Când plouă, aici, jos, se face mucegai și umezeală și, pe deasupra, Fern face pe ea în fiecare noapte de când i-au luat pe Camellia și Gabion. Îi spun lui Fern să nu mai facă, dar n-ajută la nimic.

– Dumnezeuule, ce miros!

Domnișoara Dodd ne aruncă o privire îngrijorată.

– ăsta nu-i un loc potrivit pentru copii.

Trec între ea și patul ud. Am îngrămădit pături pe el, pentru că asta e tot ce mi-a dat prin cap să fac ca să-l ascund.

– Am... am vărsat oala de noapte.

Se uită în colțul camerei. Cimentul e uscat sub oală.

– A făcut vreuna dintre voi în pat?

În ochi mi se strâng lacrimile, iar Lark se dă înapoi spre colț, luând-o și pe Fern cu ea. Apuc de șorțul domnișoarei Dodd și mi feresc capul în același timp, pentru că mă aștept să mă pocnescă. Chiar și așa, am reușit s-o împiedic să se ducă sus și s-o aducă pe doamna Pulnik.

– Nu spuneți.

Genele castanii ale domnișoarei Dodd flutură deasupra ochilor cenușiu-verzui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu? O să ștergem doar mizeria și o să fie în regulă.

– Fern o să dea de bucluc.

Bănuiesc că domnișoara Dodd încă nu știe ce pățesc pe-aici copiii care fac pe ei.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu. Nu, n-o să dea de niciun bucluc.

– *Vă rog...*

Panica dă năvală ca o maree.

– Vă rog, nu spuneți.

Nu le pot pierde pe Fern și Lark. Nu știu sigur ce i s-a întâmplat Camelliei și, după patru zile, îmi imaginez că nici oamenii ăia n-o să-l dea înapoi pe Gabby. Mi-am pierdut fratele. Camellia nu mai e. Lark și Fern sunt tot ce mi-a mai rămas.

Domnișoara Dodd îmi pune mâinile pe obraji și mă ține cu blândețe.

– Șșșttt. Gata, taci. O să am grijă să se rezolve. Nu-ți face griji, bobiță. O să rămână doar între noi.

Lacrimile îmi curg și mai tare. După Queenie, nu m-a mai ținut nimeni așa.

– Gata, liniștește-te.

Domnișoara Dodd se uită oarecum nervos peste umăr.

– Mai bine mergem sus înainte să vină după noi.

Dau din cap și spun înăbușit:

– Da, doamnă.

Cel mai rău ar fi să-i fac necazuri domnișoarei Dodd. Am auzit-o spunându-i uneia dintre femeile de la bucătărie că tatăl ei a murit anul trecut, iar mama e bolnavă de dropică și are patru frați și surori mici care stau la o fermă în nord, în Shelby County. Domnișoara Dodd a venit pe jos și a făcut autostopul până la Memphis ca să găsească de lucru și să poată să trimită bani acasă.

Domnișoara Dodd are nevoie de slujba asta.

Și noi avem nevoie de domnișoara Dodd.

Le iau pe Fern și Lark și ieșim pe ușă înaintea domnișoarei Dodd. Riggs își pierde vremea pe lângă cazan, băgăcios ca un câine care pândește la ușa bucătăriei. Ca de obicei, țin capul în jos și-l privesc cu coada ochiului.

– Domnule Riggs, spune domnișoara Dodd chiar înainte să ajungem la scară, mă întrebam dacă ai putea să-mi faci un serviciu. Nu-i nevoie să mai spui și altcuiva.

– Păi, da, doamnă.

Înainte să apuc s-o opresc, îl întrebă:

– Ai putea să amesteci niște Clorox cu apă și să ștergi patul de lângă ușă? Și lasă-mi mie găleata când termini. Spăl eu restul după aia.

– Da, doamnă. O s-o fa-fac pentru dumneata. Sigur că da.

I se văd dinții strâmbi când zâmbește, lungi și galbeni ca de castor.

– Socot că țâncii ăștia o să fi-fie duși sus acuș’.

Ne face semn cu coada lopeții.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Domnișoara Dodd nu știe ce mult greșește. Odată ce ajungem sus. N-o să mai existe *nicio* ușă încuiată între noi și Riggs.

– O încăpere la subsol nu-i potrivită pentru cei mici.

– Nu, doamnă.

– Și, dacă ia foc casa, pot să rămână prinși aici.

– Dacă ia fo-foc, aș spa-sparge ușa aia. Așa aș fa-face.

– Ești un om bun, domnule Riggs.

Domnișoara Dodd nu știe adevărul despre domnul Riggs. Pur și simplu, nu știe.

– Mu-mulțumesc, doamnă.

– Și nu-i cazul să spui nimănui despre curățenie, îi amintește ea. O să fie secretul nostru.

Riggs zâmbește și ne privește, cu ochii tiviți cu alb și o privire de urs apucat de turbarea iernii. Când vezi un urs umblând iarna, mai bine ai grijă. E flămând și umblă după ceva cu care să potolească foamea aia. Nu-i prea pasă ce anume.

Privirea lui Riggs mă urmărește în timpul micului dejun și chiar și mai târziu în cursul zilei, când în curte se usucă destul ca să ieșim. Trecând peste verandă, mă uit în jos la colț și mă gândesc la Camellia și mă întreb *E posibil să aibă dreptate Danny Boy? E posibil să fie moartă?*

Ar fi greșeala mea. Eu sunt cea mai mare. Ar trebui să am grijă de toată lumea. Țasta fusese ultimul lucru pe care mi-l spusese Briny înainte să plece în grabă peste râu. *Vezi de copii, Rill. Ai grijă de toată lumea până ne întoarcem.*

Chiar și numele îmi sună ciudat în minte acum. Lumea îmi tot spune May. Poate că Rill încă mai e pe undeva, pe râu, cu Camellia, și Lark, și Fern, și Gabion. Poate că plutesc prin curenții leneși din apa nu prea adâncă a verii, uitându-se la bărcile care trec și la barjele care se duc și la ulii care zboară încet în cercuri largi, căutând pești după care să se cufunde.

Poate că Rill e doar o poveste pe care am citit-o, ca Huck Finn și Jim. Poate că nici nu sunt Rill și nici n-am fost vreodată.

Mă întorc și o iau la fugă în jos pe scări și traversez curtea, cu rochia ridicându-mi-se pe picioare. Îmi întind brațele și îmi arunc capul pe spate, născându-mi propria briză și, pentru o clipă, o regăsesc pe Rill. Sunt ea. Sunt pe *Arcadia*, bucățica noastră de rai.

Nu mă opresc când ajung la poartă, unde-și au tunelul băieții mari. Își fac de treabă necăjind doi copii noi, care au venit ieri, când ploua. Frați, cred. Oricum, nu-mi pasă. Dacă Danny Boy încearcă să mă oprească, o să strâng pumnul și o să-l las lat, așa cum ar face Camellia. O să-l trântesc pe spate lângă gard și o să mă folosesc de el ca să mă cațăr și să mă eliberez.

N-o să mă opresc până nu ajung pe malul râului.

Ocolesc latrina veche încă fugind din răspuțeri și sar din fugă lângă barele de fier, încercând să ajung destul de sus ca să mă cațăr pe ele, dar nu reușesc. Nu fac decât câțiva metri înainte să alunec și să mă lovesc rău. Mă prind de bare și trag de ele și țip și urlu ca o sălbăticiune care se luptă să iasă din cușcă.

O țin tot așa până barele devin alunecoase de la transpirație și lacrimi și pătate de sânge. Barele nu cedează. Nu se mișcă deloc. Rezistă când alunec pe pământ și las lacrimile să preia controlul.

Undeva, dincolo de zgomotele mele, îl aud pe Danny Boy spunând:

– Fetița drăguță a luat-o razna, chiar așa.

Îi aud pe Fern și pe Stevie plângând și pe Fern strigându-mă și pe băieții mari râzând de ei și împingându-i înapoi de câte ori încearcă să treacă de poartă. Trebuie să mă duc. Trebuie să-i ajut, dar, mai mult ca orice, vreau să dispar. Vreau să fiu singură într-un loc unde să nu mă găsească nimeni. Unde să nu mai poată fi furat niciunul dintre cei pe care-i iubesc.

Danny Boy îi răsuțește lui Stevie brațul la spate și-l face să spună „unchiule”, apoi continuă până când urletul lui Stevie îmi spintecă măruntaiele. Lovește în locul pe care aș vrea să-l fac tare ca piatra. Ca sabia lui Arthur, țipătul lui Stevie reușește să pătrundă.

Înainte să apuc măcar să mă gândesc la ce fac, sunt înapoi în curtea bisericii și l-am prins de păr pe Danny Boy.

– Dă-i drumul!

Smucesc tare, iar capul lui Danny Boy se dă pe spate.

– Îi dai drumul și nu te mai atingi de el *niciodată*. Îți frâng gâtul ca la pui. Chiar *o fac*.

Fără Camellia care să se ocupe de bătaie, dintr-odată, sunt ea.

– Îți frâng gâtul și te arunc *pe tine* în mlaștină.

Unul dintre ceilalți băieți îi dă drumul lui Fern și se trage înapoi. Se holbează la mine, cu ochii căscați. După cum îmi arată umbra, înțeleg de ce. Părul îmi zboară în toate direcțiile. Arăt ca Meduza din poveștile grecești.

– Bătaie! Bătaie! strigă copiii și vin în fugă să se uite.

Danny Boy îi dă drumul lui Stevie. Nu vrea să fie biciuit în fața tuturor. Stevie se rostogolește cu fața în țărână, ridicându-se apoi cu gura plină de pământ. Scuipă și țipă, iar eu îl împing pe Danny Boy și îi iau de mână pe Stevie și Fern. Am trecut deja de deal înainte să apuc măcar să observ cine lipsește.

Îmi stă inima în loc.

– Unde-i Lark?

Fern își duce pumnul la gură de parcă i-ar fi teamă că a dat de necaz.

Poate că e înspăimântată de mine după ce a văzut.

– Unde-i *Lark*?

– 'Oamna, bâlbâie Stevie primul cuvânt pe care îl aud spunându-l din ziua în care am ajuns aici. 'Oamna.

Mă las în genunchi în iarba udă și îi privesc pe amândoi direct în ochi.

– Ce doamnă? *Ce doamnă*, Fern?

– Doamna a dus-o pe verandă, șoptește Fern printre degete.

Ochii îi sunt tiviți cu lacrimi.

– Așa.

Îl prinde pe Stevie de braț și-l ridică, trăgându-l peste câteva trepte. Stevie dă din cap, să-mi spună că asta a văzut și el.

– O doamnă? Nu Riggs? Nu Riggs a luat-o?

Scutură din cap amândoi.

– 'Oamna, spune Stevie.

Capul îmi e încă încețoșat de lacrimi uscate și resturi de ură. A dat Lark de necaz? Era bolnavă? N-avea cum. Când am venit la micul dejun, era ca de obicei. Nu duc copiii la infirmerie decât dacă ard de febră sau vomită.

Le fac semn lui Fern și Stevie spre locul de joacă.

– Voi doi, duceți-vă. Vă duceți acolo, la scrânciob, și nu plecați de-acolo indiferent ce se întâmplă, decât dacă vin eu să vă iau sau auziți clopotul. Ați înțeles?

Ambii par speriați de moarte, dar încuviințează și se prind de mâini. Îi privesc ducându-se către scrânciob, după care mă îndrept spre casă. Când trec pe lângă poartă, îi spun lui Danny Boy că, dacă se leagă de ei, o să aibă de-a face cu mine.

Curajul mă cuprinde și mă părăsește în timp ce traversez curtea. Mă tot uit la casă sperând s-o zăresc pe domnișoara Dodd. În urechi îmi bubuie un ciocan când trec în vârful picioarelor peste verandă și mă duc spre spălătorie. În funcție de cine mă vede aici, aș putea să am necazuri mari. Cuiva i-ar putea trece prin cap că încerc să fur mâncare.

Femeile de culoare sunt la spălător și storcător când ajung acolo. Oare știu ce s-a întâmplat cu Lark? Dacă ar ști, mi-ar spune? De obicei, trecem unii pe lângă alții ca niște oameni care e mai bine să nu se vadă.

Ele nu ridică privirea, iar eu nu întreb. În bucătărie nu e nimeni și trec în grabă, ca să nu fiu prinsă acolo.

Ușa batantă geme încet când bag capul în holul din față al casei doamnei Murphy. E aproape prea târziu când îi aud glasul și văd ușa deschisă a biroului ei.

– Cred că o să vi se pară încântătoare.

În încăpere se află și domnișoara Tann. Are glasul lipicios de dulce, așa că îmi dau seama că mai vorbește și cu altcineva în afară de doamna Murphy.

– E perfectă în toate privințele. Mama își începuse facultatea înainte de Criză. O tânără foarte inteligentă și considerată destul de frumoasă. În mod clar, e o trăsătură moștenită. Asta mică e o adevărată Shirley Temple și nici măcar n-are nevoie de permanent. E puțin cam tăcută, dar se poartă foarte frumos și e politicoasă. N-o să vă facă nicio problemă în public, ceea ce știu că e foarte important în profesia dumneavoastră. Mi-aș dori să ne fi lăsat să v-o aducem acolo. Nu e procedura noastră obișnuită să le permitem noilor părinți să vină la căminele noastre.

– Apreciez că vă ocupați de toate aspectele.

Glasul bărbatului e profund. Sună ca un comandant militar.

– Ne e greu să mergem oriunde fără să fim recunoscuți.

– Înțelegem pe deplin.

N-am mai auzit-o până acum pe doamna Murphy cu un ton așa de prietenos.

– E o mare onoare să ne vizitați. Chiar aici, în propria mea casă!

– Ați ales-o pe una dintre cele mai bune.

Domnișoara Tann se apropie de ușă.

– Și o să fii cea mai cuminte, nu-i așa, Bonnie? O să faci tot ce-ți spun noua ta mămică și noul tău tătic. Ești o fetiță norocoasă. Și ești foarte recunoscătoare pentru asta, nu-i așa?

Bonnie e noul nume al lui Lark.

Încerc să aud dacă răspunde, dar nu-mi dau seama.

– Atunci presupun că trebuie să te lăsăm să te duci, deși o să-ți ducem dorul foarte tare, spune domnișoara Tann.

În hol pășesc o femeie și un bărbat, aducând-o pe Lark cu ei. Bărbatul e chipeș, ca un prinț dintr-o carte cu basme. Femeia e frumoasă, cu o pieptănătură elegantă și ruj drăguț. Lark poartă o rochie albă cu volănașe. Arată ca o balerină micuță.

Îmi stă răsuflarea în gât. Împing ușa bucătăriei. *Trebuie să-i oprești*, îmi spun eu. *Trebuie să-i faci să înțeleagă că Lark e a ta*

și n-o pot lua.

O mână mă prinde de braț și mă trage înapoi, iar ușa se închide cu un pocnet. Mă împleticesc și mă clatin în timp ce mă trage cineva prin bucătărie și spălătorie până pe verandă. Nici măcar nu știu cine m-a prins până nu mă răsuțește și nu mă ridică pe picioare domnișoara Dodd, ținându-mă de ambii umeri.

– N-ar trebui să fii aici, May!

Are ochii larg deschiși și e albă ca varul. Arată aproape la fel de speriată pe cât mă simt eu.

– *Știi* care sunt regulile. Le superi pe doamna Murphy și pe domnișoara Tann, dai de naiba.

Nodul din gât mi se sparge ca un ou de găină proaspăt. Se scurge în jos, lipicios și fierbinte și vâscos.

– So-sora mea...

Domnișoara Dodd îmi prinde obraji în palme.

– Știi, scumpo, dar trebuie să te gândești la ce e mai bine pentru ea. O să aibă o mămică și un tătic care sunt vedete de cinema.

Trage aer în piept de parcă tocmai ar fi câștigat un premiu la bâlci.

– Știi că o să fii tristă o vreme, dar e cel mai bun lucru la care poate spera cineva. Părinți nou-nouți și o casă nou-nouță. O viață cu totul nouă.

– Avem o mămică și un tătic!

– Taci, gata, taci.

Domnișoara Dodd începe să mă tragă pe verandă, departe de ușă. Încerc să mă eliberez, dar nu-mi dă drumul.

– Taci. Nu poți să începi să faci scandal. Știi că ți-ai dori să vină după voi mămica și tăticul, dar nu pot. V-au predat Societății Casa de Copii din Tennessee. Acum sunteți orfani.

– Ba nu! hohotesc eu.

Nu mă pot abține. Scap adevărul – totul despre *Arcadia*, și

Queenie, și Briny, și fratele meu și surorile mele. Îi spun despre Camellia și debara, și supraveghetoarele care spun povești diferite despre ce i s-a întâmplat, și Danny Boy care îmi spune că a fost aruncată în mlaștină.

Domnișoara Dodd deschide gura și rămâne cu ea căscată. Mă ține așa de strâns de umeri, încât mi se răsucește pielea și mă arde.

– Țsta-i adevărul, în numele Domnului? mă întrebă ea când rămân fără cuvinte.

Închid ochii strâns, dau din cap și înghit lacrimi și mucii.

– Șșșttt, șoptește ea și mă strânge în brațe. Nu mai spune nimic acum. Nimănu-i. Ieși cu ceilalți copii. Fii cuminte și nu face gălăgie. O să văd ce pot să aflu despre toate astea.

Când îmi dă drumul, o prind de mână.

– Nu-i spuneți doamnei Murphy. O să mi-o ia și pe Fern. Fern e tot ce mai am.

– N-o să spun. Nici n-o să te las baltă. O să aflu ce s-a întâmplat cu sora ta. Dumnezeu mi-e martor, o să îndreptăm toate astea, dar tre' să te ții tare.

Mă privește drept în ochi și în ea arde un foc. Focul e o mângâiere, dar știu ce i-am cerut să facă. Dacă doamna Murphy o poate face pe Camellia să dispară, poate să-i facă necazuri și domnișoarei Dodd.

– N-nu le lăsați să vă pri-prindă, domnișoară Dodd.

– Sunt o lamă mai ascuțită decât crede lumea că sunt.

Mă gonește spre curte și, dintr-odată, avem un prieten aici. Până la urmă, cineva ne ascultă povestea.

În noaptea aceea, Fern tot plânge, la nesfârșit, după Lark. Încerc chiar și să-i citesc ceva din carte, dar nu tace și, până la urmă, nu mai pot. O trag și o strâng tare de brațe, o ridic și-mi lipesc fața de a ei.

– Încetează!

Glasul îmi răsună în încăperea mică.

– Încetează, *proasto!* S-a *dus!* Nu e *vina* mea! Încetează sau o să capeți o *bătaie* la fund.

Ridic mâna și abia după ce ochii surorii mele clipesc, clipesc, clipesc văd ce fac.

Îi dau drumul pe pat, mă întorc, mă prind de păr și trag până mă doare. Vreau să-l smulg pe tot. Toate firele. Vreau o durere pe care s-o înțeleg în locul celei pe care n-o pricep. Vreau o durere care are un început și un sfârșit, nu una care merge la nesfârșit și taie până la os.

Durerea mă transformă într-o fată pe care nici măcar n-o cunosc.

Mă transform în *ele*. O văd pe chipul surorii mele. Și asta doare cel mai tare.

Cad pe patul pe care ni l-a spălat și curățat domnișoara Dodd. Acum miroase a Clorox. De sub perna murdară se rostogolesc trei bomboane de mentă și le arunc în oala de noapte.

Fern vine și se așază lângă mine și mă bate pe spate așa cum face o mamă ca să-și liniștească bebelușul. Îmi trec prin minte ziua, și locul ăsta, și tot ce s-a întâmplat aici. Le văd ca pe un spectacol cu imagini și sunet, genul pe care-l vedeam pentru cinci cenți când venea bâlciul prin orașele de pe râu și-și aprindea proiectoarele pe zidul vreunei clădiri sau al unui hambar. Dar filmul din mintea mea e vălurit, și neclar, și se desfășoară prea repede.

În cele din urmă, mă cufund și mai departe, și totul devine întunecat și tăcut.

În toiul nopții, mă trezesc, iar Fern e cuibărită lângă mine. Suntem învelite amândouă cu o pătură. E răsucită și rulată ciudat, așa că știu că Fern trebuie s-o fi pus-o acolo.

O prind strâns și atunci visez despre *Arcadia*, și e un vis frumos. Suntem din nou împreună, iar ziua e așa de plăcută, că parcă ar fi picături de sevă pe un lujer de caprifoi. Scot limba și gust și tot gust.

Mă pierd în mirosul fumului de lemne și al ceții de dimineață, care e așa de deasă, că ascunde celălalt mal și schimbă râul într-o mare. Alerg împreună cu surorile mele de-a lungul grindurilor, și mă ascund în iarbă, și le aștept să mă găsească. Glasurile lor își croiesc drum încet prin negură, așa că nu-mi pot da seama cât de aproape sau de departe sunt.

Pe *Arcadia*, Queenie cântă o melodie. Stau nemișcată ca o stană de piatră în iarbă și ascult glasul mamei.

Primăvara, când mierla

Prin sălcii

Stătea și se legăna, auzeam cum cânta

Cântând, Aura Lee,

Aura Lee, Aura Lee,

Fecioară cu părul de aur,

Cu raza soarelui tu vii...

Sunt așa de absorbită de cântecul ei, că nici nu aud descuindu-se ușa subsolului până când nu se învârte mânerul. Sar ca arsă și văd că e deja dimineață. Printre azalee se strecoară raze de soare și cad pieziș prin cameră.

În colț, Fern se ridică de pe oliță și-și trage izmenele. După noaptea trecută, poate că e prea speriată să mai facă în pat.

– Bravo, șoptesc eu și mă grăbesc să netezesc patul.

– Nu-i nevoie. *Nu pleci nicăieri azi.*

Glasul din ușă nu e al domnișoarei Dodd. E al doamnei Murphy. Mă plesnește ca un bici, pocnindu-mi prin tot corpul. Până acum, n-a mai venit niciodată jos.

– Cum *îndrăznești!*

Gura i se strânge în așa fel, încât îi ies în afară pomeții. Aerul suieră printre dinții ei strâmbi din față. Din trei pași rapizi, m-a prins de păr.

– Cum *îndrăznești* să te folosești de ospitalitatea mea, de

bunătatea mea, ca să mă părăști? Crezi că țărâna aia, inculata aia, chiar o să fie în stare să te ajute? A, sigur că a fost destul de proastă să creadă *minciunile* tale. Dar n-ai făcut decât s-o lași fără slujbă, și domnișoara Tann o să-i ia curând pe frățiorii și surorile Dodd. Au fost reclamați la Serviciile de asistență socială din comitatul Shelby și se fac chiar în momentul ăsta actele. *Asta ai vrut? Asta ai avut în cap când i-ai împuiat capul cu povești oribile despre bietul domn Riggs? Nimeni altul decât propriul meu văr. Vărul meu*, care curăță mizeria pe care o faceți în curte voi, păduchi însetați de sânge ce sunteți, și are grijă de cazan, ca să nu *răciți* voi, odorașele, în nopțile reci!

Aruncă un zâmbet satisfăcut spre Fern, care s-a tras cât de departe poate în colț.

– Nu... nu... n-am...

Ce pot să fac? Unde să mă duc? Pot să încerc să ies și să fug pe ușă, dar a prins-o pe Fern.

– Nu-ți bate capul să zici că nu. *Rușine. Rușine să-ți fie. Rușine să-ți fie pentru minciunile tale. Ți-am oferit mult mai multe decât păduchia de rău pe care-i meriți. Păi, hai să vedem cum o să-ți fie după ce stai o vreme singură să te gândești la ce ai greșit.*

Mă împinge cu putere în jos, iar eu cad pe spate peste pat. Înainte să apuc să mă ridic, a prins-o pe Fern.

Sora mea țipă și încearcă să se întindă spre mine.

– Nu! strig eu, ridicându-mă în picioare. O doare!

– Ai noroc că nu fac mai rău de-atât. Poate că ar trebui s-o facem pe ea să plătească pentru greșelile tale?

Doamna Murphy mă împinge din calea ei când trece pe lângă mine.

– Mai fă-mi tu necazuri, și așa o să *facem*.

Vreau să mă lupt, dar nu-mi dau voie. Știu că, dacă o fac, n-o să reușesc decât să-i fac rău lui Fern.

– Fii cuminte, îi spun surioarei mele. Să fii fetiță cuminte.

Ultimul lucru pe care-l văd sunt picioarele ei alunecând peste o pată de praf de cărbune, când doamna Murphy o trage pe ușă. Încuietoarea se răsuțește, iar eu ascult țipetele lui Fern îndepărtându-se tot mai mult. Până la urmă, se sting cu totul.

Cad pe pat și trag pătura care încă mai păstrează locuri calde de la Fern și de la mine și plâng până nu-mi mai rămâne nicio lacrimă și nu mai pot decât să mă holbez la tavan.

Aștept toată ziua, dar nu vine nimeni după mine. Deschid geamul pivniței și-i aud pe copii jucându-se pe-afară. Soarele se ridică, apoi o ia spre vest. În cele din urmă, se aude clopotul pentru cină.

După o vreme, scândurile tavanului răsună când toată lumea se duce sus la culcare.

Mi-e foame și mi-e sete, dar cel mai tare o vreau pe Fern. N-o s-o pună să doarmă în altă parte, nu? Din cauză că am spus *eu* ce-am spus?

Dar o fac.

După ce casa se cufundă în tăcere, mă întind din nou. Îmi chiorăie stomacul și mă doare de parcă l-ar ronțăi un șobolan pe dinăuntru. Îmi simt gâtul de parcă mi l-ar fi răzuit cineva.

Dorm, și mă trezesc, și dorm, și mă trezesc.

Dimineață, vine doamna Pulnik și îmi aduce o găleată cu apă și un polonic.

– Bea doar câte puțin. N-o să mai capeți alta o vreme. O să fii la regim cu restricții.

Trec încă trei zile până aduce mâncare. Mi-e așa de foame, că am început să mănânc bomboanele de mentă pe care le strecoară Riggs pe sub ușă, deși mă detest din cauza asta.

O zi se schimbă într-alta, și în următoarea, și în următoarea. Citesc până la sfârșit *Huckleberry Finn*, unde Huck decide că mai bine fugе în Teritoriile indiene decât să fie adoptat.

Închid ochii și mă prefac că fug și eu în Teritoriile indiene. Am un cal roșu mare și drăguț, cu chișițe albe și stea, ca Tony

Calul Minune și Tom Mix. Calul meu e mai rapid decât orice altceva și nu facem decât să fugim, să fugim, să fugim.

Iau cartea de la capăt și sunt din nou în Missouri, pe malurile fluviului. Călătoresc și eu pe pluta lui Huckleberry Finn, ca să-mi treacă zilele.

Noaptea, când vântul desparte crengile, arunc privirea pe fereastră, uitându-mă după Zede, sau Silas, sau Briny sub felinarul de pe stradă. Odată, când bate vântul, îi văd stând acolo. E și o femeie cu ei. E prea trupeșă ca să fie Queenie. Cred că e domnișoara Dodd.

La fel de rapid cum apar, au și dispărut. Mă întreb dacă nu mă tâmpesc.

Doamna Pulnik vine și-mi ia cartea și-mi spune că i-am făcut necazuri doamnei Murphy cu doamnele de la bibliotecă. Mă face hoată și mă lovește tare peste față pentru că nu i-am adus aminte că încă mai am la mine ceva ce aparține bibliotecii.

Nu știi sigur cum o să mă descurc fără *Huckleberry Finn*.

Îmi fac griji pentru Fern și cum o scoate la capăt sus, de una singură.

Trec zile întregi. Le pierd șirul, dar trece multă vreme până când vine doamna Pulnik să mă scoată din cameră și mă duce în biroul doamnei Murphy. Put aproape la fel de rău ca oala de noapte, iar părul mi s-a încurcat într-o claie mare și murdară. Lumina de sus e așa de puternică, încât mă poticnesc și mă lovesc de diverse lucruri și sunt nevoită să orbesc.

Doamna Murphy e doar o umbră neclară în spatele biroului. Mijesc ochii ca s-o văd mai bine și apoi îmi dau seama că nu e doamna Murphy. E domnișoara Tann. Doamna Murphy stă în picioare în spatele ei, lângă fereastră.

Doamna Pulnik mă îmbrânțește înainte. Mi se îndoie picioarele și cad în genunchi. Doamna Pulnik mă prinde de rochie și de păr și mă ține așa.

Domnișoara Tann se ridică și se apleacă peste birou.

– Cred că *exact* așa ar trebui să stai. În genunchi, cerșind iertare pentru toate problemele pe care le-ai făcut. Pentru toate *minciunile* pe care le-ai spus despre biata doamnă Murphy. Ești o făptură nenorocită și nerecunoscătoare, nu-i așa?

– D-da, doamnă, chițai eu șoptit.

Aș spune aproape orice ca să scap din încăperea aia.

Doamna Murphy își înfige mâinile în șolduri.

– Să spui minciuni despre vărul meu. Groaznică, oribilă...

– Țțțț!

Domnișoara Tann ridică o mână, iar doamna Murphy își ferecă gura.

– A, cred că May *știe* ce a făcut. Cred că încearcă doar să atragă atenția. Asta-i problema ta, May? Vrei să ți se acorde atenție?

Nu știi ce să spun, așa că stau acolo în genunchi, cu măruntaiele fremătând și bărbia tremurând. Doamna Pulnik mă împinge și mai tare la podea. Mă străfulgeră durerea din rădăcinile părului și din genunchi. În mine se strâng lacrimile, dar nu le pot lăsa să se arate.

– Răspunde-mi!

Glasul domnișoarei Tann umple încăperea ca o detunătură. Șchioapătă în jurul biroului și rămâne în picioare deasupra mea, mișcând degetul în fața mea. Ochii ei au cenușiu rece al viscolului.

– D-da, doamnă... n-nu, doamnă.

– Păi, care dintre *ele*?

Deschid gura, dar nu se aude nimic.

Degetele i se strâng în jurul bărbiei mele. Îmi întinde gâtul și se apleacă mai aproape. Simt miros de pudră de talc și respirație urât-mirositoare.

– Nu mai ești așa de vorbăreață acum, nu? Poate că ai văzut unde ai greșit?

Reușesc să dau puțin din cap.

Gura i se strâmbă într-un zâmbet, iar ochii îi capătă o sclipire flămândă, de parcă poate să simtă spaima din mine și îi place.

– Poate că ar fi trebuit să te gândești la *asta* înainte să inventezi o poveste caraghioasă despre sora ta imaginară și bietul domn Riggs.

Îmi bubuie sângele în cap. Încerc să pricep ce spune, dar nu pot.

– N-a existat niciodată vreo... *Camellia*. Știm amândouă asta, nu-i așa, May? Când ați ajuns aici, erați patru. Două surioare și un frățior. *Doar* patru. Și am făcut o treabă nemaipomenită găsindu-le cămine până acum. Cămine bune. Și pentru asta ești *cât se poate* de recunoscătoare, nu-i așa?

Îi face un semn doamnei Pulnik. Mi se ridică greutatea de pe umeri. Domnișoara Tann mă trage de bărbie până mă ridic în picioare în fața ei.

– N-o să mai scoți aiureala asta pe gură. Înțelegi?

Încuviințez și mă detest în același timp. E greșit. Tot ce i-am spus domnișoarei Dodd era adevărat. Dar nu pot să mă mai întorc la subsol. Trebuie s-o găsesc pe Fern și să mă asigur că nu i-au făcut rău. Fern e tot ce mi-a mai rămas.

– Bine.

Domnișoara îmi dă drumul, își prinde mâinile și se leagănă în spate pe călcâie, cu rochia fluturându-i în jurul genunchilor.

Doamna Murphy râde în barbă.

– Păi, până la urmă haimanalele astea mici chiar au ceva creier în capetele alea seci.

Buzele domnișoarei Tann se arcuiesc în sus, dar e genul de zâmbet care te îngheață când îl privești.

– Chiar și cei mai căpoși pot fi învățați. E vorba doar de ce mijloace sunt necesare ca să transmiți lecția.

Mijește ochii, privindu-mă din cap până în picioare, înainte să sune ceasul de pe polița șemineului și să-i atragă atenția.

– Chiar trebuie să-mi văd de treburi.

Trece pe lângă mine, lăsând în încăpere mireasma ei de talc. Încerc să n-o inspir, dar îmi rămâne în nări.

Doamna Murphy se așază la birou și ia niște hârtii, de parcă ar fi uitat că sunt și eu acolo.

– De-acum înainte, o să fii *recunoscătoare* pentru ospitalitatea mea.

– D-da, doamnă. Pot s-o văd acum pe Fern?

E tot ce mă pot convinge să întreb, dar trebuie s-o fac.

– D-doamnă Murphy?

Nu ridică privirea.

– Sora ta nu mai e. A fost adoptată. N-o s-o mai vezi niciodată. Poți să te duci afară să te joci cu ceilalți copii acum.

Își răsfoiește hârtiile și ia un stilou.

– Doamnă Pulnik, vă rog să aveți grijă să facă o baie înainte s-o mutați sus în patul ei diseară. Nu suport cum miroase.

– O să am grijă să se înteplinească.

Doamna Pulnik îmi pune mâna în jurul brațului, dar abia o simt. Când mă lasă afară, nu fac decât să stau multă vreme pe treptele verandei. Ceilalți copii se abat pe-acolo și se uită la mine de parcă sunt un animal de la grădina zoologică.

Nu-i bag în seamă.

Stevie vine și încearcă să mi se târască în poală și nu pot suporta nici măcar să-l simt aproape. Mă face să mă gândesc la Fern.

– Du-te și joacă-te cu camioanele, îi spun, după care mă duc în cealaltă parte a curții, până la gardul din spatele casei parohiale, și mă târăsc ca să mă ascund sub un adăpost de viță sălbatică.

Mă uit printre frunze la geamurile dormitoarelor unde stau fetele și mă întreb *Dacă sar de-acolo la noapte, o să mor?*

Nu pot trăi fără Fern. Am fost suflete gemene încă de când s-a născut.

Acum, inima mea nu mai e.

Îmi las capul jos și simt puncticelele de soare pe gât, și las somnul să mă cuprindă, și sper că n-o să mă trezesc.

Când o fac, mă atinge cineva pe braț. Tresar și mă ridic pe vine clătînându-mă, crezând că e Riggs. Dar chipul care mă privește mă face să cred că încă mai visez. Așa trebuie să fie.

– Silas?

Își duce degetul la buze.

– Șșșștttt, șoptește el.

Întind brațul printre gratii, cu mâinile tremurând și întinzându-se. Trebuie să văd dacă e adevărat.

Degetele lui le cuprind pe ale mele. Le strânge tare.

– Am aflat unde erați, până la urmă, spune el. O doamnă de la spital i-a pus pe mămica și tăticul vostru să semneze niște hârtii imediat ce s-au născut copiii. I-au spus tăticului vostru că dacă le semnează pe toate, poate să plătească pentru cheltuielile cu doctorul ale lui Queenie și că bebelușii o să fie îngropați cum se cuvine. Dar nu pentru asta erau hârțiile. Erau ca să-i lase să vină și să vă ia de pe *Arcadia*. Când s-au dus Briny și Zede la poliție, au zis că Briny v-a predat pe toți Societății Casa de Copii din Tennessee – nu mai era nimic de făcut și asta e. V-am căutat săptămâni în șir. Doamna aia, domnișoara Dodd, ne-a găsit ea până la urmă și ne-a zis unde erați cu toții. Am venit aici și m-am uitat de câte ori am putut, și speram să văd că încă mai sunteți aici.

– M-au ținut înăuntru. Am dat de bucluc.

Mă uit în jur prin viță. Tot nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Probabil că îmi închipui totul în mintea mea.

– Unde-s Queenie și Briny?

– Au grijă de *Arcadia*. O pregătesc să plece iar pe râu. A stat la mal multă vreme.

Mă atârăn de bare. Pielea mi se încinge și se înroșește. Sudoarea îmi curge pe sub cămașa de noapte jerpelită pe care o

port deja de câteva săptămâni. Ce-o să zică Briny de mine când o să afle adevărul?

– I-au luat pe toți. I-au luat pe toți în afară de mine. N-am putut să fac ce mi-a zis Briny. N-am putut să fac să rămânem împreună.

– E în regulă, șoptește Silas.

Mă mângâie pe păr cât plâng, iar degetele i se încurcă în claiă mea de păr.

– O să te scot de-aici. O să vin la noapte și o să tai una dintre zăbrele... acolo, sub ilice, unde tufărișul e bun și des. Poți să ieși diseară? Poți să te furișezi?

Sughiț și-mi trag nasul și încuviințez. Dacă James se putea duce la bucătărie să fure mâncare, pot și eu să ajung până acolo. Dacă pot să ajung la bucătărie, pot să ajung în curtea bisericii.

Silas cercetează gardul.

– Lasă-mă un pic. Câteva ore după ce se întunecă bine, ca să mă strecur aici și să tai bara. După aia vii. Cu cât au mai puțin timp să-și dea seama că lipsești, cu atât mai bine.

Facem un plan și apoi îmi spune că mai bine pleacă, până nu-l vede cineva. Nu pot decât să-i dau drumul și să mă târăsc de sub viță și să plec de-acolo.

Nu mai sunt decât câteva ore, îmi spun. Doar restul zilei, după aia cina și încă o baie, și o să fiu acasă. Acasă, pe Arcadia.

Dar când pornesc prin curte, îl văd pe Stevie căutându-mă și mă gândesc: *Și cu el cum rămâne?*

Danny Boy vine să-l bată pe Stevie la poarta bisericii.

– Lasă-l în pace.

Mă apropii și îl înfrunt pe Danny Boy. Cred că m-am mai înălțat cât am stat în beci. Cu siguranță m-am subțiat. Pumnul pe care-l flutur în fața lui Danny Boy arată așa de osos, că ar putea fi ieșit dintr-un mormânt.

– Nu mă bat cu tine. Puți prea rău.

Danny Boy înghite adânc. Poate își imaginează că, dacă am rezistat săptămâni în șir jos, sunt prea dură ca să se încurce cu mine. Poate că-i e teamă că, dacă se bagă într-o ciondăneală cu mine, o să-i facă și lui același lucru.

Nu ne mai face nicio problemă nici mie, nici lui Stevie, tot restul zilei.

Când ne aliniem ca să intrăm în casă seara, ocup locurile din fața cozii pentru Stevie și pentru mine. Lui Danny Boy nu-i place, dar n-are tupeu să mă împiedice. Se mulțumește să râdă de părul meu și de cum miros.

– Am auzit c-o aduc înapoi mâine pe proasta de sor-ta, zice în urma mea când intrăm. Am auzit că până la urmă n-o vor oamenii ăia, că-i prea proastă să se țină și să nu facă pe ea.

Probabil că nu-i decât una din minciunile lui, dar puțină speranță tot se aprinde. N-o înăbuș. Îi pun în schimb iască și suflu în ea foarte ușor. După cină, îmi adun curajul s-o întreb pe una dintre supraveghetoare dacă e adevărat că se întoarce Fern. Îmi spune că așa e. Tot timpul cât a fost plecată, Fern n-a încetat să facă scandal și să întrebe de mine și să facă pe ea.

– Se pare că încăpățânarea e din familie, spune supraveghetoarea. Păcat. Acum s-ar putea să nu-și mai găsească niciodată un cămin.

Încerc să nu par fericită, dar sunt. Odată ce se întoarce Fern, putem să plecăm amândouă, dar va trebui să-l fac pe Silas să mai aștepte o zi. Diseară, o să mă strecor afară și o să-i spun.

Trebuie doar să-mi dau seama cum s-o fac fără să mă prindă supraveghetoarele. S-ar putea să mă urmărească îndeaproape, pentru că e prima dată când stau sus. Însă nu de supraveghetoare mi-e cel mai teamă; ci de Riggs.

Probabil că știe și unde o să dorm la noapte.

Iar el știe că ușa n-are încuietore.

Capitolul 17

Avery

Dacă ai timp de pierdut, insula Edisto nu-i deloc un loc rău pentru asta.

Briza dinspre apă trece prin plase și umflă tivul rochiei simple, petrecute în față, pe care am pus-o pe mine după ce-mi omorâsem timpul toată ziua. Am uitat să-mi iau încărcătorul telefonului înainte să plec de-acasă. Acum, bateria e în bernă și nicăieri pe insulă nu se găsește vreun încărcător compatibil. În loc să răspund la e-mail-uri sau să scotocesc Internetul după ceva care să se lege de dezvoltările de aseară, am fost nevoită să mă distrez în stil clasic.

Plimbarea cu caiacul în Bazinul rezervației naturale ACE meritase un al doilea duș abia călduț și o pereche de pantaloni scurți care aveau să rămână veșnic pătați de amestecul negricios de mucegai și nămol de pe bancheta caiacului meu închiriat. Mă simt de parcă mi-aș fi redescoperit sinele din copilărie.

Vâslitul mi-a readus în memorie amintiri demult pierdute din clasa a șasea, dintr-o excursie cu tata pe Edisto. Lucram la un proiect pentru expoziția de știință, legat de ecosistemele râurilor mlăștinoase din Lowcountry. Fiind o mică perfecționistă maniacă, voiam să-mi colectez propriile mostre și să fac propriile fotografii în loc să scot din cărți diverse lucruri. Tata îmi făcuse favoarea asta. Vizita de două zile avusese ca beneficiu unul dintre puținele noastre momente exclusiv tată-fică care nu erau legate de vreun concurs hipic sau vreun eveniment de presă. Amintirea e încă de aur, chiar și după atâția ani.

Îmi mai aduc aminte și că Elliot a fost cel care m-a ajutat să

construiesc fundalul uriaș pentru expoziția mea. Luaserăm bucățile dintr-o debara plină cu materiale de campanie vechi, apoi vopsiserăm pe deasupra marcajelor și dezbătusem pe larg cum să facem bucățile de carton să stea singure în picioare. Niciunul dintre noi nu se descurca foarte bine cu uneltele.

Nu știi de ce n-ai cumpărat ceva, se plânsese el după cel de-al doilea eșec de proporții. În momentul acela, era deja noaptea târziu și noi eram încă în grajdul tatei, băgați până peste cap în pete de vopsea și scânduri prost bătute.

Pentru că vreau să scriu în lucrare că expoziția a fost construită din materiale reciclate. Vreau să pot să spun că am făcut-o singură.

Nu văd diferența...

Din fericire, restul disputei se pierduse în negura timpului. Îmi aduc aminte că fusese suficient de zgomotoasă ca să-l facă pe administratorul grajdului să se aventureze înăuntru cu niște suporturi grele de lemn folosite pentru săriturile cailor. A adăugat și o cutie mare de legături de plastic și niște bandă adezivă. Mai departe, ne-am ocupat Elliot și cu mine.

Amintirea expoziției de știință mă face să râd. Arunc o privire spre ceas, gândindu-mă să-l sun pe Elliot și să i-o împărtășesc, dar nu vreau să fiu la telefon când sună Trent Turner. Simt cum se strecoară îngrijorarea. E trecut de cinci și n-am primit niciun semn de la el. Poate că lucrează până mai târziu în seara asta?

Poate că s-a răzgândit și nu mă mai lasă să văd și restul arhivei bunicului său.

Mai trece încă jumătate de oră. Sunt agitată ca un hamster într-o cușcă foarte mică. Mă așez. Mă ridic. Mă plimb prin casă verificându-mi telefonul, ca să mă asigur că are rețea.

În cele din urmă, cedez impulsului și mă duc pe plajă să mă uit după semne de viață la căsuța lui Trent. Când sună telefonul, am înaintat pas cu pas cel puțin jumătate din

distanța până acolo, aruncând priviri prin jurul dunelor și al ovăzului de mare.

Sunt așa de uimită de sonerie, că tresar, îmi pierd echilibrul în nisip și ajung să jonglez cu telefonul.

– Era cât pe ce să renunț, spune Trent când răspund în cele din urmă. Am bătut de trei ori și n-a răspuns nimeni. Am crezut că poate te-ai răzgândit.

Încerc să nu las să se vadă nerăbdarea, dar e exclus.

– Nu. Aici sunt. Ieșisem puțin în spate.

A zis că a bătut? E la ușa mea?

– Vin eu.

Mă uit spre vila Myers și-mi dau seama cât de departe sunt.

O să-și dea seama ce făceam.

– Cred că sunt niște oțetari otrăvitori crescuți pe poartă.

– Nu. Nu pare.

Mă întorc și o iau la fugă spre curtea din spate, dar alerg pe nisip, cu rochia lungă petrecută agățându-mi-se printre picioare și șlapii lipăind. Zăresc străfulgerarea unei cămăși albastre lângă gardul din palmieri pitici al bunicii, chiar la timp să pun frână și să vin nepăsător pe pasarelă.

Chiar și așa, Trent reacționează cu o privire întrebătoare.

– Arăți puțin cam elegantă... ca să sapi prin șopronul bunicului. Ți-am zis că-i o nenorocire acolo, nu? Și e foarte cald.

– A... asta?

Arunc o privire spre rochie.

– Sunt ultimele haine pe care le mai aveam în valiză. Am ieșit cu caiacul azi-dimineață și mi-am distrus un rând de haine. Sunt un dezastru.

– N-arăți a dezastru.

Încerc să descifrez dacă e doar amabil sau flirtează, dar nu-mi prea dau seama. Înțeleg de ce are succes pe piața imobiliară. Emană farmec.

– Gata? adaugă el.

– Sunt gata.

Închid poarta din spate și pornim împreună spre plajă. Se scuză că a ajuns târziu acasă.

– Un pic de agitație azi la mătușa Lou. Cumva – niciunul dintre veri nu vrea de fapt să mărturisească detaliile – Jonah și-a băgat pe nas o bobită de Cocoa Puff⁸. A trebuit să rămân pe-acolo și să dau o mână de ajutor la extracție.

– Ai scos-o? Jonah e bine?

Trent rânjește.

– Piper negru. Obstrucția a fost eliminată cu aer comprimat din interiorul pasajelor nazale. Cu alte cuvinte, a strănutat. Rămâne de stabilit dacă mătușa Lou o să obțină de la veri o mărturisire în privința responsabilului. Sunt șapte. Toți băieți, iar Jonah e mai mic cu trei ani decât următorul, așa că învață lecțiile vieții prin suferință.

– Bietul băiețel. Pot să-l înțeleg. Nu-i ușor să fii cel mai mic. În familia noastră sunt doar fete, totuși, și așa a fost destul de rău. Dacă trebuie să te duci să-l iei...

– Glumești? Dacă fac așa ceva, mă trezesc cu o revoltă. Îi place acolo. Pe strada aia mai stau două dintre surorile mamei și un văr, iar mama și tata stau aici o parte din an, așa că mâncarea și acțiunea sunt tot timpul la îndemână și are totdeauna pe cineva cu care să se joace. Țsta a fost cel mai important motiv pentru care m-am mutat aici și am cumpărat biroul de afaceri imobiliare după ce a murit mama lui Jonah. Trebuia să-mi reduc orele de lucru la un nivel rezonabil, dar voiam și să aibă familia aproape. Nu voiam să crească într-un apartament, doar cu mine.

Îmi trec prin minte întrebări. Majoritatea par mult prea personale.

– Unde stăteai înainte?

⁸ Marcă de cereale pentru micul dejun, în formă de bobite și cu aromă de ciocolată, produse de General Mills.

Știu deja răspunsul. Făcusem cercetări încă de când urmăream teoria cu șantajul.

– New York.

Ținând cont de pantalonii de doc, tricoul polo, mocasinii cu talpă antiderapantă și ușorul accent de Texas, mi-e greu să mi-l imaginez îmbrăcat în negrul conservator de bază al unui profesionist din New York.

– Imobiliare comerciale.

Simt un fel de înrudire neașteptată cu Trent Turner. Amândoi ne adaptăm la un mediu nou, la o viață nouă. Le invidiez pe ale lui.

– Schimbări mari, eh? Ți place aici?

Se simte o urmă de ceva, puțin regret.

– E un ritm mult mai lent... dar da. E bine.

– Îmi pare rău pentru soția ta.

Sunt curioasă să aflu detaliile, dar n-o să întreb. Ceea ce am crezut că e flirt din partea lui e probabil doar genul de singurătate care ar fi normală la numai câteva luni de la o astfel de pierdere. Nu vreau să-l fac să creadă nimic. Port inelul de logodnă, dar e un smarald cu tăietură pătrată, așa că lumea nu-și dă întotdeauna seama că nu e numai o bijuterie decorativă.

– Nu eram căsătoriți.

Roșesc pe loc, simțindu-mă ca o toantă că am făcut presupuneri. În zilele noastre, nu știi niciodată.

– Ah... scuze. Voiam să...

Zâmbetul lui mă liniștește.

– E în regulă. E complicat, atâta tot. Eram colegi... și prieteni. Am depășit niște limite pe care n-ar fi trebuit să le depășim după ce a divorțat. Am bănuțit că Jonah e al meu, dar Laura zicea că nu e. Se muta în nord ca să mai facă încă o încercare cu soțul ei. Am lăsat-o în pace. N-am știut adevărul despre Jonah decât după ce Laura a avut un accident de mașină. Jonah avea leziuni interne și avea nevoie de un donator de

ficat. Sora ei a luat legătura cu mine pentru că sperau să existe o potrivire. A fost, și asta-i tot.

– Ah...

E tot ce reușesc să spun.

Îmi întâlnește privirea. Ne oprim înainte s-o luăm pe cărarea spre casa lui și știu că urmează și restul poveștii.

– Jonah are doi frați vitregi de care aproape că nu-și mai aduce aminte. Nu prea pare că o să aibă ocazia să-i cunoască dacă nu decid ei să reia legătura când cresc. După audierea de custodie, tatăl lor nu-i mai lasă să aibă de-a face cu Jonah sau cu mine. Nu asta îmi doresc, dar așa stau lucrurile. Îi înțeleg mai bine decât ai crede pe oamenii pe care i-a ajutat bunicul.

– Îmi dau seama de ce.

Sunt surprinsă de cât de deschis e. Profunzimea durerii și dezamăgirii lui e evidentă. Nici măcar nu încearcă să ascundă faptul că e în conflict cu el însuși din cauza deciziilor pe care le-a luat sau că o eroare de judecată a dus la o situație plină de alegeri dificile. Aceste realități o să-l afecteze pe Jonah tot restul vieții lui.

Eu vin dintr-o lume unde n-am recunoaște niciodată deschis astfel de lucruri, cu siguranță nu în fața cuiva care e, practic, un străin. În lumea pe care o știu eu, o aparență ireproșabilă și o reputație nepătată sunt de cea mai mare importanță. Trent mă face să mă întreb dacă m-am obișnuit prea tare cu constrângerile care decurg din susținerea aparențelor publice.

Ce-aș face eu dacă m-as confrunta cu o astfel de situație?

– Jonah pare să fie un copil grozav, spun eu.

– Asta și e. Acum, nu-mi mai pot imagina o altfel de viață. Presupun că toți părinții se simt așa.

– Sunt convinsă.

Mă așteaptă să pornesc pe cărare, apoi vine în urma mea. Când intrăm în curte, mi se prinde de față o pânză de păianjen, apoi o a doua. Acum îmi aduc aminte de ce mă băteam

întotdeauna cu verii mei cine să meargă primul pe cărare când călăream acasă, la Hitchcock Woods. Smulg pânza și culeg o frunză de palmier cu care să bat aerul în față.

Trent chicotește.

– Nu ești chiar așa de orășeancă pe cât pari.

– Ți-am zis că am crescut prin grajduri.

– Nu te-am prea crezut. Mă gândeam că s-ar putea să te sperii când o să vezi atelierul bunicului.

– Nici gând.

Când arunc privirea peste umăr, rânjește.

– Așa sperai?

Cărarea se termină în curte, iar Trent devine serios când trecem spre mica gheretă cu acoperișul scund și urcăm treptele.

– Nu sunt sigur. Aș vrea să fie aici bunicul și să ia el deciziile astea.

Preocuparea îi sapă riduri adânci pe fruntea bronzată în timp ce culege cheile din buzunar și se apleacă să se uite la ele.

– Înțeleg. Chiar înțeleg. Nu o dată m-am întrebat dacă ar trebui să sap în trecutul bunicii, dar nu m-am putut abține. Am senzația că adevărul contează mai mult.

Bagă cheia în încuietore și descuie.

– Ai vorbit mai mult ca un reporter decât ca un politician. Ai face bine să ai grijă, Avery Stafford. Genul ăsta de idealism o să te ajungă din urmă în lumea politică.

Mă zbârlesc când îl aud.

– Ai vorbit ca o persoană care a avut de-a face cu genul nepotrivit de politicieni.

Nu spune nimic ce să nu-mi fi spus deja Leslie. Ei îi e teamă că sunt prea afectată și nu destul de realistă în legătură cu ce poate însemna o candidatură la Senat. Uită că toată viața a trebuit să ascult diverși străini dându-și cu părerea despre orice, de la hainele pe care le purtam până la valoarea taxelor

pentru școlile private la care mergeam. De fapt, nu numai străini, ci și prieteni.

– În familia mea, serviciul public încă mai e serviciu *public*.

Chipul lui Trent rămâne impasibil, așa că nu-mi pot da seama dacă e sau nu de acord cu mine.

– Atunci n-o să-ți facă plăcere ceea ce ești pe punctul de a afla despre Societatea Casa de Copii din Tennessee. Nu-i o poveste frumoasă, indiferent din ce unghi o privești.

– De ce?

– Era incredibil de respectată, iar femeia care conducea Societatea, Georgia Tann, acționa în cercuri influente, din punct de vedere social și politic. Avea o reputație publică bună. Lumea admira ce făcea ea. A schimbat percepția generală cum că orfanii erau pierduți. Dar *adevărul* este că filiala din Memphis a Societății Casa de Copii din Tennessee era coruptă în profunzime. Nu-i de mirare că bunicul n-a vrut niciodată să discute despre ce făcea în căsuța asta. Poveștile sunt triste, și sunt înspăimântătoare, și sunt efectiv câteva mii. Copiii erau *intermediați*. Georgia Tann a făcut bani încasând onorarii uriașe pentru adopție, transport și livrare în afara statului. Lua copii de la familii sărace și-i vindea unor celebrități sau persoane cu influență politică. Avea la degetul mic forțele de aplicare a legii și pe judecătorii de la tribunalul pentru familie. A înșelat femei aflate în maternitate să semneze documente de renunțare la drepturile părintești, în timp ce erau încă sedate. Le-a spus oamenilor că le-au murit copiii, deși nu era așa.

Scoate din buzunar o bucată de hârtie împăturită și mi-o întinde.

– E puțin mai mult de-atât. Am printat asta azi, între întâlniri.

Foaia e o copie scanată după un articol dintr-un ziar vechi. Titlul e fără ocolișuri. Spune „Matroana adopțiilor ar putea fi cel mai prolific ucigaș în serie”.

Trent se oprește cu mâna pe mânerul ușii. Mă așteaptă să mă uit peste articol.

– Aici n-a mai venit nimeni în afară de bunicul meu și câteodată, clienții lui – nici măcar bunica. Dar ea nici nu împărtășea interesul lui pentru subiect. Ți-am spus că ea considera că trecutul ar fi trebuit lăsat în urmă. Poate că avea dreptate. Și bunicul a simțit probabil la fel spre sfârșit. Mi-a spus să fac curat aici și să distrug orice a mai rămas. Doar ca să fii avertizată înainte să intrăm. N-am idee ce e de cealaltă parte a ușii ăsteia.

– Am înțeles. Dar sunt... am fost procuror federal în Maryland. Nu-s multe care să mă mai șocheze.

Totuși, fie și numai titlul articolului *este* șocant. Îmi dau seama că Trent n-o să mă lase să intru pe ușă până nu citesc articolul – până când nu sunt avertizată. Vrea să înțeleg că dincolo de ușă nu se află povești drăgălașe despre orfani singuratici care-și găsesc în cele din urmă un cămin. Mă întorc la articol și încep să mă uit peste text.

Cândva aclamată drept „Mama adopției moderne” și consultată de oameni ca Eleanor Roosevelt în eforturile de reformare a politicilor de adopție din Statele Unite, Georgia Tann a facilitat, de fapt, adopția a mii de copii, începând din anii '20 și până în anii '50. A îndrumat și o rețea care, sub supravegherea ei, a permis și a provocat intenționat moartea a cel puțin 500 de copii și prunci.

„Mulți dintre copii nu erau orfani”, a spus Mary Sykes, care, împreună cu o soră mai mică, a fost răpită, când avea doar patru ani, de pe veranda casei unde locuia mama ei necăsătorită și a fost plasată în grija Societății Casa de Copii din Tennessee. „Mulți aveau părinți iubitori, care voiau să-i crească. Iar copiii erau deseori răpiți la modul propriu, la lumina zilei, și, indiferent cum

înceau părinții biologici să își recapete drepturile la tribunal, nu li se permitea să câștige”. Doamna Sykes avea să trăiască timp de trei ani într-o casă albă mare condusă de Georgia Tann și de rețeaua ei de ajutoare.

Sora mai mică a lui Mary, care avea doar șase luni când au fost luate de pe veranda casei de o femeie care susținea că este asistentă la serviciile sociale, avea să stea în casa SCCT numai două luni.

„Bebelușii nu primeau hrană adecvată sau îngrijiri medicale”, a spus doamna Sykes. „Îmi aduc aminte că stăteam pe podea într-o încăpere plină de leagăne, întinzându-mă printre zăbrele și bătând-o pe braț pe sora mea. Era prea slăbită și deshidratată fie și numai să plângă. N-o ajuta nimeni. Odată ce a devenit limpede că ajunsese prea departe ca să se mai recupereze, o supraveghetoare a pus-o într-o cutie de carton și a dus-o de-acolo. N-am mai văzut-o niciodată. Mai târziu, am auzit că, dacă bebelușii se îmbolnăveau prea tare sau plângeau prea mult, îi puneau la soare într-un cărucior și-i lăseau acolo. Acum, eu am copii, și nepoți, și strănepoți. Nu pot să-mi imaginez cum poate cineva să le facă așa ceva unor copii, dar s-a întâmplat. Eram legați de paturi și scaune; eram bătuți, ținuți sub apa din cadă; eram molestați. Era o casă a groazei”.

În următoarele trei decenii, copiii aflați în grija SCCT au fost dați dispăruți în masă, documentele lor făcându-se nevăzute deodată cu ei, fără să mai rămână nicio însemnare despre viețile lor. Dacă membrii familiilor biologice veneau să caute informații sau înaintau petiții în fața tribunalului, li se spunea pur și simplu că minorii au fost adoptați, iar documentele au fost secretizate.

Aționând sub protecția Șefului Crump⁹, cel mai

⁹ Edward Hull „Șeful” Crump – politician democrat american care a dominat

cunoscut lider politic din Memphis, rețeaua Georgiei Tann era aparent de neatins.

Restul articolului dă detalii despre intermedierea copiilor pentru părinți bogați și celebri de la Hollywood, familiile firești îndurerate lăsate în urmă, acuzațiile de abuz fizic și sexual. Ultimele rânduri sunt o declarație a unui bărbat care administrează un site numit *The Lost Lambs*.

„Filiala din Memphis a Societății Casa de Copii din Tennessee avea cercetași peste tot – la sediile serviciilor sociale, la clinicile medicale din mediul rural, în cartierele sărace și în cele de barăci. Copiii erau dați deseori asistenților sociali și oficialităților care i-ar fi putut sta în cale lui Tann. Părinții adoptivi erau uneori șantajați ca să dea mai mulți bani și amenințați că li se vor lua copiii adoptați. Georgia Tann cultiva protecția Șefului Crump și a sistemului de justiție pentru familie. În ultimă instanță, se bucura de libertatea de a schimba vieți după bunul plac. Avea drept de viață și de moarte și, aparent, niciun regret. În final, Georgia Tann a murit de cancer înainte să poată fi obligată să ajungă în fața tribunalului. Persoane influente au vrut ca procesul să se încheie, și așa a și fost”.

– Asta e...

Mă opresc să caut cuvântul. Sunt cât pe ce să spun *incredibil*, dar nu e termenul potrivit.

– Însăpăimântător. E greu să-ți închipui că s-a putut întâmpla așa ceva, pe o scară atât de largă... ani de zile.

– SCCT n-a fost obligată să se închidă decât în 1950.

scena politică din Memphis în prima jumătate a secolului XX; a fost primar al orașului Memphis și membru al Camerei Reprezentanților din partea statului Tennessee.

În mod clar, Trent îmi împărtășește amestecul de groază, uluire și furie. Povestea lui Mary Sykes, care-și atinge sora muribundă, mă duce cu gândul la nepoatele și nepoții mei și la legăturile pe care le au fiecare cu frații lui. Courtney avea obiceiul să se cațare în leagănele tripleților și să doarmă cu ei dacă îi auzea plângând noaptea.

– Pur și simplu nu pot... nu pot să-mi imaginez.

Am urmărit în justiție cazuri de abuz și cazuri de corupție, dar asta e ceva pe scară foarte largă. Zeci și zeci de oameni trebuie să fi știut ce se întâmpla.

– Cum a putut toată lumea să treacă așa ceva cu vederea?

Și atunci îmi dau seama. Avem rude în Tennessee. Sunt implicați în politică și influenți. Au deținut diverse funcții la nivel de stat și federal și funcții în sistemul judiciar. Oare erau conștienți de ce se întâmpla? Au închis ochii? Țsta e motivul pentru care bunica Judy luase legătura cu Trent Turner Sr.? Încerca să îndrepte greșelile familiei?

Poate că nu voia să se afle că familia ei cooperase în aceste acțiuni monstruoase, poate chiar le și susținuse?

Mi se scurge tot sângele din obraji și întind mâna să mă sprijin de zid. Îmi simt fața rece, în ciuda căldurii zilei de vară.

Chipul lui Trent exprimă îngrijorare când dă să deschidă ușa.

– Ești sigură?

Nu pare mai sigur decât mine. Parcă suntem doi copii care încearcă să se aventureze în teritoriul interzis. Speră că o să mă răzgândesc eu și o să ne scutesc pe amândoi de indiferent ce detalii ne așteaptă?

– Adevărul iese întotdeauna la iveală mai devreme sau mai târziu. Eu sunt de părere că e mai bine să-l afli primul.

Dar, chiar în timp ce rostesc cuvintele, mă întreb. Toată viața am fost așa de sigură că suntem deasupra oricărui reproș. Că familia noastră era o carte deschisă. Poate că a fost o dovadă de naivitate. Și dacă, atâția ani, am greșit?

Trent își coboară privirea spre pantofi și trage un șut într-o cochilie goală de pe scândurile verandei. Se lovește de un tractor de jucărie roșu, care în momentul ăsta pare deosebit de tipător.

– Mi-e teamă că o să aflu aici că adopția bunicului a fost cam ca astea din articol, unde se face referire la copii dați unor funcționari guvernamentali, ca să-și țină gura. Tatăl adoptiv al bunicului meu era sergent în poliția din Memphis. Nu erau genul de oameni care să aibă o grămadă de bani ca să finanțeze o adopție costisitoare...

Glasul i se stinge, de parcă n-ar vrea să mai adauge cuvinte la poveste, dar ochii lui îmi oglindesc spaima. Purtăm pe umeri vina păcatelor generațiilor trecute? Dacă da, putem duce greutatea poverii?

Trent deschide ușa și, probabil, taina.

Înăuntru, baraca are tavanul jos și e umbrită. Pereții din scânduri albe sunt crăpați și decolorați, iar geamul ferestrei atâră strâmb în ramele de lemn. Aerul miroase a praf și mucegai și încă ceva, pentru care am nevoie de o clipă ca să-l înregistrez. Tutun de pipă. Mirosul îmi amintește pe loc de bunicul Stafford. Biroul lui din casa de pe Lagniappe Street păstra totdeauna aroma asta și încă o mai păstrează.

Trent aprinde lumina, iar becul pâlpâie încăpățânat într-o lampă stil Deco, cu totul nepotrivită cu restul lucrurilor.

Intrăm în căsuța cu o singură încăpere. Înăuntru e un singur birou mare, care arată de parcă ar fi fost cumpărat dintr-o bibliotecă publică, două fișete, o măsuță de lemn și câteva scaune desperecheate. Pe birou încă se mai află un telefon negru vechi, cu disc. Tot acolo mai sunt o cutie metalică plină cu creioane de lemn, un capsator, un perforator cu trei găuri, o scrumieră care n-a fost curățată, o lampă de birou cu tija ajustabilă și o mașină de scris electrică de un verde oliv șters. Rafturile de pe peretele din spate se lasă sub povara unor

teancuri de dosare, de bibliorafuri învechite, foi de hârtie, reviste și cărți.

Trent oftează, trecându-și o mână prin păr. Pare prea mare pentru spațiul ăsta mic. Capul îi ajunge până la 15 centimetri de grinzi, care, văd acum, sunt cioplite manual, cu caneluri în ele, cel mai probabil recuperate din scândurile unei epave.

– Ești în regulă? întreb eu.

Trent clatină din cap, apoi ridică din umeri, făcând semn spre o pălărie, o umbrelă de epocă având un dragon sculptat în mâner și o pereche de pantofi antiderapanți albaștri. Toate trei stau lângă cuierele pentru haine, aparent sperând că proprietarul va reveni.

– Parcă ar fi *aici*, știi? Mirosea ca locul ăsta în cea mai mare parte a timpului.

Trent deschide obloanele, luminând panourile de plută care acoperă pereții.

– Uite, șoptesc eu, cu praful intrându-mi pe gât.

Sunt efectiv zeci de poze, unele purtând culorile clare ale fotografiei moderne, unele în tonurile decolorate ale vechilor Polaroid, unele în nuanțe de alb și cenușiu, cu rame albe în jurul marginilor pe care se află date: *iulie 1941, decembrie 1936, aprilie 1952...*

Stăm unul lângă altul, holbându-ne la perete, fiecare pierdut în gândurile lui, uluiți și îngroziți în același timp. Măsor cu privirea imaginile – chipuri de copii puse alături de chipuri adulte. Asemănările sunt evidente. Sunt mame și tați și copii, posibil familii naturale care au fost separate. Pozele copiilor sunt atârinate alături de fotografii mai recente ale adulților care au devenit.

Mă uit în ochii unei femei frumoase, cu un zâmbet plin de viață și cu șoldul împins în afară, pe care sprijină un copil. Pe trup îi atârână o rochie prea mare și un șorț, făcând-o să arate ca un copil care a luat în joacă hainele altcuiva. N-are cum să aibă

mai mult de cincisprezece sau șaisprezece ani.

Ce poți să-mi spui? mă întreb eu. *Ce ți s-a întâmplat?*

Lângă mine, Trent dă deoparte câteva dintre poze. Sub ele mai sunt și altele, imagini așezate în straturi peste alte imagini. Trent Senior își făcea treaba meticulos.

– Nu-i nimic pe spate, observă Trent. Bănuiesc că de-asta nu a încercat să-mi ceară să mă ocup de ele. N-ai cum să-ți dai seama cine sunt dacă nu știi deja.

O urmă de tristețe îmi pătrunde în gânduri, dar e o senzație vagă. Atenția mi se îndreaptă spre o fotografie cu patru femei, braț la braț pe o plajă. Deși poza e alb-negru, îmi imaginez culorile vii ale rochiilor lor fără mâneci, din anii '60, și ale părărilor cu boruri largi. Văd lucirea aurie a soarelui în buclele lor lungi și blonde.

Una dintre femei e bunica. Își ține pălăria cu mâna. De încheietură îi atârnă brățara cu libelule.

Celelalte trei femei seamănă cu bunica. Același bucle blonde, aceiași ochi deschiși la culoare, probabil albaștri. Ar putea fi lesne rude, deși n-o recunosc pe niciuna dintre ele.

Toate poartă câte o brățară cu libelule, care seamănă cu a bunicii.

În fundal, puțin neclari, sunt niște băieței care stau ghemuiți la limita valurilor, cu genunchii ieșiți în sus, muncindu-se cu găleți și castele de nisip.

E vreunul dintre ei tata?

Mă întind după fotografie, iar Trent se ridică pe vârfuri ca s-o dea jos. Când trage de piuneză, cade ceva mic și alb, plutind ca un zmeu care se prăbușește dintr-un curent. Îmi e cunoscută chiar înainte să mă aplec s-o ridic.

O versiune mai mare se află într-o ramă perlată în camera de la cămin a lui May Crandall.

Un glas tulbură aerul, dar sunt așa de concentrată încât aproape că nu-mi dau seama că eu sunt cea care vorbește.

– Am mai văzut poza asta.

Capitolul 18

Rill

În casă e întuneric beznă. N-a rămas nicio lumină aprinsă, iar draperiile opresc razele lunii dincolo de ferestrele dormitorului. În jurul meu, copiii se foiesc în paturi și scâncesc și scrâșnesc din dinți în somn. După toată vremea cât am fost prinsă în capcană în beci singură, e o mângâiere să fiu cu oricine, dar adevărul este că nu există niciun loc sigur. Fetele astea spun povești. Spun că Riggs vine uneori noaptea și ia pe cine vrea el – în principal copii mici pe care-i poate duce ușor.

Sunt prea mare ca să mă ducă. Sper. Dar nu vreau să aflu.

Tăcută ca o umbră, mă strecor de sub pătură și merg în vârful picioarelor pe podea. Am pășit pe ea cu mare atenție aseară, înainte să mă duc la culcare. Știu unde sunt scândurile care scârțâie. Știu câți pași sunt până la ușă, câți până la scări, cea mai sigură cale de trecere pe lângă salonul de lângă bucătărie, unde supraveghetoarele o să picotească pe scaune. James mi-a spus totul despre cum să mergi noaptea jos, la bucătărie, ca să furi biscuiții de ceai ai doamnei Murphy. Știu cum a scăpat fără să fie prins.

Dar, până la urmă, pe James nu l-au salvat toate lucrurile pe care le descoperise, așa că trebuie să fiu atentă când mă strecor afară să-i spun lui Silas că aștept până se întoarce Fern. Imediat ce vine, o iau și ne strecurăm în întuneric, iar Silas o să ne ducă acasă, pe râu, și vremurile negre se vor termina până la urmă.

Și dacă Briny și Queenie nu mă mai vor înapoi după tot ce-am făcut? Poate că o să mă urască la fel de mult cum mă urăsc și eu. Poate că o să se uite la fata slabă și tristă care sunt acum și o să vadă pe cineva pe care nu-l vrea nimeni.

Îmi reduc la tăcere mintea, pentru că mintea te poate distruge dacă o lași. Trebuie să fii atentă, să faci totul bine, ca să nu fii prinsă.

Nu-i așa de greu cum am crezut că o să fie. Ajung imediat jos pe scările din spate. Din bucătărie se strecoară un cerculeț de lumină. Înăuntru, cineva sforăie tare. Lângă ușă, o pereche de picioare cu papuci albi grei stau trântite înspre afară, ca niște aripi de molie. Nici măcar nu mă uit să văd ale cui sunt. Mă strecor doar pe lângă peretele sobei, rămânând în umbră, așa cum spusese James. Încerc cu degetele de la picioare fiecare scândură, cu mare atenție. Tivul zdrențuit al cămășii de noapte se prinde de suprafața aspră de fier a cuptorului. Îmi închipui că face zgomot, dar de fapt nu-i așa.

Ușa de plasă a spălătoriei scârțâie un pic când trag de ea și o deschid. Mă opresc, îmi țin suflarea, îmi încordez urechile spre casă, ascult.

Nu-i nimic.

Ușor ca o șoaptă, ies din casă. Scândurile verandei sunt umede de rouă, exact ca puntea de pe *Arcadia*. Deasupra capului, cosașii și greierii fac să pară că noaptea are o inimă care bate, iar milioane de stele strălucesc ca niște focuri de tabără îndepărtate. Luna, jumătate de disc, atârnă grea, legănându-se. Geamăna ei plutește pe undele butoiului cu apă de ploaie când trec pe lângă el.

Dintr-odată, sunt din nou acasă. Sunt învăluită în pătura nopții și a stelelor. Pătura e parte din mine, iar eu sunt parte din ea. Nu mă poate atinge nimeni. Nu ne poate distinge nimeni una de cealaltă.

Broaștele orăcăie, iar păsările întunecate strigă în timp ce eu fug prin curte, cămașa de noapte albă, subțire, atingându-mi picioarele, ușoară ca mătasea florii de ceară. Lângă gardul din spate, mă țin aproape de tufe de ilice și fac ca un caprimulg țipător.

Îmi răspunde un ecou. Zâmbesc și trag în piept mireasma dulce și grea a iasomiei și mă grăbesc în direcția sunetului, trecând prin tunelul băieților mari până ajung la gard. De cealaltă parte e Silas. În umbrele lunii, nu pot să-i văd fața, doar conturul șepcii și picioarele osoase îndoite ca la broască. Se întinde spre mine printre bare.

– Să mergem, șoptește el, apoi se prinde de una dintre zăbrele, de parcă ar vrea s-o tragă cu mâinile goale. Am tăiat-o aproape de tot pe asta. Trebuie să...

Prinzându-l de mână, îl opresc. Dacă deschide trecerea, băieții mari o s-o vadă dimineață când vin în ascunzătoare.

– Nu pot.

Totul în mine urlă *Du-te! Fuși!*

– Nu pot pleca încă. Se întoarce Fern. Oamenii care au luat-o n-o mai vor. Trebuie să aștept până mâine seară, ca să pot s-o iau cu mine.

– Trebuie să pleci acum. O să mă întorc eu după Fern.

Îndoiala îmi fulgeră prin minte, gonind încolo și înapoi.

– Nu. Dacă află că am plecat, dacă văd gaura din gard, n-o s-o mai scoatem de-aici. Pot să mă furișez din nou mâine noapte. Și mai e un băiețel, Stevie. Și el e tot de pe râu. Nu pot să-l las aici.

Cum o să reușesc? Știu unde doarme Stevie, dar să-l scot pe el din camera bebelușilor și s-o aduc pe Fern și să nu ne vadă nimeni...

Nu pare posibil.

Chiar și așa, faptul că Silas e aici mă face să fiu sigură pe mine. Mă face îndrăzneță. Am senzația că pot să fac orice. O să găesc o cale. Nu-i pot lăsa aici pe Fern sau pe Stevie. Locul lor e pe râu. Locul lor e cu noi. Doamna Murphy și domnișoara Tann mi-au furat deja destule. Vreau totul înapoi. Vreau să fiu din nou Rill Foss.

Înainte să se termine, o să-mi găesc toate surorile și pe

frățiorul meu și o să-i aduc acasă pe *Arcadia*. Asta o să fac.

Silas se întinde, iar brațele lui lungi și subțiri mă înconjoară. Mă aplec spre el și-i cade șapca. Fruntea i se odihnește pe obrazul meu, iar părul negru ca pana corbului mă gădilă pe față.

– Nu vreau să te întorci acolo.

Își trece o mână prin părul meu, blând și grijuliu. Inima îmi bate mai repede.

Tot ce pot face e să nu mă năpustesc prin gard în clipa asta.

– Nu mai e decât o singură zi.

– O să fiu aici mâine noapte, promite Silas.

Mă sărută pe obraz. Prin mine tremură ceva nou și închid ochii strâns ca să înăbuș senzația.

Să-l las aici e mai greu decât tot ce-am făcut în viața mea. Când mă îndepărtez târându-mă, lipește noroi pe bare ca să nu vadă nimeni tăieturile proaspete în metal. Dacă se sprijină din întâmplare vreunul dintre băieții mari de gard cât e în tunel, sper să nu se rupă.

Mă întorc în casă și apoi în capul scărilor fără să respir măcar, așa pare. Sus, cercetez coridorul și ascult înainte să pornesc pe după balustrada unde ne aliniem pentru baie.

Nu-i nimic, în afară de umbrele lăsate de lună prin fereastra din casa scării și zgomotele copiilor care dorm. Unul dintre copilași vorbește în somn. Înlemnesc, dar se liniștește imediat.

Încă 15 pași și o să fiu din nou în camera mea. Am reușit. N-o să știe nimeni unde am fost. Mâine, o să fie și mai ușor, după ce am făcut-o o dată. James avea dreptate. Nu-i greu să scapi cu fața curată, dacă ești isteț.

Pot să-i prostesc pe toți. Ideea crește în mine. Mă face să mă simt de parcă le-aș lua lor ceva, ceva ce au furat și era *al meu*. Putere. Acum am putere. Când o să fim în siguranță pe *Arcadia* și râul o să ne ducă departe de-aici, o să uit totul despre locul ăsta. N-o să spun nimănui ce s-a întâmplat aici. O să fie ca și cum nu s-a întâmplat deloc.

Un vis urât cu oameni răi în el.

Sunt așa de absorbită de idee, că fac un pas greșit, îmi scârțâie o scândură sub picior. Îmi înăbuș un icnet, mă uit în jos, apoi hotărâsc că mai bine mă grăbesc, în caz că apare vreuna dintre supraveghetoare. Dacă sunt în pat, n-o să aibă de unde să știe cine a fost...

Aproape că nu-l văd pe domnul Riggs până nu ajung chiar lângă el. Vine din camera bebelușilor. Se împleticește înapoi, ca și mine. Se lovește cu umărul de perete și șoptește:

– Ooof.

Mă întorc s-o iau la goană, dar mă prinde cu mâna de cămașa de noapte și de păr. Mâna lui mare mi se strânge peste gură și peste nas. Simt mirosul de transpirație și de whisky, tutun și cenușă de cărbune. Îmi dă capul pe spate așa de mult, încât mă gândesc *O să-mi rupă gâtul pe loc. O să-mi rupă gâtul și o să mă arunce pe scări și o să spună că am căzut. Așa se termină...*

Îmi încordez privirea ca să-l văd. Se uită împrejur și încearcă să se hotărască unde mă poate duce. Nu pot să-l las să mă ducă în beci. Dacă o face, sunt moartă. O știu. Fern o să se întoarcă mâine, și eu n-o să fiu aici.

Verificând treptele, se clatină pe picioare. Bocancul lui mă apasă pe picior, iar prin fața ochilor îmi gonesc stele, și gem. Își strânge mâna și mai tare, lăsându-mă fără aer. Îmi aud șira spinării trosnind. Mă răsucesc și mă împing și încerc să mă eliberez, dar nu face decât să mă strângă și mai tare lângă el, ridicându-mă în picioare și târându-mă în hol, în umbrele de lângă ușa băii. Degetele îi orbecăie după mâner. Scâncesc și mă zbat și trag până mormăie din gât și mă țintuiește de perete, ca să poată să ajungă la ușă. Burta lui îmi zdrobește pieptul și în jurul ochilor mi se învârtejește bezna, iar plămâniile îmi rămân fără aer. Își aduce fața lângă urechea mea.

– T-tu și cu mine pu-pu-putem să fim prieteni. Po' să-ți aduc bomboane și fu-fu-fursecuri. Orice vrei t-tu. Putem să fi-fi-fim

cei mai buni prieteni.

Își freacă obrazul de bărbia și de umărul meu, tuleiele zgâriind adânc când îmi adulmecă părul, apoi își bagă fața prin decolteul cămășii mele de noapte.

– Mi-miroși ca afară. Te-ai în-întâlnit cu unul din bă-băieții mari acolo? Iar ai un pri-prieten?

Glasul pare să-i vină de undeva de departe, răsunând ca sirenele de ceață în diminețile reci de pe râu. Mi se îndoiaie genunchii. Picioarele mă ustură și amortesc. Nu mai simt nici peretele, nici pe el. Coastele mi se zbat ca branhiile peștilor când atârnă în undiță.

Văd zâne sclipitoare. Dansează sălbatic în beznă.

Nu! îmi spun. *Nu!* Dar nu mai am cu ce să lupt. Corpul meu nu mai e. Poate că o să mă sufoc și o să mor. Sper.

La fel de repede, îmi dă drumul și unde îmi fusese trupul năvălește frigul, iar în burtă mi se revarsă un curent. Alunec în jos pe lângă perete și cad grămadă, amețită, clipind și încercând să mă ridic de la podea.

– Domnule *Riggs*?

Dinspre casa scării se aude vocea ascuțită a unei supraveghetoare.

– *Ce căutați aici la ora asta?*

Ochii mi se limpezesc și-l văd stând în fața mea, ca să nu mă zărească supraveghetoarea. Mă trag înapoi în umbră și mă lipesc strâns de perete. Dacă mă prind aici, eu o să fiu cea care are probleme, nu el. O să fiu închisă iar... sau mai rău.

– Am a-auzit tunetul mai devreme. Am ve-venit să închid gea-geamurile.

Supraveghetoarea vine pe după balustradă. Lumina lunii cade peste ea și văd că e cea nouă, care a venit după ce a plecat domnișoara Dodd. Nu știu prea multe despre ea sau dacă e rea sau nu. *Pare* rea. Nu-i place că *Riggs* e aici, asta-i destul de limpede. Dacă-i face probleme, n-o să reziste mult în casa

doamnei Murphy.

– N-am auzit nimic.

Se răsucește încoace și încolo, privind spre ușile dormitoarelor.

– Eream a-afară când am a-uzit. Urlau ni-niște pisici va-va-gaboande. Luai pușca să le o-omor.

– Doamne Dumnezeule. Ai fi trezit pe toată lumea. Sigur pisicile nu fac niciun rău.

– Ve-verișoara Ida nu vrea să bântuie nimic unde nu-i e locul.

Când spune verișoara Ida, se referă la doamna Murphy. Vrea și s-o pună la locul ei pe noua supraveghetoare.

– O să verific eu geamurile.

Supraveghetoarea nu se lasă, iar eu nu știu dacă mă bucur sau nu. Dacă se mai apropie, o să mă vadă. Dacă pleacă, Riggs o să mă târască în baie.

– Nu-i nevoie să-ți strici somnul, domnule Riggs, când eu sunt plătită să am grijă de copii noaptea.

Riggs se îndepărtează de mine și se apropie de ea, cu pași inegali și clătinați. La colțul balustradei, îi blochează calea. Cele două umbre se topesc într-una singură, îi șoptește ceva femeii.

– Domnule Riggs!

Mâna supraveghetoarei iese din întuneric și apoi revine. Piele plesnind pielea.

– Ai băut?

– Am vă-vă-văzut cum te ui-uitai la mine.

– *Nu* am făcut așa *ceva*.

– Fi-fii drăguță, sau îi spun lu' verișoara Ida. Nu-nu-i place să-mi fa-facă nimeni necazuri.

Supraveghetoarea se strecoară spre perete și alunecă pe lângă el, iar el o lasă.

– Tu... să te ții departe de mine, sau... sau o să... o să-i spun chiar eu. O să-i spun că te-ai îmbătat și ai fost obraznic cu

mine.

Domnul Riggs pornește cu pas greoi spre scări.

– Tre' să vezi... vezi întâi băiețelii. Ci-ci-cineva a căzut din pat.

Picioarele îi cad greoaie când coboară. Scândurile scârțâie și gem.

Strângându-și brațele în jurul ei, supraveghetoarea se uită la el înainte să se ducă să vadă ce-i cu copiii. Mă ridic cu picioarele tremurând și dau fuga în pat, după care-mi trag păturile până la gât și mă înfășor în ele. E bine, pentru că supraveghetoarea vine după aceea în camera noastră, poate gândindu-se că de aici fusese cel mai aproape Riggs.

Trece printre paturi, ridică păturile și se uită la fiecare dintre noi, de parcă ar căuta ceva. Când ajunge la patul meu, răsuflu prelung și adânc și mă străduiesc din răspuțeri să nu tremur când trage păturile de pe mine și-mi pipăie pielea. Poate că se întreabă de ce sunt așa de înfăolită când e atât de cald. Poate că simte pe mine mirosul nopții, ca Riggs.

Rămâne lângă patul meu o vreme.

Până la urmă, pleacă, iar eu rămân întinsă acolo uitându-mă în sus în beznă. *Încă o zi*, îmi spun. *Nu mai ai decât o singură zi.*

Îmi spun iar și iar, ca o promisiune. Trebuie. Altfel, o să găsesc o cale să scot plasa aia de la geam și o să sar și o să sper că e destul de sus ca să mor.

Nu pot să trăiesc așa.

Adorm știind că e adevărat.

Dimineața vine cu crize și zvârcoliri. Mă trezesc și adorm, așteptând vocile supraveghetoarelor să ne spună să ne dăm jos din pat și să ne îmbrăcăm. Știu că nu e cazul să mă mișc înainte. Doamna Pulnik s-a asigurat că-mi spune regulile de sus înainte să mă ducă la patul meu și lădița de dedesubt, unde-mi țin hainele.

Dar n-o să mai am nevoie multă vreme de ladă. O să fac în

asa fel încât să plecăm de-aici toți, toți trei – eu, și Fern și Stevie – orice-ar fi. *Dacă trebuie să apuc un cuțit de bucătărie și să-l înfig în cineva ca să trecem, o s-o fac, îmi spun eu. N-o să las pe nimeni să mă oprească.*

Abia când suntem jos, la micul dejun, știu că am făcut promisiuni care o să fie greu de ținut. De la prima strigare în dimineața asta, doamna Pulnik a zărit urme de nisip în bucătărie. Sunt uscate, așa că știe că au fost lăsate azi-noapte. Dispar înaintea scării, ceea ce înseamnă că nu știe unde duc, dar urmele sunt destul de mari ca să fie sigură că e unul dintre băieții mai mari. I-a aliniat și le verifică fiecareia tălpile pe urme, ca să vadă ale cui se potrivesc.

Încă n-a observat că am picioarele mari. Stând la locul meu la masă împreună cu celelalte fete, îmi strâng degetele de la picioare și sper că n-o să se uite spre mine.

Poate că unul dintre băieți are mărimea urmelor, mă gândesc, și știu că nu e corect, pentru că aș băga pe cineva în bucluc. Bucluc mare. E și doamna Murphy în încăpere, și e mai încinsă ca un borcan proaspăt scos din baia fierbinte. Are o umbrelă cu toată pânza smulsă de pe ea. Vrea să bată pe cineva cu ea. După aceea, urmează probabil debaraua.

Nu pot să mă aleg cu debaraua.

Dar pot să stau și să permit să i se întâmple așa ceva altcuiva, când știi că e vina mea? Ar fi ca și cum aș lovi chiar eu cu umbrela.

Dincolo de spălătorie, îl văd pe Riggs lângă ușa de plasă din spate. Privește spectacolul. Dă din cap și-mi zâmbeste, iar mie îmi îngheață pielea.

Supraveghetoria cea nouă se uită dintr-un colț, cu ochii fugind dintr-o parte într-alta. N-a mai văzut niciodată așa ceva.

– S-ar... s-ar putea să fi fost eu, dezvăluie ea. Domnul Riggs a pomenit niște pisici vagaboande afară și m-am dus să le gonesc.

Doamna Murphy abia dacă o aude.

– Nu te băga! scrâșnește ea. Și picioarele *tale* sunt prea mici.
Pe cine acoperi? Pe cine?

– Pe nimeni.

Ochii îi fug spre mine.

Doamna Murphy și doamna Pulnik încearcă să-i urmărească privirea. Timpul încetinește.

Stai nemișcată. Stai nemișcată, mă gândesc. Nu te mișca.
Rămân incremenită.

– Po-poa' să fie de-de-aseară. E-e-e noroi pe lângă butoiul cu apă de ploaie, se bagă Riggs, când toată lumea se uită la latura mea de masă.

La început, cred că Riggs vrea să ajute, și apoi înțeleg că pur și simplu nu vrea să fiu închisă diseară undeva unde nu poate să ajungă la mine.

Doamna Murphy dă din mână spre el.

– Tu *taci*. Sincer, ești mult prea bun cu *ingrații* ăștia mici.
Dă-le un deget și-ți iau toată mâna.

Lovește cu umbrela în palmă, cercetând latura mea de masă.

– Acuma... dacă n-a fost unul dintre băieți... atunci cine putea să fie?

Fata care fusese în patul de vizavi de mine aseară, Dora, își dă capul pe spate, se clatină și cade lată pe podea.

Nu se mișcă nimeni.

– Nu *ea*, bănuiesc, spune doamna Murphy. Și, dacă nu *ea*, atunci *cine*?

Umbrela se învârte într-un cerc ca o baghetă magică.

– Îndepărtați-vă de masă, fetelor.

Ochii îi sclipesc.

– Hai să vedem cine ar putea fi mica noastră Cenușăreasă.

Sună telefonul și toată lumea tresare. Apoi rămânem nemișcate ca niște statui, chiar și supraveghetoarele, în timp ce doamna Murphy decide dacă să răspundă sau nu. Când o face,

aproape că smulge telefonul din perete, dar glasul îi devine mios imediat ce-și dă seama cine e.

– Păi, *da*. Bună dimineața, Georgia. Ce minunat să te aud așa de devreme.

Face o pauză și apoi spune:

– Da, *da*. Ah, păi *sigur*. Sunt trează de *ore* întregi. Stai să mă întorc în birou și să vorbim în particular.

Cuvintele care răsună din telefon vin repede ca răpăitul puștilor Gatling în western-urile cu cowboy.

– A, *înțeleg*. Sigur.

Doamna Murphy pune jos umbrela și își duce o palmă la frunte, buzele dezvelindu-i dinții într-un fel care mă face să mă gândesc la Queenie în ultima noapte în care am văzut-o.

– Păi, da, putem să rezolvăm până la ora zece, dar nu cred că e recomandabil. Vezi tu...

Din telefon se mai aud niște cuvinte, tare și repede.

– Da, am înțeles. N-o să întârziem, spune doamna Murphy printre dinți și, când trânteste receptorul în suport, arată spre mine cu ochii îngustați și gura strânsă ghem. Luați-o pe *asta* și spălați-o și puneți-i rochia de duminică. Ceva albastru, să i se asorteze cu ochii... și cu un sarafan. Domnișoara Tann vrea să fie în centru, la hotel, până la 10.

Fața doamnei Pulnik arată ca a doamnei Murphy. Ultimul lucru pe care vor să mi-l facă e să mă spele, să-mi perie părul și să mă îmbrace cu rochie.

– Dar... a...

– *Nu-mi* pune cuvintele la îndoială! urlă doamna Murphy, apoi îl pocnește pe Danny Boy în cap tare, pentru că el e cel mai aproape de ea.

Toată lumea se face mică atunci când își rotește degetul arătând spre toată încăperea.

– Și *voi* la ce vă uitați?

Copiii nu știu dacă să se așeze sau să rămână unde sunt.

Așteaptă toți până când ea iese tropăind prin ușa batantă. Apoi se furișează pe scaunele lor, în timp ce balamalele încă mai scârțâie.

– O să mă ocup chiar eu de *tine*.

Doamna Pulnik mă prinde de braț, strângând tare. Știu că e pe cale să se răzbune pe mine într-un fel sau altul.

Dar știu și că, indiferent ce a pus la cale domnișoara Tann, ar putea fi și mai rău. Circulă povești despre ce li se întâmplă copiilor când îi duc supraveghetoarele la hoteluri.

– Și nu-i lăsa nicio vânătaie! se aude răsunând din hol ordinul doamnei Murphy.

Sunt salvată dintr-odată, dar, pe de altă parte, nu sunt. Doamna Pulnik mă trage de păr și mă răsuțește. Încearcă foarte tare să facă următoarea oră cât mai dureroasă cu putință, și reușește. Până să fiu dusă în cele din urmă la mașină ca să mă întâlnesc cu doamna Murphy, capul îmi bubuie, iar ochii sunt înroșiți de lacrimi despre care mi s-a spus că e mai bine să nu curgă.

Doamna Murphy nu spune nicio vorbă în mașină, iar eu mă bucur. Mă lipesc aproape de ușă și mă uit prin geam, speriată și îngrijorată și necăjită. Nu știu ce e pe cale să mi se întâmple, dar știu că n-o să fie bine. Nimic nu e bun aici.

Pe drumul spre centru, trecem pe lângă râu. Văd remorhere și barje și un teatru plutitor mare. Muzica de flașnetă pătrunde în mașină și îmi aduc aminte cum dansa Gabion pe puntea *Arcadie* când treceau teatrele plutitoare. Ne făcea să râdem și să tot râdem. Inima mi se întinde peste apă, sperând să văd *Arcadia*, sau barca bătrânului Zede, sau orice barcă de locuit, dar nu-i nimic. Peste râu, se vede o tabără goală. Nu sunt decât vetre stinse, cercuri de iarbă strivită și o stivă de lemn plutitor pe care l-a strâns cineva, dar n-a apucat să-l ardă. Au dispărut toate casele plutitoare.

Îmi trece prin cap, pentru prima dată, că trebuie să fie deja

octombrie. Destul de curând, arțarii și eucaliptii o să-și schimbe culoarea și frunzele o să le fie tivite cu fâșii roșii și galbene. Nomazii de pe râu și-au început deja deriva lungă și înceată spre sud, către locurile unde iernile sunt calde și apa e plină ochi de somni grași.

Briny e încă aici, îmi spun eu, dar, dintr-odată, am senzația că n-o să-i mai văd niciodată nici pe el, nici pe Fern, nici pe altcineva pe care-l iubesc. Senzația mă înghite cu totul și nu pot decât să-mi las mintea să părăsească trupul. Nu sunt acolo când șoferul parchează mașina în fața unei clădiri înalte. Abia o aud pe doamna Murphy amenințându-mă cu ce o să mi se întâmple dacă nu mă port frumos. Abia dacă simt durerea când mă ciupește prin rochie și-mi răsuțește pielea peste coaste și-mi spune că mai bine fac ce mi se cere înăuntru și nu spun nimănui nu, și nu plâng, și nu fac scandal în legătură cu asta.

– O să fi dulce ca un pisoiaș.

Mă ciupește și mai tare și-și ține fața aproape de a mea.

– Sau o să-ți pară rău... și micului tău prieten Stevie. N-ai vrea să i se întâmple nimic lui, *nu?*

Coboară în rondou și mă trage și pe mine cu ea. În jurul nostru, trec bărbați în costume. Femeile se plimbă tacticos ducând în mâini pachete strălucitoare. O mamă cu o haină roșie împinge un cărucior afară din hotel și ne aruncă o privire în trecere. Are cel mai blând chip și-mi vine să fug la ea. Vreau s-o prind de haină și să-i spun totul.

Ajută-mă! i-aș spune.

Dar nu-mi pot permite. Știu că l-ar pedepsi pe Stevie dacă o fac. Și probabil că și pe Fern, după ce o aduc înapoi la casa doamnei Murphy. Orice ar fi, azi trebuie să fiu cuminte. Trebuie să fac tot ce-mi zic ele, ca să nu mă încuie când ajungem acasă diseară.

Îmi îndrept spatele și-mi spun că e ultima dată. *E ultima dată când o să poată să mă pună să fac ceva.*

Orice o fi, o să mă supun.

Dar inima mi se zbate, iar stomacul mi se strânge ca un pumn. Un bărbat în uniformă deschide ușa. Arată ca un soldat sau un prinț. Vreau să mă salveze așa cum fac prinții în cărțile cu basme.

– Bună ziua.

Doamna Murphy zâmbește, ridică nasul și pornește mai departe.

În hotel, oamenii râd, și discută, și iau prânzul la restaurant. E un loc drăguț, ca un castel, dar azi nu pare drăguț. Pare ca o capcană.

Liftierul stă ca o statuie lângă butoane. Nici măcar nu pare să respire în timp ce cutiuța ne duce sus, și mai sus, și mai sus. Când coborâm, bărbatul îmi aruncă o privire tristă. Oare știe unde mă duc... ce urmează să se întâmple?

Doamna Murphy mă duce pe coridor și bate la o ușă.

– Intră, strigă o femeie și, când intrăm, domnișoara Tann e tolănită pe canapea ca o pisică odihnindu-se la soare.

În spatele ei, draperiile sunt date deoparte și prin fereastra largă se vede tot orașul Memphis. Suntem așa de sus, că ne uităm în jos la acoperișuri. N-am mai fost așa de sus în aer niciodată în viața mea.

Îmi strâng pumnii și-i ascund în sarafanul cu volănașe și încerc să nu mă mișc.

Domnișoara Tann are un pahar pe jumătate plin în mână. Arată ca și când ar fi aici de ceva vreme. Poate că stă la hotel?

Rotește băutura maronie și ridică paharul spre o ușă aflată față în față cu canapeaua.

– Du-o în dormitor și asta-i tot, doamnă Murphy. Închide ușa când o lași acolo... și explică-i să stea liniștită până i se spune altceva. O să vorbesc cu el aici, să mă asigur că... aranjamentul nostru e în ordine.

– Nu mă deranjează să rămân, Georgia.

– Dacă preferi.

Se uită la mine când trecem spre ușă; doamna Murphy mă ține de subraț, așa că n-am cum să nu merg strâmb.

– Sincer, ar fi opțiuni mai bune, dar înțeleg de ce o vrea pe ea, spune domnișoara Tann.

– Nu știu de ce ar vrea-o *cineva*.

În dormitor, doamna Murphy mă așază pe pat și umflă rochia cu volănașe în jurul meu, așa că arăt ca o perniță în formă de păpușă. Îmi trage părul peste umeri, lăsându-l să atârne în bucle lungi, și apoi îmi spune să nu mă mișc niciun centimetru.

– Nici măcar *unul*, încheie ea când se îndreaptă spre ușă.

O închide în urma ei.

Le aud pe ea și pe domnișoara Tann discutând în cealaltă cameră. Sporovăiesc despre priveliște și beau împreună. Apoi, nu se mai aude decât tăcerea și sunetele îndepărtate ale orașului. Claxoane. Un tramvai sună din clopoțel. Strigătul unui vânzător de ziare.

Nu știu cât timp trece până să se audă o bătaie la ușa din față. Domnișoara Tann răspunde, cu dulcegărie, și aud glasul unui bărbat, dar nu disting cuvintele până nu se apropie.

– Bineînțeles, e *cu totul* a dumneavoastră... *dacă* sunteți sigur că încă o mai vreți, vreau să zic, spune domnișoara Tann.

– Da, și apreciez că ați modificat aranjamentele așa din scurt. Soția mea s-a chinuit îngrozitor în ultimii câțiva ani, de multe ori așa de rău, că a ajuns la pat săptămâni la rând, închizându-se departe de mine. Ce altceva aș putea să fac?

– Într-adevăr. Înțeleg cum v-ar putea satisface nevoile fata, dar am și alți copii care sunt mai... maleabili, sugerează domnișoara Tann. Avem multe fete mai mari. Ale dumneavoastră, la cerere.

Te rog, mă gândesc. *Alege pe altcineva*. Și după aceea știu că nu e corect. N-ar trebui să le doresc lucruri rele altor copii.

– Nu, o vreau pe ea în mod special.

Îmi încleștez mâna pe cuvertură. Transpirația îmi acoperă palmele și se scurge în pânză. Îmi înfig unghiile.

Fii cuminte. Orice-ar fi, fii cuminte.

Vine Silas disează...

– Ce altceva aș putea să fac? Întrebă din nou bărbatul. Soția mea e așa de delicată. Copilul nu mai încetează cu scandalul. Nu pot să am atâta perturbare și zgomot permanent în casă. Sunt compozitor, știți, și îmi afectează munca. Am câteva coloane sonore de film care trebuie să iasă vacanța asta și trece timpul.

– Ah, domnule, practic vă pot asigura că fata asta o să vă facă *mai multe* probleme, nu *mai puține*, se bagă doamna Murphy. Am crezut... am presupus că o vreți doar pentru... N-am avut idee că *aveați* de gând s-o luați definitiv, *altfel* aș fi adus vorba mai repede.

– N-are importanță, doamnă Murphy, se răstește domnișoara Tann. Fata e cu siguranță destul de mare ca să fie ascultătoare la *orice* ar putea dori domnul Sevier.

– Da... da, bineînțeles, Georgia. Mă scuzați pentru întrerupere.

– Fata e perfectă din toate punctele de vedere, vă asigur, domnule. Imaculată.

Bărbatul spune ceva ce nu pot să disting, și apoi vorbește din nou domnișoara Tann.

– Foarte bine, atunci. Am actele pregătite și, bineînțeles, ca și cu cealaltă adopție, o să treacă un an până să fie declarat final procesul, dar nu anticipez nicio problemă cu asta, mai ales pentru un client de... talia dumneavoastră.

Conversația încetează. Foșnesc niște hârtii.

– Vreau doar să fie Victoria fericită din nou, spune bărbatul. Îmi iubesc foarte mult soția, iar ultimii ani au fost un chin. Doctorii spun că singura speranță de vindecare a stărilor ei de melancolie e să-i dăm un motiv convingător să privească

înainte mai degrabă decât în urmă.

– Astfel de situații sunt, desigur, chiar motivul pentru care existăm, domnule Sevier.

Glasul domnișoarei Tann tremură, de parcă ar fi cât pe ce să plângă.

– Acești bieți copii pierduți și familiile care au nevoie de ei sunt imboldul și inspirația mea pentru munca neobosită pe care o depun. Zi și noapte, fac față muncii anevoioase și începuturilor triste ale acestor copii găsiți, ca să-i putem salva și să le putem oferi o viață și să aducem viață în nenumărate cămine pustii. Cu siguranță, venind eu însămi dintr-o familie bună, aș fi putut alege o cale mai ușoară, dar cineva trebuie să se sacrifice și să-i apere pe cei care nu se pot apăra singuri. E o chemare. Este chemarea *mea* și e una pe care o accept de bunăvoie, fără să aștept laude sau vreun câștig personal.

Bărbatul oftează, părând nerăbdător.

– Sunt cât se poate de recunoscător, firește. Mai e nevoie de ceva ca să încheiem afacerea?

– Absolut nimic.

Răsună niște pași, dar se îndepărtează de ușa dormitorului, nu vin spre ea.

– Toate actele sunt în regulă. Ați asigurat plata onorariului pentru ea. E a dumneavoastră, domnule Sevier. Vă așteaptă acolo, în dormitor, și o să vă lăsăm să faceți cunoștință... în orice mod considerați potrivit.

– V-aș recomanda să folosiți o mână de fier cu ea. E...

– Haideți, doamnă Murphy.

Apoi pleacă, iar eu stau foarte nemișcată pe pat, ascultând zgomotele pe care le face bărbatul. Vine la ușă și se oprește de cealaltă parte. Îl aud trăgând aer în piept, apoi scoțându-l.

Îmi țin strâns rochia peste genunchi și-mi tremură tot corpul.

Ușa se deschide, iar el rămâne în prag, la doar câțiva metri

depărtare.

Îi cunosc chipul. A stat lângă mine pe canapea la petrecerea de vizionare și m-a întrebat câți ani am.

Soția lui era cea care-i citea cărți lui Fern.

Capitolul 19

Avery

Șoferul din fața mea încetinește, dar sunt așa de absorbită să privesc două adolescente care călăresc la trap de-a lungul drumului, că nu frânez decât când e aproape prea târziu. Mașina o ia pe un drum care duce spre centrul de evenimente ecvestre. Mă întreb dacă acolo s-or duce fetele cu caii. E perioada potrivită pentru cursele de derby. Când eram mai tânără, aș fi fost acolo fie să mă uit, fie să concurez, dar acum abia dacă am timp să mă plâng că viața de adult nu-mi mai lasă timp pentru lucruri care mă pasionau cândva, cum ar fi călăria.

În momentul ăsta, mintea îmi e deja la câțiva kilometri mai încolo, intrând în camera de la cămin a lui May Crandall. L-am rugat pe Ian, stagiarul prietenos, să dea câteva telefoane discrete ca să afle unde e acum și cum se simte. S-a întors la cămin și se simte destul de bine ca să le facă iar probleme însoțitorilor.

În urma mea, Trent apasă pe claxon și ridică o mână în aer, parcă spunând *Ai grijă ce faci*, dar zâmbește pe sub ochelarii de soare.

Dacă n-am fi în mașini diferite, aș zice *Tu ai insistat să vii. Te-am avertizat că lucrurile pot fi imprevizibile.*

Probabil că ar râde și mi-ar spune că în niciun caz n-ar rata așa ceva.

Parcă suntem niște elevi de clasa a șasea care chiulesc pentru prima dată de la școală. Niciunul dintre noi nu e unde ar trebui să fie în dimineața asta, dar, după ce am descoperit aseară poza din atelierul bunicului lui, niciunul dintre noi n-a putut să spună nu acestei călătorii. Nici chiar un apel pierdut la prima oră de la Leslie sau vreo șase solicitări de la clienți noi la

biroul imobiliar al lui Trent nu pot schimba planul pe care l-am făcut impulsiv aseară. Într-un fel sau altul, o să aflăm ce ascundeau bunicii noștri și cum se leagă trecutul meu de al lui... și ce legătură are May Crandall cu asta.

Intenționat nu răspusesem la convocările lui Leslie, iar Trent lipise un bilețel pe ușa biroului imobiliar și eram fugari, după ce porniserăm la prima geană de lumină.

Puțin mai mult de două ore mai târziu, suntem în Aiken. Avem de gând s-o vizităm pe May Crandall după micul dejun. În funcție de ce aflăm de la May, am putea merge după aceea la casa bunicii de pe Lagniappe.

Încerc să fiu atentă la condus în timp ce trecem pe străzi elegante mărginite de copaci, magnolii somnoroase și pini semeți care-și aruncă umbra liniștitoare peste SUV, părând să spună *De ce atâta grabă? Ia-o ușor. Bucură-te de ziua asta.*

Pentru o clipă, mă destind și mă conving că e o dimineață obișnuită de vară târzie. Dar în clipa în care apare de după colț căminul, iluzia se destramă. Ca pentru a sublinia acest lucru, îmi sună din nou telefonul, iar numele lui Leslie apare pentru a patra oară pe ecran. Mi se reamintește în mod supărător că, imediat ce se încheie vizita la May Crandall – indiferent ce va aduce ea –, trebuie să fac prezența. Mă cheamă problemele prezentului. Literalmente.

Măcar știu că, dacă somațiile ar avea de-a face cu sănătatea tatei, m-ar suna una dintre surorile mele, nu Leslie. Așa că e clar că e ceva care are legătură cu munca. Ceva ce a apărut după ce am vorbit cu Ian aseară, pentru că altfel mi-ar fi spus atunci. Probabil că Leslie are vreun eveniment de presă de neratat și vrea să mă întorc acasă mai repede din scurta mea vacanță pe Edisto. Ce știe ea, deja sunt aici.

Ideea de a mă cufunda din nou în cazanul politic mă apasă puțin. Chiar nu vreau să mă gândesc la asta. Trecându-mi telefonul pe vibrații, îl bag în geantă fără să verific grămada de

SMS-uri. Probabil că sunt și e-mailuri. Lui Leslie *nu* îi place să nu fie băgată în seamă.

Toate gândurile despre Leslie dispar când parchez, iau dosarul în care se află fotografiile vechi de pe panou și documentele din plicul bunicii Judy și cobor din mașină.

Trent vine spre mine în rondou.

– Dacă traversăm vreodată toată țara, o să conduc eu.

– Ce, n-ai încredere în mine?

Pe spate îmi trece o ușoară furnicătură bizară și, la fel de repede, ridic din umeri și o alung. Faptul că sunt din nou în Aiken îmi reamintește dur că, oricât de atrăgător mi s-ar părea Trent, n-o să fie niciodată vorba de mai mult decât o prietenie.

M-am asigurat că strecor o referire la logodnicul meu înainte să plecăm de pe Edisto, doar ca să fiu corectă cu toți cei implicați.

– În tine am încredere. În felul cum conduci... poate că nu.

– N-a fost nici măcar pe-aproape.

Facem haz cât mergem pe alee și, când ajungem la ușă, râd fără să vreau. Mireasma odorizantului și tăcerea apăsătoare alungă veselia.

Expresia lui Trent se schimbă aproape pe loc. Îi dispere zâmbetul.

– Locul ăsta trezește amintiri.

– Ai mai fost aici?

– Nu, dar seamănă foarte tare cu locul unde am mutat-o pe bunica după atacul cerebral. N-aveam de ales, dar a fost greu pentru bunicul. În peste 60 de ani, nu stătuseră niciodată despărțiți mai mult de o noapte sau două.

– E așa de greu când ajungi în punctul unde nu există variante bune.

Știe despre situația bunicii Judy. A venit vorba aseară, când stăteam pe veranda barăcii, vorbind despre poze și despre ce ar putea însemna ele.

Pe lângă noi trece o însoțitoare îmbrăcată în uniformă medicală colorată. Ne salută, părând să se întrebe dacă mă recunoaște. Apoi trece mai departe. Mă bucur. Ultimul lucru de care am nevoie e să-și dea cineva seama că sunt aici. Dacă vestea ajunge la Leslie sau la tata, o să urmeze o sesiune intensă de întrebări, iar eu n-am nicio idee ce aș putea spune.

În cadrul ușii către camera lui May Crandall, îmi dau brusc seama că nu sunt sigură nici ce am de gând să-i spun ei. Să dau năvală acolo cu pozele și să întreb *Ce legătură aveți tu și bunica mea? Cum era implicat Trent Turner Sr.?*

Să încerc s-o împing în direcția asta mai subtil? Din scurta mea relație cu May, habar n-am cum o să reacționeze la venirea noastră. Sper că prezența lui Trent să aducă un pic de magie suplimentară. La urma urmelor, cel mai probabil May îl cunoștea pe bunicul lui.

Și dacă e prea mult pentru ea, faptul că am venit amândoi? *Fuse* bolnavă. Nu vreau să-i provoc și alte probleme. În realitate, faptul că m-am întors mă îmboldește să-mi dau seama că ar trebui să fac ceva s-o ajut. Poate că aș putea vorbi cu Andrew Moore de la Comitetul de acțiune pentru drepturile persoanelor vârstnice. Probabil că mi-ar sugera niște instituții care ajută persoane vârstnice ca May, ale căror familii locuiesc departe.

Trent se oprește la ușă și arată plăcuța cu numele.

– Se pare că am ajuns.

– Sunt agitată, recunosc eu. Știu că a fost bolnavă. Nu sunt sigură cât de puternică o să...

– Cine se foiește acolo?

May pune capăt nesiguranței mele înainte să apuc s-o exprim.

– Pleacă de-aici! N-am nevoie de nimic. Nu vă las să șușotiți despre mine!

Prin mica deschizătură dintre ușă și toc zboară un papuc, iar

apoi țâșnește o perie de păr, care zornăie pe coridor.

Trent recuperează obiectele aruncate.

– Are braț puternic.

– Lăsați-mă în pace! insistă May.

Trent și cu mine schimbăm priviri nesigure, iar eu mă aplec mai aproape de ușă, evitând aliniamentul de tragere, în caz că May mai are și alte proiectile la îndemână.

– May? Ascultă-mă doar o clipă, bine? Sunt Avery Stafford. Îți aduci aminte? Ne-am cunoscut acum câteva săptămâni? Ți-a plăcut brățara mea cu libelule. Ții minte?

Tăcere.

– Ai spus că erai prietenă cu bunica mea. Judy. Judy Myers Stafford? Am stat de vorbă despre fotografia de lângă patul tău.

Am senzația că toată lumea mea s-a schimbat din ziua aceea.

– Ei bine? se răstește May după o clipă. Intri sau *nu*?

Dincolo de ușă, se aude sunetul unui corp care-și schimbă locul și al unor cuverturi care se mișcă. Nu știu dacă se pregătește să ne întâmpine sau încarcă pentru încă o aruncare.

– Ai terminat cu aruncatul lucrurilor?

– Presupun că n-ai pleca dacă nu.

Dar de data asta, în glas i se simte o notă de anticipare. Mă invită să intru, așa că intru, lăsându-l pe Trent în siguranță pe coridor.

May stă cu spatele sprijinit în pat, purtând un capot albastru care i se asortează cu ochii. Chiar și cu un vraf de perne în spate, felul în care mă privește are ceva regal, de parcă ar fi fost obișnuită să fie servită la pat cu mult înainte de venirea la cămin.

– Speram să te simți destul de bine ca să stai de vorbă cu mine azi, risc eu. Am întrebat-o pe bunica despre tine. Mi-a spus de Queen... sau Queenie, dar asta a fost tot ce și-a putut aduce aminte.

May pare copleșită.

– *Chiar așa* de rău e?

– Mă tem că da.

Mă simt îngrozitor că eu sunt mesagerul.

– Bunica Judy nu e nefericită. Doar că nu-și mai aduce aminte multe lucruri. Îi e greu.

– Și e greu și pentru tine, îmi închipui.

Neașteptata afirmație pătrunzătoare a lui May mă dezechilibrează emoțional.

– Da, este. Am fost totdeauna foarte apropiate.

– Și totuși nu ți-a spus niciodată despre oamenii din poza mea?

Dincolo de întrebare, se simte insinuarea că femeia asta o știe îndeaproape pe bunica mea. Nu sunt sigură dacă o să fiu în stare să mă resemnez dacă nu aflu niciodată adevărul – dacă May nu-mi spune.

– Am sentimentul că bunica Judy mi-ar spune acum, dacă ar putea. Dar sper că, dacă ea nu poate, o s-o faci tu.

– N-are nicio legătură cu tine.

May își întoarce umărul dinspre mine, de parcă s-ar teme să mă lase s-o privesc direct.

– Am senzația că are. Și poate...

Atenția i se îndreaptă către ușă.

– Cine-i acolo? *Cine* mai ascultă?

– Am adus pe cineva cu mine. M-a ajutat să încerc să aflu ce n-a putut să-mi spună bunica. E doar un prieten.

Trent intră și trece prin cameră cu mâna întinsă, arborând genul de zâmbet care ar putea probabil să le vândă eschimoșilor înghețată la cornet.

– Trent, spune el, prezentându-se. Mă bucur să vă cunosc, doamnă Crandall.

May acceptă salutul și îi reține mâna între mâinile ei, ținându-l puțin aplecat peste pat, în timp ce se întoarce către

mine.

– Doar un *prieten*, zici? Mă îndoiesc.

Mă trag un pic în spate.

– Trent și cu mine ne-am cunoscut abia acum câteva zile, când m-am dus pe Edisto.

– Minunat loc, Edisto.

Își îndreaptă atenția către Trent, iar ochii i se îngustează.

– Da, așa este, sunt eu de acord.

De ce-l cercetează așa?

– Bunica a stat destul de mult acolo în decursul anilor. Unchiul Clifford mi-a zis că-i plăcea să scrie la cabană. Se pare că ea și bunicul lui Trent s-ar putea să fi făcut niște... afaceri acolo.

Exact ca atunci când interoghez un martor la bară, caut schimbări în comportamentul ei. Încearcă să le ascundă, dar ele *există* și sunt evidente – tot mai mult cu fiecare propoziție.

Se întreabă cât de mult știi.

– Nu cred că am reținut numele de familie.

Clipește în direcția lui Trent.

Atmosfera din încăperea pare să se încordeze în timp ce așteaptă răspunsul, dar, când Trent își face o prezentare mai oficială, May încuviințează și zâmbește.

– Mmmm, spune ea. Da, ai ochii lui.

Simt mica furnicătură care apare întotdeauna când știi că martorul e pe punctul de a ceda. Deseori, exact asta o declanșează – apariția neașteptată a chipului familiar, o legătură cu ceva ascuns în trecut, ivirea unui secret care a fost îngropat prea multă vreme.

Degetele tremurătoare ale lui May se ridică de pe mâna lui Trent. Îi atinge maxilarul. Genele i se umezesc.

– Semeni cu el. Și el era un bărbat frumos.

Afișează un zâmbet cu buzele strânse, care-mi spune că la vremea ei fusese probabil o cochetă, o femeie care se descurca

fără dificultate într-o lume a bărbaților.

Trent chiar și roșește un pic. E drăguț. Nu pot să mă abțin să nu mă distrez de dialogul dintre ei.

May îmi face semn cu degetul.

– Ți-a merită păstrat. Ține minte ce-ți spun.

E rândul meu să roșesc.

– Din păcate, sunt deja promisă.

– Încă nu văd nicio verighetă.

May mă prinde de mână și îmi cercetează cu atenție exagerată inelul de logodnă.

– Și știu să recunosc o scânteie când o văd. *Ar fi cazul* să știu. Până acum, am supraviețuit după trei soți.

De pe buzele lui Trent se desprinde un râs scurt și-și ferește capul, părul blond căzându-i în față.

– Și n-am avut nimic de-a face cu morțile lor, în caz că vă întrebați, ne informează May. I-am iubit foarte mult pe fiecare în parte. Unul era profesor, unul era predicator, iar ultimul era un artist care-și găsisese chemarea mai târziu. Unul m-a învățat să *gândesc*, unul m-a învățat să *știu*, iar unul m-a învățat să *văd*. Fiecare m-a inspirat. Știți, eu eram muzician. Lucram la Hollywood și mergeam în turnee cu trupe mari. Asta era în zilele de glorie, mult înainte de toată nebunia asta digitală.

Telefonul îmi zbârnâie în geantă, iar ea se încruntă spre el.

– Chestiile astea infernale. Lumea ar fi mai bună dacă n-ar fi fost inventate *astea*.

Îmi reduc complet la tăcere telefonul. Dacă May e în sfârșit dispusă să-mi spună povestea pozei de pe noptieră, nu vreau să ne distragă nimic. De fapt, a venit momentul să îndrept atenția martorului spre asta.

Deschid plicul și scot fotografiile din baraca de la Trent.

– De fapt, despre astea ne întrebam. Astea, și Societatea Casa de Copii din Tennessee.

Chipul i se asprește pe loc. Îmi aruncă o privire pătimășă.

– M-aș descurca și fără să mai aud vreodată cuvintele astea.

Trent îi prinde mâna între palme și coboară privirea spre degetele lor împletite.

– Îmi pare rău, doamnă Crandall... dacă trezim amintiri dureroase. Dar bunicul meu nu mi-a spus niciodată. Adică, știam că a fost adoptat când era destul de mic, și știam și că a rupt relațiile cu părinții adoptivi după ce a aflat. Dar n-am știut multe despre Societatea Casa de Copii din Tennessee – nu până de curând. Poate că în decursul anilor am auzit în trecere când i-au pomenit-o bunicului diverși oameni, când treceau pe-acolo musafiri. Eram conștient că bunicul îi ajuta cumva și că el simțea că trebuie să aibă aceste întâlniri între patru ochi – în atelierul lui sau pe barcă. Bunicii nu i-a plăcut niciodată să se discute despre afaceri în casă, imobiliare sau de alt fel. N-am știut nimic despre hobby-ul bunicului, sau activitatea paralelă, sau ce-o fi fost, până nu l-am ajutat, înainte să moară, să se ocupe de dosarele rămase. Mi-a cerut să nu citesc documentele, și n-am făcut-o. Nu până când a venit Avery pe Edisto, acum câteva zile.

May cască gura. Are ochii tiviți cu lacrimi.

– A murit, deci? Știam că era foarte bolnav.

Trent confirmă că și-a pierdut bunicul acum câteva luni, iar May îl trage lângă ea ca să-l sărute pe obraz.

– A fost un om bun și un prieten drag.

– A fost adoptat de la Societatea Casa de Copii din Tennessee? Întreabă Trent. De-asta îl interesa?

Îi răspunde o încuviințare mohorâtă.

– Da, într-adevăr. Ca și mine. Acolo ne-am cunoscut. Bineînțeles, n-avea decât trei ani pe-atunci. Era așa de drăgălaș, și dulce. Pe atunci, nu-l chema Trent. Nu și-a schimbat numele decât peste mulți ani, când a aflat cine era în realitate. A avut o soră care a fost despărțită de el când eram acolo. Era cu doi sau trei ani mai mare și cred că a sperat tot

timpul că, dacă își folosește numele real, o să-i fie mai ușor s-o găsească. Dar asta-i ironia sorții. Omul care ne-a ajutat pe așa de mulți dintre noi să ne regăsim n-a reușit niciodată să-și găsească sora. Probabil că a fost una dintre cei care n-au supraviețuit. Au fost mulți...

Glasul i se stinge și se pierde. Se îndreaptă și-și drege vocea.

– M-am născut pe fluviul Mississippi, într-o casă plutitoare pe care o făcuse tata. Queenie era mama mea și Briny era tatăl. Am avut trei surori mai mici, Camellia, Lark și Fern, și un frate, pe Gabion. El era cel mai mic...

Închide ochii, dar îi văd mișcându-se pe sub pleoapele subțiri, cu vene albastre, în timp ce-și continuă povestea. De parcă ar visa, privind imaginile care trec pe lângă ea. Spune cum au fost luați de poliție de pe barcă, ajungând la casa de copii. Descrie săptămâni de nesiguranță și spaimă, supraveghetoare care erau nemiloase, despărțirea de surori, lucruri îngrozitoare, ca acelea despre care citisem Trent și cu mine.

Povestea pe care o spune e sfâșietoare, și, totuși, fascinantă. Stăm fiecare de câte o parte a patului, abia răsuflând în timp ce ascultăm.

– Le-am pierdut urma celorlalți trei copii adoptați cât eram la orfelinat, spune ea la final. Dar Fern și cu mine am avut noroc. Am fost ținute împreună. Adoptate.

Privește pierdută pe fereastră și, pentru o clipă, mă întreb dacă ne-a spus deja tot ce avea de gând să ne spună, în cele din urmă, își îndreaptă din nou atenția către Trent.

– Ultima dată când l-am văzut pe bunicul tău în copilărie, mi-a fost teamă că va fi unul dintre cei care nu supraviețuiesc la cămin. Era un micuț foarte timid. Avea tot timpul probleme cu supraveghetoarele, fără să vrea. Practic îmi era ca un frățior când am plecat de-acolo. Nu credeam că o să-l mai văd vreodată. Când, după mulți ani, m-a contactat un bărbat pe

nume Trent Turner, am bănuît că e o înșelătorie. Bineînțeles, n-am recunoscut numele. Georgia Tann le dădea de obicei nume noi copiilor – fără îndoială, ca să le fie mai greu familiilor naturale să-i găsească. Pot să vă spun că îmi aduc aminte de ea ca de o femeie îngrozitoare și nemiloasă și cred că amploarea infracțiunilor ei n-o să fie dezvăluită niciodată pe de-a-ntregul. Puține dintre victimele ei au fost în stare de ceea ce a făcut bunicul tău – să-și recupereze un nume de familie și o moștenire. A reușit chiar s-o găsească și pe mama lui biologică înainte să moară și și-a regăsit și alte rude. A redevenit Trent, dar când era mic eu l-am cunoscut drept Stevie.

Atenția îi răătăcește din nou, mintea părând să i se ducă după ea. Mișc numai puțin fotografia cu cele patru femei, să sugerez câte ceva. La tribunal, asta ar însemna influențarea martorului, dar aici nu face decât să ajute la dezvăluirea poveștii.

– Astea sunt surorile tale, în poza cu tine și cu bunica mea?

Știu că cele trei femei din stânga trebuie să fie surori sau verișoare. E destul de evident, chiar și cu pălăriile care le umbresc fețele. Încă mai sunt tulburată de asemănarea lor cu bunica. Culoarea părului. Ochii deschiși la culoare care par să pătrundă dincolo de poză. Dar structura feței, cel puțin din cât pot să văd, e diferită. Trăsăturile celor trei surori sunt clare, perfect cioplite. Au bărbii largi, pătrate, nasuri drepte și puțin carne și ochi migdalați care se ridică puțin oblic. Sunt frumoase. Și bunica mea e încântătoare, dar trăsăturile ei sunt fine și seamănă cu ale unei păsări, iar ochii albaștri sunt aproape prea mari pentru chipul ei. Sunt luminoși, chiar și în alb-negru.

May ia poza și o ține în mâinile care-i tremură. Pare s-o cerceteze la nesfârșit. Trebuie să mă silesc să n-o împing de la spate. *Ce se petrece în mintea ei? La ce se gândește? Ce își aduce aminte?*

– Da. Noi trei – Lark, Fern și cu mine. Frumusețile la scăldat.

Chicotește scurt și răutăcios și-l bate pe mână pe Trent.

– Cred că bunica ta se îngrijora puțin de câte ori veneam noi. Dar n-avea de ce. Trent o iubea mult. Îi eram foarte recunoscătoare că ne-a ajutat să ne găsim una pe alta. Pentru noi, Edisto era un loc deosebit. Acolo ne reîntâlniserăm prima dată.

– Acolo te-ai întâlnit cu bunica?

Tânjeam după un răspuns simplu la toate astea. Unul cu care să mă pot împăca. Nu vreau să descopăr că bunica ispășea cumva pentru o legătură a familiei noastre cu Societatea Casa de Copii din Tennessee – că bunicii mei se aflau printre mulții politicieni care o protejaseră pe Georgia Tann și rețeaua ei, care închiseseră ochii în fața atrocităților pentru că familii influente nu voiau ca infracțiunile ei să fie dezvăluite sau propriile adopții anulate.

– Acolo v-ați împrietenit voi două?

Degetul îi trece peste rama albă a fotografiei. Se uită la bunica mea. Măcar dacă aş putea intra în mintea ei sau, și mai bine, în poză.

– Da, așa e. Ne intersectaserăm la niște evenimente sociale înainte s-o cunosc măcar, deși, recunosc, aveam o părere complet greșită despre ea înainte să facem cunoștință. A ajuns să-mi fie o prietenă dragă. Și era foarte generoasă și ne oferea din când în când cabana de pe Edisto mie și surorilor mele, ca să putem merge acolo împreună. Fotografia asta a fost făcută într-una dintre excursiile noastre. A venit și bunica ta cu noi. A fost o zi de vară târzie minunată la plajă.

Explicația mă liniștește și aş vrea să mă opresc aici, dar asta nu explică de ce pe banda mașinii de scris din casa bunicii se aflau cuvintele *Societatea Casa de Copii din Tennessee...* sau de ce Trent Turner Sr. ținea legătura cu bunica mea.

– Bunicul lui Trent a lăsat un plic pentru bunica Judy, spun eu. Judecând după agenda ei, cred că avea de gând să-l ia

înainte să se îmbolnăvească. În plic, sunt documente de la Societatea Casa de Copii din Tennessee. Evaluări de sănătate și acte de renunțare la drepturile părintești pentru un băiețel pe nume Shad Arthur Foss. De ce le-ar fi vrut?

Acum am luat-o prin surprindere pe May. Mai e *ceva* în povestea asta, dar May nu se lasă ușor ademenită.

Pleoapele îi flutură și coboară.

– Sunt foarte... foarte... obosită, dintr-odată. Toată... toată discuția asta. Am vorbit mai mult decât vorbesc de obicei... într-o săptămână întreagă.

– Bunica mea a avut vreo legătură cu Societatea Casa de Copii din Tennessee? Familia mea a fost implicată?

Am senzația că, dacă nu aflu azi, n-o să mai aflu niciodată.

– Asta trebuie s-o întrebi pe ea.

May se lasă peste perne și inspiră exagerat de adânc.

– Nu pot. Ți-am spus deja. Nu e în stare să-și mai aducă aminte. Te rog, orice-ar fi, te rog spune-mi adevărul. Arcadia. Are vreo legătură cu toate astea?

Strâng mai tare de barele patului.

Trent se întinde și-și pune palma peste mâna mea.

– Poate ar fi mai bine dacă ne oprim aici pe ziua de azi.

Dar îmi dau seama că May se retrage în sine, povestea dispărând ca un desen făcut cu creta într-o zi ploioasă.

Mă agăț de culorile care încep să se șteargă.

– Vreau numai să știu dacă familia mea a fost... responsabilă în vreun fel. De ce era bunica mea așa de profund interesată de toate astea?

May bâjbâie pe barele patului până dă de degetele mele. Le strânge liniștitor.

– Nu, sigur că nu, dragă. Nu te îngrijora. La un moment dat, Judy mă ajuta să-mi scriu povestea. Asta-i tot. Dar m-am răzgândit. În viață, am descoperit că trecutul seamănă puțin cu salata. Are tendința să aibă un gust amar. E mai bine să n-o

mesteci prea mult. Bunica ta era o scriitoare bună, dar îi era foarte greu să audă despre perioada pe care o petrecuserăm la casa de copii. Talentul ei era menit unor povești mai vesele, cred.

– Te ajuta să-ți scrii povestea? Asta-i tot?

Chiar era posibil să fie asta totul? Niciun mare secret de familie, doar bunica Judy folosindu-și talentul ca să ajute o prietenă, să aducă la lumină o nedreptate veche, ale cărei efecte încă mai persistau? Mă străbate o senzație de ușurare.

E perfect logic.

– Asta-i tot, confirmă May. Aș vrea să-ți pot spune mai multe.

Ultima parte îmi stârnește simțurile ca un norișor singuratic de fum de la un foc care ar fi trebuit să fie stins. Martorilor care nu spun adevărul le e greu să se oprească la un da sau nu categoric.

Ce vrea să-mi fi putut spune? Mai e și altceva?

May găsește mâna lui Trent, o strânge, apoi îi dă drumul.

– Îmi pare foarte rău de bunicul tău. Pentru mulți dintre noi, a fost o adevărată mană cerească. Înainte să se deschidă arhivele de stat pentru adopții, în '96, aveam puține căi să descoperim unde s-ar putea afla rudele noastre... cine eram noi cu adevărat. Dar bunicul tău avea metodele lui. Fără el, Fern și cu mine n-am fi găsit-o niciodată pe sora noastră. Bineînțeles, au murit amândouă – Lark și Fern. Aș aprecia dacă te-ai abține și nu le-ai tulbura familiile, chiar și așa... sau pe a mea, de fapt. Când ne-am regăsit, eram femei tinere, cu viețile și soții și copiii noștri. Am decis să nu amestecăm una cu alta. Ne era suficient să știm că și celelalte erau bine. Bunicul tău a înțeles. Sper că o să ne respectați dorința.

Deschide ochii și se întoarce spre mine.

– Amândoi.

Dintr-odată, au dispărut toate semnele extenuării. Privirea pe

care o îndreaptă spre mine e intensă și poruncitoare.

– Bineînțeles, spune Trent.

Dar îmi dau seama că nu răspunsul lui Trent îl vrea ea.

– N-am de gând să încep să sâcâi pe nimeni.

Acum eu sunt cea care face slalom ca să evite răspunsurile directe.

– Voiam doar să știu cum a fost implicată bunica mea.

– Și acum știi, deci totul e în regulă.

Își subliniază cuvintele dând hotărât din cap. Nu sunt sigură pe care dintre noi încearcă s-o convingă – pe mine sau pe ea.

– Eu m-am împăcat cu trecutul meu. E o poveste pe care sper să n-o mai spun niciodată. Cum am zis și mai devreme, m-am gândit mai bine dacă să-i împărtășesc măcar bunicii tale toată povestea. De ce să slobozi ceva așa de urât asupra prezentului? Toți avem greutăți. Ale mele poate că sunt diferite de altele, dar am trecut prin ele, ca și Lark și Fern și, bănuiesc, deși n-am reușit să dăm de el, și fratele meu. Prefer să sper că așa a fost. El era singurul meu motiv real să vreau să scriu povestea, acum ani de zile, când o convinsesem pe bunica ta să mă ajute cu proiectul ăsta. Bănuiesc că m-am gândit că o carte sau un articol de ziar ar putea să ajungă cumva până la el, dacă mai exista pe undeva, și, dacă era unul dintre mulții care au dispărut pur și simplu când se aflau în grija Societății Casa de Copii din Tennessee, ar fi ca o comemorare. Probabil și pentru părinții mei naturali. Nu există pietre de mormânt pe care să pui flori. În orice caz, nu vreuna pe care să știu eu cum s-o găsec.

– Îmi pare... îmi pare foarte rău pentru toate cele prin care ați trecut.

Încuviințând, închide din nou ochii, izolându-se complet de mine.

– Acum trebuie să mă odihnesc. Nu peste multă vreme, o să vină să mă împungă, sau să mă înțepe, sau să mă târască în

camera aia infernală de terapie fizică. Sincer, am aproape nouăzeci de ani. La ce-mi mai trebuie tonus muscular?

Trent chicotește.

– Acum ai vorbit ca bunicul meu. Dacă ar fi fost după el, l-am fi pus într-o barcă și l-am fi lăsat să plutească în derivă pe râul Edisto.

– Mi se pare cât se poate de încântător. Ești amabil să te ocupi tu de barcă? Și după aia o să-mi găsec eu calea spre casă, spre Augusta, și o să plutesc în jos pe Savannah.

Închide ochii, zâmbind puțin. În doar câteva clipe, începe să răsuflă mai prelung, iar pleoapele îi flutură în orbitele lor ridate. Zâmbetul rămâne acolo. Mă întreb dacă e din nou fetița care plutește pe apele fluviului Mississippi, în casa plutitoare pe care a construit-o tatăl ei.

Încerc să-mi imaginez cum e să ai un trecut ca al ei, să fi trăit două vieți, să fi fost, efectiv, două persoane diferite. Nu pot. N-am cunoscut niciodată altceva în afară de fortăreața neclintită a numelui Stafford și o familie care m-a susținut, m-a crescut și m-a iubit. Cum fusese în realitate viața lui May cu părinții adoptivi? Acum îmi dau seama că de fapt n-a spus partea aceea a poveștii. A spus doar că, după o ședere sfâșietoare la casa de copii, ea și sora ei au fost încredințate unei familii.

De ce-a oprit povestea aici? Oare restul era chiar atât de intim?

Deși a răspuns la întrebarea pe care am venit s-o pun și ne-a cerut să nu ne băgăm nasul mai departe, nu pot să nu-mi doresc să aflu mai multe.

Trent par să simtă la fel. Bineînțeles că da. Trecutul familiei lui e legat de trecutul lui May.

Mai zăbovim câteva clipe de cele două părți ale patului, privind-o amândoi pe May, pierduți în gândurile noastre. În cele din urmă, ne luăm fotografiile și ieșim din cameră fără tragere de inimă. Niciunul dintre noi nu vorbește până nu ne

îndepărtăm suficient ca să nu mai putem fi auziți.

- N-am știut nimic din toate astea despre bunicul, spune el.
- Probabil că e greu să aflî.

Sprâncenele i se împreunează.

– E ciudat să mă gândesc că a trecut prin așa ceva în copilărie. Asta mă face să-l admir cu atît mai mult – ce a făcut cu viața lui, ce fel de om a fost. Dar mă și înfurie. Nu pot să nu mă întreb cum ar fi arătat viața lui dacă nu s-ar fi aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, dacă părinții lui n-ar fi fost săraci, dacă ar fi oprit cineva Societatea Casa de Copii din Tennessee înainte să ajungă măcar la el. Dacă ar fi crescut în familia în care se născuse, ar mai fi fost același om? Îi plăcea răul pentru că de-acolo venea sau pentru că tatăl care l-a crescut pescuia în weekenduri? May a zis că și-a cunoscut o parte dintre rudele biologice. Ce a simțit? De ce nu ni le-a prezentat niciodată? Sunt așa de multe întrebări pe care aș vrea să i le pun acum!

Ne oprim chiar în fața ușii de la intrare, niciunul dintre noi nedorind să ne despărțim și să ne îndreptăm fiecare spre mașina noastră. Motivul pe care-l aveam ca să fim împreună a fost eliminat de povestea lui May.

– Crezi că o să încerci să găsești pe vreunul dintre ei... familia bunicului tău?

Băgându-și mâinile în buzunarele blugilor, ridică din umeri, coborînd privirea spre alee.

– A fost atît de demult, că nu văd ce rost ar avea. În momentul ăsta, ar fi doar niște rude îndepărtate. Poate de-asta nu și-a bătut bunicul capul. Aș putea totuși să fac niște cercetări. Aș vrea să aflu detalii... dacă nu de altceva, măcar pentru Jonah și pentru nepoatele și nepoții mei. Poate că o să întrebe într-o bună zi. Nu mai vreau și alte secrete.

Conversația scapătă. Trent își trece ușor limba peste buză, parcă vrînd să spună ceva, dar nu se poate hotărî dacă ar

trebui.

Când începem, vorbim unul peste celălalt.

– Mulțumesc...

– Avery, știu că...

Dintr-un motiv oarecare, ni se pare amândurora amuzant. Râsul mai risipește puțin tensiunea.

– Doamnele primele.

Face un gest în direcția mea, parcă făcând introducerea pentru cuvintele pe care urmează să le spun. Chiar nu le am pe cele potrivite. După cele prin care am trecut în ultimele câteva zile, pare aproape de neconceput că acesta e sfârșitul. Suntem legați, sau cel puțin așa se simte.

Poate că sunt toantă.

– Voiam doar să zic mulțumesc pentru toate astea. Că nu m-ai trimis de-acolo cu mâna goală. Știu că a fost greu să încalci promisiunea făcută bunicului. Nu...

Privirile ni se întâlnesc. Restul propoziției se mistuie. Îmi ard obraji. Încă o dată, sunt conștientă de atracția dintre noi. Am crezut că e fiorul misterului, dar acum misterul a fost dezlegat, iar fiorul fascinației încă mai e acolo.

Îmi vine un gând oarecare, cu totul nepoftit, complet nedorit: *Poate că fac o greșeală... cu Elliot.* Și după aceea îmi dau seama că nu e chiar atât de întâmplător pe cât pare. Până acum, n-am făcut decât să evit problema. Oare Elliot și cu mine suntem îndrăgostiți sau doar... avem peste 30 de ani și simțim că a venit momentul? Avem o prietenie profundă, de durată sau pasiune? Chiar dacă ne-am spus că n-o să ne lăsăm controlați de familiile noastre, am lăsat totuși să se întâmple așa? Îmi aduc aminte un număr de instructaj politic înțelept al lui Leslie. *Dacă avem nevoie să te facem mai bine cunoscută pe scena politică, Avery, un anunț de nuntă bine sincronizat ne-ar putea prinde bine. În afară de asta, nu e avantajos pentru o tânără drăguță să fie singură la Washington, indiferent cât de bine își*

controlează limbajul corporal în societate. Lupii trebuie să știe că, oficial, nu există nicio disponibilitate în domeniul ăsta.

Încerc să alung gândul, dar e ca un ciulin prins în coama calului, cu șuvițele încâlcite de jur împrejur. Nu-mi pot imagina o schimbare de direcție acum. Toată lumea, *toată lumea* se așteaptă în curând la un anunț oficial. Urmările ar fi... de negândit. Honeybee și Bitsy ar fi distruse. Social și politic, așa arăta ca o neserioasă, o persoană care nu se poate hotărî, care nu știe ce vrea.

Asta sunt?

– Avery?

Ochii lui Trent se îngustează, iar capul i se lasă într-o parte. Se întreabă la ce mă gândesc.

Nu pot să-i spun în niciun caz.

– Rândul tău.

N-am destulă încredere în mine să mai spun ceva, ținând cont de calea nestăpânită pe care mi-au luat-o gândurile.

– Nu mai are importanță.

– Nu-i corect. Ce aveai de gând să spui, serios?

Renunță fără prea multă luptă.

– Îmi pare rău că am pornit cu stângul în prima zi. În mod normal, n-aș vorbi așa cu un client.

– Păi, de fapt eu nu eram client, așa că ești iertat.

În realitate, se purtase destul de amabil, dacă te gândești la cât de insistentă fusesem eu. La urma urmelor, sunt întru totul o Stafford. Am tendința să plec de la premisa că o să obțin ce vreau.

Ceea ce, îmi dau seama cu un fior, mă face să semăn înfricoșător de mult cu părinții adoptivi care au finanțat în mod nechibzuit afacerea Georgiei Tann. Fără îndoială că unii dintre ei erau oameni cu bune intenții și că unii dintre copii chiar aveau nevoie de un cămin, dar alții, în special cei care știau că se încasau onorarii exorbitante pentru fii și fice la comandă,

trebuie să fi avut o oarecare idee despre ce se întâmpla. Pur și simplu, plecaseră de la premisa că banii, influența și poziția socială le dădeau dreptul s-o facă.

Această revelație îmi e pătată de vină. Mă gândesc la toate privilegiile care mi s-au oferit, inclusiv un mandat în Senat practic frumos împachetat pentru mine.

Am dreptul la toate astea, doar datorită familiei din care provin?

Mâinile lui Trent alunecă stângaci la loc în buzunare. Aruncă o privire spre mașina lui, apoi se întoarce din nou către mine.

– Ținem legătura. Caută-mă data viitoare când ajungi pe Edisto.

Ideea mă lovește ca sunetul goarnei la începutul vânătorii, când mușchii cailor sunt încordați și știi că, dacă scap frâiele, toată acea energie potențială va fi scăpată într-o singură direcție.

– Mi-ar plăcea să știi ce mai descoperi despre familia bunicului tău... dacă găsești ceva, vreau să zic. Totuși, nu insist. Nu vreau să fiu băgăcioasă.

– De ce să te oprești tocmai acum?

Tușesc, prefăcându-mă că sunt jignită, dar amândoi știm că asta e adevărul.

– E avocatul din mine. Scuze.

– Probabil că ești un avocat bun.

– Încerc.

Mă înfoi de mândrie venită din faptul că îmi recunoaște și altcineva o realizare la care țin. Una la care am ajuns de una singură.

– Aș vrea să văd lucrurile îndreptate.

– Se vede.

Pe unul dintre locurile de parcare din apropiere trage o mașină. Intruziunea ne reamintește amândurora că nu putem rămâne acolo de-a pururi.

Trent aruncă o ultimă privire spre cămin.

– Se pare că a avut o viață interesantă.

– Da, așa e.

Doare când mi-o imaginez pe May, prietena bunicii, oflindu-se în locul ăsta, zi după zi. Fără vizitatori. Fără cineva cu care să stea de vorbă. Nepoții stau departe, într-o situație complicată, cu părinți vitregi. Nu e vina nimănui. E doar o realitate. Categorie o să iau legătura cu Andrew Moore de la Comitetul de acțiune și o să văd dacă îmi poate sugera vreo organizație care s-o poată ajuta.

Pe stradă se aude un claxon, iar în apropiere se închide ușa unei mașini. Lumea încă mai merge înainte, și la fel ar trebui să facem și Trent și cu mine.

Pieptul îi iese în față și apoi se destinde. Răsuflarea lui îmi atinge ușor urechea când se apleacă să mă sărute pe obraz.

– Mulțumesc, Avery. Mă bucur că știu adevărul.

Fața îi zăbovește lângă a mea. Simt mirosul aerului sărat, și al șamponului pentru copii, și un iz de nămol. Sau poate că doar îmi închipui.

– Și eu.

– Nu mă ocoli, spune el din nou.

– N-o s-o fac.

Cu coada ochiului, zăresc o femeie care vine pe alee. Bluză albă, pantofi, fustă neagră. Pașii ei rapizi nu sunt bineveniți, sunt nepotriviți cu ziua asta. Fierbințeala îmi clocotește în obraji și mă smucesc de lângă Trent așa de repede, încât îmi aruncă o privire nedumerită.

Leslie m-a localizat. Ar fi trebuit să mă gândesc când l-am rugat pe Ian să se intereseze în ce stare e May. Bărbia i se înfundă în gât când ne privește pe Trent și pe mine. Nu pot decât să-mi închipui la ce se gândește. De fapt, nu e nevoie să-mi închipui. Pot să *văd* la ce se gândește. Schimbul la care tocmai a asistat părea intim.

– Mulțumesc din nou, Trent.

Încerc să risipesc impresia pe care trebuie să și-o fi făcut.

– Ai grijă pe drum spre casă.

Mă dau înapoi și-mi prind mâinile una peste cealaltă, îmi caută privirea.

– Mda, mormăie el, lăsându-și capul într-o parte și mijind ochii la mine.

Habar n-are că în spatele lui stă cineva sau că lumea reală a dat năvală cu forța unei furtuni dezlănțuite.

– Te-am căutat.

Leslie își face simțită prezența fără să piardă timpul cu politețuri.

– Nu ți-a mers telefonul azi-dimineață sau te ascunzi?

Trent se trage într-o parte și își mută privirea între secretarul de presă al tatei și mine.

– Eram în vacanță, spun eu. Toată lumea știa unde sunt.

– Pe Edisto? ripostează Leslie cu o mușcătură de sarcasm.

În mod clar, acum nu sunt pe Edisto. Îndreaptă încă o căutătură suspicioasă spre Trent.

– Da... mă rog... am...

Mintea îmi gonește. Sub rochia de bumbac înflorată pe care am cumpărat-o ca să am ceva curat de purtat azi mi se strâng picuri de sudoare.

– E o poveste lungă.

– Păi, mă tem că n-avem timp de ea. E nevoie de tine acasă.

Vrea să-i comunice lui Trent că avem treburi de care să ne ocupăm și că nu mai e binevenit aici. Funcționează. Trent îmi aruncă o ultimă privire nedumerită, apoi își cere scuze, spunând că vrea să viziteze pe cineva în Aiken.

– Ai grijă, Avery, spune el și o ia spre mașină.

– Trent... mulțumesc, strig eu după el.

Ridică o mână și face semn peste umăr într-un fel care spune că, orice s-ar petrece aici, nu vrea să fie implicat.

Aș vrea să pot fugi după el și măcar să mă scuz pentru felul abrupt în care l-a trimis la plimbare Leslie, dar știu că n-ar trebui. N-ar face decât să ridice și mai multe semne de întrebare.

– Cred că am avut telefonul închis, încerc eu să dejoc planurile lui Leslie, înainte să înceapă un interogatoriu inchizitorial. Îmi pare rău. Ce se întâmplă?

Clipește încet și-și ridică bărbia.

– Hai să nu vorbim despre asta o clipă. Haide să discutăm despre ce tocmai am văzut când veneam pe alee.

Face semn cu mâna spre Trent și sper că el a ajuns destul de departe ca să n-o audă.

– Pentru că *asta* a fost îngrijorător.

– Leslie, e un prieten. Mă ajuta să găsesc niște informații legate de trecutul familiei. Asta-i tot.

– Trecutul familiei? Serios? Aici?

Smucindu-și bărbia în sus, pufnește enervată.

– Ce fel?

– Aș prefera să nu spun.

Ochii îi sclipesc. Buzele i se strâng într-o linie îngustă. Trage aer în piept, clipește din nou și-mi aruncă o privire furioasă.

– Ei bine, hai să-ți spun ceva. *Orice* ar fi ceea ce tocmai am văzut, este exact genul de scenă pe care nu ți-o poți permite. *Nimic* care să poată fi cumva interpretat, folosit sau prezentat greșit, Avery. *Nimic*. Trebuie să fii neprihănită ca un troian de zăpadă, dar, de la distanță, asta *nu* arăta neprihănit. Îți imaginezi cum ar fi arătat într-o fotografie? Toți, toată echipa, dăm *tot* ce avem pentru tine. În caz că e nevoie de tine.

– Știu. Înțeleg.

– Ultimul lucru căruia mai trebuie să-i faci față familia e încă o luptă de dus.

– Corect.

Dau vorbelor o aparență de încredere, dar înlăuntrul meu

sunt nedumerită; sunt stingherită, mă scoate din sărite că trebuie să am de-a face cu Leslie chiar în momentul ăsta. Sunt sfâșiată între nevoia de a o calma pe Leslie și a fugi după Trent. Mă tem și să arunc o privire să văd dacă a ajuns deja la mașină.

Motorul pornește și răspunde întrebării mele. Îl aud dând cu spatele și ieșind din parcare. *Probabil că așa e cel mai bine*, îmi spun. *Bineînțeles că e*. Înainte să plec pe Edisto, aveam toată viața planificată. De ce să vreau să pun în pericol toate acestea pentru... istoria antică a familiei, lucruri care nu mai au importanță, un bărbat cu care n-am altă legătură în afara unei povești pe care chiar și cei care au trăit-o vor s-o uite?

– S-a întâmplat ceva.

Am nevoie de o clipă ca să înregistrez cuvintele lui Leslie, deși mă uit drept la ea.

– *The Sentinel* tocmai a publicat o prezentare amplă despre sistemul corporatist de îngrijire a vârstnicilor și evitarea responsabilității. E doar o chestiune de timp până o preia și presa națională. Articolul pune accentul pe cazurile din Carolina de Sud. Au comparații de costuri între Magnolia Manor și genul de centre de îngrijire pentru vârstnici care au fost nominalizate în procese de abuz. Au fotografii cu victimele și familiile lor. I-au pus titlul „Bătrânețe inechitabilă” și l-au deschis cu o imagine de la distanță cu tatăl și bunica ta, plimbându-se prin grădinile de la Magnolia.

Mă holbez la ea, cu gura căscată, iar în mine se aprinde o furie intensă.

– Cum îndrăznesc! Cum îndrăznește... cineva! N-au niciun drept s-o hărțuiască pe bunica.

– Asta-i politica, Avery. Politică și senzațional. Nu *există* niciun loc sigur.

Capitolul 20

Rill

Numele bărbatului e Darren, iar al femeii, Victoria, dar ni s-a spus să le zicem tăticul și mămica, nu Darren și Victoria sau domnul Sevier și doamna Sevier. Nu mă deranjează prea tare. N-am spus niciodată cuiva tăticul sau mămica, așa încât cuvintele nu-și au niciun loc în mine în niciun fel. Sunt doar cuvinte. Atâta tot.

Queenie și Briny sunt tot ai noștri și tot o să ne întoarcem la ei, imediat ce găesc o cale. N-o să fie așa de greu cum credeam. Casa Sevier e mare și plină de camere pe care nu le folosește nimeni, iar în spate e o verandă largă îndreptată spre terenuri cu copaci înalți și iarbă verde, care coboară spre cel mai bun lucru care există – apa. Nu e fluviul; e un lac format pe un meandru, lung și îngust și se varsă într-un loc care se cheamă mlaștina Dedmen... și mlaștina Dedmen ajunge până la Mississippi. Am aflat asta pentru că am întrebat-o pe Zuma, care face curat și pregătește masa și stă în fostul șopron pentru trăsuri, unde-și parchează domnul Sevier mașinile. Are trei mașini. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva care să aibă trei mașini.

Soțul Zumei, Hoy, și fata lor, Hootsie, stau cu ea. Hoy se ocupă de curte și are grijă de un coteț de găini, de câinii de vânătoare ai domnului Sevier, care latră și urlă toată noaptea, și de un ponei despre care doamna Sevier ne tot spune de două săptămâni că putem merge să-l călărim dacă vrem. Am spus că nouă nu ne plac poneii, deși nu e adevărat. Îi spun lui Fern că ar face bine să nu spună altceva.

Soțul Zumei e mare și înspăimântător și negru ca naiba și, după ce am fost în casa doamnei Murphy, nu vreau să ne

prindă niciun om de serviciu singure pe mine sau pe Fern. Nu vreau să fim singure cu domnul Sevier. A încercat și el să ne ducă la ponei, însă doar pentru că l-a obligat doamna Sevier. Ar face absolut orice s-o împiedice să coboare în grădina unde sunt mormintele cu miei de piatră pe ele ale celor doi copii care s-au născut morți și ale celor trei care nu s-au mai născut deloc. Când se duce acolo, doamna Sevier se întinde la pământ și plânge. Apoi vine acasă și se bagă în pat și rămâne acolo. La încheietura mâinii are cicatrici vechi. Știu de ce sunt acolo, dar bineînțeles că nu-i spun lui Fern.

– Las-o doar să te țină în brațe, să-ți aranjeze părul și să se joace cu tine cu păpușile. Asigură-te că e fericită, îi spun lui Fern. Fără plânsete și fără făcut în pat. Auzi ce-ți spun?

E singurul motiv pentru care m-au adus soții Sevier din capul locului – pentru că Fern nu mai înceta cu plânsul și făcutul pe ea și scandalul.

În general, Fern e destul de bine acum. Totuși, uneori nimic n-o poate ajuta pe doamna Sevier. Uneori, nu vrea să aibă de-a face cu absolut nicio ființă vie. Nu le vrea decât pe cele moarte.

Când se întinde în pat și plânge după copilașii pe care i-a pierdut, domnul Sevier se ascunde în camera de muzică, iar noi rămânem cu Zuma, care crede că are prea multă treabă de când suntem și noi prin preajmă. Înainte, doamna Sevier cumpăra diverse lucruri pentru fetița Zumei, Hootsie, care are zece ani și e cu doi ani mai mică decât mine. Acum, doamna Sevier cumpără lucruri pentru noi. Zuma nu se bucură deloc nici din cauza asta. A stors destule informații de la Fern ca să afle de unde venim și nu înțelege cum de cineva așa de bine situat ca domnul și doamna Sevier și-ar dori niște gunoaie de pe râu ca noi. Nu ne-o ascunde, dar, firește, nici n-o poate spune dacă poate auzi doamna Sevier.

Zuma nu îndrăznește să ne lovească, dar și-ar dori s-o facă. Când Hootsie își face de cap, Zuma o bate la fundul ei slăbănog.

Uneori, Zuma agită lingura aia lungă de lemn către noi când nu se uită nimeni și spune: „Ar trebui să fiți recunoscătoare. Ar trebui să pupați picioarele conitei, că vă lasă măcar să stați în casa asta bună. Știu cine e voi, și să nu uitați. Sunteți aici doar până face conita copilu' ei. Domnu' crede că dacă nu-și mai face atâta grijă, o să se întâmple. Când o fi, o să dispăreți ca fumu', șobolani de râu ce sunteți voi. Cu gunoiu' vă aruncă. Doar acu' sunteți aici. Nu vă așezați prea comod. Am mai văzut d'astea și înainte, să știți. Nu stați mult acilea”.

Are dreptate, așa că n-am de ce să ripostez. Măcar aici e mâncare, și încă din belșug. Și rochii cu volănașe, chiar dacă sunt aspre și țepene, și panglici de păr, și creioane colorate, și cărți, și pantofi Mary Jane noi și lustruiți. E și un set de ceai mic pentru petreceri cu fursecuri după-amiezele. Până acum n-am mai avut nicio petrecere la ceai, așa că doamna Sevier a trebuit să ne arate cum să ne jucăm.

La ora de baie nu e nicio coadă. Nu trebuie să ne dezbrăcăm când se uită alții. Nu ne pocnește nimeni peste cap. Nu ne amenință nimeni că ne leagă și ne atârnă în debara. Nu ajunge nimeni încuiat în subsol. Cel puțin, nu până acum și, cum zice Zuma, n-o să stăm aici destul de mult ca să aflăm dacă s-ar întâmpla după ce dispăre noutatea.

Ce știu sigur e că, indiferent când o să se sature de noi soții Sevier, n-o să ne întoarcem la doamna Murphy. Noaptea, după ce ajung în siguranță în camera de lângă cea a lui Fern, mă uit în josul imașului și văd apa printre copaci. Mă uit după felinare care să plutească de-a lungul lacului format de meandru și văd câteva. Uneori, văd lumini, chiar destul de departe în mlaștină, plutind ca niște stele căzătoare. Tot ce am de făcut e să găsec o cale să ajungem pe una dintre bărci și putem coborî prin mlaștina Dedmen până la fluviu. Odată ce ajungem acolo, o să fie o călătorie ușoară în josul apei, până unde se întâlnește Wolf cu Mississippi la Mud Island, și acolo o să ne aștepte Queenie și

Briny.

Trebuie numai să gădesc o barcă, și o voi face. După ce plecăm, soții Sevier n-o să aibă nici cea mai vagă idee ce s-a petrecut cu noi. Domnișoara Tann nu le-a spus că venim de pe râu și pun rămășag că nici Zuma n-o să le zică. Mămica și tăticul noștri cei noi cred că mama era o studentă, iar tati era profesor. Cred că mami a făcut pneumonie și a murit, iar tati și-a pierdut slujba și n-a mai putut să aibă grijă de noi. Mai cred și că Fern are doar trei ani, dar ea are patru.

Eu nu le-am spus altceva. În principal, am încercat doar să fiu cuminte, ca să nu se întâmple nimic înainte să putem pleca.

– *Aici* erați, spune doamna Sevier când ne găsește la masă, așteptând micul dejun.

Se încruntă, văzând că ne-am îmbrăcat deja cu hainele care ne fuseseră pregătite de cu seară. Fern poartă o pereche de pantaloni albaștri cu pătrățele și o bluziță care se încheie la spate. Are volănașe umflate în jurul brațelor și-i lasă la vedere burtica pe sub dantela de la poale. Eu am o rochie purpurie care e încrețită și înfoiată și puțin prea mică la piept. A trebuit să sug burta ca să o închei, și n-ar fi trebuit să fie nevoie, dar bănuiesc că sunt în creștere. Queenie spune că noi, copiii Foss, totdeauna creștem în salturi.

Fie sunt într-un puseu de creștere, fie e din cauză că aici mâncăm mult mai multe, nu doar terci de porumb. În fiecare dimineață, ne așezăm cu toții să mâncăm bine, iar la prânz Zuma ne face sandvișuri pe o tavă. Și seara avem o cină mare, doar dacă domnul Sevier nu e ocupat în camera de muzică. Când se întâmplă așa, avem iar sandvișuri pe o tavă, iar doamna Sevier stă cu noi și ne jucăm împreună, ceea ce lui Fern îi place foarte tare.

– May, ți-am zis că n-are niciun rost să te trezești așa de devreme și s-o pui și pe micuța Beth să se îmbrace.

Își încrucișează brațele peste halatul mățâsos, care arată de

parcă ar trebui să fie regina Cleopatra. Fern și cu mine avem halate asortate. Noua noastră mămică a pus-o pe Zuma să le facă special pentru noi. Nu le-am purtat niciodată. Îmi imaginez că e mai bine să nu ne obișnuim cu lucruri elegante, pentru că nu o să stăm prea mult.

În afară de asta, din piept îmi ies două umflături mici, iar halatele sunt lucioase și subțiri, și se văd umflăturile, și nu vreau să mai vadă nimeni altcineva.

– Am așteptat... o vreme.

Cobor privirea în poală. Nu înțelege că toată viața noastră ne-am sculat în zori. N-ai cum altfel să stai pe o casă plutitoare. Când se trezește râul, te trezești și tu. Păsările vorbesc, și bărcile șuieră, și valurile trec unul după altul dacă ești legat la mal pe lângă canalul principal. Trebuie supravegheate undițele, iar peștii mușcă, și trebuie aprinsă soba. Sunt multe de făcut.

– E momentul să învățați să dormiți până la o oră rezonabilă.

Doamna Sevier clatină din cap spre mine, iar eu nu știu dacă joacă un rol sau nu mă place prea tare.

– Nu mai ești la orfelinat, May. Asta-i casa ta.

– Da, doamnă.

– Da, *mămico*.

Îmi pune o mână pe cap și se apleacă s-o sărute pe Fern pe obraz, apoi se preface că-i înghite urechea. Fern chicotește și țipă.

– Da, *mămico*, repet eu.

Nu sună firesc, dar mă descurc tot mai bine.

Data viitoare, o să-mi aduc aminte.

Se așază în capul mesei și se uită pe coridorul lung, sprijinindu-și bărbia în mână și încruntându-se.

– Presupun că nu l-ați văzut pe tăticul încă?

– Nu... *mămico*.

Fern se face mică pe scaun și aruncă o privire îngrijorată spre încruntătura doamnei Sevier. Știm cu toții unde e domnul

Sevier. Auzim muzica venind pe coridor. N-ar trebui să se ducă în camera de muzică înainte de micul dejun. I-am auzit certându-se pe tema asta.

– Dar-ren! strigă ea, bătând cu unghiile în masă.

Fern își duce mâinile la urechi, iar Zuma dă năvală cu un castron de porțelan acoperit care-i zornăie în mâini. Capacul aproape că alunecă înainte să-l prindă. I se arată albul ochilor, dar apoi vede că doamna Sevier nu e supărată pe ea.

– Mă’c eu după el, coniță.

Pune castronul pe masă și strigă peste umăr spre bucătărie:

– Hootsie, adu platourile pân’ nu se răcesc!

Trece pe lângă masă, țeapănă ca o mătură, și-mi aruncă o privire furioasă când nu se uită mămica noastră cea nouă. Înainte să venim noi, Zuma nu trebuia să murdărească atâtea farfurii la micul dejun. Trebuia să facă doar o tavă și să i-o ducă doamnei Sevier în dormitor. Mi-a zis Hootsie. Înainte să venim, Hootsie stătea uneori toată dimineața sus, cu conița, uitându-se la reviste *Life* și cărți cu poze și încercând s-o facă să fie mulțumită ca să poată să lucreze conașul.

Acum, Hootsie trebuie să ajute la bucătărie și e vina *noastră*.

Își bagă un picior sub masă și mă calcă în timp ce așază ouăle.

Într-o clipă, Zuma vine pe coridor cu domnul Sevier. E singura care-l poate scoate din camera de muzică atunci când e închisă ușa. L-a crescut pe domnul Sevier de când era mic și încă mai are grijă de el ca și cum ar fi doar un băiețel. Pe ea o ascultă atunci când n-o ascultă nici măcar pe conița lui.

– Tre’ să mănânci, spune Zuma în timp ce merge în urma lui pe coridor, cu mâinile intrând și ieșind din umbrele dimineții. Făcui atâta mâncare și deja s-a răcit aproape de tot.

– M-am trezit mai devreme cu o melodie în cap. Trebuia s-o pun la punct înainte să dispară.

Se oprește în capul coridorului, își duce o mână la stomac și

o ține pe cealaltă în aer. Dansează o mică gigă, ca și cum ar fi un actor pe scenă. Apoi face o reverență spre noi.

– Bună dimineața, doamnelor.

Încruntătura doamnei Sevier se adâncește.

– *Știi* ce am stabilit, Darren. *Nu* înainte de micul dejun și mâncăm *cu toții* la masă. Cum să învețe fetele să fie o familie dacă tu te încui acolo la orice oră?

Domnul Sevier nu se oprește la scaunul lui, ci înconjoară masa și o sărută direct pe buze.

– Ce face muza mea azi?

– Ah, *încetează*, se plânge ea. Nu încerci decât să scapi de mine.

– Și reușesc?

Ne face cu ochiul lui Fern și mie. Fern chicotește, iar eu mă prefac că n-am observat.

Îmi zvâcnește ceva în piept, și-mi țintuiesc farfuria cu privirea, și îl văd pe Briny sărutând-o pe Queenie exact la fel, când trecea prin cabină, îndreptându-se către dunetă.

Dintr-odată, mâncarea nu mai miroase bine, deși îmi chiorăie stomacul. Nu vreau să mănânc micul dejun al oamenilor ăstora sau să râd la glumele lor sau să le spun mămică și tătic. Am o mamă și un tată și vreau să mă duc acasă, la ei.

Nici Fern n-ar trebui să chicotească și să se dea pe lângă oamenii ăștia. Nu-i corect.

Întind mâna pe sub masă și o ciupesc de picior, iar ea scâncește puțin.

Mămica și tăticul nostru cei noi își apleacă frunțile spre noi, încercând să-și dea seama ce s-a întâmplat. Fern nu spune.

Zuma și Hootsie ne aduc și restul farfuriilor și mâncăm în timp ce domnul Sevier vorbește despre noua lui piesă muzicală și cum i-a venit în cap melodia potrivită în toiul nopții. Vorbește despre coloane sonore și pauze și note și tot felul de

lucruri. Doamna Sevier oftează și se uită pe fereastră, dar eu nu pot să nu ascult. N-am mai auzit până acum despre cum scriu oamenii muzica pe hârtie. Toate melodiile pe care le știu le-am învățat ascultându-l pe Briny cum cântă la chitară sau la muzicuță sau poate chiar la pian prin sălile de biliard. Muzica mi se coboară întotdeauna în străfunduri și mă face să mă simt într-un fel anume.

Acum mă întreb dacă Briny a știut vreodată că oamenii scriu melodii pe hârtie ca într-o carte de povești și că muzica ajunge să fie băgată în filme, așa cum povestește domnul Sevier. Muzica lui nouă e pentru un film. În capul mesei, își mișcă mâinile prin aer și vorbește nestăpânit și entuziasmat despre o scenă în care rebelii lui Quantrill¹⁰ merg călare prin Kansas și dau foc unui oraș întreg.

Îngână melodia și folosește masa drept tobă, iar farfuriile zornăie, și eu simt caii alergând și aud puștile trăgând.

– Ce crezi, dragă? o întreabă pe doamna Sevier când termină. Ea aplaudă, și Fern face la fel.

– O capodoperă, răspunde doamna Sevier. Bineînțeles că e o capodoperă. Nu crezi, Bethie?

Nu mă pot obișnui să-i aud spunându-i Beth, așa cum bineînțeles cred ei că o cheamă.

– Caoopeă.

Ferm încearcă să spună *capodoperă* cu gura plină de crupe.

Râd toți trei, iar eu nu fac decât să mă uit în jos în farfurie.

– E așa de bine s-o văd fericită.

Mămica noastră cea nouă se apleacă să-i dea părul deoparte lui Fern, ca să nu se umple de crupe.

– Da, așa e.

Domnul Sevier se uită la soția lui, dar ea nu știe. E ocupată s-o mângâie pe Fern.

¹⁰ Grup de partizani pro-confederați în timpul Războiului Civil din Statele Unite, condus de William Quantrill.

Doamna Sevier îi răsucește pe deget părul lui Fern, adunând spirale strânse în bucle mai largi, ca ale lui Shirley Temple. Așa îi place cel mai mult doamnei Sevier. În majoritatea zilelor, eu îmi strâng părul într-o coadă împletită la spate, ca să nu-i vină vreo idee să-mi facă și mie la fel.

– Mi-era teamă că n-o să ajungem niciodată aici, îi spune ea domnului ei.

– Lucrurile astea durează.

– Mi-era așa de teamă că n-o să fiu niciodată mamă.

Ochii domnului Sevier se rotunjesc, ca atunci când e fericit. Se uită peste masă.

– E a noastră acum.

Ba nu! vreau eu să țip. *Nu ești mama ei. Nu ești mama noastră. Copilașii ăia morți din cimitir, ăia sunt ai tăi.* O urăsc pe doamna Sevier pentru că o vrea pe Fern. Îi urăsc pe copiii ăia că au murit. Îl urăsc pe domnul Sevier că ne-a adus aici. Dacă ne-ar fi lăsat în pace, am fi fost deja pe *Arcadia*, și Fern, și eu. Nu i-ar mai răsuci nimeni părul surorii mele în bucle Shirley Temple și nu i-ar spune nimeni Beth.

Îmi încleștez dinții așa de tare, că mă străbate durerea până în creștetul capului. Mă bucur de ea. E doar o durere micuță și știu de unde vine. O pot opri oricând vreau eu. Cea din inima mea e mult mai mare. N-o pot alina, indiferent cât de tare încerc. Mă sperie așa de tare, că nici nu pot să respir.

Și dacă Fern se hotărăște că-i plac oamenii ăștia mai mult decât mă place pe mine? Dacă uită de Briny și Queenie și de Arcadia? Acolo n-aveam rochii elegante și trotinete pe verandă și ursuleți de pluș și creioane și seturi de ceai de porțelan. Tot ce aveam era râul, dar râul ne hrănea și ne purta cu el și ne elibera.

Trebuie să mă asigur că Fern nu uită. Nu se poate schimba în Beth pe dinăuntru.

– May?

Doamna Sevier vorbește, iar eu nici măcar n-am auzit-o. Îmi compun o față radioasă și mă uit către ea.

– Da... mămico?

– Ziceam că o s-o duc pe Beth la Memphis să probeze niște pantofi speciali. E important să-i îndreptăm înainte să crească prea mare piciorul care se duce spre interior. Mi-au zis că după ce crește copilul, e prea târziu. Ar fi păcat, când e ceva care se poate vindeca.

Capul i se lasă puțin într-o parte. Arată ca un vultur care caută pește. Drăguță, dar peștele ar trebui să aibă grijă. Mă bucur că am picioarele sub masă, așa că nu poate să-l vadă pe dreptul. Toți avem piciorul puțin șui. Îl avem de la Queenie. Briny zice că ne arată drept parte a liniei de succesiune în Regatul Arcadia.

Acum simt cum îl îndrept, pentru cazul că-i trece prin cap să se uite.

– O să trebuiască să doarmă cu un aparat ortopedic noaptea, îmi spune doamna Sevier.

Lângă ea, domnul Sevier deschide ziarul, cercetându-l în timp ce-și mănâncă șunca.

– Ah, mormăi eu.

O să-i scot aparatul ortopedic de pe picior noaptea. Asta o să fac.

– Mă gândeam s-o duc singură.

Cuvintele doamnei Sevier ies cu mare grijă, ochii ei albastru-închis fixându-se asupra mea de sub buclele blonde care-mi aduc aminte de Queenie, chiar dacă eu nu vreau. Queenie e *mult* mai drăguță, totuși. Chiar e.

– Beth trebuie să se obișnuiească să-și petreacă timpul cu noua ei mămică, doar noi două... fără să facă scandal.

Îi zâmbește surorii mele, care e ocupată să vâneze prin farfurie una dintre căpșunile Zumei, cu o furculiță micuță de argint. Soților Sevier nu le place să mănânce nimeni cu mâna.

Doamna Sevier bate din palme ca să-i atragă atenția domnului Sevier, iar el lasă puțin în jos ziarul, împingându-și nasul pe deasupra.

– Darren, Darren, uită-te la ea. Ce drăgălaș!

– Ține-o tot așa, soldat, spune el. După ce o capturezi pe aia, poți să primești alta.

Fern străpunge căpșuna, o bagă întreagă în gură și zâmbește, cu sucul curgându-i pe de lături.

Noii noștri părinți râd. Doamna Sevier îi șterge obrazul cu un șervețel, ca să nu-și murdărească bluza.

Încerc să mă hotărâsc dacă ar trebui să mă milogesc sau nu să merg și eu la doctorul de pantofi. Mi-e teamă s-o las s-o ia pe Fern de lângă mine. O să-i cumpere lucruri, iar Fern o s-o placă. Dar nu vreau să merg la Memphis. Ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte despre locul ăla e că am fost dusă în oraș de doamna Murphy și mi s-a dat un nou tătic într-o cameră de hotel.

Dacă stau acasă cât e plecată doamna Sevier, probabil că pot să mă duc afară și să mă uit prin jur. În general, nu-i place să hoinărim pe-acolo. Îi e teamă că o să ne urzicăm cu oțetar otrăvitor sau o să ne muște vreun șarpe. N-are de unde să știe că noi, copiii de pe râu, înțelegem totul despre astfel de lucruri încă de când suntem destul de mari ca să mergem pe picioare.

– O să începi curând școala.

Noua noastră mămică nu e mulțumită că n-am răspuns imediat la ce mi-a zis despre mersul la doctor cu Fern.

– Firește, Beth e încă prea mică. Mai are încă doi ani până vine vremea de grădiniță... dacă o fi s-o trimitem la grădiniță. Poate o mai țin aici încă un an. Depinde...

O mână cu degete subțiri i se îndreaptă spre stomac, răsfirându-se ușor. Nu rostește cuvintele, dar speră ca acolo să se afle un copil.

Încerc să nu mă gândesc la asta. Și încerc să nu mă gândesc

nici la școală. Odată ce mă trimit acolo, doamna Sevier o să stea toată ziua cu Fern. Cu siguranță, Fern o s-o placă mai mult decât pe mine. Trebuie să fac cumva să plecăm înainte să se întâmple așa ceva.

Doamna Sevier își drege vocea, iar domnul ei lasă din nou ziarul.

– Tu ce ai în program azi, dragule? întrebă ea.

– Muzică, bineînțeles. Vreau să termin coloana nouă cât o mai am proaspătă în cap. După aceea o să-l sun pe Stanley și o să-i cânt un pic din ea la telefon... să vedem dacă i se pare potrivită pentru film.

Doamna Sevier oftează, iar ridurile din jurul ochilor i se încrețesc.

– Mă gândeam că poate îl pui pe Hoy să înhame poneiul la trăsurică și ați putea ieși la plimbare.

Se uită de la domnul Sevier la mine.

– N-ai vrea, May? Cu tăticul, n-ai mai avea de ce să te temi de ponei. E așa de dulce. Am avut și eu unul la fel când eram mică, la Augusta. Îmi plăcea cel mai tare de pe lume.

Mi se încordează mușchii și simt răceala pe față. Nu mi-e frică de ponei. Mi-e frică de domnul Sevier. Nu pentru că mi-ar fi făcut ceva, ci pentru că, după casa doamnei Murphy, știu ce se poate întâmpla.

– Nu vreau să dau bătăi de cap.

Îmi transpiră palmele și le șterg de rochie.

– Mmmm...

Sprâncenele domnului Sevier coboară. Nu-i place ideea mai mult decât îmi place mie, ceea ce mă bucură.

– O să vedem cum merg lucrurile, draga mea. Au rămas așa de mult în urmă cu producția la filmul ăsta, că am mai puțin timp ca de obicei și, cu casa în haos în ultimele săptămâni din cauza...

Soția lui ridică bărbia, clătinând-o ușor, iar el se oprește și

apoi spune:

– O să vedem cum merg lucrurile.

Mă uit țintă în poală și nu se mai pomenește nimic despre trăsuri. Terminăm micul dejun și domnul Sevier dispare cât poate de repede în camera de muzică. Destul de repede după aceea, Fern și doamna Sevier pleacă și ele. Îmi iau creioanele și o carte și mă așez pe veranda largă care dă spre copaci și apoi spre lac. Din studioul domnului Sevier se revarsă muzică de pian. Se îmbină cu cântecul păsărilor, iar eu închid ochii și ascult și aștept să iasă Zuma sau Hootsie spre hambarul pentru trăsuri, ca să pot să mă strecur și să arunc o privire în jur...

Ațipesc și visez că Fern și cu mine suntem jos, pe platforma de pescuit a domnului Sevier. Stăm pe una dintre valizele alea mari pe care le depozitează în cămară, lângă mopurile și măturile Zumei, și am umplut-o cu jucării pe care să le împărțim cu Camellia, Lark și Gabion. Așteptăm să vină Briny și Queenie să ne ia.

Arcadia apare în capătul îndepărtat al lacului. Își croiește foarte încet drum în amonte. Apoi, dintr-odată, o împinge vântul, ducând-o în cealaltă direcție. Mă uit peste umăr și, în spatele nostru, se vede o mașină neagră mare, care saltă peste câmp. Chipul domnișoarei Tann e strivit de geam. Are privirea furioasă. O prind pe Fern și încerc să ajung la apă, ca să ne îndepărtăm înot.

O luăm la fugă, dar, cu cât alergăm mai tare, cu atât mai mult se lungește platforma.

Mașina scrâșnește chiar pe platformă, în urma noastră. O mână mă apucă de rochie și de păr.

– Ești o nenorocită mică și nerecunoscătoare, nu-i așa? spune domnișoara Tann.

Mă trezesc tresărind, iar în fața mea stă Hootsie, cu un pahar de ceai și o farfurie cu masa de prânz. Le trântește pe masa de răchită. Băutura împroașcă tava și farfuria.

– Acu' e ca mâncarea de pe râu, nu? Drăguț și molcuț.

Îmi aruncă un zâmbet strâmb.

Ridic sandvișul înmuiat și iau o îmbucătură mare, zâmbindu-i și eu. Hootsie habar n-are cum stăteau lucrurile pentru noi înaintea să venim aici. Pot să mănânc fără să stau pe gânduri terci de porumb cu gărgărițe în el. Ceaiul vărsat pe un sandviș n-o să mă înfurie. Nici Hootsie, indiferent cât de tare încearcă. Nu e o dură. Am văzut eu copii duri.

Pufnește și-și împinge nasul în sus, și apoi dispare. După ce termin masa, pun șervețelul peste farfurie, ca să nu las să se adune muștele. După aceea o iau în josul verandei lungi, către camera de muzică. Acum e totul liniștit, dar am grijă când ajung în capătul casei și cotesc. Nu se vede nici urmă de domnul Sevier. Verific înainte să mă strecor mai aproape.

Când trec prin ușa de plasă, studioul lui e umbrat, cu draperiile trase strâns. Într-un colț, un proiector aruncă un pătrat alb de lumină pe perete. Mă duce cu gândul la spectacolele cu proiecții din orașele de pe râu. Mă apropiu și-mi văd umbra, lungă și subțire, bucățele ondulate de lumină strălucind prin păr. Mă gândesc cum făcea uneori Briny jocuri de umbre în lumina ferestrei de pe *Arcadia*. Încerc să fac și eu, dar nu reușesc să-mi aduc aminte cum.

Lângă proiector, un ac sare înainte și înapoi pe un disc de fonograf care se învârte. Dinspre partea de dulap în care se află vine un sunet hârșăit, nu prea puternic. Mă duc spre el, privesc în cutie și mă uit la cercul negru care se învârte. Pentru scurt timp, am avut și noi unul pe veranda din spate a bărcii, dar avea o manivelă. Îl găsisse Briny într-o casă veche de pe râu, unde nu mai stătea nimeni.

Nu după multă vreme, îl dăduse la schimb pentru lemne de foc.

Îmi spun că n-ar trebui să-l ating pe ăsta, dar nu mă pot abține. E cel mai drăguț lucru pe care l-am văzut vreodată.

Trebuie să fie nou-nouț.

Ridic bila de argint care ține acul și o mișc doar un pic, ca să se audă ultima bucățică de cântec. După aceea, puțin mai mult și încă puțin mai mult. E dat destul de încet ca să-mi închipui că n-o să mai audă nimeni.

După un minut, mă duc la pian și mă gândesc cum stăteam cu Briny în sălile de biliard sau pe teatrele plutitoare când erau goale. Mă învățase cum să cânt niște melodii. Dintre noi toți, prindeam cel mai bine; așa spunea Briny.

Muzica se termină la fonograf, iar acul hârâie.

Găsesc notele pe pian, foarte încet. Nu apăs decât puțin clapele. Nu-i prea complicat să descifrez melodia. Îmi place, așa că mai dau acul înapoi și mai cânt încă un pic. Partea asta e mai grea, așa că trebuie să mă strădui mai tare, dar până la urmă reușesc.

– Ei bine, bravo!

Sar în sus și-l văd pe domnul Sevier stând cu o mână pe ușa de plasă. Îi dă drumul și aplaudă. Mă ridic în grabă de pe bancheta de la pian și caut în jur un loc să fug.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit...

Mi se urcă lacrimile în gât. Și dacă se înfurie, și-i spune doamnei Sevier, și scapă de mine înainte să apuc să ajung cu Fern la râu și să mergem acasă?

Intră și lasă să se închidă ușa de plasă.

– Nu-ți face probleme. N-o să-i faci rău pianului. Dar Victoria era hotărâtă că trebuie să ieșim cu trăsura cât e ea plecată. I-am zis lui Hoy s-o pregătească. O să vină niște oameni să ridice o căbănuță lângă lac – un loc liniștit unde să lucrez când e prea mult haos în casă. O să mergem cu trăsura și o să ne uităm și după aceea o să hoinărim puțin prin jur. Când ne întoarcem, o să-ți arăt cum să...

Mai înaintează câțiva pași în cameră.

– De fapt, știi ceva? Dacă mă gândesc mai bine, poneiul n-o

să se supere dacă așteaptă. E genul răbdător.

Domnul Sevier rotește mâna spre pian.

– Mai cântă o dată.

Lacrimile îmi coboară acum pe gât în jos. Înghit ce a mai rămas din ele, în timp ce el se îndreaptă spre fonograf.

– Uite. O să mut acul. Cât poți să cânti?

Ridic din umeri.

– Nu știu. Nu mult. Trebuie să ascult foarte atent înainte.

Lasă discul să meargă puțin mai mult decât am încercat eu deja, dar gândesc foarte repede și prind melodia destul de bine.

– Ai mai cântat și înainte? Întreabă el.

– Nu, domnule.

Dă acul înapoi și mai mult și o luăm de la capăt. Greșesc doar un pic, numai la partea nouă.

– Impresionant, spune el.

Nu prea e, dar e plăcut s-o spună el. În același timp, mă întreb *Ce vrea? N-are nevoie să-i cânt eu la pian. E foarte bun și el. E mai bun chiar și decât înregistrarea de la fonograf.*

– Din nou.

Învârte încă o dată mâna.

– Doar din memorie.

O fac, dar ceva e în neregulă.

– Opa, spune el. Ai auzit?

– Da, domnule.

– E o înaltă; de-asta se întâmplă.

Arată spre pian.

– Pot să-ți arăt, dacă vrei.

Încuviințez, mă întorc la loc spre pian și-mi pun degetele pe clape.

– Nu, așa.

Se apleacă din spatele meu și-mi arată cum să-mi întind mâna.

– De mijlociu pentru degetul mare. Ai și degete bune, subțiri.

Astea sunt mâini de pianistă.

Sunt mâinile lui Briny, dar domnul Sevier nu știe.

Îmi atinge degetele, unul câte unul. Clapele cântă melodia. Îmi arată cum să cânt înaltele unde greșisem.

– Așa trebuie, spune el. Auzi diferența?

Dau din cap.

– Da! O aud!

– Știi unde e nota acum? Întreabă el. În cântec, vreau să zic.

– Da, domnule.

– Foarte bine, atunci.

Înainte să apuc să mă gândesc, se așază lângă mine.

– Tu cânti melodia, și eu o să cânt acordurile. O să vezi cum se îmbină. Așa se scrie o piesă, ca asta pe care ai auzit-o pe disc.

Fac ce-mi spune, iar el cântă pe clapele din capătul lui, și ne auzim exact ca pe disc! Simt muzica venind din pian și strecurându-mi-se prin trup. Acum știu cum se simt păsările când cântă.

– Putem s-o cântăm din nou? Întreb când ajungem la final. Mai mult din ea?

Vreau să fac mai mult, și mai mult, și mai mult.

Învârte discul și mă ajută să găsesc clapele potrivite și după aceea cântăm împreună. Râde când terminăm, și râd și eu.

– Trebuie să ne ocupăm să-ți aranjăm niște lecții, spune el. Ai talent.

Mă uit foarte atentă la el, ca să-mi dau seama dacă râde de mine. *Talent? Eu?*

Îmi trec o mână peste gura care zâmbește și mă întorc la clape, iar obrazii mi se încing. *Chiar vorbește serios?*

– N-aș spune dacă n-ar fi adevărat, May. Poate că nu știu multe despre cum se cresc fetițele, dar știu despre muzică.

Se apleacă mai aproape, încercând să-mi vadă chipul.

– Înțeleg că e greu pentru tine, să vii aici, într-o casă nouă, la

vârsta ta... dar cred că noi doi putem fi prieteni.

Dintr-odată, mă aflu iar pe coridorul din casa doamnei Murphy, în bezna neagră, iar Riggs m-a prins între burta lui și perete și se împinge tare în mine, lăsându-mă fără aer și amortindu-mi tot corpul. Mi se urcă în nas mirosul de whisky și praf de cărbune, iar el șoptește *No-noi doi putem să fi-fi-fim prieteni. Pot să-ți aduc bomboane și fur-fur-fur-securi. Orice v-vrei tu. Pu-putem să fim ce-ce-cei mai buni prieteni...*

Sar de pe bancheta pianului lovind clapele, astfel încât se aud deodată câteva dintre ele. Sunetul e amestecat cu zgomotul pantofilor mei, care trăncănesc pe podea.

Nu mă opresc din fugă până n-am ajuns sus, ghemuită în fundul debaralei, cu picioarele împinse în ușă, ca să nu mai poată să intre nimeni.

Capitolul 21

Avery

Când tabăra Stafford intră în defensivă, suntem o forță colosală. De aproape trei săptămâni deja, suntem adăpostiți în spatele baricadelor, respingând presa, al cărei scop principal este să ne prezinte drept criminal de elitiști, pentru că am ales un cămin de primă mână pentru bunica mea, care, apropo, *își poate permite*. Doar nu ceream oamenilor să-i plătească taxa... și asta e ceea ce vreau pe bune să-i spun fiecărui reporter care ne abordează cu un microfon în mână în timp ce ne îndreptăm spre evenimente publice, întruniri, obligații sociale... chiar și spre biserică.

Când intru la Drayden Hill după ce i-am însoțit pe ai mei la biserică și la un brunch de duminică, le zăresc pe surorile mele într-unul dintre padocurile iepelor, împreună cu tripleții lui Allison. În padoc, Courtney a scos la un galop ușor un bătrân armăsar castrat, cenușiu și adorabil.

Călărește pe deșelate și, când parchez, îmi imaginez ritmul fuleului lui Doughboy, mușchii încordându-se și relaxându-se, ridicarea și coborârea spinării lui late.

– Hei, mătușă Aves! Vrei să mergi cu mine la plimbare? strigă Courtney plină de speranță în timp ce mă îndrept spre gard. Poți să mă duci tu acasă după aia.

Sunt cât pe ce să spun *Stai să-mi pun o pereche de blugi*, dar mama lui Courtney mi-o ia înainte.

– Court, trebuie să te pregătești pentru tabără.

– Ahhh, *frate*, se plânge nepoată-mea, și pornește în galop ușor pe Doughboy.

Mă strecor pe poarta padocului și merg clătinându-mă, cu pantofii mei cu toc, peste izlazul iepelor de prăsilă. De-a lungul

gardului din cealaltă parte, băieții se distrează, bagă flori și fire de iarbă printre șipci, ca să-i facă pe mânjii de anul ăsta să-și împingă botul prin gard. Allison și Missy fac rapid poze cu iPhone-urile lor. Pantalonașii scurți dungați și papioanele băieților nu par chiar impecabile, cum erau la biserică.

Missy se lasă pe vine și-l ia în brațe pe unul dintre băieți, ajutându-l să smulgă o floare.

– Ahhh... mi-e dor de zilele alea, spune ea cu nostalgie. Adolescenții ei sunt plecați în tabăra de vară de la Asheville, unde mergeam și noi în copilărie. Court pleacă mâine, pentru un sejur mai scurt.

– Huliganii ăștia trei sunt de închiriat oricând vrei. Ochii lui Allison se măresc cu speranță în timp ce-și dă părul castaniu-roșcat des pe după urechi.

– Vreau să zic *oricând*. Nici măcar nu trebuie să-i iei pe toți trei. Doar unul sau doi.

Râdem toate. E un moment plăcut de eliberare de stres. Ultimele câteva săptămâni au zăpăcit pe toată lumea.

– Cum a fost tati la brunch?

Ca de obicei, Missy se orientează din nou spre aspectele practice.

– În regulă, cred. Au mai rămas și după, să stea de vorbă cu niște amici. Să sperăm că mama o să-l pună pe picioare după ce se întorc acasă. Trebuie să ne ducem la o cină mai târziu.

Tata e decis să mențină ritmul, însă controversa despre bunica Judy îl ostenește. Faptul că mama lui a devenit o țintă în ultima încăierare politică e greu de îndurat. Senatorul Stafford poate face față focurilor de avertisment la adresa lui, dar când îi e prinsă familia în foc încrucișat, tensiunea arterială i-o ia razna.

În zilele când trebuie să poarte pompa de chimioterapie prinsă de picior, arată de parcă ar fi cât pe ce să se prăbușească sub greutatea suplimentară.

– Atunci o luăm înainte și o ștergem de-aici înainte să apară. Allison aruncă o privire spre alee.

– Voiam doar să fac câteva poze cu mânjii și băieții cât încă mai sunt îmbrăcați de mers la biserică. Leslie crede că niște poze pui-de-animal-copilaș-Stafford ar fi o distragere eficientă pe paginile de socializare. Ceva inofensiv și drăgălaș.

– Păi, *pe mine* m-au distras.

Îl pup pe unul dintre nepoți pe cap, iar el se întinde și mă bate ușurel pe față cu palmuțele lui mânjite de iarbă.

– Hei, mătușă Aves, ia uite!

Courtney face o săritură scurtă cu Doughboy.

– Courtney! Nu fără șa și cască! strigă Allison.

– E o fată după sufletul meu, spun eu.

– Seamănă *mult* prea mult cu tine.

Missy mă înghiontește cu umărul.

– Nu pot să înțeleg ce vrei să spui.

Allison își încrețește nasul cărn.

– A, ba sigur că poți.

– Haide, Al. Las-o să rămână și să călărească.

Nu mă pot abține să nu intervin în favoarea lui Court. În plus, am ceva timp liber, iar o plimbare călare sună bine.

– O aduc acasă într-o oră... sau două. Poate să-și facă atunci bagajele pentru tabără.

Court sare din nou cu Doughboy.

– Courtney Lynne! o ceartă Allison.

Sunt cât pe ce să protestez că sunt doar sărituri scurte și, pe lângă asta, Courtney stă pe cal ca un nomad mongol, dar mă distrage o mașină care trage lângă hambar. Recunosc imediat BMW-ul decapotabil argintiu. Pe piept mi se prăbușește o halteră de cinci kilograme.

– Bitsy e aici? întreabă Missy.

– Asta n-are cum să fie de bine.

N-ar trebui s-o spun, mai ales despre viitoarea mea soacră,

dar ultimul lucru de care am nevoie azi e hărțuiala cu planificarea nunții a lui Bitsy. Are intenții bune, dar mă urmărește de câte ori mă prinde.

Greutatea se ridică în momentul când din mașină coboară altcineva – cineva înalt, brunet și categoric chipeș.

– Ei, ia te uită cine a venit să-și vadă iubita. Nu știam că omul tău e în oraș.

Missy rânjește la mine, apoi face semn cu mâna spre hambar.

– Bună, Elliot!

Rămân fără grai.

– Nu mi-a... Nu mi-a zis că o să vină în Aiken. Când am vorbit ieri, era în D.C. la o întâlnire și trebuia să plece azi în California.

– Presupun că s-a răzgândit. Nu-i romantic?

Allison mă împinge spre poartă.

– Ai face bine să-l iei în brațe pe omul ăsta.

– Și să-l săruți, se bagă Missy. Și orice îți mai trece prin cap.

– Ia mai *terminați*.

Poate că e din cauza anilor din copilărie pe care Elliot și cu mine i-am petrecut respingând tachinările surorilor mele care ziceau că suntem iubiți când *nu eram*, dar gâtul și obrajii mi se înfierbântă când Elliot ne face semn cu mâna și o ia spre poarta padocului. Arată bine în costumul lui gri tăiat pe corp. Categoric e îmbrăcat pentru serviciu. Ce caută aici?

Dintr-odată, abia aștept să aflu. Îmi azvârl pantofii din picioare și o iau la fugă peste iarbă și mă arunc în brațele lui. Mă ridică de la pământ, apoi mă lasă jos și mă sărută scurt. Totul e minunat. Pare familiar, și dulce, și sigur, și-mi dau seama că exact de asta am nevoie în momentul ăsta.

– Ce faci în Aiken?

Încă mai sunt contrariată de apariția lui neașteptată – încântată, dar contrariată.

Ochii lui căprui închis sclipesc. E mulțumit de el că i-a reușit

surpriza.

– Mi-am schimbat zborul, ca să pot să stau aici câteva ore înainte să plec la L.A.

– Tot te mai duci azi la L.A.?

Detest că par dezamăgită, dar începusem deja să îmi fac planuri în cap.

– În seara asta, răspunde el. Îmi pare rău că n-am reușit să aranjez o vizită mai lungă. Dar, hei, mai bine decât deloc, nu?

Aud o mașină venind pe alee și-l trag spre hambar. Ar putea fi tata și Honeybee, care se întorc de la prânz. Dacă ne văd, n-o să mai avem parte de nicio clipă singuri.

– Hai să ne plimbăm. Te vreau doar pentru mine.

Să sperăm că lumea n-o să observe mașina în plus parcată lângă SUV-ul lui Allison.

Elliot se încruntă la picioarele mele goale.

– Nu-ți trebuie pantofi?

– O să iau niște cizme de cauciuc din grajd. Dacă mă duc în casă, o să afle toată lumea că ești aici, și mama o să vrea să rămâi acolo și să stați de vorbă.

Cuvintele abia mi-au ieșit de pe buze când mă lovește realitatea.

– Mama ta știe că ești în oraș?

Bitsy ne-ar ucide pe amândoi dacă Elliot ar veni și ar pleca și n-ar sta și cu ea.

– Liniștește-te. Am trecut deja s-o văd. Am luat împreună micul dejun.

Asta explică de ce Bitsy nu fusese la brunch-ul de mai devreme.

– *Mama* ta știa că vii, dar mie nu mi-ai spus?

Detest să fiu geloasă, dar sunt. Elliot apare în oraș și prima persoană la care se duce e Bitsy?

Mă trage lângă el și mă sărută într-un fel care îmi spune ce-i place de fapt cel mai mult.

– Am vrut să-ți fac o surpriză.

O luăm încet pe lângă aripa grajdului.

– Și, pe urmă, voiam să scap de mama. Știi cum poate să fie.

– Înțeleg ce vrei să spui.

Ca de obicei, a manevrat situația cu Bitsy în cel mai bun mod posibil. Și ne-a scutit de obligația să mergem împreună în vizită, care s-ar fi transformat într-o discuție intensă despre nuntă.

– Te-a bătut la cap cu stabilirea planurilor?

– Oarecum, recunoaște el. I-am spus că o să stăm noi doi de vorbă.

Mă abțin să precizez că *O să stăm de vorbă* înseamnă, în argoul lui Bitsy, *Da, o să facem orice vrei tu*. Pe bune, ultimul lucru pe care vrea oricare dintre noi să-l facă e să-și îndrepte atenția spre mama lui.

Elliot îmi deschide ușa încăperii cu echipament din grajd și-și atârnă haina într-un cui.

– Cum se mai simte tatăl tău?

Îi prezint ultimul rezumat despre starea de sănătate a tatei, cât caut o pereche de cizme de mărimea potrivită, mi le trag în picioare și-mi bag pantalonii în ele.

– Drăguț, mă necăjește el, cercetându-mi costumația când termin.

Elliot nu e genul cizme-de-cauciuc-cu-pantaloni-de-costum.

– Aș putea să mă duc până în casă și să găsesc ceva mai potrivit în timp ce Honeybee discută cu tine despre nunțile făcute primăvara...

Chicotește, frecându-se la ochi, și îmi dau seama că e obosit. Ceea ce face și mai drăguț faptul că a făcut un ocol ca să vină încoace.

– Tentant, dar... nu. Hai să ne plimbăm puțin și poate după aia putem să ne strecurăm să mergem puțin cu mașina.

– Sună perfect. Le dau SMS lui Allison și Missy și le rog să

nu le spună că ești aici.

Trimit un mesaj scurt în timp ce pornim spre pistele de călărie. Ca de obicei, Elliot și cu mine trecem la discuții superficiale. Mă ia de mână și discutăm despre serviciu, despre probleme de familie, călătoria lui la Milano, politică. Ne punem la curent cu tot ce n-am avut timp să vorbim la telefon. E plăcut, ca atunci când te întorci acasă după o călătorie lungă.

Ritmul conversației și al deplasării este cel pe care l-am învățat în timp. Știm amândoi încotro ne îndreptăm – spre un lac mic, alimentat de un izvor, unde o să ne așezăm în chioșcul înconjurat de pini, care se află acolo de când mă știu. Aproape că am ajuns când mă trezesc dezvăluind povestea lui May Crandall, a Societății Casa de Copii din Tennessee și ciudatul avertisment al bunicii Judy despre *Arcadia*.

Elliot se oprește la picioarele scării care duce în chioșc. Se reazemă de un stâlp, își încrucișează brațele la piept și se uită la mine de parcă tocmai mi-ar fi crescut coarne.

– Avery, de unde vin toate astea?

– Toate... care?

– Toate astea... nu știu... să sapi printre lucruri care sunt antice și de demult? Lucruri care n-au nicio legătură cu tine? N-ai destule pe cap cu tatăl tău, și scandalul cu cazurile de la cămine, și Leslie care încearcă tot timpul să-ți facă imagine?

Nu știu sigur dacă să fiu jignită sau să iau protestul lui Elliot drept vocea rațiunii.

– Păi tocmai asta e ideea. Dacă *a avut* ceva de-a face cu noi? Dacă bunica Judy era așa de interesată de Societatea Casa de Copii din Tennessee pentru că familia noastră a avut vreo legătură? Dacă au fost implicați în legislația care a legalizat toate adopțiile astea și a secretizat documentele?

– Dacă așa a fost, de ce ai vrea să știi? Ce importanță are, după zeci de ani?

Se încruntă, sprâncenele strângându-i-se într-un nod

întunecat.

– Pentru că... mă rog... printre altele, fiindcă a avut importanță pentru bunica Judy.

– Exact de-asta trebuie să fii foarte atentă.

Pentru o clipă, sunt stupefiată. Simt cum mă încing pe sub bluza fără mâneci pe care am purtat-o la biserică. Dintr-odată, logodnicul meu aduce mult prea tare cu mama lui. Chiar și intonația frazei mă duce cu gândul la Bitsy. De-a lungul anilor, ea și bunica mea s-au aflat în tabere opuse pe diverse teme, deseori cu Honeybee pe post de iadeș la mijloc.

– La ce te referi când spui *asta*?

Poate că Elliot e doar obosit, și poate că Bitsy l-a enervat cu ceva la micul dejun, dar sunt șocată când ridică o mână în sus. Cade și-i lovește piciorul cu o plesnitură slabă.

– Avery, *știi* că Judy Stafford a avut întotdeauna gura prea mare pentru binele ei. Nu-i niciun mare secret. Nu te purta de parcă n-ar mai fi spus-o nimeni până acum.

Mă privește în ochi cu o expresie enervant de calmă.

– A fost cât pe ce să-i distrugă de câteva ori cariera bunicului tău... și pe a tatălui tău.

Mă simt pe loc jignită.

– A crezut în exprimarea opiniei atunci când era ceva în neregulă.

– Bunica ta se bucura de controverse.

– Ba *nu*.

Simt pulsul bătând puternic pe gât, dar, mai adânc, am senzația că-mi dau lacrimile. Mă simt ușor trădată de părerea lui secretă despre familia mea, dar cel mai mult mă gândesc *Elliot e aici în cele din urmă și noi ne certăm?*

Întinde mâna, își trece blând mâna peste brațul meu și mă ia de mână.

– Hei... Aves.

Vocea e împăciuitoare, mângâietoare.

– Nu vreau să ne certăm. Îți spun doar care e părerea mea sinceră. Și asta, pentru că te iubesc și nu-ți vreau decât binele.

Îmi întâlnește privirea și parcă reușesc să-i văd până în suflet. E complet sincer. Mă iubește. Și are dreptul la propria opinie. Doar că mă sâcăie că e diferită de a mea.

– Nici eu nu vreau să ne certăm.

Cearța se oprește acolo unde se opresc toate certurile noastre – pe altarul compromisului.

Îmi ia mâna, o duce la buze și o sărută.

– Te iubesc.

Îl privesc în ochi și văd toți anii, și kilometrii, și experiențele pe care le-am împărtășit. Îl văd pe băiatul care mi-a fost prieten și care e acum bărbat.

– Știu. Și eu te iubesc.

– Presupun că ar trebui să discutăm despre nuntă.

Închide un ochi, și eu am senzația că instrucția de la micul dejun n-a fost ușoară. Își scoate telefonul și se uită la ceas.

– I-am promis mamei.

Ne mutăm pe vechile noastre locuri din chioșc și stăm acolo o vreme, dar e prea cald să rămânem foarte mult, cu siguranță nu suficient de mult ca să stabilim vreun detaliu. În cele din urmă, ne ducem la micul nostru restaurant preferat din centru, ca să facem ce făceam în copilărie, în adolescență, în timpul facultății – să discutăm amănunțit ce vrem *noi* și să încercăm să separăm asta de tot ce vrea oricine altcineva în locul nostru.

Chiar n-am ajuns la nicio concluzie când Elliot trebuie să se întorcă la aeroport, dar ne-am pus la curent cu ce se mai întâmplă în viețile noastre și suntem pe aceeași lungime de undă și asta contează cel mai mult.

Când mă întorc acasă, mă întâmpină la ușă Honeybee. Își încordează privirea spre alee. Cumva, a aflat despre vizita lui Elliot și e dezamăgită că n-a intrat în casă cu mine.

– E ocupat, mamă, spun eu, încercând să-l scuz. Trebuie să

prindă avionul.

– Aș fi pregătit o cameră de oaspeți pentru el. E întotdeauna binevenit.

– Știe, mamă.

Se oprește, bătând dintr-un deget în timp ce ține ușa deschisă și privește tristă aleea. Probabil că a lăsat aerul condiționat să se împrăștie în jumătate din curte înainte să închidă până la urmă ușa și să renunțe să se mai uite după Elliot.

– A sunat Bitsy. A zis că a discutat azi-dimineață cu Elliot despre planurile voastre de nuntă – sau lipsa lor – și că el a promis că o să vorbiți despre toate. Am presupus că, după ce stați o vreme singuri, o să veniți împreună acasă.

– Am discutat despre niște variante. Doar că n-am luat încă nicio decizie.

Își mușcă buza, iar sprâncenele i se adună.

– Nu vreau ca toate lucrurile care se întâmplă acum să fie o... distragere pentru voi doi. Nu vreau să simțiți că trebuie să vă amânați viitorul.

– Mamă, nu asta simțim.

– Ești sigură?

Dezamăgirea și disperarea de pe chipul ei mă rănesc. O nuntă în pregătire ar fi o veste fericită, ceva care să orienteze atenția spre viitor. Ar însemna și genul de anunț public care sugerează subtil că tabăra Stafford e destul de încrezătoare ca să-și vadă de treburile obișnuite.

Poate că Elliot și cu mine suntem egoiști ținând pe toată lumea în suspans. Am muri dacă am stabili o dată și un loc, poate chiar grădina cu azalee la primăvară? Toată familia ar fi incredibil de fericită. Și dacă ești sigur că te căsătorești cu persoana potrivită, ce importanță are unde și când se întâmplă?

– O să hotărâm curând ceva. Promit.

Dar în cel mai întunecat colț al minții se află cuvintele

acelea: *Avery, știi că Judy Stafford a avut întotdeauna gura prea mare pentru binele ei. Nu-i niciun mare secret. Ce nu-și dă seama Elliot – sau poate nu vrea să accepte – e că bunica și cu mine semănăm foarte mult.*

– Bine.

Ridurile din jurul ochilor lui Honeybee se mai șterg.

– Dar nu te presez.

– Știu.

Își pune mâinile răcoroase pe obrajii mei, privindu-mă cu adorație.

– Te iubesc, Măzărice.

Porecla din copilărie mă face să roșesc.

– Și eu te iubesc, mamă.

– Elliot e un om norocos. Sunt sigură că-și dă seama de asta de câte ori sunteți împreună.

Lăcrimează puțin, ceea ce mă face și pe mine să lăcrimez. E plăcut s-o văd așa de... fericită.

– Du-te. Ai face bine să te duci să te schimbi, altfel o să întârziem la strângerea de fonduri de diseară de la cor. Partea de concert începe la șapte, cu un cor de copii din Africa. Am auzit că sunt fantastici.

– Da, mamă.

Îmi promit că o să discut din nou cu Elliot despre nuntă imediat ce se întoarce din L.A. Faptul că mâine e rândul meu să mă duc în vizită la bunica Judy la Magnolia Manor nu face decât să-mi întărească hotărârea. Vreau să ia și ea parte alături de noi la celebrarea căsătoriei. Încă din copilărie, mi-am imaginat ziua asta în prezența ei. Nu putem știi cât timp mai avem.

În cursul serii, mă gândesc la diverse idei. Încerc să-mi creez imagini mentale cu o nuntă în grădină. Elliot și cu mine, câteva sute de prieteni și cunoștințe, o zi de primăvară perfectă. Ar putea fi încântător, o versiune modernă a unei vechi tradiții.

Bunica Judy și bunicul s-au căsătorit în grădinile de la Drayden Hill.

Elliot o să fie de acord, oricât de mult se opune instinctiv ideii ca mama lui sau a mea să ne controleze viețile. Dacă într-adevăr vreau o nuntă în grădină, o să vrea și el.

Dimineață, plec cu mașina spre Magnolia Manor cu un nou plan în cap. O să-i cer bunicii Judy detalii despre ziua ei cea mare. Poate că există niște momente preferate pe care le putem recrea.

De parcă simte că am venit cu treburi importante de data asta, mă întâmpină cu un zâmbet strălucitor și o privire care arată că mă recunoaște.

– Ah, ai venit! Stai aici, lângă mine. Trebuie să-ți spun ceva.

Încearcă să tragă celălalt scaun mai aproape, dar nu poate. Îl trag eu puțin în față, apoi mă așez pe margine, așa că genunchii ni se ating.

Luându-mi mâna, mă privește atât de intens, că sunt țintuită locului.

– Vreau să distrugi conținutul fișetului meu din birou. Cel din casa de pe Lagniappe.

Mă privește încordat în ochi.

– Nu presupun că o să ies vreodată de aici ca să mă ocup eu. N-aș vrea să-mi citească lumea agendele după ce nu mai sunt.

Mă întăresc împotriva durerii inevitabile ce mă cuprinde.

– Nu spune așa, bunică Judy. Te-am văzut zilele trecute la ora de gimnastică. Instructorul a zis că te descurci minunat.

Fac pe proasta în legătură cu agendele. Nu suport ideea. Ar fi ca și cum mi-aș lua rămas-bun de la luptătoarea neobosită ce fusese odată.

– Sunt nume și numere de telefon în ele. Nu le pot lăsa să cadă în mâinile cui nu trebuie. Fă un foc în curtea din spate și arde-le.

Acum mă întreb dacă s-a pierdut din nou, totuși *pare* lucidă.

Să fac un foc în curtea din spate... pe o stradă din oraș plină de case vechi conservate cu meticulozitate? Vecinii ar suna la poliție în două secunde și jumătate.

Pot să-mi imaginez cum ar arăta în ziare.

– O să creadă doar că arzi frunze.

Zâmbește și-mi face conspirativ cu ochiul.

– Nu-ți face griji, Beth.

Dintr-odată, mi-e foarte limpede că nu suntem în același loc. Habar n-am cine e Beth. Sunt aproape ușurată că bunica Judy nu știe cu cine vorbește. Îmi oferă o scuză să nu mă supun cererii ei legate de golitul fișetului.

– O să mă ocup, bunico, spun.

– Minunat. Totdeauna te-ai purtat așa de frumos cu mine.

– Pentru că te iubesc.

– Știu. Să nu deschizi cutiile. Doar arde-le.

– Cutiile?

– Cele cu articolele mele vechi pentru rubrica de societate.

Nu mi-ar conveni să fiu ținută minte ca Miss Chief, știi tu.

Își acoperă gura și se preface stingherită de zilele ei ca autor de rubrică de bârfe, dar de fapt nu e. I se vede limpede pe chip.

– Nu mi-ai spus niciodată că ai scris o rubrică de bârfe.

Îi fac semn cu degetul, certând-o.

Se preface că e nevinovată și n-a ținut nimic secret.

– A, da? Păi, a fost acum multă vreme.

– N-ai spus în articolele alea nimic care să nu fie adevărat, nu? o tachinez eu.

– Păi, sigur că nu. Dar oamenilor nu le place întotdeauna adevărul, nu?

La fel de repede cum am ajuns la subiectul Miss Chief, ne-am și îndepărtat de el. Vorbește despre oameni care sunt morți de ani de zile, dar în mintea ei tocmai s-au văzut ieri la prânz.

O întreb despre nunta ei. Ca răspuns, îmi oferă o amestecătură de amintiri de la nunta ei și de la alte nunți la

care a fost în decursul anilor, inclusiv cele ale surorilor mele. Bunicii Judy îi plac la nebunie nunțile.

Nici măcar n-o să-și aducă aminte de a mea.

Conversația mă lasă tristă și pustie. Totdeauna apar suficiente scăpărări de luciditate ca să mă facă să sper, dar valurile de demență le poartă rapid în larg.

Când o sărut și-mi iau la revedere, spunându-i că tata speră să treacă azi pe-acolo, plutim deja departe de mal.

– A, și cine e tatăl tău? întrebă ea.

– Băiatul tău, Wells.

– Cred că greșești. N-am niciun băiat.

Când ies din clădire, vreau cu disperare să stau de vorbă cu cineva și să mă descarc. Deschid lista cu numere favorite, apoi mă opresc cu degetul pe numărul lui Elliot. După ce a zis ieri despre bunica Judy, pare aproape lipsă de loialitate să-i spun cât de mult se desprinde de realitate.

Nu-mi dau seama decât când îmi sună telefonul și văd numele de pe ecran că *există* cineva cu care pot să vorbesc. Mă gândesc la expresia de pe chipul lui când a vorbit despre ultimele promisiuni dificile pe care i le-a făcut bunicului lui, promisiuni să păstreze secretele lui May Crandall și ale bunicii mele, și-mi dau seama instinctiv că el ar înțelege.

Ceva din mine pornește năvalnic să acopere distanța, deși n-am mai vorbit din ziua aceea de la cămin, de acum câteva săptămâni. Îmi spusese că nu trebuie să mai iau legătura cu el, că e mai bine să las lucrurile cum sunt și să merg mai departe.

Când răspund, pare să nu știe sigur de ce a sunat. Mă întreb dacă s-a gândit la același lucru ca și mine – că nu e loc pentru prietenie între noi doi. Întâlnirea noastră din parcare cu Leslie a dovedit-o.

– Am... spune în cele din urmă. Am văzut câte ceva prin presă despre dezvăluirea cu căminul. M-am gândit la tine.

Mă străbate o senzație caldă, plăcută. Sunt complet nepregătită pentru ea. Fac în așa fel încât să nu mi se arate în voce.

– Ahhhh, nu-mi aduce aminte. Dacă mai durează mult, o să atac pe cineva ca Țestoasele Ninja.

– Ba nu.

– Bănuiesc că ai dreptate. Dar așa vrea. E așa de incredibil de... frustrant. Înțeleg că tata are o funcție publică, dar tot oameni suntem, știi? Ai zice că unele subiecte ar trebui să nu fie aduse în discuție... cum ar fi, de exemplu, cancerul. Și cum e să-ți privești bunica străduindu-se să-și aducă aminte ceva despre cine e, ar fi un alt exemplu. Am senzația că în vremurile astea oamenii ar înfige o suliță oriunde pot să vadă sânge. Nu era așa în copilăria mea. Chiar și în politică, lumea avea o oarecare...

Caut cuvântul și cel mai bun care-mi vine în minte e „decentă”.

– Trăim într-o lume dependentă de spectacol, spune Trent serios. Totul e permis.

Deschid gura să-mi vărs mai departe oful legat de atacurile asupra familiei și după aceea mă gândesc mai bine.

– Scuză-mă. N-am vrut să mă descarc pe tine. Poate că-mi mai trebuie o vizită pe plajă.

Abia când îmi ies pe gură cuvintele îmi dau seama cât de ușuratec par.

– Ce zici mai bine de un prânz?

– Ce?

– Mă gândeam că poate te văd dacă ești liberă, pentru că sunt în Aiken. Am săpat puțin prin documentele bunicului și am vorbit cu niște oameni care l-au ajutat să caute. Unul dintre ei e un bărbat care a lucrat la tribunalul din Shelby County, Tennessee, pe vremea când au fost secretizate dosarele de adopție. Din câte îmi dau seama, i-a transmis bunicului o

grămadă de informații.

Pe loc, sunt din nou cu totul acolo. Miresmele din baraca din Edisto îmi aprind simțurile. Simt mirosul tutunului de pipă, al tăieturilor din ziare, al panourilor uscate, al vopselei jupuite, al fotografiilor îngălbenite.

– Vrei să zici că a făcut-o ca să poată bunicul tău să-i ajute pe copiii adoptați să-și găsească rudele, nu? Deci... preiei de unde a lăsat el lucrurile?

– Nu tocmai. Am iscodit după May Crandall. Crezând că poate descopăr ceva despre frățiorul pe care nu l-a găsit niciodată, Gabion.

Sunt stupefiată pentru o clipă. Omul ăsta e real până în măduva oaselor. E și un om mai bun ca mine. Am fost așa de obsedată de problemele familiei, că am amânat să sun la Comitetul de acțiune pentru drepturile vârstnicilor în legătură cu May. Acum îmi dau seama că am lăsat deoparte sarcina asta intenționat. Mi-e teamă să am de-a face cu ea, ținând cont de toată controversa cu articolul „Bătrânețe inechitabilă”. Dacă se află că o ajut, adversarii noștri politici m-ar acuza că o folosesc ca să ne îmbunătățesc imaginea publică terfelită.

Nu pot fi văzută nici luând prânzul cu Trent. N-am cum să merg, dar nici nu mă pot sili să spun nu, așa că merg mai departe cu digresiunea.

– E foarte drăguț din partea ta. Ce-ai aflat?

– Nimic semnificativ până acum. În documentele de la tribunal exista o adresă în California. Am scris acolo ca să văd dacă ar putea ști ceva despre un băiețel de doi ani adoptat în 1939 de la Societatea Casa de Copii din Tennessee... sau poate chiar cine stătea la adresa aceea la sfârșitul anilor '30. Totuși, e cu bătaie lungă.

– Așa că ai venit aici să-i spui lui May?

– Nu... Nu vreau să-i dau speranțe dacă nu iese ceva. De fapt, am venit după peltea. Când te-am lăsat data trecută, m-am dus

în vizită la mătușa mea care stă lângă Aiken. Făcea dulceață de mure. Acum s-a făcut.

Îmi scapă un hohot mic de râs.

– Două ore și jumătate de condus e un drum lung pentru niște peltea.

– N-ai gustat niciodată dulceața de mure a mătușă-mii. Pe deasupra, lui Jonah îi place acolo. Unchiul Bobby încă mai are un catâr.

– Deci Jonah e cu tine?

Prânzul pare dintr-odată posibil dacă am fi toți trei. Chiar dacă *am fi* văzuți, nu s-ar gândi nimeni de două ori la asta dacă ar fi și Jonah de față. Trec în grabă prin lista mentală cu programul de după-amiază, încercând să calculez dacă pot să rearanjez câteva lucruri și să mă strecor suficient de mult timp.

– Știi ceva? Mi-ar face plăcere să ies la prânz cu voi.

– Cred că pot să-l smulg pe Jonah de lângă unchiul Bobby și catâr. Spune-mi când și unde. E vreun loc anume unde ai vrea să mergi? Noi suntem destul de flexibili... câtă vreme nu e în timpul somnului de după-amiază. Atunci lucrurile pot deveni grave.

Din nou, comentariul lui mă face să chicotesc.

– Când e ora de somn?

– În jur de două.

– În regulă, atunci. Cum sună un prânz ceva mai devreme? Poate în jur de 11? E prea devreme?

N-am nicio idee cât de departe de oraș stă mătușa lui, dar, dacă e implicat un catâr, nu-i aproape de locul unde mă aflu eu. N-a mai făcut nimeni agricultură pe lângă Magnolia Manor de ani de zile. Proprietățile de-aici sunt virgine.

– Alege tu locul și ne vedem acolo. Totuși, nu ceva prea elegant, da? Ceva oarecum retras ar fi bun.

Trent râde.

– Nu mergem noi în locuri elegante. De fapt, mergem la

localuri cu locuri de joacă. Știi întâmplător vreunul?

Mintea îmi fuge în urmă și ajunge la o amintire plăcută.

– De fapt, da. E un drive-in vechi cu un loc de joacă micuț nu departe de casa bunicii. Ne ducea acolo când eram copii.

Îi explic cum se ajunge și stabilim întâlnirea. Cel mai bine, dacă ne vedem la unsprezece, nici măcar n-o să-mi simtă lipsa acasă.

Sunt adult, încerc să mă justific, întorcând mașina și luând-o spre cartierul bunicii Judy. N-ar trebui să mă simt ca o adolescentă care se furișează doar pentru că am planuri pentru prânz cu un... un prieten.

Am și eu dreptul la un soi de viață proprie, nu?

Mă pierd o vreme în dezbaterea mea mentală, cu gândurile cotind odată cu mașina. Poate că am ajuns răsfățată în Maryland, trăind în mica mea lume anonimă, cu un serviciu care era al meu și numai al meu, fără să fiu legată de un personal de susținere, de birouri din D.C. și un stat de reședință, de alegători, donatori și o întreagă rețea politică.

Poate că nu mi-am dat seama cât de mult îți consumă timpul și viața simplul fapt că faci parte din familia Stafford, mai ales aici, în locurile noastre natale. Identitatea colectivă e așa de copleșitoare, că nu mai e loc și pentru una individuală.

Odată, îmi plăcuse... nu? Îmi făcuseră plăcere beneficiile care o însoțeau. Orice cale pe care pășeam era netezită pe loc înaintea mea.

Dar acum am prins gustul cățărării pe propriii munți, în felul meu propriu.

Depășisem viața asta?

Ideea mă sfâșie în două, lăsând câte jumătate din identitatea mea de fiecare parte. Sunt fiica tatei sau sunt pur și simplu eu? Trebuie s-o sacrific pe una ca să fiu cealaltă?

Sigur e doar o... o reacție la tot stresul din ultima vreme.

Oprind la un stop, privesc strada bunicii Judy, dincolo de

adâncitura din drum unde, când eram copii, ne bălăceam în bălți când ploua, dincolo de gardul viu tuns cu grijă și de cutia poștală cu un cap de cal de fier deasupra.

Pe aleea bunicii așteaptă un taxi. Într-un oraș de dimensiunile Aiken-ului, nu e o priveliște obișnuită.

Ezit la intersecție și privesc o clipă taxiul. Nu dă cu spatele să iasă. Poate că șoferul nu știe că acolo nu mai stă nimeni? Probabil că a greșit casa în dreptul căreia așteaptă.

Intrând pe strada ei, mă aștept ca șoferul să plece când trag eu, dar n-o face. De fapt, pare să... picotească la volan? Nu face nicio mișcare când trec pe lângă el și cobor din mașină.

Pare tânăr, aproape un adolescent, dar probabil că e destul de mare ca să aibă o licență comercială. Pe bancheta din spate nu se află niciun pasager și, din câte pot vedea, nu e nimeni nici în jurul casei. Aș bănuși că e ceva legat de vreun soi de dezvăluire de presă oribilă, vreun reporter care stă la pândă făcând poze ca să arate cum trăiește protipendada, dar de ce ar veni un reporter cu taxiul?

Șoferul sare în sus când bat în geamul întredeschis. Cască gura în timp ce clipește încercând să-și limpezească privirea.

– Ăăă... cred că am adormit, se scuză el. Scuze, doamnă.

– Cred că ai greșit adresa, îi spun.

Se uită în jur, își înăbușă un căscat și își flutură genele dese și brunete ca să se apere de lumina strălucitoare a soarelui de dimineață.

– Nu... nu, doamnă. Comanda e pentru 10.30.

Mă uit la ceas.

– Ești aici de aproape jumătate de oră... stând pe alee?

Cine ar fi trimis un taxi acasă la bunica?

– Probabil că ai adresa greșită.

Vreun biet client se învârte probabil de colo-colo în clipa asta.

Șoferul nu pare deloc îngrijorat. Îndreptându-se pe scaun,

aruncă o privire la consolă.

– Nu, doamnă. E o comandă permanentă. În fiecare joi, la 10.30. Preplătită, așa că tata... adică *șeful* zice să vin aici și să aștept, dacă tot e plătit.

– În fiecare joi?

Trec în minte prin tot programul – ce-mi pot aduce aminte din el – de pe vremea când bunica Judy încă mai stătea aici, cu un însoțitor angajat cu normă întreagă, în ziua când am găsit-o rătăcită și dezorientată la mall, ajunsese acolo cu un taxi.

– De câtă vreme faceți asta... adică veniți aici în fiecare joi?

– Ăăă... poate ar trebui... să sun la birou, ca să vorbiți...

– Nu. E în regulă.

Mi-e teamă că de la birou n-o să-mi răspundă la întrebări. Puștiul de la volan nu pare să știe mai multe.

– Când o luai pe bunica mea joia, unde o duceai?

– Lângă Augusta, o casă pe râu. Am dus-o doar de câteva ori, dar tata și bunicul au dus-o... poate câțiva ani. Suntem o firmă de familie. Patru generații.

Ultima parte sună încântător, de parcă ar fi smuls-o direct de pe panoul publicitar.

– Ani?

Sunt așa de dezorientată, încât cuvântul nu-mi poate descrie nici pe departe starea din momentul ăsta. În agendele bunicii nu era nimic despre o întâlnire regulată de joi. Nu *avea* programări regulate în afară de cercurile de bridge și vizitele la coafor. Și Augusta? Înseamnă vreo jumătate de oră pe drum dus și tot atâta întors. Pe cine naiba vizita ea cu regularitate în zona Augusta? Și cu taxiul? Și timp de *ani* de zile?

– Și se ducea în același loc de fiecare dată? întreb eu.

– Da, doamnă. Din câte știu eu.

Acum pare extrem de stânjenit. Pe de o parte, își dă seama că-l interoghez. Pe de alta, nu vrea să piardă ceva ce a fost în mod vădit o comandă pe termen lung. Nu pot să-mi fac nicio

idee cât ar putea costa drumul dus-întors la Augusta.

Mâna mi se așază pe marginea geamului. Poate că o fi caraghios, dar vreau să fiu sigură că nu încercă să fugă de la fața locului în timp ce fac ordine prin toate informațiile. *O casă pe apă de-acolo...*

Îmi vine în minte ceva cu totul neașteptat.

– O casă pe apă. Vrei să spui, pe râu?

Prin Augusta trece râul Savannah. Când vorbisem cu May, împreună cu Trent, pomenise de Augusta. Ceva despre întoarcerea acasă și plutit pe râul Savannah.

– Păi, da, casa ar putea fi pe râu. Poarta e toată... oarecum acoperită de vegetație? Nu fac decât s-o las acolo și să aștept. Nu știu ce se întâmplă după ce intră.

– Cât de mult stătea de obicei?

– Câteva ore. Cât aștepta, tata avea obiceiul să se ducă până la pod și să pescuiască. N-o deranja. Ieșea din casă și-l claxona din taxi când era gata de plecare.

Stau pur și simplu și casc gura la el. Mi-e extrem de greu să leg toate acestea de bunica pe care o știam eu. Bunica pe care credeam că o știu.

Scria până la urmă povestea lui May Crandall? Sau mai e și altceva?

– Poți să mă duci acolo? îmi scapă.

Șoferul ridică din umeri. Dă să coboare din mașină ca să-mi deschidă ușa din spate.

– Sigur. Mda. Cursa e plătită.

Îmi crește pulsul. Mi se face pielea de găină pe brațe. *Dacă mă urc în mașina asta, unde o să ajung?*

Îmi bâzâie telefonul, aducându-mi aminte că înainte de ocolul ăsta mă duceam undeva. E un SMS de la Trent, care-mi spune că el și Jonah țin o masă pentru noi. Toneta cu hamburgeri e deja aglomerată în dimineața asta.

În loc să-i răspund cu un mesaj, mă îndepărtez de șofer și-l

sun pe Trent. Îmi cer scuze că n-am ajuns și-l întreb:

– Poți să... ai putea... să vii cu mine să facem ceva?

Explicația despre unde sunt și ce se întâmplă sună și mai bizar când o spun cu voce tare.

Din fericire, Trent nu decide că mi-am pierdut mințile. De fapt, e intrigat. Facem planul să trec cu taxiul pe la restaurant, astfel încât Trent și Jonah să poată să vină în urmă cu mașina lor.

– Până atunci, o să-ți iau un burger la pachet, propune Trent. *Milkshake*-uri cunoscute în toată lumea. Jonah le apreciază deja. Vrei unul?

– Mersi. Sună bine.

Dar nu sunt sigură că aș putea să mănânc ceva în momentul ăsta.

În scurtul drum către restaurant, abia îmi pot menține concentrarea, așa sunt de încordată. Trent așteaptă în parcare cu Jonah cu centura pusă deja. Îmi dă o pungă și un *shake* și-mi spune că vine chiar în urma mea.

– Ești bine? mă întreabă.

Privirile ni se întâlnesc o clipă și mă pierd în albastrul profund al ochilor lui. Mă trezesc relaxându-mă în ei și gândindu-mă *Trent e aici. O să fie în regulă.*

Gândul aproape că-mi ridică povara de teamă care se întinde în mine. Aproape.

Din nefericire, înțeleg suficient de bine senzația ca să-mi dau seama că nu pot să n-o iau în seamă. E al șaselea simț care se trezește întotdeauna la viață când sunt cât pe ce să aflu ceva practic de negândit despre cei implicați într-un caz la care lucrez – vecinul de încredere e responsabil pentru dispariția copilului; elevul de clasa a opta cu aspect nevinovat adună bombe artisanale; tatăl dichisit și cu patru copii are un computer plin cu fotografii dezgustătoare. Simțul ăsta mă pregătește pentru ceva; doar că nu știu pentru ce.

– Sunt în regulă, spun. Mi-e doar teamă de locul unde o să ajungă taxiul ăsta... și de ce am putea găsi.

Trent îmi pune o mână pe braț, iar pielea pare să mi se încingă sub degetele lui.

– Vrei să vii cu noi? Putem să ne ținem după taxi.

Aruncă o privire spre mașina lui, unde Jonah face semne nestăpânite de pe scaunul pentru copii, încercând să-mi atragă atenția. Ar vrea să-și împartă cu mine cartofii prăjiți.

– Nu. Dar mulțumesc. Trebuie să mai vorbesc cu șoferul pe drum.

De fapt, cred că mi-a spus tot ce știe, dar vreau să-l țin ocupat, ca să nu ia legătura cu biroul. Tatăl lui ar putea avea o altă opinie despre cum folosesc eu cursa bunicii Judy ca să merg într-un loc misterios. S-ar putea să fie destul de inteligent ca să-și dea seama că ar putea apărea o problemă de protecție a informațiilor personale.

– Și nu vreau să risc niciun pic să se îndepărteze de noi.

Degetele lui Trent îmi coboară ușor pe braț când îmi dă drumul... sau poate că doar mi se pare.

– O să fim chiar în urma ta, bine?

Încuviințez și-i fac semn lui Jonah, care-mi aruncă un rânjet cu cartofi-și-dinți, și apoi o luăm din loc. Traficul de la prânz e lejer în cursa de 35 de minute, așa că șoferului îi e ușor să pălăvrăgească. Îmi spune că-l cheamă Oz și că, atunci când o ducea pe bunica, aceasta îi dădea întotdeauna fursecuri, sau bomboane, sau dulciuri rămase de la petreceri și întruniri. Din cauza asta și-o aduce aminte bine. Îi pare rău să audă că acum se află într-un cămin. În mod clar, nu e conștient de relatările și controversile din presă. A fost ocupat să muncească după ce a preluat mare parte din comenzile tatălui său, care are niște probleme de sănătate.

– Mi-am făcut griji pentru ea ultima dată când am adus-o aici, recunoaște el când ieșim de pe autostradă și o luăm pe

drumuri de țară, apropiindu-ne probabil de destinație.

Pereți de arbuști de șes, lujeri cățărători și pini înalți se strâng în jurul nostru, împingând spre interior când luăm o curbă, și apoi o alta.

– Se purta normal, dar părea cam dezorientată. Am întrebat-o dacă vrea s-o conduc pe poartă, dar nu m-a lăsat. A zis că o s-o aștepte o mașinuță de golf de partea cealaltă, ca de obicei, și că să nu-mi fac griji. Așa că am lăsat-o. A fost ultima dată când am adus-o.

Stau în tăcere pe bancheta din spate, încercând să evoc imaginile în timp ce vorbește Oz. Încerc, dar pur și simplu nu pot să pătrund lucrurile pe care le descrie el.

– Săptămâna următoare, a fost operația pe cord a tatei. Am avut un șofer înlocuitor care ne-a suplinit vreo lună sau așa ceva. Data următoare când am condus eu într-o joi, am venit până la casă și nu era nimeni acolo. Așa a fost mereu de-atunci. Înlocuitorul n-avea nicio idee ce s-a întâmplat. Ultima dată când o văzuse, o lăsase la un mall, iar ea zisese că se văd joia următoare. Am încercat să sunăm la numărul de pe factură, dar nu răspunde nimeni și nu e nimeni acolo când mă duc. Ne-am întrebat dacă i s-o fi întâmplat ceva. Îmi pare rău dacă am provocat vreo problemă.

– Nu-i vina voastră. Însoțitorii ei n-ar fi trebuit s-o lase singură de la bun început.

E greu să găsești ajutoare bune zilele astea, dar bunica mea a fost întotdeauna surprinzător de iscusită când venea vorba să-și convingă personalul că *ea* este perfect capabilă, iar *noi* încercam s-o controlăm prea mult. Evident, o lăsausă să plece cu taxiul joia. Pe de altă parte, ea era cea care le scria cecurile de salariu, iar ei erau conștienți asta. Nu se sfia să dea afară personalul care-i făcea probleme.

Mașina se hurducă pe un vechi pod WPA¹¹ cu balustrade din

¹¹ Work Projects Administration – fostă agenție guvernamentală americană,

ciment sfărâmat și bolți acoperite de mușchi. Șoferul încetinește, dar nu văd nicio urmă de case sau cutii poștale. După cum pare, suntem în mijlocul pustietății.

E bine că Oz știe exact unde merge. Cineva care n-ar fi știut ar fi ratat cu totul curba. Resturile abia vizibile ale unei alei cu pietriș lasă să se întrevadă două făgașe neregulate prin iarba de pe marginea drumului și peste un canal de scurgere. Chiar dincolo de el e ascunsă o arcadă masivă de piatră printre lujeri de luleaua turcului și rugi de mure. Porți grele de fier, fiecare probabil de câte doi metri și jumătate înălțime, atârnă strâmb, cu greutatea susținută de frunze și stoloni și balamalele demult ruginite. Un lanț și un lacăt slăbite par aproape o glumă. Pe porțile astea n-a mai intrat nicio mașină de zeci de ani. Chiar dincolo de ele, la nici doi metri, crește un platan, iar ramurile lui puternice trec printre gratii și ridică încet una dintre porți mai sus decât cealaltă.

– Asta-i intrarea.

Oz arată o cărare îngustă care duce spre o intrare pietonală aflată lângă poarta mare. În mod evident, e folosită, cărarea de sub ea fiind suficient de bătătorită încât iarba de vară să nu o fi acoperit complet.

– Acolo se ducea întotdeauna.

În spatele nostru, se aude trântindu-se ușa unei mașini. Tresar și arunc o privire în urmă, înainte să-mi aduc aminte că e Trent.

Când mă întorc din nou, mă cuprinde o senzație intensă că poarta ar fi putut să dispară. *Puf.* O să mă trezesc în patul meu de la Drayden Hill, gândindu-mă *Ce vis ciudat..*

Dar poarta n-a dispărut, iar cărarea încă mai așteaptă.

înființată în 1935, într-un moment în care rata șomajului era semnificativă în Statele Unite. Scopul agenției era creșterea puterii de cumpărare pentru persoanele care primeau asistență financiară din partea statului, prin angajarea în proiecte de utilitate publică.

Capitolul 22

Rill

Fern încremenește la jumătatea sufrageriei. Trupul îi înțepenește și-i pot vedea fiecare fibră de mușchi. O clipă mai târziu, face pe ea pentru prima dată în ultimele săptămâni.

– Fern, mă răstesc la ea în șoaptă, pentru că nu vreau să mă audă doamna Sevier și să vină să vadă ce tocmai a făcut Fern.

Noua noastră mămică e așa de mândră de Fern, că ne duce la film și vorbește despre excursiile în care o să mergem împreună și cum o să-l vedem pe Moș Crăciun și ce o să ne aducă. Ba chiar i-a intrat în cap că trebuie să mergem cu toții cu mașina la Augusta, în vizită la mama ei. Nu vreau să merg la Augusta, dar nici nu vreau necazuri acum, când doamna Sevier a început să ne dea un pic mai mult frâu liber.

Fug prin cameră și-i scot lui Fern rochia, pantofii și ciorapii și le folosesc să șterg balta.

– Du-te sus înainte să vadă.

O aud pe doamna Sevier discutând cu cineva în salonul din față.

Lui Fern îi tremură buzele, iar ochii i se umplu de lacrimi. Stă încremenită acolo, în timp ce eu strâng hainele ude și le îndes în spatele coșului de gunoi, unde pot să mă ocup de ele mai târziu.

Dintr-odată, îmi dau seama de ce nu se mișcă Fern. În salon se mai aude o voce. Cu cât mă apropii mai mult, cu atât îmi trimite mai multe ace de gheață prin corp, până în măduva oaselor.

– Du-te și ascunde-te sub pat, șoptesc la urechea lui Fern și o împing spre scări.

Fern fuge până la etajul al doilea și dispare. Inspir și expir pe

nas în gâfâieli scurte în timp ce mă lipesc de peretele casei scârilor și mă preling mai aproape de ușa deschisă a salonului. În bucătărie, Zuma dă drumul mixerului electric. Timp de un minut, nu mai pot auzi vocile, dar le aud după aceea.

– ...o situație foarte nefericită, dar se întâmplă, spune domnișoara Tann. Nu-mi doresc niciodată să iau copiii după ce le-am găsit cămine bune.

– Dar soțul meu... actele... Ni s-a promis că fetele vor rămâne la noi.

Glasul doamnei Sevier tremură și se frânge. Pare să treacă o veșnicie până răspunde domnișoara Tann.

– Așa cum ar și trebui.

Glasul îi sună de parcă i-ar părea rău pentru problemele noastre.

– Dar adopțiile nu sunt definitive timp de un an. Familiile naturale pot fi *foarte* dificile. Bunica acestor copii a făcut cerere să obțină custodia lor.

Icnesc, dar după aceea aud zgomotul ușor pe care l-am făcut și-mi duc mâna la gură. Nici măcar n-avem o bunică. Oricum, nu vreuna despre care să știu eu. Ai lui Briny sunt morți, iar Queenie nu și-a mai văzut familia de când a fugit cu Briny.

– Nu poate fi...

Doamna Sevier scoate un suspin care sună de parcă o s-orupă în două. Își trage nasul și tușește și în cele din urmă reușește să scoată câteva cuvinte.

– Nu... nu putem lăsa... D-Darren o să ajungă acasă la... la prânz. Vă rog... vă rog să așteptați. O să știe el ce... ce să facă.

– O, Doamne, mă tem că v-am necăjit mai mult decât era cazul.

Domnișoara Tann pare mieroasă, dar pot să-mi imaginez fața ei. Zâmbește cu același zâmbet răutăcios pe care îl avea când mă ținea doamna Pulnik în genunchi. Domnișoarei Tann îi place cum arată oamenii când le e frică.

– N-aveam de gând să iau copiii cu mine *azi*. Bineînțeles, vă puteți opune acestei nebunii. De fapt, *ar trebui*. Bunica n-are mijloace corespunzătoare să le întrețină pe fete. Ar avea o viață îngrozitoare. May și micuța Beth depind de *dumneavoastră* să le apărați. Dar trebuie să înțelegeți că... demersurile legale pot fi... costisitoare.

– C-costisitoare?

– Pentru niște oameni cu mijloacele dumneavoastră, n-ar trebui să fie o problemă, nu? Nu când e vorba de soarta a doi copii nevinovați. Doi copii pe care ați ajuns să-i iubiți așa de mult.

– Da, dar...

– Trei mii de dolari, poate puțin mai mult. Asta ar trebui să fie suficient pentru rezolvarea acestor probleme juridice.

– Trei... trei mii?

– Poate patru.

– Ce vreți să *spuneți*?

Încă o pauză și apoi:

– Nimic nu e mai important decât familia, nu credeți?

Pot să aud zâmbetul ăla îngrozitor în glasul domnișoarei Tann. Îmi vine să dau fuga acolo și să spun adevărul. Vreau s-o arăt cu degetul și să țip *Mincinoaso! Nici măcar n-avem o bunică! Și am avut trei surori, nu două. Și un frățior, și îl cheamă Gabion, nu Robby. Și l-ai luat, așa cum mi-ai luat și surorile*.

Vreau să spun totul. Simt gustul cuvintelor pe limbă, dar nu le pot spune. Dacă o fac, știu ce o să se întâmple. Domnișoara Tann o să ne ducă înapoi la casa de copii. O s-o dea pe Fern altcuiva, și n-o să mai fim împreună.

Doamna Sevier își trage iar nasul și tușește.

– De... desigur, sunt de acord, dar...

Izbucnește din nou în suspine, scuzându-se între timp.

Un scaun scârțâie și geme, iar pe podea se aud pași grei și

inegali.

– Vorbiți cu soțul dumneavoastră. Exprimați-vă sentimentele sincere în legătură cu subiectul acesta. Spuneți-i cât de multă nevoie aveți de copii și cât de multă nevoie au ei de dumneavoastră. Nici n-o să-mi bat capul să le văd azi pe fete. Sunt sigură că le e foarte bine în grija dumneavoastră. Înfloresc, chiar.

Pașii i se apropie de ușile din celălalt capăt al încăperii. Mă dezlipesc de perete și o iau la fugă pe scări. Ultimul lucru pe care-l aud e glasul domnișoarei Tann răsunând prin casă:

– Nu-i nevoie să vă ridicați. Pot să ies și singură. Mă aștept să aud vești de la dumneavoastră până mâine. Timpul e esențial.

Sus, dau fuga în camera lui Fern. Nici măcar n-o scot de sub pat. Mă strecor și eu lângă ea. Stăm întinse față în față, așa cum făceam mereu pe *Arcadia*.

– E în regulă, șoptesc eu. N-o s-o las să ne ducă înapoi. Promit. Orice s-ar întâmpla.

O aud pe doamna Sevier trecând pe coridor. Suspinele ei răsună din pereții de lemn și tavanul înalt cu margini aurite. În capătul holului se închide ușa și o aud ducându-se în pat și plângând, și plângând, și plângând, exact așa cum făcea când am ajuns eu aici. Zuma urcă și bate la ușă, dar e încuiată, iar doamna Sevier nu lasă pe nimeni să intre. E încă în pat când vine domnul Sevier acasă la prânz. Până atunci, am spălat-o pe Fern și i-am citit o carte și pare somnoroasă, cu degetul în gură și cu ursulețul căruia îi spune Gabby, ca și cum ar fi frățiorul nostru.

Ascult în timp ce domnul Sevier descuie dormitorul. După ce intră, ies în vârful picioarelor și mă duc undeva unde să pot auzi mai bine. Nici măcar nu trebuie să fiu prea aproape ca să aud cât de furios e domnul Sevier după ce conia lui îi spune ce s-a întâmplat.

– Țsta-i șantaj! strigă el. E pur și simplu șantaj pe față!
– N-o putem lăsa să le ia pe fete, Darren, stăruie doamna Sevier. Nu putem.

– N-o să fiu șantajat de femeia asta. Am plătit taxele de adopție, care, apropo, au fost exorbitante, mai ales a doua oară.

– Darren, *te rog*.

– Victoria, dacă permitem să începă așa, n-o să-i mai putem pune capăt.

Ceva metalic se răstoarnă și zornăie pe podea.

– Și atunci, unde se termină? Spune-mi tu.

– Nu știi. Nu știi. Dar trebuie să *facem* ceva.

– A, cu siguranță o să fac ceva. Femeia asta nu știe cu cine are de-a face.

Mânerul ușii zornăie, iar eu dau fuga în camera mea.

– Darren, te rog. Te rog. Ascultă-mă, se roagă doamna Sevier. O să mergem acasă la mama, în Augusta. La Bellegrove e mai mult decât suficient spațiu și casa e prea mare pentru ea acum, că nu mai e tati. Fetele o să aibă mătuși și unchi și pe toți prietenii mei de-acolo. O să-i luăm și pe Hoy și pe Zuma și pe Hootsie. Putem să stăm cât e nevoie. Chiar și definitiv. Mama e singură, iar la Bellegrove House e nevoie de o familie. E un loc minunat în care să crești.

– Ei, Victoria, *asta* e casa noastră. În sfârșit, am început construcția la un studio mic lângă lac. Băieții McCamey n-or fi cei mai rapizi muncitori, dar au pus pilonii și podeaua și acum avansează cu pereții. Pentru numele lui Dumnezeu, nu putem s-o lăsăm pe Georgia Tann să ne scoată din casa noastră, casa *familiei* mele.

– Bellegrove are hectare întregi de-a lungul râului Savannah. Poți să-ți construiești acolo alt studio. Unul mai mare. Oricum vrei tu.

Doamna Sevier vorbește așa de repede, că abia pot să disting cuvintele.

– Te rog, Darren, nu pot să stau aici știind că femeia aia poate să vină să ne bată în orice clipă la ușă și să ne ia copiii!

Domnul Sevier nu răspunde. Închid ochii și-mi înfig unghiile în tapetul roz pufos, așteptând, sperând.

– Hai să nu facem nimic prapit, spune în cele din urmă domnul Sevier. Trebuie să mă duc la o întâlnire în oraș diseară. O să-i fac o vizită domnișoarei Tann și o să rezolv problema asta față în față, odată pentru totdeauna. O să vedem cât de îndrăzneată o să mai fie atunci cu cererile ei.

Doamna Sevier nu mai aduce argumente. O aud pe ea plângând încet și patul scârțâind, și pe domnul Sevier mângâind-o.

– Haide, draga mea. Fără lacrimi. O să se rezolve și, dacă vrei să duci fetele în vizită în Augusta, putem aranja și asta.

Stau acolo, cu mintea care trece în goană printr-o sută de gânduri, și apoi se oprește și se fixează pe unul dintre ele. Știu ce trebuie să fac. Nu mai e timp de pierdut. Dau fuga la șifonier să scot ce-mi trebuie și apoi cobor în fugă scările.

În bucătărie, Zuma pregătește prânzul, dar e băgată în colț, cu capul în toboganul pentru rufe murdare, ca să poată să asculte ce se întâmplă cu soții Sevier. Probabil că Hootsie e băgată până la jumătatea jgheabului, spunându-i ce aude. Pe tocător e un coșuleț de picnic pregătit să fie trimis la șantierul familiei McCamey. În mod normal, Zuma ar pune-o pe Hootsie să-l ducă. Hootsie urăște chestia asta, ca și Zuma. Zuma spune că McCamey nu-s decât niște gunoaie albe și că o să-l fure pe domnul Sevier dacă întoarce spatele. Singurul lucru bun e că Zuma și Hootsie ne urăsc mai puțin pe noi acum, pentru că sunt ocupate să-i urască pe băieții McCamey și pe tatăl lor.

Iau coșul și fug pe ușă strigând:

– Duc eu asta la șantier. Oricum, am un fluturaș cu un film pe care trebuie să i-l dau băiatului de-acolo.

Am plecat înainte să apuce Zuma să spună că o să întârzi la

prânz.

O zbughesc prin spate, sar de pe verandă și traversez curtea cât de repede mă țin picioarele, uitându-mă tot timpul peste umăr să văd dacă vine Hootsie după mine. E o ușurare că n-o face.

Lângă lac, domnul McCamey e mai mult decât dispus să se așeze la umbra unui copac când apar cu coșul. Din câte îmi dau eu seama, e oricând dispus să se oprească din lucru. Singurul motiv pentru care a asudat azi e că băieții mai mari s-au dus la un vecin, să-l ajute să taie un copac care a fost doborât de trăsnet peste hambar și să repare acoperișul. Cei doi băieți o să fie plecați o zi sau două, până e gata treaba acolo. Singurul ajutor pe care-l are acum domnul McCamey e băiatul mai mic – Arney îl cheamă, dar domnul McCamey îi spune doar „băiete”.

Îi fac semn cu capul lui Arney, iar el vine după mine pe cărarea spre salcia unde am mai stat și am vorbit și altă dată. Mă strecor pe sub crengi și-i dau lui Arney un sandviș, un măr și două fursecuri presărate cu zahăr pe care le pusesem deoparte în buzunar. Arney e o făptură sfrijită, așa că, de obicei, când cobor aici, îi aduc mâncare pe care nu trebuie s-o mai împartă cu restul familiei. Îmi imaginez că are nevoie de ea. E cu un an mai mare ca mine, dar încă nu-i la fel de înalt.

– Ți-am mai adus ceva azi.

Îi dau fluturașul de la cinematograf.

Ține în mână fotografia cu un cowboy care fluieră prelung și încet, călare pe un cal bălan înalt.

– Sigur e drăguțel. Zi cum a fost povestea. Împușcături multe?

Se așază, iar eu mă așez cu el. Vreau să-i povestesc totul despre filmul la care ne-a dus doamna Sevier și despre cinematograful cu scaunele mari de catifea roșie și turnurile înalte care arătau de parcă ar fi trebuit să fie în castelul unui rege. Dar n-am timp să vorbesc despre asta.

Nu azi. Nu cu ce s-a întâmplat. Trebuie să-l fac pe Arney să spună da la ce i-am cerut ieri.

Diseară o să fie lună plină, iar pe apă o să fie aproape la fel de lumină ca în miezul zilei. Frații lui Arney fiind plecați, nici că se poate un moment mai potrivit. Nu pot s-o las pe doamna Sevier să ne târască la Augusta. Nu pot s-o las pe domnișoara Tann să ne facă să ne întoarcem în casa aia. Și, pe deasupra, Fern începe s-o considere pe doamna Sevier mama ei. Puțin câte puțin, mintea ei se îndepărtează de mama noastră *adevărată*. La culcare, mă strecor în camera lui Fern și-i povestesc despre Queenie și Briny, dar nu mai merge. Fern uită de râu și de Regatul Arcadia. Uită cine suntem.

E momentul să plecăm.

– Deci, despre ce-am vorbit ieri. Ne duci, da? îl întreb pe Arney. Diseară. Luna o să răsară devreme și o să rămână mult pe cer.

Nu-ți duci toată viața pe râu fără să știi ciclurile lunii. Râul și vietățile lui își aleg dispoziția după lună.

Arney se trage în spate de parcă l-aș fi pălmuit. Strânge din ochii lui căprui. O șuviță de păr subțire, castaniu-roșcat, îi cade peste frunte și o parte din nasul lung și osos. Scutură din cap nervos. Poate că n-a avut deloc de gând să ne ajute. Poate că s-a dat doar mare când a zis că poate să meargă cu barca lui taică-su și știe cum să treacă prin lacul de pe meandru și prin mlaștina Dedmen până la râul cel mare.

Dar i-am spus adevărul despre Fern și mine. Toată povestea. I-am spus chiar și numele noastre adevărate. Credeam că a înțeles de ce avem nevoie de ajutorul lui.

Își reazemă coatele pe salopeta murdară, unde împung în afară genunchii.

– Sigur o să vă duc lipsa dacă vă duceți. Pân'acu ești singuru' lucru bun în locu' ăsta.

– Poți să vii cu noi. Bătrânul Zede a ținut mulți băieți. O să te

ia și pe tine, pun pariu. Sunt sigură că o să te ia. N-o să mai vezi niciodată locul ăsta. Poți să fii liber. Așa cum o să fim și noi.

Tăticul lui Arney bea în fiecare seară și-și muncește băieții ca pe niște cai de povară, și-i bate tot timpul, mai ales pe Arney. Hootsie l-a văzut pe Arney pocnit cu coada ciocanului în creștet doar pentru că-i adusese tăticului lui cuiele greșite.

– Și, oricum, perlele sunt ale tale, așa cum ți-am promis.

Bag mâna în buzunar și le scot și le țin în mână, ca să le poată vedea Arney. Îmi pare rău de perle. Doamna Sevier mi le-a dat în seara de după ce o duse pe Fern ca să-i ia măsura pentru pantofii speciali. Crezuse că e ziua mea, după actele de la Societatea Casa de Copii din Tennessee. Soții Sevier își imaginaseră că am uitat că e ziua mea cea mare și îmi făcuseră o surpriză cu o petrecere la cină. Și chiar fusesem surprinsă. Ziua mea fusese cu cinci luni și jumătate în urmă, și deja aveam un an mai mult decât credeau ei. Dar nici nu mă cheamă May Weathers, așa că o zi de naștere toamna nu conta prea mult pentru mine.

Perlele sunt cele mai drăguțe lucruri pe care le-am avut eu vreodată, dar le-aș da pentru Queenie și Briny și râu. Le-aș da într-o clipită.

În plus, Arney are mai multă nevoie decât mine de banii pe care o să-i obțină pe ele. Jumătate din timp, la ei pe șantier au whisky, dar nu și mâncare.

Arney atinge perlele, apoi își trage mâna și culege o coajă de pe încheietura degetului.

– Auuu... N-aș putea să plec de la familia mea. Frații și tot.

– Gândește-te foarte bine. Să stai cu noi pe râu, vreau să zic.

Adevărul este că frații lui Arney sunt practic adulți și sunt la fel de răi ca și tatăl lui. Odată ce o să se plictisească să tragă ca niște câini și o să se hotărască în sfârșit s-o șteargă, probabil că Arney o să moară de foame sau o să mănânce bătaie până se rupe în două.

– Briny și Queenie pot să-ți găsească un loc, promit. O să fie așa de fericiți că ne duci înapoi pe Fern și pe mine, că o să-ți găsească un loc bun. Dacă Zede nu mai e pe Mud Island, poți să stai cu noi pe *Arcadia* până ne întâlnim iar cu el.

Un mic fior de teamă mă împunge pe sub piele. De fapt, n-am cum să fiu sigură că Briny și Queenie mai sunt la mal în același loc... atâta doar că știu *pur* și simplu. Ar aștepta acolo o veșnicie dacă ar trebui, chiar dacă nopțile sunt tot mai reci, și cad frunzele, și e timpul să meargă pe râu spre sud, în zone mai calde.

Ce mă tem că n-o să meargă ușor e să-i conving pe Briny și Queenie să dezlege parâma după ce ne întoarcem Fern și cu mine pe *Arcadia*.

Oare le-a spus Silas că n-am mai rămas decât Fern și cu mine, că a dispărut Camellia, iar Lark și Gabion sunt departe? Oare știu?

Nu pot să mă gândesc prea mult, pentru că doare. *Nu-ți face griji până îți pierzi mințile*, spunea mereu Briny. În momentul ăsta, trebuie să mă concentrez numai pe coborârea pe meandru până la râul mare. De acolo, o să rămânem pe lângă mal și o să fim atenți la siajul bărcilor și barjelor... și o să fim cu ochii pe grinduri și crengile plecate ale copacilor și așa mai departe. În multe dintre nopțile petrecute în casa Sevier, am urcat în cupolă și m-am uitat afară. Nu pot să văd râul de-acolo, dar pot să-l simt. Sunt sigură că aud sirenele de ceață și fluierile în depărtare. La orizont, pot să văd luminile din Memphis. Din ce mi-a spus Arney, îmi imaginez că meandrul care se scurge din lac trebuie să ajungă în Old Man River undeva între capul Chickasaw și bancurile din sus de Mud Island. Arney nu e foarte sigur, dar nu pot greși prea tare.

Arney încuviințează, ceea ce e o ușurare.

– Bine. Vă duc. Da' la noapte. N-am de un' să știu când se-ntorc frații mei.

– Bine. Fern și cu mine o să ne strecurăm aici cum se ridică luna peste vârful copacilor. Ne vedem la barcă. Să ai grijă să se apuce taică-tu de whisky devreme diseară. Lasă-l să și mănânce bine. O să fie adormit. O să am grijă să aducă Hootsie multă mâncare la cină.

Asta n-o să fie greu. Nu trebuie decât să-i spun noii noastre mămică că băiatul de-aici, de la șantier, suferă de foame și n-are destulă mâncare. O s-o pună pe Zuma să încropească ceva mai multă mâncare.

Doamna Sevier are o inimă plăpândă ca puful de păpădie. Și la fel de fragilă. Nu vreau să mă gândesc cum o să-i fie după ce plecăm. Nu *pot* să mă gândesc. Și Queenie și Briny au nevoie de noi, și ei sunt familia noastră. E foarte simplu. N-ai cum să privești lucrurile altfel.

A venit vremea să plecăm.

Arney încuviințează din nou.

– Foarte bine. O să fiu la barcă, da' dacă e să mergem împreună pe râu, tre' să știi ceva. S-ar putea să schimbe niște lucruri.

– Ce e?

Îmi stă puțin răsuflarea.

Umerii osoși ai lui Arney se ridică și coboară, iar el îmi aruncă o privire printre gene înainte să vorbească.

– Nu's băiat.

Își descheie gulerul cămășii, care oricum e doar o zdreanță. Dedesubt e înfășurată, ca bandajul unui doctor, o fâșie de muselină veche și murdară, și Arney nu e băiat.

– Arney vine de la Arnelle, dar tati nu vrea să știe nimeni. Dacă se află, lumea nu s-ar uita cu ochi buni la mine că muncesc.

Acum sunt mai sigură ca oricând că Arney trebuie să stea cu noi pe râu. În afara faptului că el e o *ea* și că asta nu-i viață pentru o fată, tot trupul ei slăbănog e plin de vânătăi.

Dar ce-ar zice Zede despre o fată pe barca lui?

Poate că Briny și Queenie o să ne lase s-o ținem pe Arney pe *Arcadia*. Cumva, o să găsec o cale.

– N-are importanță dacă ești fată, Arney. O să-ți găsim un loc. Doar să fii gata diseară după ce ajunge luna peste vârful copacilor.

Jurăm încrucișându-ne degetele mici și apoi tăticul lui Arney răcnește după ea de dincolo de copaci. Prânzul s-a terminat.

Toată după-amiaza mă întreb dacă Arney o să fie pe barcă diseară, când o să ajung acolo cu Fern. Dar îmi închipui că da, pentru că, dacă stă să se gândească, nu prea are ce s-o țină aici. Are tot atâta nevoie ca și noi să scape pe râu.

Soții Sevier discută din nou în dormitor înainte să plece domnul Sevier la întâlnirea lui din Memphis. Când coboară, are la el o geantă cu bagaje pentru noapte.

– Dacă se prelungeste întâlnirea, s-ar putea să rămân în oraș, spune el și apoi o sărută pe Fern pe cap, dar și pe mine, ceea ce n-a mai făcut niciodată până acum.

Scrâșnesc din dinți și încerc din răspuțeri să stau nemișcată când se apleacă peste mine. Nu pot să mă gândesc decât la domnul Riggs.

– Voi trei să aveți grijă una de alta.

Se uită la doamna Sevier.

– Nu-ți face griji. O să fie totul bine.

Zuma îi dă pălăria când iese pe ușă, și după aceea rămânem doar noi, fetele. Doamna Sevier le spune Zumei și lui Hootsie că se pot duce la șopronul de trăsuri și să-și tragă sufletul. Nu-i nevoie de deranj pentru masă. Noi, fetele, o să mâncăm doar o tavă cu sandvișuri de ceai.

Zuma aranjează tava chiar drăguț înainte să plece.

– O mică petrecere în pijamale, doar pentru noi. Diseară e

*Captain Midnight*¹² la radio, spune doamna Sevier. Și cacao fierbinte. Poate că îmi liniștește stomacul.

Își umezește buzele și-și apasă o mână pe burtă.

– Cred că nici stomacul meu nu se simte bine.

Ard de nerăbdare să mă duc sus și să strâng câteva lucruri. N-o să iau mai mult decât trebuie din ce ne-au cumpărat soții Sevier. Nu e corect. Oricum, avem lucrurile noastre pe *Arcadia*. Nu elegante ca astea, dar avem ce ne trebuie. Ce să facă un nomad de pe râu cu rochii cu volănașe și pantofi lucioși de piele? Tălpile care troncănesc ar speria toți peștii.

– Voi duceți-vă și spălați-vă și puneți-vă halatele. May, o să te simți mai bine după ce ne așezăm comod cu niște cacao și gustări.

Doamna Sevier își șterge fruntea cu dosul palmei și apoi își împinge buzele într-un zâmbet.

– Ei, haideți. O să ne aranjăm o seară plăcută. Doar între noi, fetele.

O iau pe Fern de mână și urcăm.

Fern e așa de entuziasmată de petrecerea cu doamna Sevier, că se spală singură și-și pune pijamaua cât ai clipi, chiar dacă e cu fața în spate.

I-o îndrept și-i pun halatul deasupra și-l iau și pe-al meu, dar rămân cu hainele pe dedesubt. Dacă observă doamna Sevier, o să-i spun că îmi era frig. În ultima vreme, a fost răcoare în casă noaptea. Încă ceva care să-mi aducă aminte că e vremea să ne întoarcem pe râu înainte să vină iarna.

Încerc să mă port ca și cum m-aș bucura de petrecerea noastră cu piesa de la radio, dar sunt agitată ca o pisică în timp ce mâncăm sanvișurile. Scap unul pe halat și-l pătez, iar doamna Sevier îmi șterge murdăria.

Îmi verifică fruntea, să vadă dacă am temperatură.

– Cum te simți acum, după ce am băgat ceva în gură?

¹² Serial radiofonic de aventuri, difuzat între 1938 și 1949.

Nu pot să mă gândesc decât că-mi doresc să fi fost Queenie. Mi-aș dori ca Briny și Queenie să aibă casa asta mare, și mi-aș dori ca doamna Sevier să poată să aibă copii, unul după altul, așa cum face Queenie, ca să nu rămână singură după ce plecăm.

Scutur din cap și șoptesc:

– Ar trebui să mă duc sus la culcare. Pot s-o iau și pe Fern cu mine și s-o culc.

– Nu-i nevoie să-ți bați capul.

Își trece o mână prin părul meu, strângându-l între degete și ridicându-mi-l de pe ceafă așa cum făcea și Queenie.

– O aduc eu când termină. La urma urmelor, sunt mămica ei.

În mine se răcesc și încordează toate din nou. Abia simt când mă sărută pe obraz și mă întreabă dacă am nevoie să vină să mă bage în pat.

– Nu... mămico.

Ies în grabă din cameră, cât de repede pot, și nu privesc nici măcar o dată în urmă.

Sus, pare că trece o veșnicie până o aduce pe Fern la culcare. O aud, prin perete, îngânând un cântec de leagăn. Îmi apăs mâinile pe urechi.

Queenie și cu mine le cântam de multe ori cântecul ăsta copiilor.

Hai la nani, nu mai plânge,

Dormi, copile,

Când te trezești,

O să ai

Toți căluții cei drăguți.

Toate mi se amestecă în cap: *Arcadia* și locul ăsta. Părinții mei adevărați și doamna Sevier și domnul Sevier. Queenie și Mămica și Briny și Tăticul. Râul cel mare. Lacul. Mlaștina.

Verande albe mari și prispe mici care plutesc, și plutesc, și plutesc pe apă, fără niciun fel de vopsea pe ele.

Mă fac că dorm când intră în cameră doamna Sevier și-mi pipăie iar fruntea. Mi-e teamă că o să încerce să mă trezească și să mă întrebe cum mă simt, dar după aceea pleacă. Ușa din capul coridorului se închide și pot să răsufli în sfârșit ușurată.

Luna abia a răsărit când îmi pun haina și pantofii, îmi leg un sac în spate și mă strecor în camera lui Fern, s-o ridic din pat.

– Șșșșttt... fii foarte liniștită. O să mergem până la râu și să vedem dacă pot să găsesc niște licurici. Dacă ne aude cineva, n-o să ne lase să mergem.

O învelesc pe surioara mea într-o pătură, iar ea îmi adoarme pe umăr înainte să coborâm scările și să ieșim pe ușa spre verandă. Acolo e întuneric și plin de umbre, și aud ceva zgrepțănând prin grădina de lângă casă, un raton sau poate un sconcs. Căinii de vânătoare ai domnului Sevier latră când cobor în iarbă, dar tac după ce văd că nu sunt decât eu. Nu aprinde nimeni niciun felinar în șopronul de trăsuri. Rouă sare și mă stropește pe picioare în timp ce o țin strâns pe Fern și fug spre copaci. Deasupra crengilor, luna plină strălucește sus, luminoasă ca felinarul pe care-l agață Briny de *Arcadia* în fiecare noapte. E destulă lumină ca să vezi și n-avem nevoie de altceva. Ajungem repede pe malul lacului. Arney așteaptă, așa cum a promis.

Vorbim în șoaptă, deși îmi spune că tăticul ei e beat criță, ca de obicei.

– Dacă se trezește și mă caută, nu poa' să se ridice să vină să caute.

Dar Arney ne zorește oricum să urcăm pe barcă. Când se uită peste umăr spre șantier, ochii îi sunt niște cercuri albe mari pe chip.

În cele din urmă, rămâne acolo, cu o mână pe bărcuța cu fundul lat și cu picioarele pe țarm. Pare o veșnicie de când s-a

întors spre șantier, fără să facă altceva decât să privească.

– Urcă, șoptesc eu.

Fern se trezește puțin pe fundul bărcii, căscând, întinzându-se și clipind. Dacă își dă seama ce se petrece, mi-e teamă că s-ar putea să facă gălăgie.

Degetele lui Arney împing barca până când n-o mai atinge decât cu vârfurile lor.

– Arney.

Are de gând să ne trimită singure? Habar n-am cum să merg singură cu o barcă cu motor și nu știu drumul prin meandru. O să ne rătăcim acolo și n-o să mai ieșim niciodată.

– Arney, trebuie să plecăm.

Dincolo de vârfurile copacilor, pe pajiște se mișcă umbrele și mi se pare că văd raze de lumină trecând prin iarbă. Dispar până mă ridic să văd mai bine. Poate că doar mi-am închipuit... sau poate că domnul Sevier s-a hotărât să vină acasă în seara asta în loc să rămână în oraș. Poate că-și parchează mașina și intră în casă chiar acum. O să se uite în dormitoarele noastre și o să știe că am plecat.

Mă împleticesc pe punte și o prind pe Arney de braț, iar ea tresare de parcă ar fi uitat cu totul de mine. Mă țintuiește cu privirea prin lumina lunii.

– Nu știu dacă ar trebui, spune ea. N-o să-i mai văd niciodată pe-ai mei.

– Se poartă rău cu tine, Arney. Trebuie să pleci. Trebuie să vii cu noi. Acum *noi* o să fim ai tăi. Eu, și Fern, și Briny, și Queenie, și bătrânul Zede.

Ne privim una pe alta multă vreme. În cele din urmă, încuviințează din cap și dezleagă barca așa de repede, încât cad peste Fern. Luăm vâslele și vâslim o vreme, lăsând vântul și curentul să ne tragă spre meandru până suntem destul de departe de mal.

– Unde's... un li... licuricii? mormăie Fern când mă târăsc

peste ea.

– Şşşttt. Trebuie să ajungem întâi până la râu. Poți să mai dormi încă nițel.

Trag pătura peste ea și-i pun pantofii în picioarele goale ca să rămână calde și o las să folosească sacul ca pernă.

– O să te trezesc când vine vremea să ne uităm.

N-o să fie niciun licurici, dar când o să vadă în cele din urmă *Arcadia* n-o să-i mai pese deloc.

Arney pornește motorul și se așază la pupa ca să se ocupe de el. Eu îmi iau vâsla și mă așez în față, ca să mă uit după bușteni plutitori.

– Aprinde felinarul, spune Arney. Sunt chibrituri în cutia de-acolo.

Fac ce-mi cere și, după doar câteva minute, plutim în mijlocul unui lac mare și limpede, agitând creaturile nopții care se îndepărtează în grabă de cercul de lumină al felinarului. Mă simt liberă ca găștele canadiene care trec pe deasupra, presărate printre stele, strigându-și găgâitul de chemare. Se îndreaptă în aceeași direcție ca și noi. Spre sud, către râu. Le privesc trecând și-mi doresc să prind una și s-o las să mă ducă acasă.

– Mai bine fii atentă acolo.

Arney încetinește barca în momentul în care lacul se îngustează, iar copacii se apropie.

– Împinge buștenii dacă zărești vreunul. Nu lăsa barca să se urce pe vreunul.

– Știu.

Aerul nopții se răcește și devine mai greu și miroase a baltă. Îmi închid mai strâns haina. Copacii acoperă cerul, cu trunchiurile late și răsucite și cu multe rădăcini. Crengile se întind spre noi ca niște degete. Ceva hârșâie de-a lungul cocii și ne ridică într-o parte.

– Ține-i departe, se răstește Arney. Dacă ne găurește vreunul

barca, suntem pierdute.

Mă uit după bușteni și noduri de chiparos și orice fel de lemne care plutesc. Le împing cu vâsla, iar kilometrii trec încet pe lângă noi. Ici și colo, la mal stau legate schituri, iar casele ridicate în mlaștină se leagănă pe tălpicile lor, cu felinarele licărind, dar în general suntem singure. Nu mai e nimic în afară de noi și kilometri întregi de ținut jos și mlăștinos, unde trăiesc vidre și lincși și unde mușchiul atârnă greu de crengile de deasupra capului. Copacii au forme care arată ca niște monștri în întuneric.

Se aude o bufniță și atât Arney, cât și eu ne lăsăm în jos. O auzim cum trece chiar pe deasupra capetelor noastre.

Fern se foiește în somn, deranjată de zgomot.

Mă gândesc la poveștile lui Briny despre bau-bau și cum îi duce pe copilași în mlaștină. Mă trece un fior, dar n-o las pe Arney să vadă. Aici nu sunt monștri mai răi decât cei care ne așteaptă la casa doamnei Murphy, dacă suntem trimise înapoi.

Nu contează ce se mai întâmplă, Fern și cu mine nu mai putem fi prinse.

Privesc apa și încerc să nu mă gândesc la ce-ar putea fi prin mlaștină. Arney întoarce barca dintr-o parte într-alta, găsind canalul de fiecare dată, exact așa cum spusese că poate să facă.

În cele din urmă, rămânem fără lumina lunii, iar kerosenul din felinar se termină. Flacăra sfârâie până nu mai rămâne decât un fitil care arde. Briza îl stinge când tragem la mal și legăm parâma de o creangă de copac. Îmi simt brațele și picioarele grele ca buștenii îmbibați de apă pe care i-am împins cu vâsla. Mă dor și trosnesc când mă târăsc spre mijlocul bărcii ca să mă bag sub pătură lângă Fern, care a dormit aproape tot timpul.

Vine și Arney.

– Nu mai e mult pân' în capu' meandrului de-aci, spune ea și ne ghemuim toate trei, înfrigurate și ude și vrând să dormim.

De undeva, mi se pare că aud muzică, și-mi spun că e un teatru plutitor și că asta înseamnă că râul e aproape, dar s-ar putea să-mi joace mintea feste. În timp ce adorm, sunt sigură că în depărtare se aude sunetul bărcilor și al barjelor. Sirenele de ceață și fluierile se aud până departe noaptea. Ascult atent și încerc să hotărâsc dacă știu care sunt. *Benny Slade, Generalul P* și o barcă cu zături cu sunetul ei care o trădează – *puff, slap, slap, slap, puff*.

Sunt acasă. Sunt învăluită de cântecul de leagăn pe care-l știu pe dinafară. Las întunericul și sunetele nopții să mă pătrundă, și nicăieri nu-i niciun vis și nicio spaimă. Maica-apă mă leagănă ușor și blând până nu mai există nimic altceva în jurul meu.

Dorm somnul adânc al nomadului de pe râu.

Dimineață, mă smulg din tăcere niște glasuri. Glasuri... și sunetul lemnului bătând în lemn. Arunc pătura, iar Arney sare drept de cealaltă parte a lui Fern. Ne uităm o clipă una la alta, aducându-ne aminte unde suntem și ce am făcut. Între noi, Fern se întoarce și clipește spre cer.

– Ț-am zis io că-i cineva în barca aia, Remley.

Trei băieți de culoare stau uitându-se la noi de pe nodurile unui chiparos, cu salopetele suflecate deasupra picioarelor slăbănoage și pline de noroi.

– Asta-i *fată!* spune băiatul cel mai mare, împingând bărbia în față ca să se uite mai bine la mine și bătând cu capătul harponului pentru broaște în barcă. Și iaca și o fetiță! Fete albe!

Ceilalți se dau înapoi, dar băiatul mai mare – n-are cum să aibă mai mult de nouă sau zece ani – rămâne pe poziție și se reazemă în harpon.

– Ce faceți aici? V-ați rătăcit?

Arney se ridică în picioare și împinge mâna spre ei.

– Fugiți d'aici! Mai bine dispăreți dacă știți ce-i bine pentru voi.

Are glasul mai profund, ca vocea pe care o folosea înainte să știi că e fată.

– Am ieșit la pescuit. Am așteptat să se facă dimineață ca s-o luăm de la capăt. Să se cațare unu' din voi aici și să dezlege parâma aia, să putem să plecăm.

Băieții rămân unde erau, încă uitându-se la noi cu ochii căscați.

– Hai, fuga, n-auziți?

Arney scutură vâsla spre creanga de care e legată barca. Apa ne-a împins în timp ce dormeam, iar parâma s-a încurcat printre crengi. Ne-ar fi greu să ajungem singure la ea.

Scotocesc în sac și scot un fursec. La familia Sevier nu-i niciodată greu să pleci cu prăjiturile Zumei. Am pus deoparte câteva în ultimele zile, ca să le am pregătite pentru călătorie. Acum prind bine.

– Îți arunc un fursec dacă dezlegi parâma.

Fern se freacă la ochi și șoptește:

– Unde-i mămica?

– Taci, îi spun. Stai foarte nemișcată acum. Fără întrebări.

Ridic fursecul ca să-l vadă băieții negri. Cel mai mic rânjește, apoi își lasă jos harponul și se cațără pe creangă, așa cum n-ar putea s-o facă decât o șopârlă. Se chinuie puțin la nod, dar îl desface. Înainte să ne îndepărtăm, arunc trei fursecuri pe mal.

– Nu era nevoie să le dai, se plânge Arney.

Fern se întinde spre mine și se linge pe buze.

Le dau lui Fern și Arney ultimele două fursecuri.

– O să avem o grămadă de mâncare după ce ajungem pe *Arcadia*. Queenie și Briny o să se bucure așa de tare că ne văd, că o să gătească o grămadă așa de mare, de n-o să-ți vină să-ți crezi ochilor.

Încă de când am început călătoria, i-am promis lui Arney lucruri care s-o facă să meargă mai departe. Îmi dau seama că tot mai vrea să se întoarcă la ai ei. E ciudat cum lucrurile cu

care ești învățat ți se par bune, chiar dacă sunt rele.

– O să vezi, îi spun eu. După ce ajungem pe *Arcadia*, o să plecăm pe râu în jos, unde nu poate să ne facă nimeni neazuri. O să mergem spre sud, și bătrânul Zede o să vină chiar în urma noastră.

Îmi spun asta iar și iar și iar în timp ce pornim motorașul și ne croim drum spre gura mlaștinii, dar în mine parcă ar fi o parăcă care e încă legată de ceva din urmă. Se întinde tot mai tare și mai tare, chiar și după ce cotim, iar copacii se îndepărtează, și văd râul, gata să ne ducă acasă. În mine crește o îngrijorare, și n-are nicio legătură cu siajul de la bărcile mari care ne împinge și ne leagă în timp ce ne îndreptăm încet spre Memphis.

Când începe în cele din urmă să se zărească Mud Island, îngrijorarea îmi oprește cu totul răsuflarea și aproape că-mi doresc să ne răstoarne o barjă în derivă când traversăm spre golfuleț. Ce-o să spună Briny și Queenie când o să vadă că Fern e singura care a mai rămas în afară de mine?

Întrebarea devine tot mai apăsătoare când trecem pe lângă fosta tabără de case plutitoare, care e aproape golită acum, și o îndrum pe Arney în golfulețul prin care am trecut deja de o sută de ori în mintea mea. Am venit aici din mașina domnișoarei Tann, și din beciul doamnei Murphy, și de pe canapeaua de la petrecerea de vizionare, și din dormitorul cu dantelă roz din casa mare a soților Sevier.

E greu de crezut, chiar și când cotim și *Arcadia* așteaptă acolo, că e reală. Nu e doar un vis.

Barca lui Zede e legată un pic mai jos, dar, cu cât mă apropiu mai mult, cu atât pare ceva mai în neregulă cu *Arcadia*. Balustrada verandei e ruptă. Pe acoperiș sunt împrăștiate frunze și ramuri căzute. Cioburile unei ferestre sparte lucesc în lumina soarelui lângă coșul sobei. *Arcadia* se înclină în apă, cu coca așa de înfundată în noroiul de pe mal, că mă întreb cum o

s-o mai scoatem vreodată de-acolo.

– *Arcadia! Arcadia!* se bucură Fern, și bate din palme, și arată cu mâna, cu buclele ei aurii săltând în sus și-n jos.

Se ridică în mijlocul bărcii așa cum numai o fată de pe râu știe s-o facă.

– *Arcadia! Queenie! Queenie!* strigă iar și iar pe măsură ce ne apropiem.

Nu se vede nici urmă de oameni prin preajmă. *Poate că s-au trezit dimineată și s-au dus la pescuit sau la vânătoare? Sau poate că sunt la Zede?*

Dar Queenie nu prea pleacă de pe barcă. Îi place să stea acasă, doar dacă n-are prin jur ceva femeii la care să se ducă în vizită. Pe-aici nu mai e nimeni.

– Asta e?

Arney pare îndoită.

– Probabil că nu-s acasă în clipa asta.

Încerc să par sigură pe mine, dar nu sunt. Mă cuprinde un sentiment negru și greu. Queenie și Briny n-ar lăsa niciodată barca să arate așa. Briny a fost întotdeauna mândru de *Arcadia*. A îngrijit-o întotdeauna foarte frumos. Chiar și cu cinci copii, Queenie ținuse căsuța noastră curată lună. *În perfectă ordine*, spunea ea.

Arcadia e departe de a fi în perfectă ordine acum. Arată chiar și mai rău când Arney ne duce lângă pasarele și apoi oprește motorul ca să ne apropiem plutind. Când mă prind de balustradă ca să trag barca, îmi rămâne în mână o bucată și aproape că mă răstorn în apă.

Nici n-apucăm să legăm barca la mal, că îl și văd pe Silas fugind pe mal, cu picioarele lui lungi lovind în nisip. Sare peste o grămadă de uscături, agil ca o vulpe, și, pentru o clipă, mă gândesc la *Camellia* tulind-o când a venit poliția.

Pare să fi fost acum ani de zile, nu acum câteva luni.

Silas mă întâmpină când cobor de pe barcă. Mă prinde într-o

îmbrățișare de urs și mă leagănă și mă ridică deasupra nisipului, în vreme ce picioarele lui se înfundă în mal. Apoi mă lasă jos în capul pasarelei.

– E o binecuvântare că ești aici, spune el. N-am crezut că o să te mai văd vreodată.

– Și eu mă îndoiam la un moment dat.

În spatele meu, o aud pe Arney ajutând-o pe Fern, dar nu pot decât să mă uit la Silas. *El* e o binecuvântare, asta e.

– Am venit acasă. Am reușit să ajungem acasă.

– Așa e. Și ai adus-o și pe Fern. Stai să vadă Zede!

Mă îmbrățișează din nou și de data asta nu-mi mai ține brațele lipite de mine. Îl îmbrățișez și eu.

Abia când vorbește Fern îmi aduc aminte că se mai uită și altcineva.

– Unde-i Queenie? întrebă ea.

În clipa în care-i dau drumul lui Silas și mă dau înapoi ca să mă uit la el, îmi dau seama că e ceva în neregulă. Din cabină n-a ieșit nimeni, nici chiar cu toată hărmălaia pe care am făcut-o.

– Silas, unde-i Queenie? Unde-i Briny?

Silas mă prinde pe după umeri. Ochii lui întunecați mă țintuiesc adânc. Îi tremură puțin colțul gurii.

– Mama ta a murit acum trei săptămâni, Rill. Doctorul a zis că a fost septicemie, dar Zede mi-a zis că i s-a frânt inima. Îi era prea dor de voi.

Vestea mă spintecă la fel ca pe un pește. Sunt pustie pe dinăuntru. *Mama mea nu mai e pe lumea asta? A plecat de pe lumea asta și n-o s-o mai văd niciodată?*

– Unde... unde-i Briny? întreb.

Silas mă strânge mai tare. Îmi dau seama că-i e teamă că, dacă-mi dă drumul, o să mă prăbușesc ca o păpușă de cârpă. Pentru o clipă, cred că așa o să se și întâmple.

– Nu-i bine, Rill. S-a apucat de băut după ce v-a pierdut pe toți. E și mai rău de când a murit Queenie. De două ori mai rău.

Capitolul 23

Avery

Stau alături de Trent și ne uităm în sus spre coloanele antice care îngrădesc perimetrul unei fundații ruinate de piatră și beton. Stau ca niște santinele, cu atitudine marțială, cu picioarele pierdute în iederă și iarbă deasă și capetele încoronate de ornamente în cartuș sculptate și heruvimi având culoarea mușchiului.

Trec câteva clipe până să ne dăm vreunul seama că Jonah a urcat treptele ca să cerceteze ceva ce trebuie să fi fost cândva o verandă pe mai multe niveluri. Balustradele ruginite de la al doilea etaj se arcuiesc pe lângă coloane, mult deasupra capetelor noastre, legându-le între ele ca niște fâșii decolorate de împletitură aurie.

– Hei, vino înapoi, prietene, îi strigă Trent lui Jonah.

Pietrele par solide, dar n-ai de unde să știi cât de stabil e totul.

Odinioară aici se aflase o casă ridicată pe o plantație, ascunsă pe o colină de-a lungul râului Savannah, nu departe de Augusta. A cui a fost? Pe-aproape, se ridică părăginite o ghețarie și alte acareturi, cu acoperișurile cu olane roșu de Burgundia deteriorându-se încet și scânduri dezmembrate ieșind în afară ca niște oase rupte.

– Ce naiba *făcea* bunica mea aici?

Mi-e imposibil să mi-o imaginez într-un loc ca ăsta pe bunica Judy – femeia care se plângea dacă veneam din hambar cu păr de cal pe pantaloni și făceam greșeala să mă așez pe vreo mobilă.

Și *în fiecare* joi, timp de *ani de zile* De ce?

– Un lucru e sigur. Nimeni nu ar putea deranja pe aici. Mă

îndoiesc că își mai dă măcar cineva seama că locul ăsta există.

Trent se duce spre trepte și îi întinde o mână lui Jonah, iar băiețelul sare voios jos.

– Stai aici, lângă tati, prietene. Știu că arată extraordinar, dar s-ar putea să fie șerpi.

Jonah se ridică pe vârfuri ca să vadă dincolo de fundație.

– Unde șape?

– Am zis că s-ar putea să fie.

– Ahhh...

Sunt distrasă de ei o clipă. Arată ca o poză de revistă, cu soarele amiezii revărsându-se printre copacii bătrâni și căzând peste ei, luminându-le părul blond și posturile asemănătoare.

Mă întorc până la urmă la ruinele casei. La vremea ei, fusese probabil măreață.

– Păi, ținând cont de faptul că folosea un taxi în loc să-l pună pe șoferul ei s-o aducă, nu voia să știe nimeni unde e.

Vreau ca adevărul să fie atât de nevinovat, dar știu că nu e cazul. E o coincidență prea mare că May Crandall a pomenit de Augusta, iar bunica mea tot venea aici. Era ceva care le implica pe amândouă. E casa lui May, știu. Relația ei cu bunica Judy înseamnă mult mai mult decât colaborarea pentru o poveste despre adopții tragice petrecute cândva.

– Pare că drumul continuă pe-acolo.

Trent face un semn către cărarea pe care am venit dinspre poartă. Cu iarbă crescută pe mijloc și spicele aplecându-se peste fâgașe de roți șterse, abia dacă poate fi considerat drum, dar e evident că s-a mers pe el și iarba a fost cosită de anul trecut. Cineva s-a ocupat de locul ăsta până destul de recent.

– Presupun că ar trebui să vedem unde duce.

Dar o parte din mine – cea mai mare parte – se teme să afle.

O luăm pe drum, trecând peste ce fusese odată o peluză. Jonah ridică sus picioarele la fiecare pas, înaintând prin iarba necosită de parcă ar încerca valurile de-a lungul țărmului.

Trent îl ridică și-l așază pe braț când iarba devine mai înaltă și cărarea ne duce printre copaci.

Jonah arată spre păsări și veverițe și flori, făcând expediția noastră să pară nevinovată – o mică plimbare în natură cu prietenii. Vrea să-i comentăm, și eu, și tatăl lui, descoperirile. Fac tot ce pot, dar mintea îmi gonește la vale cu milioane de kilometri pe oră. Printre copaci, zăresc apa. E luminată de soare, ușor vălurită de briză. Râul, fără îndoială.

Jonah îmi spune Ai-ber-ii. Tatăl lui îl corectează, spunând:

– E domnișoara Stafford.

Trent îmi zâmbește într-o parte.

– Familia mea e de modă veche. Nu folosim prenumele pentru adulți.

– E drăguț.

Și eu am fost crescută la fel. Honeybee m-ar fi pedepsit să stau în camera mea dacă n-aș fi folosit corespunzător *domnul* și *doamna* pentru adulți. Regula a rămas în vigoare până am terminat colegiul, devenind oficial adultă.

În față, cărarea ocolește resturile unui gard de sârmă ruginit. E așa de năpădit de luleaua-turcului, încât, până nu ajungem aproape deasupra ei, nu-mi dau seama că de fapt urmează limitele unei curți. Printre trandafirii cățărători roșii și liliacul indian alb ca zăpada e ascunsă o căsuță îngrijită. Aflată pe o colină deasupra râului, e ca o căsuță fermecată dintr-un basm pentru copii – genul de ascunzătoare care ar adăposti o prințesă deghizată sau un bătrân pustnic înțelept care a fost cândva rege. O alee acoperită cu scânduri coboară de la poarta din față a curții până la docul lăsat spre apă.

Deși grădinile din jurul casei sunt năpădite de vegetație acum, e evident că au fost îngrijite cu pasiune. Umbrare și bănci și bazine pentru păsări stau răbdătoare lângă cărări pavate îngrijit cu piatră. Căsuța e așezată pe piloni scurți, pregătită să înfrunte fluxul. Judecând după tocurile decolorate

de lemn ale ferestrelor și acoperișul din foi de tablă, așa zice că se află acolo de zeci de ani.

Deci aceasta era destinația bunicii. Nu-i greu de imaginat că-i plăcea să vină aici. Era un loc unde putea lăsa în urmă obligațiile, grijile, îndatoririle, reputația familiei, atenția publică – tot ce umplea agendele acelea administrate cu grijă.

– N-ai zice că se află așa ceva aici.

Trent admiră micul refugiu în vreme ce ocolim ca să ajungem în față, unde printre copaci se ițește o verandă lată cu plasă. La ferestrele din față atârnă perdele de dantelă. Un clopoțel de vânt cântă muzica dulce și blândă a amiezii. Crenguțele și frunzele de pe trepte confirmă că n-a mai măturat nimeni după ultimele furtuni.

– Nu, n-ai zice.

Asta e oare casa lui May Crandall, locul unde a fost găsită alături de trupul neînsuflețit al surorii ei?

Trent deschide poarta strâmbă, făcându-ne loc să intrăm. Poarta hârșăie pe aleea de piatră, protestând în fața intruziunii.

– Pare foarte liniștit. Să vedem dacă e cineva acasă.

Urcăm împreună treptele, iar Trent îl lasă jos pe Jonah pe verandă, unde ușa de plasă se închide scârțâind în urma noastră.

Ciocănim la ușă și așteptăm și, în cele din urmă, tragem cu ochiul prin perdelele de dantelă. Înăuntru, o banchetă înflorată, încadrată de măsuțe Queen Anne și lămpi Tiffany, pare nepotrivită în căsuța umilă de pe râu. Pereții micuței sufragerii sunt acoperiți cu tablouri și fotografii, dar nu pot să le văd clar de aici. În capătul îndepărtat e o bucătărie. Ușile care dau din încăperea principală par să ducă spre dormitoare și o verandă în spate, care a fost închisă.

M-am mutat la cealaltă fereastră, ca să văd mai bine, când îl aud pe Trent încercând clanța.

– *Ce faci?*

Aruncând o privire peste umăr, aproape că mă aștept să aud alarme sau, și mai rău, să văd o pușcă îndreptată spre noi.

Trent îmi face cu ochiul, având o sclipire neastâmpărată în ochi când clanța scoate un țăcănit.

– Verific o potențială proprietate de scos la vânzare. Cred că m-a sunat cineva să fac o evaluare.

Ajunge înăuntru înainte să apuc să protestez. Oricum, nu sunt sigură că aş face-o. Nu pot să plec fără să aflu mai multe, fără să descopăr ce se petrecea aici. E greu de imaginat cum cineva aflat în starea lui May putea să fi locuit așa de departe de drumurile cunoscute.

– Jonah, tu stai aici, pe verandă. Nu treci de ușa de plasă.

Trent îi aruncă o privire poruncitoare peste umăr.

– 'ine.

Jonah e ocupat să culeagă ghindele pe care probabil că le strecurase vreo veveriță prin colțul sfâșiat al ușii de plasă. Când le numără, îl urmez pe Trent înăuntru.

– Una, două, trei... șapte... opt... patușpatu.

Numărătoarea se stinge când rămân pe covorașul de lângă ușă și mă uit prin încăpere. Nu e ce mă așteptam. Nu-i niciun strat de praf, nicio grămadă de insecte moarte pe pervazuri. Totul strălucește de curățenie. Îți dă un sentiment limpede că e locuită, dar singurele zgomote vin de la clopoțelul de vânt, de la păsări, frunze, glasul șoptit al lui Jonah și chemarea unei păsări de pe râu.

Trent atinge un plic care stă pe blatul de bucătărie și se răsuțește ca să se uite la el.

– May Crandall.

Prezintă dovada, dar eu aproape că n-o văd.

Sunt atentă la un tablou aflat deasupra șemineului. Pălăriile de soare colorate, rochiile fără mâneci din anii '60 bine călcate, zâmbetele, buclele blonde ridicate de briza sărată, râsul pe care poți să-l vezi, dar nu să-l și auzi...

Recunosc scena, dacă nu chiar poza exactă. În asta, cele patru femei se uită una la cealaltă și râd. Băieții care se jucau în nisip au dispărut din fundal. Fotografia pe care am găsit-o în atelierul lui Trent Senior era alb-negru, iar femeile zâmbeau către camera foto. Instantaneul care inspirase pictura fusese făcut probabil cu o clipă înainte sau după asta. Pictorul adăugase culori vii. Nu există nicio nuanță cu care să pictezi râsul, totuși momentul surprins radiază bucurie. Femeile stau cu brațele prinse la cot, în timp ce-și dau capetele pe spate. Una dintre ele aruncă stropi de apă spre fotograf.

Mă apropii de tablou ca să cercetez semnătura din colțul de jos. *Fern*, scrie acolo.

Titlul lucrării e scris pe o plăcuță de aramă prinsă pe ramă: ZIUA SURORILOR.

Bunica mea e în stânga. Conform poveștii pe care am auzit-o la cămin, celelalte trei sunt May, Lark și Fern.

Cu capetele date pe spate și mai mult soare decât umbre pe chipuri, femeile chiar *arată* a surori.

Inclusiv bunica mea.

– Nu e singura imagine.

Trent se răsuțește, cercetând încăperea. Peste tot se află fotografii. Diverse decenii, diverse locuri, o varietate de rame și dimensiuni, dar totdeauna aceleași patru femei. Pe doc, lângă râu, cu blugii suflecați și undițe în mână; bând ceai lângă trandafirii cățărați din spatele căsuței; în canoe roșii, cu pagaiele pregătite.

Trent se apleacă peste o masă, deschide un album foto negru uzat și îl frunzărește.

– Au petrecut o grămadă de timp aici.

Fac un pas spre el.

Dintr-odată, se aude lătrând un câine afară. Pe măsură ce se apropie zgomotul, înlemnim amândoi. Pe treptele verandei se aud răsunând ghearele. Din patru salturi grăbite, Trent e în

cealaltă parte a încăperii și iese pe ușa din față, dar nu-i destul de rapid. Un câine negru mare mârâie din cealaltă parte a ușii de plasă, iar Jonah stă încremenit.

– Ușurel, prietene...

Trent înaintează, îl prinde pe Jonah de braț și îl împinge în spate spre mine.

Câinele înalță capul și latră, după care zgârie în partea de jos a ușii, încercând să-și bage nasul prin colțul sfâșiat.

Nu prea departe, huruie un fel de motor. Poate o cositoare. Vine spre noi. Trent și cu mine n-avem de ales, trebuie să așteptăm. Nici măcar nu îndrăznesc să închid în urma noastră ușa din față a casei. Dacă pătrunde câinele, ne trebuie o cale de scăpare.

Suntem ca niște infractori surprinși în flagrant. De fapt, *suntem* niște infractori surprinși în flagrant.

Doar Jonah, care e complet nevinovat, e entuziasmat, îi țin o mână pe umăr, în timp ce el țopăie încercând să vadă de unde vine zgomotul de motor.

– A... tractor! Tractor!

Bate din palme când se ivește pufăind un bărbat în salopetă și cu o pălărie de paie, într-un tractor roșu și gri, de o vechime ce nu poate fi apreciată. În urma lui se hurducăie o remorcă pe două roți, cu o cositoare Weed Eater și câteva crenguțe în ea. Soarele trece pe deasupra, lăsând pete pe pielea arămie lucioasă a bărbatului în timp ce acesta trage lângă poartă și oprește motorul.

La o privire mai atentă, văd că e mai tânăr decât îl fac să arate veșmintele. Poate cam de vârsta părinților mei... vreo șaizeci de ani, probabil?

– Sammy!

Are glasul profund și poruncitor când coboară din tractor și cheamă câinele.

– Încetează, acum! Taci! Vino' ncoace!

Sammy are alte gânduri. Așteaptă până bărbatul ajunge aproape lângă el înainte să asculte comanda.

Străinul se oprește la jumătatea scării, dar e așa de înalt, că suntem aproape la același nivel.

– Vă ajut cu ceva? întreabă el.

Trent și cu mine ne uităm unul la altul. În mod evident, niciunul dintre noi nu își făcuse vreun plan pentru momentul ăsta.

– Am vorbit cu May la cămin.

Trent e insinuant ca un comisionar. Totul pare ca o explicație, deși de fapt nu e.

– E... Asta-i... casa... ei? mă bâlbâi eu, făcând să părem și mai vinovați.

– Ai tractor!

Dintre noi trei, Jonah face cel mai inteligent comentariu.

– Da, domnule, chiar acolo, băiețaș.

Bărbatul își sprijină mâinile de genunchi, ca să stea de vorbă cu Jonah.

– Țăla a fost tractorul tăticului meu. L-a cumpărat când era nou-nouț, în 1958. Vin doar să-l pornesc când am timp, curăț buruienile în jurul fermei, strâng crengile și văd ce face mama. Nepoțelilor le place grozav să vină cu mine. Chiar acum am cu mine unul cam cât tine.

– Ah...

Jonah e impresionat corespunzător.

– Am tlei ani.

Se chinuie să ridice trei degete și să țină strânse degetul mic și pe cel mare.

– Mda, Bart e chiar de vârsta ta.

Bărbatul e de acord.

– Trei și jumătate. Botezat după tataia. Adică eu.

Bart cel mare se îndreaptă, cercetându-ne pe Trent și pe mine.

– Sunteți rude de-ale lui May? Ce mai face? Mama mi-a zis că sora ei a murit și a trebuit s-o ducă pe doamna Crandall la azil. A zis că nepoții au dus-o la un cămin din Aiken, crezând că e mai bine dacă nu e așa de aproape de casă. Foarte trist. Îi plăcea mult locul ăsta.

– Face pe cât de bine se poate, bănuiesc, îi spun eu. Nu cred că-i place prea tare acolo. După ce i-am văzut casa de aici, înțeleg de ce.

– Sunteți vreo nepoată?

Mă ia direct în vizor. Îl văd cum răsfoiește catalogul mental, încercând să se hotărăască cine aș putea fi eu.

Mi-e teamă să-l mint. N-am de unde să știu nici măcar dacă May *are* vreo nepoată. S-ar putea să mă testeze.

Oricum, o minciună nu mi-ar rezolva cu adevărat problema.

– Nu sunt... foarte sigură, ca să fiu sinceră. Ați spus că mama dumneavoastră stă pe-aproape? Mă întreb dacă ar putea să știe ceva despre – *secretul pe care-l păstrează bunica mea* – fotografiile din casă și tabloul de deasupra șemineului? Bunica mea e una dintre femeile de-acolo.

Bart aruncă o privire complet neștiutoare spre casă.

– N-aș putea zice. Eu, unul, n-am mai fost înăuntru de ani de zile. Mama a fost cea care s-a ocupat de locul ăsta de multă vreme. Chiar de dinainte să ardă de la trăsnet casa mare, în '82.

– Am putea cumva... să vorbim cu ea? Am abuza prea mult de bunăvoința ei?

Își dă pălăria pe spate, zâmbind.

– Doamne, Dumnezeule! Niciun pic. Îi place când vine oricine în vizită. Doar să fiți siguri că aveți timp de pierdut. Mama chiar e în stare să *vorbească*.

Se lasă pe spate și se uită pe după colțul casei.

– Ați venit pe jos de la casa veche? E un drum mai ușor spre ieșire pe-aici. O alee mică până la drumul spre fermă. May își ținea mașina parcată în garajul de la mama.

– Ah, n-am știut.

Dar asta explică multe, cum ar fi intrarea din față năpădită de vegetație și cărarea accidentată pe care am ajuns aici.

– Am intrat pe poarta veche de fier.

– Ah, fir-ar, o să vă umpleți de purici până mâine. Să-mi aduceți aminte să vă dau niște săpun de la mama. Și-l face singură.

Începe pe loc să mă mănânce pielea.

– Hopa sus în remorca de-acolo. Vă duc până la mama. Sau poate că vreți mai bine să mergeți pe jos?

Mă uit peste drum și nu văd decât miliarde de purici așteptând să se prindă de mine și să-mi producă mâncărimi o veșnicie.

Jonah deja trepidează, trăgând de pantalonii lui taică-su și arătând spre tractor.

– Cred că venim cu tine, decide Trent.

Jonah bate din palme și se bucură, susținând moțiunea.

– Atunci hai încoace, micuțule.

Bart deschide ușa de plasă, iar Jonah întinde mâna după el, de parcă ar fi un vechi prieten. Bart îl ridică pe Jonah în aer și-l duce în josul scărilor și e evident că are experiență la chestii de-astea. E clar că e un bunic de nota zece.

Jonah e în al nouălea cer când urcăm în micuța remorcă de lemn pe două roți, care-mi aduce aminte de căruțul pentru bălegar pe care-l folosesc grăjdarii la Drayden Hill. Ba chiar am o bănuială că remorca asta s-ar putea să fi fost folosită în același scop. Substanțe dubioase sar prin jur de sub grămada de crengi. Pe Jonah nu-l deranjează niciun pic. Pare fericit ca o răușcă într-o baltă când trecem printr-un lăstăriș din marginea curții și o luăm pe un drum în mod vădit folosit intens, poate pentru o mașină de teren sau o mașină de golf.

Traseul ne îndepărtează de râu, ducându-ne pe un drum de țară, unde cotim pe prima alee. Casa albastră, proaspăt

zugrăvită, arată ca locul unde ar sta o fostă nevastă de fermier. În curte, ciugulesc găini. O vacă de lapte bălțată stă tolănită la umbra unui copac. Rufele se leagănă leneș pe o frânghie. Sammy țopăie înainte, lătrând și hămăind, să ne anunțe sosirea.

Mama lui Bart își târăște picioarele pe verandă, îmbrăcată într-un *muumuu* colorat, papuci de casă și o eșarfă galben-strălucitor. O floare de mătase asortată îi împodobește cocul cărunt din vârful capului. Când ne vede în remorca tractorului, se trage înapoi și-și duce mâna streășină la ochi.

– Ce-ai acolo, Barthol'mew?

Îl las pe fiul ei să-i dea o explicație, pentru că eu n-am niciuna.

– Erau la doamna Crandall acasă. Zic că au vizitat-o la cămin.

Bărbia bătrânei dispare în cutele tăbăcite, de culoarea scorțișoarei, ale gâtului.

– Cin' ziceați că sunteți?

Cobor din remorcă înainte să se hotărască dacă să-l pună pe fi-su să ne ducă înapoi de unde ne-a luat.

– Avery.

Nu-s decât doi pași până pe verandă și întind în grabă mâna ca s-o strâng pe a ei.

– Îl întrebam pe fiul dumneavoastră despre fotografiile și tablourile de la May de-acasă. E și bunica mea în ele.

Bătrâna se uită de la mine la Trent, care așteaptă la baza scărilor, în timp ce Jonah inspectează tractorul împreună cu Bart. Dintr-un hambar de alături se ivește un băiețel înalt cam cât Bart și vine în fugă prin curte spre ei. Prezentările nu sunt necesare, dar sunt făcute rapid. Acesta e micul Bart.

Bătrâna își îndreaptă din nou atenția spre mine. Își lungește gâtul și mă privește mult și atent, de parcă mi-ar carta conturul feței, comparându-l cu ceva. Mi se pare mie, sau a apărut o

străfulgerare de recunoaștere?

- Și cine ziceai că ești?
- Avery, repet eu, mai tare de data asta.
- Av'ry și mai cum?
- Stafford.

Nu i-am oferit intenționat informația până acum. Dar nu vreau să plec de-aici fără răspunsuri și, dacă asta trebuie făcut, asta fac.

- Ești fata domnișoarei Judy?

Inima îmi bate așa de tare, că îmi simt timpanele pulsând.

- Nepoata.

Timpul pare să stea în loc. Nu mai sunt deloc conștientă de pălăvrăgeala băiețelilor, de discuțiile despre tractor, de Bart cel mare și de cloncănitul găinilor, nici de văcuța care alunga muștele, nici de cântecul fără sfârșit al unei mierle.

- Vreți să știți de casa de-alături. De ce se ducea acolo.

Nu e o întrebare, ci o afirmație, de parcă femeia asta așteptase ani de zile, știind că, mai devreme sau mai târziu, o să vină cineva să întrebe.

– Da, doamnă, asta vreau. Aș întreba-o pe bunica, dar, sinceră să fiu, nu se simte foarte bine din punct de vedere mental. Nu-și mai aduce aminte multe lucruri.

Clatină încet din cap, cu limba scoțând încet un *țț, țț, țț*. Când își îndreaptă din nou atenția asupra mea, spune:

– Ce nu-și mai aduce aminte capul, inima tot știe. Dragostea, mai tare ca orice. Mai tare ca toate alelalte. Vrei să știi despre surori.

- Vă rog, șoptesc eu. Da. Vă rog, spuneți-mi.

- Nu-i secretul meu, să pot să-l spun.

Se întoarce și pleacă târându-și picioarele spre casă și, pentru o clipă, cred că am fost trimisă la plimbare, dar o privire scurtă pe care o aruncă peste umăr îmi spune altceva. Mi se cere să mă duc după ea înăuntru.

Mi se *spune*.

Mă opresc imediat după prag, așteptând cât deschide capacul strâmb al unui birou mic de stejar și scoate un crucifix de tablă îndoit. De sub el, scoate trei foi de hârtie șifonate, rupte cândva dintr-un carnet de notițe galben. Deși au fost mototolite și apoi netezite, nu arată deosebit de vechi și cu siguranță nu au aceeași patină ca bucata de tablă presată.

– Le-am luat doar să le țin bine, spune femeia.

Îmi dă separat bucata de tablă și hârtiile.

– Crucea a fost a lui Queenie, acum multă vreme. Domnișoara Judy le-a scris pe altele. E povestea *ei*, dar n-a scris niciodată restul. Au hotărât c-o s-o ducă în groapă cu ele, cred. Dar mi-am închipuit că o să vină cineva să întrebe într-o bună zi. Secretele nu-s lucru sănătos. Secretele nu-s lucru sănătos, orișicât de vechi ar fi. Uneori cele mai vechi secrete îs cele mai rele. Du-o pe bunica s-o vadă pe domnișoara May. Inima încă știe. Încă știe pe cine iubește.

Cobor privirea spre crucifix, îl întorc în mână, apoi despățuresc foile galbene. Recunosc scrisul. E al bunicii. M-am uitat destul la agendele ei ca să fiu sigură.

– Stai jos, copilă.

Mama lui Bart mă conduce spre un fotoliu. Pe jumătate mă așez, pe jumătate mă prăbușesc. Pe pagina de deasupra scrie:

PRELUDIU

Baltimore, Maryland

3 august 1939

Ziua și locul în care s-a născut bunica mea.

Povestea mea începe într-o seară înăbușitoare de august, într-un loc pe care n-o să-l mai văd niciodată. Încăperea prinde viață numai în imaginația mea. De cele

mai multe ori când o invoc, e mare. Pereții sunt albi și curați, lenjeria de pe pat foșnește ca frunzele toamnei. Rezerva privată are tot ce-i mai bun...

Plutesc prin timp, rostogolindu-mă cu ani și decenii în urmă, călătorind în spațiu până într-un salon de spital, în august 1939, către o viață micuță care vine pe lume și o părăsește în aceeași clipă, către sânge și durere și o tânără mamă ostenită care se cufundă într-un somn îndurător.

Acolo se aud discuții șoptite între oameni puternici. Un bunic care, cu toată averea și poziția lui, nu-și poate salva nepotelul.

E un om important... un congressman, poate?

Nu-și poate salva fiica. Sau poate?

Știu despre o femeie din Memphis...

E făcută o alegere disperată.

Aici se termină povestea scrisă.

Și începe o altă poveste. Saga unei copile cu păr blond care, dacă povestea sordidă a Georgiei Tann reprezintă vreun indiciu, e luată de la mamă imediat după naștere. Se semnează acte false, sau poate că proaspetei mămici extenuate i se spune doar că bebelușul ei s-a născut mort. Copilul se face nevăzut în brațele Georgiei, livrat în taină unei familii care-l așteaptă și care îl va reclama ca fiind al ei și-și va îngropa secretul deznădăjduit.

Fetița devine Judy Myers Stafford.

Acesta este adevărul pe care-l căuta inima mea încă din ziua în care văzusem poza îngălbenită de pe noptiera lui May și fusesem frapată de asemănare.

În fotografia de la cămin sunt Queenie și Briny. Nu sunt doar niște oameni din amintirile lui May Crandall. Sunt străbunicii mei. Nomazi de pe râu.

Așa cum aș fi fost și eu dacă soarta n-ar fi luat o întorsătură

de negândit.

Mama lui Bart vine lângă mine. Se așază pe brațul fotoliului, mă freacă pe spate și-mi dă o batistă, pentru că îmi curg lacrimile.

– Of, scumpo. Of, copilă. Cel mai bine e *să știi*. Mereu le-am zis, cel mai bine e să fii cine *ești*. Cine *ești* în tine. Nu-i altă cale să trăiești cum trebuie. Dar nu eu hotărâsc.

Nu știi sigur cât stau acolo, cu bătrâna bătându-mă ușor pe spate și liniștindu-mă în timp ce mă gândesc la toate lucrurile care i-au ținut despărțiți pe copiii de pe *Arcadia*. Mă gândesc cum a explicat May deciziile lor: *Eram femei tinere, cu viețile și soții și copiii noștri. Am decis să nu amestecăm una cu alta. Ne era suficient să știm că și celelalte erau bine...*

Dar adevărul e că nu era destul. Nici chiar meterezele reputației, și ambiției, și poziției sociale nu pot șterge dragostea surorilor, legătura dintre ele. Dintr-odată, barierele pe care le-a ridicat nevoia lor de a avea niște vieți ascunse și niște locuri tainice de întâlnire par aproape la fel de nemiloase ca și adopțiile acelea intermediare, actele modificate și separările forțate.

– Du-o pe bunica ta să-și vadă sora.

O mână tremurătoare o strânge pe a mea.

– N-au mai rămas decât ele două. Singurele două surori. Să le zici că Hootsie spune că-i timpul să fie cine sunt.

Capitolul 24

Rill

Țipătul caprimulgului încearcă să mă smulgă din vis, dar îl alung și rezist. În vis, suntem cu toții la bordul *Arcadiei*... Briny, și Lark, și Fern, și Gabion. Plutim în jos pe Mississippi, unde fluviul e lat și noi mergem chiar pe mijloc, de parcă am avea actul de proprietate pentru tot râul. Ziua e senină și frumoasă și nu se zărește niciun remorcher, sau barjă, sau vas cu zbaturi.

Suntem *liberi*. Suntem liberi și lăsăm râul să ne ducă spre sud. Undeva departe, foarte departe de Mud Island și de tot ce s-a întâmplat acolo.

Sunt cu noi și Silas și Zede. Și Camellia și Queenie.

Așa știi că nimic nu-i adevărat.

Deschid ochii și arunc pătura de pe mine și, pentru o clipă, sunt orbită de soare și dezorientată. E miezul zilei, nu noapte. Apoi îmi dau seama că sunt ghemuită în schif cu Fern, și suntem ascunse sub niște pânze aspre, nu sub pături. Schitul e legat în spatele *Arcadiei* și nu merge nicăieri. E singurul loc unde ne putem odihni în cursul zilei și să fim sigure că nu vine pe furiș Briny.

Se aude din nou chemarea caprimulgului. Știu, e Silas. Mă uit după el prin desiș, dar s-a ascuns.

Mă foiesc sub pânze, iar Fern se trezește și mă prinde de gleznă. De când ne-am întors la *Arcadia*, îi e frică să rămână singură fie și un minut. Nu e niciodată sigură dacă Briny o s-o împingă așa de tare, că o să cadă, sau o s-o strângă așa de tare, că o să se sufoce.

Răspund la chemarea păsării, iar Fern se ridică în patru labe, încercând să vadă în pădure.

– Șșștttt, șoptesc eu.

Când ne-am furișat spre schif azi-dimineață, Briny se învârtea pe-acolo cu o sticlă de whisky. Probabil că până acum a adormit pe verandă. Doar că nu sunt sigură.

– Mai bine nu-l lăsăm pe Briny să afle că e Silas aici.

Fern încuviințează și se linge pe buze. Îi chiorăie burtica. Probabil știe că Silas o să ne aducă de mâncare. Dacă n-ar fi fost Silas și bătrânul Zede și Arney, am fi murit de foame în cele trei săptămâni de când ne-am întors pe *Arcadia*. Briny n-are prea mare nevoie de mâncare. Trăiește mai mult cu whisky acum.

Ridic pânza pentru Fern.

– Intră la loc un minut.

Dacă vede Briny că a venit Silas și face o criză din cauza asta, nu vreau să-i stea în cale Fern.

Trebuie s-o desprind de mine ca s-o bag la loc sub pânze, dar rămâne acolo.

Silas așteaptă în desiş. Mă strânge tare în brațe, iar eu îmi mușc buza ca să nu plâng. Mergem împreună puțin mai departe, dar nu așa de departe ca să n-o aud pe Fern dacă are nevoie de mine.

– Ești bine? întrebă Silas când ne așezăm sub un copac.

Dau din cap.

– Totuși, pescuitul n-a mers bine dimineață.

Nu vreau să cer mâncare, dar sper că asta-i în săculețul pe care-l duce.

Îmi dă un pachetel nu mai mare decât doi pumni, dar înseamnă mult. Proviziile lui Zede sunt pe terminate, și o mai are de hrănit și pe Arney. S-a mutat pe barca lui, unde o să fie în siguranță. Zede voia să ne ducem și Fern și cu mine, dar eu știu că Briny n-o să ne facă rău.

– Niște biscuiți de ovăz și un pic de pește sărat. Un măr pe care puteți să-l împărțiți.

Silas se lasă în spate și se sprijină în mâini, trage aer în piept

și se uită spre râu, printre rugi.

– Briny e mai bine azi? Își revine măcar?

– Puțin.

Nu sunt sigură dacă-i adevărat sau doar vreau eu să fie. În principal, Briny se învârte pe barcă și bea și urlă noaptea. După aia doarme în timpul zilei ca să-și revină.

– Zede zice că o să plouă diseară.

Am văzut și eu semnele de ploaie. Mă îngrijorează.

– Nu te întoarce și nu încerca iar să dezlegi parâmele, bine? Nu încă. Poate peste câteva zile. Încă vreo câteva zile și cred că o să fie pregătit și Briny.

Timp de două săptămâni, am stat la țarm peste râu de Mud Island, în timp ce vremea se răcea tot mai tare. Deși Silas și Zede îl avertizaseră pe Briny că poliția ne-ar putea găsi ușor dacă ar veni să ne caute, Briny nu lăsase pe nimeni să dezlege parâmele de la țarm. Aproape că-l împușcase pe Silas în mână când încercase. Aproape că o împușcase și pe biata Arney. Îi dădusem o parte dintre hainele lui Queenie, iar Briny decisese că ea chiar era Queenie și era furios pe ea că murise.

– Doar încă un pic, mă rog eu de Silas.

Se scarpină la ureche de parcă nu asta e ce vrea să audă.

– Tre' s-o iei pe Fern și să veniți cu mine pe barca lui Zede. O s-o scoatem în canalul principal, să vedem dacă nu vine și Briny după noi.

– Doar câteva zile. Briny o să se facă mai bine. Și-a pierdut mințile o vreme, asta-i tot. O să-i treacă.

Sper că am dreptate, dar adevărul este că Briny nu vrea s-o părăsească pe Queenie, iar Queenie e îngropată în pământul gros de pe Mississippi nu departe de-aici. I-a citit ultimele cuvinte un preot catolic, mi-a zis Zede. Nu știusem niciodată că mama era catolică. Până n-am stat la soții Sevier, nici măcar nu știam ce înseamnă. Zuma purta o cruciuliță cum era cea de pe peretele bărcii noastre. O ținea în mână și uneori vorbea cu ea,

exact cum făcea și Queenie, dar nu în poloneză. Soților Sevier nu le prea păsa, pentru că ei erau bapțiști.

Îmi imaginez, oricum ar fi, că e o mângâiere să știu că mama a fost îngropată cum se cuvine și că a fost acolo și un preot ca să-i spună rugăciuni la mormânt.

– Zede vrea să-i spui lui Briny că în cel mult patru zile mută barca și că, dacă nu vrea să vină și el, vă ia pe Fern și pe tine de pe *Arcadia*. Veniți cu noi în josul râului.

– Cin' i-acolo?

Glasul lui Briny bubuie de undeva, de lângă mal. Cuvintele sunt îngroșate de urmele băuturii. Probabil că l-a auzit vorbind pe Silas.

– Cin' îi p'acolo?

Briny vine zdrobind lăstărișul și iarba uscată.

Iau săculețul, îl îndes sub rochie și-l gonesc pe Silas. Briny se clatină prin jur în timp ce eu mă strecor spre schit, o ridic pe Fern și o duc în cabină.

Briny ne găsește acolo când se întoarce în cele din urmă. Mă prefac că tocmai am prăjit biscuiții de ovăz în tigaie. Nici măcar nu observă că nu-i aprins focul în sobă.

– Aproape am terminat de făcut cina.

Mă dau în spectacol punând mâncarea pe farfurii.

– Ți-e foame?

Clipește, o ridică în brațe pe Fern și se așază la masă, ținând-o strâns. Fern se uită la mine, cu chipul palid și speriat.

Mi se pune un nod în gât. Cum să-i spun lui Briny că Zede nu mai așteaptă decât patru zile? Nu pot, așa că zic:

– Biscuiți de ovăz și pește sărat și felii de măr.

Pun mâncarea pe masă, iar Briny o așază pe Fern la locul ei. Arată ca și cum am avea o masă normală cu toții în fiecare zi. O vreme, totul e cum ar trebui să fie. Briny îmi zâmbeste cu ochi întunecați și obosiți, care-mi aduc aminte de *Camellia*.

Mi-e dor de sora mea, chiar dacă ne certam tot timpul. Mi-e

dor de cât de dură și încăpățanată era. Cum nu renunța niciodată.

– Zede zice că în patru zile de-acum curenții o să fie buni, și-i timpul să plecăm pe râu. Să coborâm unde merge pescuitul și e vreme caldă. Zice că a venit timpul.

Briny își proptește cotul pe masă și se freacă la ochi, clătînând din cap înainte și înapoi. Cuvintele îi sunt neclare, dar tot le aud pe ultimele:

– ...nu fără Queenie.

Se ridică și se îndreaptă spre ușă, apucând în drum sticla goală de whisky. Un minut mai târziu, îl aud plecând cu schitul.

Ascult până dispare, iar în tăcerea rămasă în urma lui simt că toată lumea se prăbușește în jurul meu. Când eram la doamna Murphy și apoi în casa soților Sevier, credeam că, dacă reușesc să mă întorc pe *Arcadia*, o să rezolv totul. Am crezut că o să îmi *rezolve* mie problemele, dar acum văd că mă amăgeam, doar ca să pot merge mai departe, de la o zi la alta.

Adevărul este că, în loc să rezolve totul, *Arcadia* a făcut totul să devină real. Camellia nu mai e. Lark și Gabion sunt undeva, departe. Queenie e îngropată într-un mormânt sărăcăcios, iar inima lui Briny s-a dus acolo, cu ea. Și-a băut mințile și nu vrea să se întoarcă.

Nici chiar pentru mine. Nici chiar pentru Fern. Nu suntem de ajuns pentru el.

Fern mi se târăște în poală, iar eu mă țin strâns de ea. Petrecem toată seara ascultând, ca să-l auzim pe Briny, dar nu vine nimeni. Probabil că s-a dus în oraș să facă bani în sălile de biliard, până strânge destui pentru băutura.

Până la urmă, o bag pe Fern în patul ei și mă strecor și eu într-al meu și zac acolo încercând să-mi găsesc somnul. N-am nici măcar o carte să mă întovărășească. Orice putea cumpăra whisky fusese deja dat la schimb.

Ploaia începe înainte să adorm, dar tot nu se vede nici urmă

de Briny.

Îl găsesc în vis. Suntem cu toții și totul e așa cum ar trebui să fie. Briny cântă la muzicuță, iar noi suntem la picnic pe nisipul de pe țărm. Culegem margarete și gustăm caprifoi. Gabion și Lark fugăresc broscuțe până reușesc să umple un borcan.

– Nu-i mama ta frumoasă ca o regină? întrebă Briny. Și atunci, tu ce ești? Păi, prințesa Rill din Regatul Arcadia, firește.

Când mă trezesc, îl aud pe Briny afară, dar nu și muzica. Urlă în furtuna tot mai puternică. Nădușeala îmi lipește cearșafurile de piele, așa că trebuie să le dezlipesc de mine când mă ridic în șezut. Am gura cleioasă și uscată, iar ochii nu vor să se limpezească. E întuneric beznă. Ploaia răpăie pe acoperiș. Soba fusese umplută și probabil că rămăsese larg deschisă clapeta, pentru că trosnește și fluieră, iar în încăpere e zăpușeală.

Afară, Briny revarsă blesteme. Prin geam străfulgeră un felinar. Îmi dau picioarele jos ca să mă ridic, dar barca se leagănă sălbatic, dărâmându-mă la loc pe așternut. *Arcadia* se clatină dintr-o parte într-alta.

Fern cade direct peste bara patului și se rostogolește grămadă pe podea.

Dintr-odată, știu... nu mai suntem legați la mal. Suntem pe apă.

Silas și Zede au venit și ne-au tăiat parâmele după ce s-a întors Briny. Asta-i primul lucru la care mă gândesc. Răcnește afară pentru că e furios că au făcut-o.

Dar la fel de repede sunt convinsă că ei nu ne-ar lăsa în derivă noaptea. E prea periculos, cu buștenii și grindurile și siajul navelor mari și al barjelor. Silas și Zede știu.

Și Briny știe, dar e pe jumătate înnebunit. Nu încearcă să ne ducă la mal. Provoacă râul să ne ia.

– Haide, nemernicule! răcnește el, cum făcea căpitanul Ahab în *Moby Dick*. Încearcă să câștigi! Ia-mă! Haide!

Tunetul bubuie. Fulgerele trosnesc. Briny blestemă râul.

Râde.

Felinarul dispare din fereastră, apoi se leagănă spre scara laterală, când Briny urcă pe acoperiș.

Traversez încăperea clătinându-mă, să văd ce face Fern și s-o pun la loc în pat.

– Stai aici. Stai aici până îți zic eu.

Mă prinde de cămașa de noapte și mormăie:

– Nuuuu.

De când ne-am întors pe *Arcadia*, e speriată de moarte noaptea.

– N-o să pătesc nimic. Cred că s-au slăbit parâmele, asta-i tot. Probabil că Briny încearcă să ne ducă înapoi la mal.

Ies în grabă, lăsând-o în pat. *Arcadia* se clatină în timp ce mă împleticesc pe podea, iar un remorcher își sună sirena, și aud scârțâitul și şuieratul carenelor barjelor, și știu că vin siaje și mai puternice. Întind mâna spre ușă și mă prind chiar la timp. *Arcadia* se ridică pe un val de siaj, apoi se înclină mult când coboară. Lemnul îmi alunecă printre unghii, lăsându-mi așchii dedesubt. Cad în față și aterizez pe punte, în frig. Barca se leagănă în cealaltă direcție, rotindu-se într-o parte în curent.

Nu, nu! Te rog, nu!

Arcadia se îndreaptă singură, de parcă m-ar fi auzit. Trece peste următorul val drept și fără probleme.

– Crezi că poți să mă iei? Crezi că poți să mă iei? strigă Briny de sus.

Se sparge o sticlă, iar cioburile se rostogolesc de pe acoperișul verandei, sclipind în ploaia nopții și proiectorul remorcherului. Pare să cadă încet. Apoi ajunge cu un sunet metalic în apa întunecată.

– Briny, trebuie s-o ducem la mal! strig eu. Briny, trebuie s-o legăm!

Dar sirena remorcherului și furtuna îmi acoperă glasul.

Undeva, un bărbat urlă blesteme și avertismente. Se aude un

fluier de urgență. *Arcadia* se ridică pe un val de siaj uriaș și se leagănă ca o balerină pe poante.

Se înclină când cade. Peste prispă năvălește apa rece.

Ne rotim într-o parte spre râu.

Lumina remorcherului trece peste noi și se oprește asupra noastră.

Spre prova se îndreaptă o bucată de lemn plutitor – un trunchi uriaș de copac de pe mal, cu toate rădăcinile și pământul încă prinse de el. Îl văd chiar înaintea să se îndepărteze lumina de noi. Mă târăsc de-a bușilea să iau cangea ca să-l împing, dar cangea nu-i la locul ei. Nu pot face nimic altceva decât să mă prind strâns de stâlpul verandei și să strig la Fern să se țină bine și să mă uit cum lovește copacul, cu rădăcinile întinzându-se peste *Arcadia* ca niște degete, prinzându-mi glezna, răsucindu-se și trăgând cu putere.

În cabină, Fern îmi strigă numele.

– Ține-te! Ține-te bine! țip eu.

Copacul se trage și se rupe, răsucind *Arcadia* ca pe un titirez, învârtind-o în loc, apoi eliberându-se și lăsându-ne să ne înclinăm în curent. Valurile vin peste noi cu forță, năvălind în cabină.

Picioarele îmi alunecă de sub mine.

Arcadia geme. Cuiele sar de la locul lor. Scândurile se despică.

Coca lovește ceva dur, stâlpul prispei mi se smucește în mâini și, imediat după aceea, zbor prin ploaie. Îmi iese tot aerul din piept. Totul se cufundă în beznă.

Nu mai aud sunetul lemnului despicat și glasurile care țipă și tunetul din depărtare.

Apa e rece, totuși mie mi-e cald. Văd o lumină și, în ea, o văd pe mama. Queenie întinde mâna după mine, iar eu mă încordez s-o prind și, chiar înaintea să ajung la ea, râul mă smucește, trăgându-mă înapoi de mijloc.

Mă zbat și mă lupt și ies la suprafață. Văd *Arcadia* în luminile remorcherului. Văd un schif venind spre noi. Aud fluierături și strigăte.

Mi se înțepenesc picioarele și am pielea rece ca gheața.

Arcadia e suspendată, înfiptă într-un grind imens. Mississippi vine după ea ca gura unui dragon uriaș, înghițindu-i încet pupa.

– Fern!

Glasul mi se pierde în apă și în zgomot. Înnot din răputeri, simt vârtejul și tracțiunea în jos când mă izbesc în grind. Vâltoarea încearcă să mă smulgă înapoi, dar mă lupt cu ea, reușesc să ajung deasupra, urc șovăitor pe punte și mă cațăr până la ușă.

Când o deschid, cade înăuntru cu un bufnet.

– Fern! Fern! strig eu. Fern! Răspunde-mi!

Fumul îmi înăbușă glasul. Soba cu lemne zace răsturnată. Pe podea se rostogolesc tăciuni încinși.

Sfârâie pe puntea udă și îmi șuieră sub picioare.

Totul e răsturnat și nu văd nimic. Întâi pornesc în direcția greșită și ajung la masă, nu la patul lui Fern. Cuvertura din sac de pe patul lui Briny și al lui Queenie plutește pe lângă mine ca o balenă colorată, ducând cu ea o flăcăruie. Alături, focul sfichiuieste perdelele.

– Fern!

Unde s-a dus? A căzut în râu? A scos-o deja Briny?

Un val năvălește înăuntru, prinde tăciunii și-i scoate pe ușă. Sar și șuieră ascuțit când se sting.

– Riiiiill! Prinde-mă! Prinde-mă!

Proiectorul trece peste noi, lumina croindu-și drum prin fereastră într-un cerc alungit, care se mișcă încet. Văd chipul surorii mele, cu ochii mari și îngroziți sub pat. Întinde mâna după mine și apoi, în clipa următoare, o prind și încerc s-o trag, dar ne ia apa pe amândouă. Pe lângă noi trece repede un scaun

și mă lovește tare în spinare, doborându-mă la podea. Apa îmi trece peste față și urechi. Mă agăț din răspuțeri de Fern.

Scaunul se răstoarnă. O trag pe sora mea, mă clatin și mă târâsc prin cabină până la ușa laterală.

Proiectorul trece din nou peste noi. Văd poza cu Briny și Queenie atârnată pe perete și crucea lui Queenie dedesubt.

N-ar trebui, dar o țintuiesc acolo pe Fern cu piciorul, iau poza și crucea mamei și le îndes în cămașa de noapte și în betelia pantalonașilor. Mi se izbesc de piele și îmi intră în carne când ne cățărăm trăgându-ne cu mâinile și picioarele peste balustradă și ajungem pe grind, unde ne cocoțăm pe o grămadă de crengi, scânduri și copaci. Suntem iuți ca niște șoricei. Asta am făcut toată viața.

Dar amândouă știm destule ca să înțelegem că un grind nu e un loc sigur. Chiar și când ajungem în celălalt capăt, simt dogoarea focului. O țin pe Fern de mână, mă întorc și mă uit spre *Arcadia* și ridic brațul ca să-mi feresc ochii. Flăcările pornesc din cabină, se răsucesc și se întind în sus, arzând prin acoperiș, și pereți, și punte, jupuind *Arcadia* până la os, despuind-o de frumusețe. În aer plutesc bucăți din ea. Sus, și mai sus, și mai sus, se învâртежesc până ajung să zboare deasupra, ca un milion de stele noi.

Răcite de ploaie, cad și ni se așază pe piele. Fern scâncește când o atinge una dintre ele, caldă încă. Îmi înfășor un braț în jurul gulerului cămășii ei de noapte, mă las pe vine și o împing în apă, spunându-i să se țină foarte strâns de crengile încălcite. Curentul e prea puternic aici ca să înotăm până la mal. Îi clănțănesc dinții, iar fața i se albește.

Grindul începe să ardă. Focul o să ajungă destul de repede la noi.

– Briny!

Numele se smulge din mine. E pe aici, pe undeva. Sigur a coborât de pe barcă. O să ne salveze.

Nu-i așa?

– Stați acolo! strigă cineva, dar nu e glasul lui Briny. Stați acolo. Nu vă mișcați!

Pe *Arcadia* explodează un rezervor. Tăciunii zboară în toate părțile și cad peste tot. Unul îmi ajunge pe picior, și mă străbate durerea. Țip și dau din picior și-l bag în apă și mă țin de Fern.

Grindul se mișcă. Mocnește acum în zeci de locuri.

– Aproape am ajuns! se aude strigând vocea bărbatului. Din întuneric se desprinde o bărcuță, cu doi vâslași cu glugi trase pe cap trăgând din greu la rame.

– Nu vă dați drumul, haide. Nu vă dați drumul!

Crengile pârâie. Buștenii gem și șuieră. Tot grindul coboară pe râu vreo jumătate de metru. Unul dintre bărbații din barca de salvare îi atrage atenția celuiilalt că o să se împotmolească dacă se desprinde bancul.

Totuși vin, ne smulg și ne urcă în barcă, aruncă niște pături peste noi și vâslesc cu putere.

– Mai era și altcineva pe barcă? Altcineva? vor ei să știe.

– Tati al meu, spun eu tușind. Briny. Briny Foss.

Nimic nu-i mai bun decât malul, când ne lasă acolo și se întorc să-l caute pe Briny. O strâng pe Fern în brațe sub pătura mea, cu poza și crucea lui Queenie între noi. Dârdâim și tremurăm și privim *Arcadia* arzând până când bancul se desprinde în cele din urmă și ia cu el ce-a mai rămas din barcă.

Fern și cu mine ne ridicăm și ne ducem la marginea apei, privind cum dispare în apă, puțin câte puțin, Regatul *Arcadia*. În cele din urmă, a dispărut cu totul. N-a mai rămas nicio urmă. De parcă nici n-ar fi fost vreodată.

În lumina cenușie a zorilor dinspre est, privesc bărbații și bărcile. Caută, și caută, și caută. Strigă, și cercetează cu felinarele, și vâslesc.

Mi se pare că văd pe cineva stând în picioare mai jos pe mal. În jurul genunchilor îi flutură un impermeabil. Nu se mișcă, și

nu strigă, și nu face semn către lumini. Nu face decât să se uite la râu, unde a fost înghițită viața pe care o știam noi.

E Briny?

Făcându-mi mâinile căuș la gură, strig către el. Glasul mi se aude prin negura dimineții, răsunând iar și iar.

Unul dintre căutătorii din bărci se uită spre mine.

Când mijesc din nou ochii spre mal, abia îl disting pe bărbatul în impermeabil. Se întoarce și pornește spre copaci, până îl acoperă umbrele zorilor.

Poate că nici n-a fost acolo.

Mă apropii câțiva pași, strig din nou și ascult.

Se aude ecoul vocii mele, apoi se stinge.

– Rill!

Când, în cele din urmă, se aude un răspuns, nu vine din josul râului. Nu e glasul lui Briny.

De țarmul nisipos se apropie o barcă, iar Silas sare de pe *Jenny* înainte să apuce măcar să se oprească. Prinde în grabă parâma, venind în fugă spre mine până mă prinde în brațe. Mă agăț de el și plâng.

– Ești bine! Ești bine!

Îmi răsuflă în păr, strângându-mă așa de tare, încât rama fotografiei și crucea lui Queenie îmi intră adânc în carne.

– Zede și cu mine și cu Arney aproape că ne-am ieșit din minți de teamă când am văzut că a dispărut *Arcadia*.

– Briny a dezlegat-o aseară. M-am trezit și era pe râu.

Spun restul poveștii printre suspine – Briny pe acoperiș vorbind ieșit din minți, cum aproape că ne-am ciocnit de barjă, lovind grindul, focul, cum am ajuns în apă, cum am văzut-o pe Queenie, apoi m-am ridicat din nou și m-am cățarat pe *Arcadia* când râul o înghițea cu totul.

– Ne-au scos niște oameni de pe grind înainte să se desprindă, spun eu, încheind povestea noastră tristă, cu tot trupul dârdâind de frig.

– S-au dus să-l caute pe Briny.

Nu-i spun lui Silas că mi se pare că l-am văzut și că, în loc să vină la noi, a plecat.

Dacă nu spun *nimănui*, n-o să fie niciodată adevărat. Nu așa va fi dispărut Regatul Arcadia.

Silas mă îndepărtează ca să se uite la mine.

– Dar tu ești bine. Amândouă sunteți întregi. Mulțumesc sfinților! Zede și Arney o să aducă barca lui Zede în josul râului cât pot de repede. O să-l găsim și pe Briny. O să fiți toți cu noi. O să ne ducem unde-i cald, și se pescuiește bine, și...

Sporovăiește mai departe despre cum Zede și Briny o să adune scânduri și resturi de pe malurile râului și o să facă o barcă nouă. O *Arcadia* nouă. O s-o luăm de la capăt și o să mergem totdeauna împreună, de-acum și până în veacul veacurilor.

Mintea mea ar vrea să îngăduie imaginile astea, dar nu poate. Barca lui Zede e prea mică pentru toți, iar Briny nu mai e. Zede e prea bătrân să mai navigheze multă vreme pe râu. E prea bătrân s-o crească pe Fern. Încă nu-i decât o copilă.

Atârnată de piciorul meu, se cuibărește sub pătură și mă trage de rochie.

– Vleeeeeau la mămiica, bocește ea.

Degetele aproape că ating rama pozei lui Queenie, dar știu că nu la ea se referă.

Mă uit drept la Silas, în timp ce razele răsăritului îi luminează fața. Mi se strânge așa de tare inima, că mă doare. Aș vrea să fim mai mari. Aș vrea să fim destul de mari. Îl iubesc pe Silas. Știu că-l iubesc.

Dar o iubesc și pe Fern. Pe Fern am iubit-o prima. E tot ce mi-a mai rămas din familie.

Puțin mai jos pe mal, căutarea se domolește când soarele din zori își aruncă lumina pe râu. În orice clipă, bărbații o să vadă că nu-i nicio speranță să mai găsească vreun supraviețuitor. O

să se întoarcă după Fern și după mine.

– Silas, trebuie să ne scoți de-aici. Trebuie să ne iei de-aici *acum*.

Mă îndepărtez de el și mă duc spre barcă, trăgând-o și pe Fern după mine.

– Dar... Briny... spune Silas.

– Trebuie să *plecăm*. Înainte să vină încoace bărbații ăia. O să ne ducă iar la casa de copii.

Atunci, Silas înțelege. Știe că am dreptate. Ne urcă în barcă și ne îndepărtăm în liniște până suntem destul de departe să nu bage nimeni de seamă motorul care pornește. Rămânem lângă malul de peste râu de depozitele de bumbac, și docuri, și Mud Island, și tot Memphisul. Când ajungem în golful nostru, îi spun lui Silas că vreau să ne ducă pe barca lui Zede doar cât să ne luăm rămas bun.

Trebuie s-o duc pe Fern în susul râului și să sper că soții Sevier o s-o primească din nou. Nu-i vina ei că am plecat. N-a fost ideea ei să fure lucruri. A fost a mea. Ce s-a întâmplat, n-a făcut ea.

Dacă avem noroc, o s-o lase să se întoarcă... dacă n-au luat deja altă fetiță de la casa de copii. Poate că, și dacă au luat, tot o s-o țină pe Fern. Poate că o să promită s-o iubească puțin și s-o ferească de domnișoara Tann.

N-am de unde să știu ce o să se întâmple cu mine după asta. Soții Sevier sigur n-o să mă vrea – o mincinoasă și o hoată. Nu pot s-o las pe domnișoara Tann să mă găsească iar. Poate că reușesc să găsec de lucru pe undeva, pe aproape, dar sunt vremuri grele. N-o să mă mai întorc pe râu. Bătrânul Zede nu mai poate hrăni și alte guri, dar nu asta-i adevăratul motiv pentru care nu pot să rămân.

Adevăratul motiv este că trebuie să fiu aproape de sora mea. Inimile noastre au fost legate încă de când s-a născut. Nu pot să răsflu într-o lume în care ea nu-i aproape.

Îi spun lui Silas ce vreau să facă pentru noi. Clatină din cap, iar fața i se lungește tot mai tare pe măsură ce îi spun.

– Ai grijă de Arney, îi spun la sfârșit. N-are la ce să se întoarcă. Ai ei se purtau rău cu ea. Găsește-i un loc, bine? N-o deranjează să muncească din greu.

Silas se uită la apa care trece pe lângă noi, nu la mine.

– Așa o să fac.

Poate că Silas și Arney o să se căsătorească peste câțiva ani, îmi zic eu.

Inima mi se strânge din nou.

Din tot ce-mi dorisem eu să fie viața mea, n-o să se mai întâmple nimic acum. Calea care m-a adus aici e acoperită de ape. Nu mai e cale de întoarcere. Țasta-i adevăratul motiv pentru care, când ajungem la barca lui Zede, îi spun că soții Sevier o să se bucure sigur să ne primească înapoi pe Fern și pe mine.

– N-am nevoie de Silas decât să ne ducă în susul râului.

Nu vreau să vină și Zede. Mi-e teamă că n-o să ne lase să plecăm când ajungem acolo.

Se uită prin ușa deschisă în cabina lui, de parcă încearcă să hotărască dacă ne poate ține pe toți.

– Fern are o grămadă de haine și jucării frumoase la soții Sevier. Și creioane colorate. Și eu o să încep școala destul de curând.

Îmi tremură vocea și înghit în sec ca s-o stăpânesc.

Când Zede întoarce privirea spre mine, am senzația că se uită prin mine.

Fern se întinde spre el, iar Zede o ridică, lăsându-și capul peste al ei.

– Mititico, spune el gătit și apoi mă trage spre el și ne îmbrățișează strâns pe amândouă.

Miroase a cenușă, și a pește, și a petrol lampant, și a fluviu. Lucruri cunoscute.

– Dacă aveți vreodată nevoie de mine, dați de veste pe râu,

spune el.

Încuviințez, dar când ne dă drumul știm amândoi că ne luăm rămas bun pentru totdeauna. Fluviul e un loc mare.

Pe chip i se așterne tristețea. O alungă înainte să încuviințeze, apoi închide gura și o lasă jos pe Fern pe *Jenny*, ca să putem pleca.

– Tre' să vin și eu, că voi nu știți meandrul, spune Arney. Da' nu stau când ajungem. Iau barca lu' tata și o las legată p'acolo. Puteți să-i ziceți voi unde-o găsește. Nu vreau nimic de-al lui.

Nu așteaptă să-i răspund, ci se duce după barcă. Chiar și cu tot ce i-a făcut familia ei, încă mai e îngrijorată că n-or să se descurce fără barcă.

Nu plâng când plecăm din nou. Motorul *Waterwitch* trebuie să tragă din greu să ne ducă în amonte, dar până la urmă ajungem la gura meandrului. Copacii se apleacă mai jos după ce cotim, iar eu mai arunc o privire în urmă. Las apa să ducă și ceva din mine cu ea.

Duce ultimele rămășițe ale lui Rill Foss.

Rill Foss e prințesa Regatului Arcadia. Regele nu mai e, și nici regatul.

Rill Foss trebuie să moară odată cu el.

Acum sunt May Weathers.

Capitolul 25

Avery

– Și așa se încheie povestea mea.

Ochii albaștri ai lui May, încetoșați și umezi, mă cercetează pe deasupra măsuței din firida de la cămin.

– Ești fericită că știi? Sau nu-i decât o povară? Totdeauna m-am întrebat ce ați crede voi, tinerii. Mă așteptam să nu aflu niciodată.

– Cred... că e câte un pic din fiecare.

Chiar și după ce am stat și m-am gândit o săptămână după vizita la căsuța de pe râu și ferma lui Hootsie, tot mai am probleme în a asimila trecutul ăsta cu trecutul familiei *mele*.

Am tot cântărit avertismentele lui Elliot că mă joc cu focul – că trecutul trebuie lăsat trecutului. Nici măcar descoperirile mele surprinzătoare din vizita la căsuța de pe râul Savannah nu i-au schimbat părerea. *Gândește-te la consecințe, Avery. Sunt oameni care nu ți-ar... mai vedea familia la fel.*

Prin *oameni*, am senzația că se referă la *Bitsy*.

Ce e trist e că *Bitsy* nu e singura. Dacă devine totul public, nu se poate ști ce se va întâmpla cu viitorul politic, reputația sau numele *Stafford*.

Vremurile s-au schimbat, dar vechile doctrine încă se mai aplică. Dacă ar fi să afle toată lumea că familia *Stafford* nu e cine am pretins noi că suntem, urmările ar fi...

Nici măcar nu-mi pot imagina.

Mă sperie într-un fel la care nu vreau să mă gândesc, dar adevărul este că nu pot suporta gândul ca bunica mea și sora ei să-și petreacă ultima parte a vieții despărțite. Până la urmă, trebuie să știu că am făcut ce trebuia pentru bunica *Judy*.

– O dată sau de două ori, m-am gândit să le spun nepoților,

spune May. Dar sunt așezați la casele lor. După ce a murit băiatul meu, mama lor s-a recăsătorit cu un bărbat care avea deja și alți copii. Sunt niște tineri minunați, care-și cresc propriii lor copii printre cârduri de mătuși, și unchi, și veri. Seamănă destul de mult cu familiile surorilor mele. Lark s-a măritat cu un om de afaceri care a clădit un imperiu de magazine universale. Fern s-a căsătorit cu un doctor bine cunoscut din Atlanta. Împreună, au fost opt copii și peste douăzeci de nepoți și, desigur, strănepoți. Toți au succes și sunt fericiți... și ocupați. Ce le poate oferi trecutul apus din ce nu au deja?

May se uită atent la mine, privindu-mă cum fac echilibristică pe linia de separație care s-a mișcat din vremea generației ei până în vremea mea.

– O să spui familiei povestea asta? întrebă ea.

Înghit în sec, în conflict cu mine însămi.

– O să-i spun tatei. E mai mult decizia lui decât a mea. Bunica Judy e mama lui.

Habar n-am cum o să reacționeze tata la informațiile astea sau ce o să vrea să facem cu ele.

– O parte din mine crede că Hootsie are dreptate. Adevărul e tot adevăr. Are valoarea lui.

– Hootsie, bombăne ea. Asta-i mulțumirea pe care o capăt fiindcă i-am vândut bucata aia de pământ lângă casa bunicii, ca să poată să-și facă ferma împreună cu Ted. După toți anii ăștia, îmi spune secretele.

– Chiar cred că i s-a părut că e în interesul tău. Voia să înțeleg legătura dintre tine și bunica. Se gândea la voi două.

May dă din mână alungând ideea, de parcă ar fi o muscă supărătoare care-i bâzâie pe lângă cap.

– Pppfff! Lui Hootsie nu-i place decât să facă probleme. Așa a fost dintotdeauna. Știi, din cauza ei am ajuns să stau la soții Sevier. Când am ajuns la ei, Silas aproape că mă convinsese să

mă întorc cu el pe râu. Stătea pe mal, și mă prinsese de umeri și mă săruta. Prima dată când m-a sărutat un băiat.

Chicotește, iar obrajii i se înroșesc și ochii îi capătă o lucire copilăroasă. Pentru o clipă, o văd pe fata aceea de 12 ani pe malurile lacului.

– Te iubesc, Rill Foss, mi-a spus. O să aștept o oră. O să aștept să te întorci. Pot să am grijă de tine, Rill. Pot s-o fac.

Știam că face promisiuni pe care nu le poate ține. Doar cu câteva luni înainte, hoinărea cu trenul, încercând să supraviețuiască. Dacă învățasem ceva de la Briny și Queenie, era că dragostea nu-ți pune mâncare pe masă. Nu ține în siguranță o familie.

Încuviințează în fața propriei concluzii, încruntându-se.

– Să vrei și să faci sunt două lucruri diferite. Bănuiesc că, într-un fel, știam că nu ne e dat să fie așa. Oricum, nu când eram așa de tineri. Dar când am pornit pe cărare cu Fern, nu voiam decât să fug înapoi la băiatul brunet și înapoi la râu. Poate că așa fi făcut-o dacă nu era Hootsie. A ales ea pentru mine înainte să apuc să fac eu alegerea. Planul meu era să mă furișez până la lizieră, să mă ascund acolo și să mă asigur că soții Sevier o primesc din nou pe Fern. Eram înspăimântată de moarte că, dacă mă prind, o să mă trimită înapoi la casa de copii sau la vreo casă de corecție pentru fete rele sau chiar la închisoare. Dar Hootsie era afară, dezgropând rădăcini pentru maică-sa, și ne-a zărit lângă curte și a început să răcnească. Imediat după aia, Zuma, și Hoy, și domnul și doamna Sevier coborau în goană dealul, cu câinii țopăind înaintea lor. Nu mai aveam unde să fug, așa că am rămas acolo și am așteptat să se întâmple ce e mai rău.

Se oprește, iar eu simt cum mă clatin pe marginea hăului unde mă lăsase.

– Ce s-a întâmplat?

– Am aflat că nu e nevoie să te naști într-o familie ca să te

iubească.

– Deci v-au primit înapoi?

În colțul gurii i se ridică un zâmbet.

– Da, ne-au primit. Tăticul Sevier, și Hoy, și ceilalți bărbați ne căutaseră săptămâni în șir prin mlaștini. Știau că trebuie să fi plecat cu barca lui Arney. Până să ne întoarcem, nu mai sperau să ne găsească vreodată.

Râde încet.

– Chiar și Zuma și Hootsie ne-au îmbrățișat în ziua aia, așa de ușurați erau să ne vadă în viață.

– După aceea, ai fost fericită cu familia Sevier?

– Au fost înțelegători pentru ce făcuserăm, după ce au aflat adevărul despre *Arcadia*, adică. Sau ce am reușit să mă conving să dezvălui din adevăr. M-am hotărât să nu le spun niciodată că mai erau și alți frați în afară de Fern și de mine. Bănuiesc că, în inima de la doisprezece ani, tot îmi mai erau rușine că nu reușisem să-i apăr pe Camellia, și pe Lark, și pe Gabion. Mi-era teamă că soții Sevier n-o să mă iubească dacă o să știe. Erau oameni buni – răbdători și blânzi. M-au învățat să găsesc muzica.

– Muzica?

Se întinde deasupra mesei.

– Da, muzica, draga mea. Vezi tu, am învățat un lucru urmând calea tatei Sevier în copilărie. Viața nu e chiar așa de diferită de cinema. Fiecare secvență are propria muzică, iar muzica e scrisă pentru fiecare secvență, împletită în ea în feluri pe care nu le înțelegem. Nu contează cât de mult ne-ar plăcea melodia unei zile apuse sau cum ne imaginăm cântecul unei zile ce va să vină, trebuie să dansăm pe muzica zilei de azi, altfel o să fim veșnic în contratimp, împletindu-ne în ceva care nu se potrivește cu momentul. Am lăsat în urmă cântecul râului și am găsit muzica acelei case mari. Am găsit loc pentru o viață nouă, o nouă mamă care ținea la mine și un nou tată

care m-a învățat răbdător nu numai cum să cânt, ci și cum să am încredere. Era cel mai bun om pe care l-am cunoscut. A, n-a fost niciodată ca pe *Arcadia*, dar a fost o viață bună. Am fost iubite, și prețuite, și apărute.

Un oftat îi ridică umerii, apoi o destinde.

– Când mă vezi acum, ai zice că n-am înțeles niciodată secretul. Muzica bătrâneții... nu-i făcută pentru dans. E așa de... singuratică. Ești o povară pentru toată lumea.

Mă gândesc la bunica mea, la casa ei goală, la camera ei de la cămin, la neputința ei de a mă recunoaște în cele mai multe zile. Ochii mi se umplu de lacrimi. Muzica bătrâneții e greu de auzit când cântă pentru cineva pe care-l iubești. Mă întreb dacă bunica o s-o recunoască pe May când o să fie în sfârșit împreună. O să fie May de acord să vină cu mine? N-am întrebat-o încă. Trent așteaptă pe coridor. A venit de pe Edisto. După ce am discutat variantele, am hotărât că ar fi mai bine să vorbesc întâi doar eu cu May.

– L-ai mai văzut vreodată pe Silas?

Întrebarea mi-a venit pe neașteptate, și în primul moment pare întâmplătoare. După aceea îmi dau seama că am întrebat pentru că mă gândeam la Trent... și la povestea lui May despre prima ei dragoste. Destul de ciudat, m-am gândit la asta în ultima vreme. Zâmbetul lui Trent, glumele lui aiurite, felul lui apropiat de-a fi, chiar și numai vocea lui la telefon trezesc ceva în mine. Faptul că pentru el nu contează câtuși de puțin care-ar putea fi trecutul familiei mele sau ce decizii iau eu în legătură cu asta mă emoționează într-un mod pentru care nu sunt pregătită. Nu știu în ce categorie să-l încadrez sau cum să-i gădesc loc în viața mea.

Știu doar că nu pot să nu-l iau în seamă.

Expresia lui May mă sfredelește. De parcă ar săpa și ar urma filoanele de minereu drept până în suflet.

– Mi-aș fi dorit, dar unele dorințe nu ajung să se împlinească.

Tăticul Sevier ne-a mutat în Augusta, ca să ne ferească de Georgia Tann. Familia noastră era destul de bine cunoscută acolo, așa că îmi închipui că a considerat că n-ar îndrăzni să se joace cu el în alt stat. Silas și bătrânul Zede n-aveau de unde să știe unde să ne găsească. N-am aflat niciodată ce s-a ales de ei. Ultima dată l-am zărit pe Silas printre buclele de păr ale noii mele mame, care mă ținea strâns în brațe. Silas stătea la liziera unde mă aflasem și eu cu doar câteva clipe înainte, și apoi s-a întors și a plecat spre apă. Nu l-am mai văzut niciodată.

Clatină încet din cap.

– Totdeauna m-am întrebat ce s-a ales de el. Poate că a fost mai bine că n-am știut. M-am integrat într-o viață diferită, într-o lume diferită, cu un nume diferit. Am primit vești de la Arney după mulți ani. A apărut din senin o scrisoare. Mama mă aștepta cu ea când m-am întors la sfârșitul semestrului de la facultate. Totdeauna îmi imaginasem că poate Arney și Silas s-au căsătorit, dar n-a fost așa. La scurt timp după ce am plecat, Zede i-a găsit lui Arney un loc la o fermă de lapte. Arney a fost nevoită să muncească din greu, dar lumea a fost corectă cu ea. Până la urmă, și-a găsit o slujbă la o fabrică de avioane de luptă și s-a măritat cu un soldat. Stăteau în străinătate când mi-a scris, și era foarte fericită că vede lumea. Nu se gândise niciodată că o să aibă o asemenea ocazie.

Chiar și acum, povestea îi aduce un zâmbet pe buze.

– Mă bucur că i-a mers bine după așa un început greu în viață.

Ținând cont că May are nouăzeci de ani, iar Arney era mai mare ca ea, e puțin probabil să mai trăiască, dar simt o senzație caldă de ușurare. Povestea lui May i-a făcut pe Arney și pe Silas și pe toți oamenii râului să-mi pară reali.

– Da.

May încuviințează din cap.

– Mi-a insuflat hotărârea să mă ocup de toate femeile astea

tinere și naive care se trezesc că profită de ele playboy-ii de la Hollywood. Am cunoscut multe în anii pe care i-am petrecut acolo și m-am ocupat să le ajut – să le ofer un loc de dormit sau un umăr pe care să se sprijine. Se întâmpla foarte des, cu fete care ajungeau în situații îngrozitoare. Totdeauna m-am gândit la cuvintele pe care mi le-a adresat Arney în încheierea scrisorii.

– Ce-a zis?

– A zis că am salvat-o.

May își șterge o urmă de umezeală de lângă ochi.

– Dar bineînțeles că nu era adevărat. Ne-am salvat una pe cealaltă. Dacă n-ar fi fost Arney să mă ducă până la râu, dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat pe *Arcadia*, n-aș fi putut să renunț niciodată la Briny, și la Queenie și la râu. Aș fi căutat toată viața muzica. Ducându-mă înapoi, Arney m-a dus înainte. I-am spus asta când i-am răspuns.

– Îmi închipui că a însemnat mult pentru ea.

– Oamenii nu ajung întâmplător în viețile noastre.

– Nu, așa e.

Din nou, mă gândesc la Trent. Din nou, simt lupta dintre sentimentele mele și speranțele și planurile pe care le-a avut dintotdeauna familia pentru mine. Planuri despre care am crezut mereu că sunt și ale mele.

– Am rămas în legătură cu Arney de-a lungul anilor, continuă May, iar eu încerc să revin în povestea ei, să las deoparte îngrijorarea pentru cum o să meargă restul zilei. Era o femeie care te însuflețea. Ea și soțul ei au pus bazele propriei companii de construcții când s-au întors acasă. A lucrat cot la cot cu el, cot la cot cu bărbaiții și s-a descurcat foarte bine. Îmi închipui că locuințele alea erau cât se poate de solide. O să dureze mai mult ca noi.

– Fără îndoială.

May se întoarce intenționat spre mine și se întinde foarte

aproape, ca și cum ar avea de gând să împărtășească un secret.

– Trecutul unei femei nu trebuie neapărat să-i prezică viitorul. Poate să danseze pe o muzică nouă dacă așa vrea ea. Muzica *ei*. Ca să audă melodia, trebuie doar să nu mai vorbească. Să-și vorbească singură, vreau să zic. Totdeauna încercăm să ne convingem de diverse lucruri.

Sunt frapată de profunzimea cuvintelor ei. Oare poate să simtă că, de când am făcut vizita la căsuța de pe râu, de când am aflat despre bunica, am pus sub semnul întrebării tot ce e legat de viața mea?

Nu vreau să fac rău nimănui, dar vreau să-mi găsesc propria muzică. May mă face să cred că *este* posibil. Ceea ce mă aduce la adevăratul scop al vizitei de azi.

– Mă întreb dacă vrei să vii undeva cu mine azi, spun eu în cele din urmă.

– Pot întreba unde anume?

Dar deja se ridică în fotoliu, cu mâinile strângând brațele acestuia.

– Ești dispusă să mergi dacă nu-ți spun dinainte?

– E în afara zidurilor ăstora cenușii nenorocite?

– Da.

E surprinzător de vioaie când se ridică în picioare.

– Atunci presupun că nu-mi pasă *unde* mergem. Sunt cu totul a ta. Câtă vreme nu mă duci la vreun eveniment politic, adică. Detest politica.

Râd.

– Nu e un eveniment politic.

– Minunat.

Pornim împreună pe coridor, May împingându-și cadrul cu o viteză surprinzătoare. Aproape că mă aștept să-l arunce cât colo și s-o rupă la fugă spre ușă.

– Trent ne așteaptă afară.

– Ți-ai spus că are ochii albaștri?

– Da, *ăla*.

– Ah, acum chiar că abia aștept.

Se încruntă la bluza ei de bumbac ca de pijama și la pantalonii.

– Nu-s îmbrăcată foarte frumos. Poate că ar trebui să mă schimb?

– Cred că ești în regulă așa.

Nu protestează când ajungem în camera ei. De fapt, se oprește doar cât să-și ia geanta.

Trent se ridică din fotoliu când ajungem la intrarea din față. Zâmbește și-mi face un semn de aprobare în spatele lui May, în timp ce ea o informează pe supraveghetoare că o scoatem *afară* în după-amiaza asta. Îmi dă mie cadrul și alege brațul lui Trent când ieșim pe ușă. Rămân să strâng dispozitivul și să-l pun în portbagaj, în timp ce Trent o așază pe May în mașină. Din fericire, are ceva experiență cu genul ăsta de lucruri.

May îi spune lui Trent povestea ei în timp ce mergem – toată, nu doar părțile pe care ni le-a spus după prima noastră incursiune prin atelierul casei lui Trent de pe Edisto. Trent îmi prinde în repetate rânduri privirea în oglinda retrovizoare și clatină din cap cu un fel de uluire tristă. E greu de crezut că, acum nu foarte mulți ani, copiii orfani nu însemnau mult mai mult decât niște sclavi.

May e așa de cufundată în poveste sau așa de fascinată de Trent, că nu bagă de seamă încotro mergem. Abia când ne apropiem de Augusta se apleacă spre geam și oftează.

– Mă duceți acasă. Ar fi trebuit să-mi spuneți. Mi-aș fi pus pantofii de sport.

Trent aruncă o privire la pantofii fără toc ai lui May.

– O să fii în regulă. Vecinul tău a tuns iarba.

– Hootsie a crescut cei mai dulci copii. Greu de crezut. Ea era așa o nemernică! M-am ciorovăit cu ea mai mult decât m-am ciorovăit vreodată cu surorile mele.

Trent rânjește.

– După ce-am ajuns s-o cunosc un pic, nu mi-e greu să cred.

A vorbit cu Hootsie despre excursia de azi. Ea și Bart s-au dat peste cap să fie de ajutor.

May observă diferența când trecem de casa lui Hootsie, pe drumul de fermă, iar drumul prin pădure e curățat până la căsuță. Parcăm pe pietrișul proaspăt de lângă poartă.

– Cine a făcut toate astea?

May se uită împrejur la iarba abia cosită, la grădinile proaspăt tunse, la veranda cu scaune care așteaptă după ușa de plasă.

– Mi-a fost teamă că n-o să poți merge prea mult pe jos, îi spun eu. Părea să fie cea mai bună cale. Sper că nu te deranjează.

Își șterge ochii, cu buzele strânse tare și tremurând.

– M-am gândit că poate o să vrei să vii mai des, după asta. Bunica mea avea o cursă regulată plătită la o companie de taxi. Știi ei drumul înapoi.

– Nu sunt sigură dacă o să... mă lase.

Nu poate decât să șoptească.

– Cei de la cămin. Nu vreau să-i sune pe nepoți și nici să-i bată la cap.

– Am discutat despre asta cu un prieten, un om care conduce un grup de sprijin pentru vârstnici. Cred că putem găsi ceva ajutor cu unele dintre problemele astea. Nu ești prizonieră la cămin, May. Ei nu încearcă decât să se asigure că ești în siguranță.

O s-o las deocamdată să se gândească la ideea asta. Mai încolo, putem să discutăm mai multe despre sugestiile lui Andrew Moore, inclusiv ideea lui că May și-ar putea găsi o ocupație făcând voluntariat pentru comitetul lui. Andrew este o persoană uimitoare, plină de idei. Cred că i-ar plăcea lui May.

În momentul ăsta, e prea fascinată de peisaj ca să mai

discute despre orice altceva. Se apleacă mai aproape de fereastra din față, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Ah... ah, sunt acasă. N-am crezut că o s-o mai văd vreodată.

– Hootsie și nepoata ei au făcut curățenie.

– Dar... n-am mai putut s-o plătesc... de când... Lacrimile îi înăbușă cuvintele.

– De când m-au luat de aici.

– Zice că n-o deranjează.

Întind mâna spre ușă, în timp ce Trent ocolește mașina.

– Chiar te iubește, să știi.

– Doar n-a zis așa ceva?

– Păi, nu, dar e evident.

May pufnește sceptic și încă o dată văd precocitatea nomadului de pe râu.

– M-ai făcut să mă îngrijorez că s-a scrântit Hootsie.

Îmi zâmbește superior, lăsându-l pe Trent s-o ajute să coboare.

– Hootsie și cu mine ne-am ținut întotdeauna în formă. Ar fi păcat să distrugem așa ceva devenind sentimentale acum.

În timp ce mă ridic și mă întind, mă uit printre copaci spre ruinele casei mari. Mi-e greu să pricep complexitatea relației dintre cele două femei de-a lungul anilor.

– Poți să-i spui și personal lui Hootsie, dacă vrei. O să vină încoace mai târziu. Am rugat-o să ne lase întâi singuri.

May aruncă o privire bănuitoare spre mine în timp ce trece pe poartă, cu mâna îndoită pe cotul lui Trent.

– Ce aveți voi de gând să faceți aici? Ți-am zis totul de data asta. E toată povestea.

În depărtare, aud deja o altă mașină scrâșnind pe drumul de țară. May n-a băgat încă de seamă, ceea ce probabil că e cel mai bine. Aveam de gând s-o bag în casuță și s-o așez comod înaintea. Dar sincronizarea s-ar putea să nu meargă cum am plănuit eu. Las' pe mama să apară mai devreme, chiar dacă

habar n-are unde se duce și ce o așteaptă.

– I-am rugat pe părinții mei să vină.

Nu-mi trece prin cap vreo altă cale mai bună să-i fac să creadă toate astea decât să le arăt direct. Altfel, mă tem că ar putea crede că mi-am pierdut complet mințile.

– Senatorul?

Ochii lui May se măresc de groază și începe imediat să-și netezească părul.

Trent încearcă s-o treacă prin poartă, dar May se prinde de stâlp și se ține de el ca un școlar dus la doctor pentru o injecție.

– Dumnezeuule! spune ea. Te-am întrebat dacă trebuie să mă schimb. Nu pot să mă întâlnesc cu ei așa.

Simt bunele mele intenții lovindu-se de barierele bunelor maniere, iar aceste ziduri nu se sfărâmă în fața nimănui. Fusese aproape imposibil să-i conving pe părinți să coopereze la planul meu misterios de duminică după-amiază. Le spusese că are legătură cu un serviciu pentru un prieten, dar mama poate să simtă gogoșile de la distanță. O să fie în stare de vigilență maximă când ajunge, mai ales luând în considerare bizareria solicitării și locul îndepărtat.

Chestia asta *chiar* se întâmplă, indiferent dacă părțile implicate o vor sau nu și, undeva, în mine, știu că am aranjat intenționat lucrurile așa. Mi-era teamă că, dacă nu pornesc totul ca un bulgăre, o să-mi piară curajul.

– Păi, să ne grăbim!

May o ia spre casă, dezechilibrându-l pe Trent.

– Restul hainelor sunt încă în șifoniere. O să reușesc să găsesc ceva decent pe-acolo.

Printre copaci, văd limuzina albă a companiei de taxi.

– N-avem timp. Au intrat deja pe drum.

Nările lui May se dilată.

– *Hootsie* a știut?

– Da și nu, dar a fost ideea mea. Te rog. Ai încredere în mine.

Chiar cred că așa e cel mai bine.

După ziua de azi, fie vom fi legate una de alta, fie May n-o să mai vorbească niciodată cu mine.

– Cred că o să leșin.

May se sprijină de Trent. Nu sunt sigură dacă e sau nu spectacol.

Trent își trece un braț în jurul ei, pregătit s-o sprijine.

– Ce-ar fi să te duc până în casă?

Merge alături de el, prea uluită ca să protesteze.

Aștept la poartă. Când trage limuzina, mama iese pe partea ei fără să aștepte să coboare Oz și să-i deschidă ușa. Honeybee e furioasă la culme.

– Avery Judith Stafford, ce naiba se petrece? Am fost sigură că șoferul s-a rătăcit sau că am fost răpiți.

Se vede limpede, după fața ei roșie și ușor lucioasă, că începuse să se enerveze cu kilometri întregi în urmă, probabil plângându-i-se tatei și sâcâindu-l pe bietul Oz, care n-a fost cooptat în misiunea asta decât pentru că știe drumul.

– Te-am sunat pe mobil de cel puțin 15 ori. De ce n-ai răspuns?

– Nu cred că e rețea aici.

Habar n-am dacă e adevărat. Am avut telefonul închis toată dimineața. Dacă Honeybee nu poate să ia legătura cu mine ca să anuleze sau să modifice planurile pe care le-am convenit, n-o să aibă de ales și va trebui să vină. Honeybee nu ratează niciodată un angajament.

– Ei, fetelor.

Tata e într-o dispoziție mult mai îngăduitoare. Spre deosebire de mama, îi place natura neîmblânzită. Iar acum, după ce hemoragia intestinală a fost oprită de intervenția laparoscopică, analizele de sânge sunt mai bune și își recapătă puterile. La capacitate aproape maximă, e pe măsura celor care-l atacă pe tema căminelor pentru bătrâni. A început să

demonteze sistematic scandalul. Adună și susținere pentru măsuri legislative care să-i împiedice pe proprietarii unor astfel de instituții să folosească firme-fantomă ca să evite plata despăgubirilor decise în justiție.

Aruncă o privire plină de interes spre râu.

– A fost o plimbare plăcută de duminică. N-am mai venit de ceva vreme spre Augusta. Aș vrea să-mi fi adus și o undiță și ceva echipament.

Îmi zâmbește și, dintr-odată, îmi trece prin minte toată viața noastră împreună, de la fetița care venea în vizită la birou, până la excursiile fără noroc la pescuit, la baluri de absolvire și baluri de prezentare în societate și absolviri... și mult mai recentele ședințe de informare și de strategie și evenimente publice.

– Nu ne cere prea des ceva, Honeybee.

Îmi face cu ochiul doar mie.

– Nu și ea.

Vrea să mă asigure că, indiferent ce aș fi plănuț azi, el e dispus s-o facă, dar de fapt îmi aduce aminte de cât de mult am de pierdut – bunăvoința tatei fiind pe primul loc. Sunt preferata lui. Totdeauna am fost fetița lui de aur.

Cum o să reacționeze la faptul că săptămâni în șir, m-am strecurat, săpând după informații pe care bunica le-a ascuns ca să protejeze moștenirea Stafford?

Ce o să se întâmple mai târziu, când o să-i spun cum m-a schimbat pe mine aventura asta? Nu vreau să duc viața pe care a dus-o bunica. Vreau să fiu cine sunt eu în sufletul meu. Asta s-ar putea să însemne sau nu că dinastia politică Stafford se încheie cu tata. E foarte posibil ca el să se simtă suficient de bine ca să mai rămână în funcție o vreme. Pe deplin sănătos, o să controleze controversa legată de cămine și, odată cu asta, o să câștige și ceva bunăvoință; sunt convinsă de asta.

O să fiu aici să-l ajut cât pot, dar adevărul este că nu sunt pregătită pentru o candidatură politică. N-am destulă

experiență. Nu mi-am câștigat poziția. Funcția n-ar trebui să-mi fie înmănată doar pentru că sunt cine sunt. Vreau s-o câștig în modul tradițional. Vreau să ajung să înțeleg problemele – pe toate, nu doar câteva – și să hotărâsc care-i poziția mea. Dacă o să-mi *vină* vreodată rândul, o să candidez pe baza calităților mele, nu ca fetița tatei. Până atunci, Andrew Moore spusese că are nevoie de un avocat bun la comitetul lui de acțiune. Salariul e fără îndoială mic, dar nu asta-i ideea. Dacă vreau să-mi bag nasul în lumea întunecată a politicii, asta-i genul de loc unde se bălăcește omul obișnuit, iar eu *sunt* un avocat bun.

O să înțeleagă tata?

O să mă mai iubească?

Bineînțeles. Bineînțeles că da. Totdeauna a fost în primul rând tată. Știi că e adevărat. Da, o să existe o dezamăgire când o să-i informez pe părinți despre planurile mele. Da, o să existe niște urmări, dar o să le dovedim. Totdeauna reușim.

– Avery, *nu* o las pe bunica ta să coboare din mașină aici.

Honeybee cercetează căsuța, râul de la poalele dealului, copacii neîngrijiți care se apleacă până aproape de acoperișul verandei. Își strânge brațele în jurul ei și-și trece mâinile în sus și-n jos peste brațe.

– Honeybee, încearcă tata s-o împace, zâmbindu-mi indulgent. Avery nu ne-ar fi adus până aici dacă n-avea un motiv serios.

Se apleacă mai aproape, își trece un braț peste mijlocul lui Honeybee și o ciupește de punctul sensibil pe care doar el îl știe. E arma lui secretă.

Mama se străduiește să-și rețină un zâmbet.

– Încetează.

Privirea pe care o întoarce în direcția mea nu-i nici pe departe la fel de veselă.

– Avery, pentru numele lui Dumnezeu, chiar era nevoie de toate astea? De ce atâta secret? De ce venim *aici* tocmai într-o

limuzină? Și de ce *naiba* a trebuit s-o cărăm și pe bunica ta? Dacă o scoatem de la Magnolia Manor, o dezorientează foarte tare. E greu să-și reintre în rutină după aceea.

– Voiam să văd dacă își aduce aminte ceva, spun eu.

Buzele lui Honeybee se întredeschid cu zgomot.

– Mă îndoiesc că o să-și aducă aminte de asta.

– De *cineva*, de fapt.

– N-ar avea cum să cunoască pe nimeni care să stea aici, Avery. Cred că ar fi mai bine să...

– Mamă, vino cu mine înăuntru doar. Bunica Judy *a mai fost* aici. Am senzația că s-ar putea să-și dea seama.

– Mă scoate cineva de-aici?

Bunica face semn din mașină.

Oz se uită întrebător la noi. Tata încuviințează. Se teme că, dacă-i dă drumul lui Honeybee în clipa asta, fuge.

O preiau pe bunica la poartă și pornim împreună pe alee. În ciuda degradării ei mentale, bunica Judy n-are decât șaptezeci și opt de ani și încă se ține destul de bine. Ceea ce face ca demența să fie și mai nedreaptă.

O privesc în timp ce mergem. Cu fiecare pas, se luminează. Privirea îi fuge prin jur, ajungând pe trandafirii cățărați și azalee, banca de lângă râu, gardul vechi, un spalier cu glicină, o luleaua-turcului, un bazin de bronz pentru păsări, cu statuetele a două fete jucându-se în apă.

– Ah, șoptește ea. Ah, îmi place locul ăsta. A trecut ceva vreme?

– Așa cred, răspund eu.

– Mi-a fost dor de el, șoptește bunica. Mi-a fost foarte dor.

Mama și tata ezită în capul scării verandei, clipind spre bunica și spre mine, ca pe ghimpi. Honeybee se află într-o situație pe care n-o poate controla și, din cauza asta, o detestă deja, indiferent despre ce e vorba.

– Avery Judith, ai face bine să începi să explici toate astea.

– Mamă! mă răstesc eu, iar Honeybee dă înapoi.

Nu i-am mai vorbit niciodată mamei așa. Niciodată în 30 de ani.

– Las-o doar pe bunica Judy să vadă ce-și aduce aminte.

Punând o mână pe umărul bunicii, o conduc peste pragul căsuței. Se oprește o clipă, să i se obișnuiască ochii cu lumina.

Mă uit la ea cum cercetează camera, fotografiile, tabloul de deasupra șemineului vechi.

Trece o clipă până să-și dea seama că spațiul nu e neocupat.

– Ah, ah... May! spune ea firesc, de parcă s-ar fi văzut ieri.

– Judy.

May încearcă să se ridice de pe canapea, dar aceasta e lăsată, iar ea nu reușește să se pună pe picioare, așa că întinde brațele. Trent, care era pe punctul s-o ajute să se ridice, se trage înapoi.

Bunica traversează camera. O las să parcurgă singură traseul. Ochii lui May se umplu de lacrimi, iar ea ridică brațele, cu degetele deschizându-se și strângându-se, făcându-i semn surorii ei să se apropie. Bunica Judy, care acum e adesea nesigură cine sunt oamenii pe care-i vede, n-are nicio ezitare. Ca și cum ar fi cel mai firesc lucru din lume, se apleacă peste canapea și în brațele lui May. Își oferă îmbrățișarea tremurătoare a bătrâneții, ochii lui May închizându-se când își cuibărește bărbia pe umărul surorii ei. Se agață una de cealaltă până când, în cele din urmă, bunica se cufundă ostenită în fotoliul de lângă canapea. Ea și sora ei se țin de mână pe deasupra măsuței. Se uită una la cealaltă de parcă n-ar mai fi nimeni altcineva în încăpere.

– Credeam că n-o să te mai văd niciodată, recunoaște May.

Zâmbetul plin de viață al bunicii pare să n-aibă nicio legătură cu obstacolele care le-au ținut despărțite.

– Știi că o să vin întotdeauna. Joia. Ziua Surorilor. Face semn spre balansoarul de lângă fereastră.

– Unde-i Fern azi?

May ridică mâinile împreunate și le scutură puțin.

– Fern s-a dus, scumpo. A murit în somn.

– Fern?

Umerii bunicii se prăbușesc, iar ochii i se umezesc. O lacrimă se scurge și i se prelinge pe lângă nas.

– Ah... Fern.

– Nu mai suntem decât noi două.

– O avem pe Lark.

– Lark a murit acum cinci ani. Cancerul, ții minte? Bunica Judy se încovoiaie încă un pic și lasă să se scurgă o altă lacrimă.

– Dumnezeuule, uitasem. Nu mi-a mai rămas decât un pic de minte.

– N-are importanță.

May se întinde să acopere cu palma mâinile lor împreunate.

– Ții minte când am stat prima dată o săptămână pe Edisto?

Face semn cu capul spre tabloul de deasupra șemineului.

– N-a fost bine? Toate patru, împreună? Lui Fern îi plăcea acolo.

– Da, așa e, e de acord bunica Judy.

Nu-mi dau seama dacă își aduce aminte cu adevărat sau doar încearcă să fie politicoasă, dar zâmbește la tablou și, dintr-odată, apare o expresie de limpezime.

– Ne-ai dat brățărilor cu libelule. Trei libelule, ca să ne aducem aminte de cei trei pe care nu i-am mai văzut niciodată. Camellia, Gabion și fratele meu geamăn. Sărbătoream ziua Camelliei în după-amiaza în care ni le-ai dat, nu? Camellia era libelula cu onix.

În ochii bunicii sclipește lumina amintirii. Dragostea pentru surori îi încălzește zâmbetul.

– Doamne, dar bine mai arătam pe-atunci, nu-i așa?

– Chiar așa. Toate, cu părul minunat al mamei, dar tu ai fost mereu cea care a avut și chipul ei dulce. Dacă n-aș fi știut că tu

ești în tablou, aș fi zis că e mama acolo cu noi.

În spatele meu, mama șoptește printre dinți:

– *Ce se petrece* aici?

Simt căldura care-i radiază din corp. Transpiră, iar Honeybee nu transpiră niciodată.

– Poate că ar trebui să ieșim.

Încerc să-i adun pe părinții mei și să-i duc înapoi pe verandă. Tata pare că aproape n-ar vrea să iasă din încăpere. E ocupat să se uite la poze, încercând să găsească o logică. E o parte a lui care-și aduce aminte de absențele neexplicate ale mamei lui? Își amintește că a fost în fundalul fotografiei făcute pe Edisto? A bănuțit dintotdeauna că mama lui era ceva mai mult decât femeia pe care o știa?

Trent îmi face semn cu capul din celălalt capăt al camerei înainte să închid ușa dintre verandă și căsuță, încurajarea lui mă ajută să mă simt puternică, încrezătoare, capabilă. El crede că adevărul trebuie lăsat să fie ceea ce este. Ceva ce are în comun cu Hootsie.

– Mai bine vă așezați, le spun părinților mei.

Honeybee se leagănă fără tragere de inimă pe marginea unui balansoar. Tata se așază pe un leagăn cu două locuri și își asumă o postură care îmi spune că se așteaptă la ceva serios și neplăcut. Se apleacă în față, cu picioarele bine înțepenite, cu coatele sprijinite pe genunchi și degetele împreunate. Oricare ar fi situația, e pregătit s-o analizeze și să limiteze daunele.

– Doar să mă lăsați să vă spun tot, mă rog eu. Nu mă întrebați nimic până nu termin, bine?

Fără să aștept răspunsul, trag adânc aer în piept și încep povestea.

Tata ascultă din spatele obișnuitei lui măști stoice. Mama se lasă până la urmă în balansoar, cu încheietura mâinii la frunte.

Când termin, atmosfera rămâne grea și tăcută. Nimeni nu știe ce să spună. E evident că nici măcar tata nu avusese nici

cea mai vagă idee despre toate astea, deși în expresia lui e și ceva care-mi spune că unele detalii legate de purtarea mamei lui încep să aibă logică acum.

– De unde... de unde știi că toate astea sunt adevărate? Poate că... poate că femeia asta...

Vocea mamei se pierde, în timp ce privește spre fereastra căsuței. Se gândește la ce a auzit înăuntru, la fotografiile de pe pereți.

– Nu văd cum ar fi posibil.

Tata răsuflă pe deasupra degetelor împreunate, sprâncenele încărunțite adunându-i-se laolaltă. Știe că e posibil; doar că nu vrea să și fie. Dar i-am spus ce am aflat Trent și cu mine despre Societatea Casa de Copii din Tennessee și îmi dau seama că cea mai mare parte n-a fost o noutate pentru el sau pentru mama. Fără îndoială, au auzit de scandal, poate că au văzut emisiuni de televiziune care dramatizau evenimentele de la cunoscuta casă de copii a Georgiei.

– Nu pot... *Mama?* murmură el. Tata știa?

– Nu cred că știa nimeni. Bunica Judy și surorile ei erau femei în toată firea când s-au regăsit. May mi-a spus că n-au vrut să se amestece una în viețile celorlalte. Ținând cont că actele au fost făcute în așa fel încât să împiedice familiile naturale să se regăsească, e un miracol că au reușit să fie reunite fie și numai patru dintre surori.

– Dumnezeuule.

Clatină din cap de parcă ar încerca să rearanjeze gândurile de-acolo, să le pună într-o ordine cu care să poată face ceva.

– Mama a avut un geamăn?

– Așa s-a născut. A căutat de-a lungul anilor, dar n-a reușit niciodată să afle ce s-a întâmplat după aceea – dacă geamănul ei a murit sau a supraviețuit și a fost adoptat.

Tata își sprijină bărbia în mâini. Ridică privirea spre copaci.

– Doamne, Dumnezeul meu.

Știu la ce se gândește. Am răsucit și eu în cap aceleași lucruri încă din ziua în care am aflat adevărul. Toată săptămâna am oscilat între a lua secretul cu mine în mormânt... și a lăsa liber adevărul, fie ce-o fi. Până la urmă, totul se reduce la asta: Tata merită să știe cine e. Bunica merită să-și petreacă împreună cu sora ei ce timp i-a mai rămas.

Cei cinci micuți nomazi de râu care au avut de suferit pe mâna Societății Casa de Copii din Tennessee merită ca poveștile lor să fie duse mai departe în viitor. Dar, fără o bizară întorsătură de situație, mama tatei ar fi crescut pe o barcă de locuit, printre oameni obișnuiți, înconjurată de sărăcia Marii Crize.

N-ar fi făcut parte din pătura care să-i permită să-l cunoască pe bunicul, cu atât mai puțin să se mărite cu el.

N-am fi fost familia Stafford.

Mama își revine puțin, ridică bărbia și se întinde ca să-i descleșteze mâinile tatei și să prindă una dintre ele.

– Sunt vremuri apuse. N-are niciun rost să ne facem probleme acum, Wells. N-avem niciun motiv să aducem așa ceva în discuție.

Îndreaptă o privire în direcția mea – un avertisment.

Rezist dorinței de a mă pierde cu firea. Pentru mine, nu mai e cale de întoarcere.

– Tată, ce decizi tu să faci de-acum înainte e alegerea ta. Nu cer decât ca bunica Judy să poată să-și petreacă timpul cu sora ei... indiferent cât timp mai au. Și-au petrecut toată viața ascunzându-se de lume, în folosul nostru. Merită să stea în pace măcar acum.

Tata sărută mâna mamei, îi strânge degetele și încuviințează. În tăcere, ne spune amândurora că o să mediteze și o să-și ia propriile decizii.

Honeybee se apleacă spre mine.

– Și ce-i cu... *bărbatul* dinăuntru? Putem avea încredere că n-

o să... mă rog... *folosească* informația asta? Cu campania pentru Senat de anul viitor, lui Cal Fortner nu i-ar plăcea nimic mai mult decât un scandal personal ca să distragă atenția de la temele reale.

Sunt ușurată când se uită mecanic la tata, nu la mine, în legătură cu viitoarea campanie pentru Senat. Simt cum viața revine spre vechiul său echilibru și mă bucur. O să fie mai ușor să le spun că în grădina noastră n-o să aibă loc nicio nuntă avantajoasă din punct de vedere politic în sezonul azaleelor. Nu sunt dispusă încă să deschid subiectul, dar o voi face.

Faptul că sunt aici, că le văd pe May și pe bunica împreună mă face să fiu și mai sigură. Mult mai sigură pe mine.

– Nu trebuie să vă faceți probleme pentru Trent. N-o s-o facă. E un prieten. Dacă n-ar fi fost bunicul lui, surorile bunicii Judy n-ar fi găsit-o niciodată. N-ar fi aflat adevărul despre trecutul ei.

Expresia mamei arată că nu e convinsă că n-ar fi fost mai bine așa.

Chipul tatei spune altceva.

– Aș vrea să stau puțin de vorbă cu doamna Crandall.

Gura lui Honeybee se cascadează puțin. Apoi o închide brusc, se îndreaptă și dă din cap într-un acord tacit. Orice cale va alege tata, va păși pe ea alături de el. Așa au fost întotdeauna părinții mei.

– Cred că May s-ar bucura. Putem să vă lăsăm singuri pe voi patru, ca să-ți poată spune povestea ei.

Dacă o aude de la May, cu vorbele ei, sper că povestea o să-i devină clară tatei. E istoria familiei noastre.

– Poți să rămâi, spune mama, nesigură.

– Aș prefera să vă las puțin.

De fapt, vreau să rămân singură cu Trent. Știu că moare să întrebe cum au primit părinții mei vestea despre bunica Judy. Se tot uită la mine prin fereastra căsuței.

E evident ușurat când ne ridicăm și venim spre ușă.

Înăuntru, bunica vorbește despre o excursie cu barca în josul râului. Vorbește despre ea ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Se pare că May cumpărase la un moment dat o barcă cu fundul lat. Bunica Judy râde de ele patru plutind în derivă pe râul Savannah când motorul n-a vrut să pornească.

Tata se îndreaptă șovăitor spre un scaun și se uită la mama lui de parcă n-ar fi mai fi văzut-o niciodată până acum. Într-un fel, așa și e. Femeia de care-și aduce el aminte era o actriță care juca un rol, cel puțin în parte. În toți anii de când o găsiseră surorile ei, în trupul lui Judy Stafford se aflaseră două persoane. Una dintre ele este soție de senator. Cealaltă poartă sângele nomazilor de pe râu.

În căsuța asta, cu ocazia încă unei Zile a surorilor, cele două se contopesc într-una singură.

Trent e mai mult decât fericit să părăsească incinta cu mine.

– Hai să urcăm pe deal, propun eu. Voiam să fac câteva poze cu ruinele casei de pe plantație... în cazul în care toate astea se vor năruși și nu ne vom mai întoarce aici niciodată.

Trent zâmbește când trecem pe poartă și lăsăm în urmă grădinile.

– Nu cred că o să se întâmple așa ceva.

Mergem pe cărarea de la lizieră. Mă gândesc la Rill Foss care a devenit May Weathers cu atâția ani în urmă.

Și-ar fi putut oare imagina viața pe care avea s-o ducă?

Soarele mă încălzește când ieșim în câmp deschis și începem să urcăm dealul. E o zi frumoasă – o zi care sugerează apropiata schimbare a anotimpului. Umbra rămășițelor antice ale conacului cade pe iarbă, făcând structura impozantă să pară din nou solidă. Măinile îmi tremură când îmi scot telefonul și fac poze. Nu de-asta voiam de fapt să vin aici. Exista un motiv pentru care simțisem nevoia să ies din raza vizuală a căsuței... și din zona unde puteam fi auzită.

Acum, nu-mi pot găsi cuvintele... sau curajul. În schimb, fac

ridicol de multe poze. Până la urmă, rămân fără subterfugii.

Înghit o năvală neașteptată de fluturi și încerc să-mi adun curajul necesar.

Trent mi-o ia înainte.

– Nu porți inelul, observă el, cu ochii umplându-se de întrebări când mă întorc spre el.

Privesc în jos spre mână, mă gândesc la tot ce am aflat de când acceptasem propunerea lui Elliot și apoi mă întorsesem în Carolina de Sud ca să fac ce se aștepta din partea mea. Acea pare o altă viață, muzica unei alte femei.

– Am stat de vorbă cu Elliot. Nu e de acord cu deciziile mele în legătură cu bunica Judy și cu May, și probabil nici n-o să fie vreodată, dar asta nu-i tot. Cred că știm deja amândoi de ceva vreme că ne e mai bine ca prieteni decât în cuplu. Avem un trecut bogat împreună, o mulțime de amintiri tandre, dar e ceva care... lipsește. Cred că de-asta am evitat să stabilim o dată sau să facem planuri definitive. Nunta era mai mult pentru familiile noastre decât pentru noi. Poate că, într-un fel, am știut tot timpul.

Îl privesc pe Trent în timp ce cercetează umbrele noastre în iarbă, încruntându-se meditativ.

Inima mi se zbate, apoi începe să bată cu putere. Clipele seamănă cu o caramelă, lipicioase și mișcându-se încet. *Oare și Trent simte ca mine? Și dacă nu?*

În primul rând, trebuie să se gândească la băiețelul lui.

În al doilea rând, eu nu știu încotro mă îndrept. Dacă lucrez pentru comitetul de acțiune, o să am timp să aflu cine vreau să fiu. Îmi place să îndrept lucruri care sunt greșite. Cred că de-asta am săpat așa de adânc după povestea lui May, de-asta le-am adus azi aici pe bunica și pe May.

O greșeală veche a fost îndreptată astăzi, în măsura în care a fost posibil după atâția ani.

Îmi dă un sentiment de satisfacție, dar acum întrebările

despre Trent îl eclipsează. *Cum se încadrează în viitorul pe care abia am început să mi-l închipui? Familia lui și a mea sunt așa de diferite!*

Îi sclipesc ochii în lumină când întoarce privirea spre mine. Au albastrul apelor adânci și, pentru prima dată, îmi dau seama că probabil nu suntem chiar așa de diferiți cum părem. Avem o moștenire comună bogată. Descindem amândoi de pe râu.

– Asta înseamnă că pot să te țin de mână?

Zâmbește când rostește cuvintele, ridică o sprânceană, și așteaptă.

– Da. Cred că da.

Își întoarce palma în sus, iar eu îmi pun mâna peste ea.

Degetele i se strâng peste mâna mea, un cerc cald, puternic, și urcăm dealul îndepărtându-ne de ruinele unei vieți care a fost.

Și către o viață care ar putea să fie.

Capitolul 26

May Crandall

ÎN ZILELE NOASTRE

Povestea noastră începe într-o seară înăbușitoare de august, într-o încăpere albă sterilă, unde e luată o singură decizie fatidică prin pustiirea irațională a durerii. Dar povestea noastră nu se încheie acolo. Încă nu s-a încheiat.

Aș schimba cursul vieților noastre dacă aș putea? Aș vrea să-mi fi petrecut viața cântând la coarde melodii pe un teatru plutitor, sau săpând pământul ca nevastă de fermier, sau așteptând un barcaș să vină acasă de la muncă și să se cuibărească lângă mine în fața unui foc tihnit?

Aș schimba fiul pe care l-am purtat cu un alt fiu, cu mai mulți copii, cu o fată care să mă mângâie la bătrânețe? Aș renunța la soții pe care i-am iubit și i-am îngropat, la muzică, la simfonii, la luminile Hollywood-ului, la nepoții și strănepoții care trăiesc la mare depărtare, dar au ochii mei?

Reflectez la toate astea stând pe banca de lemn, cu mâna lui Judy în mâna mea, ambele bucurându-ne în tăcere de încă o Zi a surorilor. Aici, în grădinile de la Magnolia Manor, putem să avem Ziua surorilor oricând vrem. Nu trebuie decât să ies din camera mea, să mă duc pe coridorul de-alături și să-i spun supraveghetorei „Cred că o s-o scot pe draga mea prietenă Judy la o plimbare scurtă. A, da, bineînțeles, o să mă asigur că va fi predată în siguranță înapoi în Secția de îngrijire a persoanelor cu probleme de memorie. Știți că așa fac de fiecare dată”.

Uneori, sora mea și cu mine râdem de tertipul nostru inteligent.

– *De fapt*, suntem surori, nu prietene, îi amintesc eu. Dar nu le spune. E secretul nostru.

– N-o să spun.

Zâmbește în felul ei drăgălaș.

– Dar surorile sunt și prietene. Surorile sunt prietene speciale.

Ne aducem aminte de multele noastre aventuri, de Ziua surorilor din anii care au trecut, iar ea mă roagă să-i spun ce-mi aduc aminte despre Queenie și Briny și viața noastră pe râu. Îi spun despre zilele și anotimpurile petrecute cu Camellia, și Lark, și Fern, și Gabion, și Silas, și bătrânul Zede. Vorbesc despre golfulețe liniștite și curenți rapizi, despre baletul libelulelor din toiul verii și sloiurile iernii, care îi lăsau pe oameni să meargă pe apă. Împreună, călătorim pe râul viu. Ne întoarcem fețele în soare și zburăm iar și iar acasă, în Regatul Arcadia.

În alte zile, sora mea nu mă recunoaște decât ca vecină în conacul acesta vechi. Dar dragostea surorilor n-are nevoie de cuvinte. Nu depinde de amintiri, sau de vreun memento, sau de dovezi. Ajunge până la bătaia inimii. E la fel de prezentă ca pulsul.

– Nu sunt cât se poate de drăgălași?

Judy arată spre tânărul cuplu care se plimbă, mână în mână, pe aleile din grădina de lângă Manor Lake. Arată încântător împreună.

O bat ușor pe Judy pe braț.

– Ea e nepoata ta. Îmi imaginez că a venit aici să te vadă pe tine. Și și-a adus și drăguțul cu ea. Arată bine, băiatul ăsta. I-am zis de prima dată când i-am văzut împreună că e de păstrat. Recunosc o scânteie când o văd.

– Ah, bineînțeles, nepoata mea.

Judy se preface că a știut de la bun început. Într-unele zile știe, dar nu și azi.

– Și drăguțul ei.

Miște ochii spre aleea din grădină.

– Am probleme să-mi aduc aminte numele în clipa asta. Mîntea mea neputincioasă, știi tu.

– Avery.

– A, da... Avery.

– Și Trent.

– Am cunoscut un Trent Turner odată, nu? Era un om drag. A vîndut loturile de case de lîngă terenul de pe Edisto, cred.

– Da, așa e. Cel care vine pe alee cu Avery e nepotul lui.

– Ei, ca să vezi.

Judy face semne entuziaste, iar Avery îi răspunde la fel. După aceea, dispare împreună cu drăguțul ei o clipă în spatele chioșcului. Nu ies pe cât de repede ar trebui.

Judy își duce o mînă la gură, chicotind.

– O, Doamne.

– Chiar așa.

Îmi aduc aminte de iubiri pierdute și iubiri care n-au existat.

– Noi, familia Foss, am fost dintotdeauna o ceată plină de pasiune. Nu cred că o să se schimbe vreodată.

– Nu cred că ar trebui vreodată, e de acord Judy, și ne cufundăm împreună în dulcea îmbrățișare a surorilor, rîzînd de propriile noastre secrete.

Nota autoarei

Pe măsură ce terminați paginile acestea, probabil că vă întrebați *Cât din toată povestea aceasta e adevărat?* Într-un fel, e greu de răspuns la această întrebare. Dacă vreți să săpați mai adânc în istoria reală a fermelor de copii, a orfelinatelor, a modificărilor în legislația privind adopțiile, a Georgiei Tann și a scandalului din jurul Societății Casa de Copii din Tennessee de la Memphis, o să găsiți informații excepționale în *Pricing the Priceless Child: The Changing Social Value of Children* (Prețuirea copilului neprețuit: Valoarea socială în schimbare a copiilor) de Viviana A. Zelizer (1985), *Babies for Sale: The Tennessee Children's Home Adoption Scandal* (Copii de vânzare: Scandalul adopțiilor de la Casa de Copii din Tennessee), de Linda Tollett Austin (1993), *Alone in the World: Orphans and Orphanages in America* (Singur pe lume: Orfani și orfelinate în America), de Catherine Reef (2005) și *The Baby Thief: The Untold Story of Georgia Tann, the Baby Seller Who Corrupted Adoption* (Hoața de copii: Povestea nespusă a Georgiei Tann, vânzătoarea de copii care a corupt adopțiile), de Barbara Bisantz Raymond (2007), care include și interviuri cu câteva dintre victimele Georgiei Tann. Pentru o imagine a scandalului când a izbucnit, puteți vedea originalul *Raportului către guvernatorul Gordon Browning pe marginea filialei din comitatul Shelby a Societății Casa de Copii din Tennessee* (1951), care este disponibil în sistemul de biblioteci publice din Statele Unite. Sunt disponibile și numeroase articole de ziar și revistă apărute despre scandal chiar în timp ce se desfășura și despre reuniri ale familiilor naturale în anii care au urmat, precum și emisiuni de televiziune în cadrul *60 Minutes*, *Unsolved Mysteries* și *Deadly Women* de la Investigation Discovery. Toate aceste surse mi-au fost neprețuite ca

materiale de cercetare.

Copiii familiei Foss și *Arcadia* s-au născut din imaginație și din apele nămolose ale fluviului Mississippi. Deși Rill și frații ei nu există decât între aceste pagini, întâmplările trăite de ei le oglindesc pe cele relatate de copii care au fost luați de lângă familiile lor începând din anii 1920 și până în 1950.

Povestea adevărată a Georgiei Tann și a filialei din Memphis a Societății Casa de Copii din Tennessee este un paradox bizar și trist. Nu încapе îndoială că organizația a salvat mulți copii din situații lamentabile și periculoase sau că a primit copii care erau nedoriți și i-a plasat în cămine iubitoare. Nu încapе îndoială nici că nenumărați copii au fost luați fără motiv și fără proceduri juridice și nu au mai fost văzuți niciodată de familiile biologice profund îndurerate. Relatările supraviețuitorilor dovedesc faptul că mame naturale rămase fără copii au dus zeci de ani dorul acestora și că mulți dintre acești copii au fost plasați în instituții unde au fost neglijați, molestați, supuși abuzurilor și tratați ca simple obiecte.

Țintele predilecte erau mame singure, părinți nevoiași, femei aflate în instituții psihiatrice și cei care căutau ajutor prin serviciile de asistență socială sau clinicile maternităților. Mamele naturale erau înșelate să semneze documente în timp ce erau sedate după naștere sau li se spunea că predarea temporară a custodiei era necesară pentru asigurarea tratamentului medical al copiilor sau erau adesea informate pur și simplu că le-au murit copiii. Copii care au stat câte o perioadă în custodia orfelinatului – cei care erau destul de mari ca să aibă amintiri din viețile lor de dinainte – au relatat că au fost luați de pe verandele caselor, de pe marginea drumului când se duceau la școală și, da, de pe casele plutitoare de pe râu. Practic, dacă erai sărac și locuiai, stătea sau te oprea în apropiere de Memphis, copiii îți erau în pericol.

Cei blonzi, ca frații Foss, erau în mod special apreciați în

sistemul Georgiei Tann și erau adesea vizați de „cercetașii” care lucrau în instituții medicale și clinici de asistență publică. Locuitorii obișnuiți din oraș, deși nu erau conștienți de metodele ei, nu erau străini de activitatea ei. Ani de zile, au urmărit anunțurile din ziare cu fotografiile ale unor bebeluși și copii adorabili, scoase în evidență cu explicații de genul „Ai voștri, la cerere”, „Vreți un cadou de Crăciun real și viu?” și „George vrea să se joace cu mingea, dar are nevoie de un tătic”. Georgia Tann era prezentată drept „Mama adopției moderne” și a fost consultată chiar de Eleanor Roosevelt pe teme legate de protecția copiilor.

Pentru marele public, Tann nu era decât o femeie respectabilă și plină de bune intenții care își devotase viața salvării copiilor aflați în situații dificile. Reclama făcută copiilor adoptați de familii înstărite și celebre a contribuit la popularizarea ideii de adopție în general și la risipirea convingerii larg răspândite că orfanii erau nedoriți și, inevitabil, afectați. Lista de personalități a Georgiei includea figuri politice cum era guvernatorul New York-ului, Herbert Lehman, și celebrități de la Hollywood, cum erau Joan Crawford, June Allyson și soțul ei, Dick Powell. Foști membri ai personalului de la orfelinatul din Memphis al lui Tann spuneau pe la colțuri despre câte șapte bebeluși luați în același timp la adăpostul întunericului ca să fie duși în „case de asistență maternală” din California, New York și alte state. În realitate, acești copii erau adesea trimiși pentru adopții profitabile în afara statului, din care Tann băga în buzunar partea leului din taxele de livrare exorbitante. Interogată în legătură cu metodele ei, Georgia a ridicat în slăvi fără jenă beneficiile extragerii din familie a copiilor cu părinți modești care nu aveau posibilitatea să-i crească așa cum se cuvine și adopția lor în familii „bine plasate”.

Din perspectiva zilelor noastre, e greu de închipuit cum au

reușit Georgia Tann și rețeaua ei să acționeze în mare măsură fără restricții timp de zeci de ani sau unde a găsit supraveghetori dispuși să închidă ochii la tratamentul inuman aplicat copiilor în casele organizației și în internatele fără licență, cum este cel unde au ajuns Rill și frații ei, și totuși lucrurile acestea s-au întâmplat. La un moment dat, Departamentul american pentru protecția copilului a trimis la Memphis un anchetator pentru a investiga rata în creștere a mortalității infantile. În 1945, în decurs de patru luni, o epidemie de dizenterie a provocat moartea a patruzeci-cincizeci de copii aflați în grija organizației conduse de Georgia Tann, în pofida eforturilor unui medic care se oferise voluntar pentru această instituție. Cu toate acestea, Georgia a insistat că n-au pierit decât doi copii. În urma presiunilor, legislatura locală a adoptat o lege care impunea acordarea de licențe pentru toate internatele pentru copii din Tennessee. Legislația proaspăt adoptată includea o subsecțiune care excepta toate internatele folosite de operațiunea Georgiei Tann.

În vreme ce doamna Murphy și casa ei din poveste sunt fictive, întâmplările trăite de Rill au fost inspirate de cele relatate de supraviețuitori. Au fost și mulți copii care, din cauza abuzurilor, neglijenței, bolilor sau îngrijirii medicale inadecvate, nu au supraviețuit. Ei sunt victimele tăcute ale unui sistem nereglementat, alimentat de lăcomie și de șansa de a face bani.

Conform estimărilor, numărul copiilor care ar fi dispărut pur și simplu în grija Georgiei Tann ajunge până la cinci sute. Alte mii au dispărut în urma unor adopții realizate pentru profit, în cursul cărora au fost modificate nume, dar și date și acte de naștere, pentru a împiedica familiile biologice să dea de urma copiilor.

Ținând cont de aceste statistici înspăimântătoare, se poate presupune că influența Georgiei Tann ar fi sfârșit în cele din

urmă într-o furtună de dezvăluiri publice, anchete polițienești și acțiuni juridice. În cazul în care *înainte să fim ai voștri* ar fi fost în întregime o ficțiune, așa i-aș fi scris finalul, cu scene de justiție rapide și sigure. Din păcate, nu așa stau lucrurile. Perioada îndelungată în care a operat Georgia pe piața adopțiilor nu s-a încheiat decât în 1950. Într-o conferință de presă susținută în septembrie 1950, guvernatorul Gordon Browning a ocolit tragedia umană sfâșietoare a întregii afaceri și a discutat în schimb despre bani – domnișoara Tann, a anunțat el, a avut beneficii ilegale de până la un milion de dolari (echivalentul a circa zece milioane de dolari în prezent) în perioada cât a fost angajată de Societatea Casa de Copii din Tennessee. În pofida dezvăluirii infracțiunilor comise, Tann nu mai putea fi atinsă la vremea aceea de acțiunile în justiție. La câteva zile după conferința de presă, a fost răpusă de un cancer ovarian și a murit acasă, în patul ei. Ziarul local a publicat pe prima pagină o dezvăluire de presă alături de necrologul ei. Casa ei de copii a fost închisă și a fost numit un anchetator, dar curând acesta a ajuns să se confrunte cu obstrucții din partea unor persoane influente, care aveau de păstrat secrete, reputații și, în unele cazuri, copii adoptați.

Deși închiderea casei de copii le-a dat familiilor îndurerate motive de speranță, această speranță le-a fost repede răpită. Parlamentarii și politicienii cu influență au adoptat legi care legalizau chiar și cele mai îndoielnice dintre adopțiile ei și secretizarea dosarelor acestora. Dintre cei douăzeci și doi de copii aflați sub tutelă în momentul decesului Georgiei Tann, numai doi – care fuseseră deja respinși de familiile adoptive – au fost returnați părinților naturali. Mii de familii biologice n-au aflat niciodată ce s-a ales de copiii lor. Sentimentul opiniei publice a fost că, ajungând din familii sărace în familii privilegiate, copiilor le era mai bine acolo unde erau, indiferent de condițiile în care fuseseră făcute adopțiile.

Deși unii dintre copiii adoptați, frații separați și familiile naturale au reușit să se regăsească, fie cu ajutorul amintirilor puse cap la cap și al actelor strecurate din dosarele tribunalelor, fie cu sprijinul unor detectivi particulari, victimele Georgiei Tann nu au avut acces la dosarele acestea decât în 1995. Pentru mulți dintre părinții naturali și copiii adoptați, care și-au plâns pierderile toată viața, a fost pur și simplu prea târziu. Pentru alții, a fost începutul unor reuniuni de familie mult amânate și o ocazie să-și spună în sfârșit poveștile.

Dacă există o lecție cuprinzătoare care să fie învățată de la copiii familiei Foss și din povestea reală a Societății Casa de Copii din Tennessee, este aceea că bebelușii și copiii, indiferent din ce colț al lumii vin, nu sunt o marfă, sau obiecte, sau „pagini curate”, cum îi prezenta adesea Georgia Tann pe cei aflați sub tutela ei; sunt ființe umane care au un trecut, și nevoi, și speranțe, și visuri ale lor.

Mulțumiri

Oamenii din povești seamănă puțin cu oamenii reali – indiferent care le sunt începuturile umile „periplul lor e definit de familie, prieteni, vecini, colegi și tot felul de cunoștințe. Unii îi încurajează, unii îi îndrumă, unii le oferă iubire necondiționată, unii îi învață, unii îi provoacă să facă tot ce pot. Această poveste, ca majoritatea poveștilor, își datorează existența unui sat întreg de persoane unice și generoase.

În primul și în primul rând, sunt recunoscătoare familiei mele, care m-a susținut în toți acești ani de scris, chiar și când asta însemna lucrat târziu, programe nebunești și mâncat orice mai rămânea prin bucătărie. Anul acesta, mulțumiri speciale pentru fiul meu mai mare, pentru că s-a îndrăgostit și, în cele din urmă, a adus o fată în familie. Nu numai că nunta este o distragere minunată de la editare, scris, rescris și încă un pic de editare, dar acum, în sfârșit, am pe cineva pe care nu-l deranjează să vină cu mine la evenimente de lansare și să discute în continuu pe drum.

Îi mulțumesc mamei, care îmi este asistent oficial și este și un prim cititor fantastic. Nu oricine este destul de norocos să aibă un ajutor care-ți spune când coafura sau ultimul capitol trebuie puțin aranjate. Îi mulțumesc scumpei mele soacre, pentru ajutorul dat cu listele de adrese și pentru că-i iubește pe băieții mei prea-curând-maturizați, și lui Paw-paw, care s-a asigurat că următoarea generație a familiei Wingate știe cum să spună o poveste minunată la cină. Mulțumiri și rudelor și prietenilor de aproape și de departe, pentru că mă iubesc și mă ajută și mă găzduiesc în călătoriile mele. Sunteți cei mai buni.

Sunt recunoscătoare și prietenilor speciali care sunt ca niște membri ai familiei, în special lui Ed Stevens, pentru ajutorul dat la documentare și pentru încurajările permanente, și lui Steve

și Rosemary Fitts, care ne-au găzduit pe insula Edisto. Dacă există vreun alt loc mai bun pentru o vizită de documentare, eu încă n-am fost acolo. Mulțumiri și echipei excepționale care m-a ajutat cu primele lecturi și planuri pentru turnee: Duane Davis, Mary Davis și Virginia Rush și, nu în ultimul rând, minunatei mele mătuși Sandy, care are un simț remarcabil al intrigii și un simț al umorului pe măsură. Pentru Kathie Bennett și Susan Zurenda de la Magic Time Literary, mulțumiri pentru că au planificat turnee minunate de promovare în trecut, pentru că au sărit în ajutorul acestei cărți încă din primele etape și pentru că au lucrat cu elan ca s-o aducă pe lume.

În zona editorială, îi sunt veșnic îndatorată fantasticei mele agente, Elisabeth Weed, care m-a încurajat să scriu cartea și apoi s-a străduit cu pricepere ca să se asigure că aceasta își găsește editura potrivită. Mulțumiri remarcabilului editor Susana Porter, pentru că m-a împins să aprofundez experiențele copiilor Foss și periplul lui Avery în trecutul ascuns al familiei sale. Mulțumiri echipei extraordinare de editori din spatele acestei cărți: Kara Welsh, Kim Hovey, Jennifer Hershey, Scott Shannon, Susan Corcoran, Melanie DeNardo, Kristin Fassler, Debbie Aroff, Lynn Andreozzi, Toby Ernst, Beth Pearson și Emily Hartley. Nu am cuvinte să exprim aprecierea pentru fiecare dintre voi și pentru felul în care ați adus pe piață această poveste, cu o asemenea atenție plină de iubire. Multă recunoștință datorez și echipei artistice, a celor de design, producție, marketing, publicitate și vânzări. Fără munca voastră, poveștile ar sta, la propriu, pe rafturi, nedescoperite și necitite. Voi faceți legătura dintre cărți și cititori și, în acest fel, faceți legătura dintre oameni. Dacă o carte ar putea schimba lumea, aceia dintre voi care le ajutați să vină pe lume sunteți agenți ai schimbării.

În sfârșit, sunt recunoscătoare numeroșilor cititori care mi-au împărtășit călătoriile trecute și acum o împărtășesc și pe

aceasta. Vă prețuiesc. Prețuiesc timpul pe care-l petrecem împreună de-a lungul poveștii. Vă mulțumesc că ați ales această carte. Vă mulțumesc că le-ați recomandat celelalte cărți ale mele prietenilor voștri, că le-ați propus cluburilor de carte și că v-ați găsit timp să-mi trimiteți mici notițe de încurajare pe e-mail, Facebook și Twitter. Vă sunt îndatorată tuturor celor care citiți aceste povești, ca și librarilor care le vând cu atâta devotament. Cum a spus odată domnul Rogers, „Caută ajutoare. O să găsești întotdeauna oameni care dau ajutor”. Voi, prietenii mei, sunteți cei care mă ajutați.

Și pentru asta sunt cât se poate de recunoscătoare.

LISA WINGATE

Memphis, 1939. Rill Foss, o fată de doisprezece ani, duce o viață fericită la bordul unei case plutitoare de pe Mississippi, alături de părinți și de cei patru frați mai mici. Într-o noapte furtunoasă, tatăl trebuie s-o transporte de urgență pe mama lor la spital. Rill rămâne cu frații ei și primesc vizita unor străini care îi iau pe toți cu forța și îi duc la un orfelinat din Tennessee. Copiii sunt asigurați că în scurtă vreme vor fi înapoiți părinților, însă își dau seama repede care este crudul adevăr. Rămăși la mila directorului necruțător al orfelinatului, Rill se luptă să-și țină frații laolaltă, într-o lume plină de pericole și incertitudine.

Carolina de Sud, în prezent. Născută într-o familie înstărită, Avery Stafford pare să aibă o viață perfectă: o carieră de succes ca procuror federal, un logodnic frumos și, în scurt timp, o nuntă luxoasă. Însă când tatăl ei se îmbolnăvește și Avery se duce să-l ajute, o întâlnire neașteptată o îndeamnă să exploreze trecutul îndelung tănuț al familiei sale.

Inspirat de cazul real al Georgiei Tann, directoarea unui orfelinat din Memphis care răpea și vindea copii familiilor bogate, romanul Lisei Wingate spune povestea tulburătoare a unor frați cu destine frânte, care reușesc, în cele din urmă, să-și găsească izbăvirea.

TREI

www.editaratref.ro

ISBN 9 78-606-40-0560-1

